

Techie Cham

TZO

2018, Techie Chan

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:

Δεκέμβριος 2018

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ:

Ιανουάριος 2019

Επίβλεψη- Κείμενα: Όλια Φασόλια, Αγγελική Πανοκάτω

Εξώφυλλο: Mafalda13DB

Σελιδοποίηση: Akito Kurosawa

Το παρόν βιβλίο κυκλοφορεί με άδεια Creative Commons, υπό τους ακόλουθους όρους: Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή CC BY-NC-SA

TZO
Techie Chan

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

01.	Ο λεμονόκηπος	10
02.	Τεχνικόλορ	17
03.	Ghost World	21
04.	Heidelberg	32
05.	Ερημίτες	41
06.	Capitalist underground	47
07.	Ασαλάγητος	55
08.	Ghost in the shell	62
09.	Ρέα Πανωραία	71
10.	Τσόνες	76
11.	Τσόνες, η επιστροφή	84
12.	Flipclock	89
13.	Stories from the crypt	94
14.	Το μεγάλο κρυστάλλινο καλοκαίρι	99
15.	הבליה	107
16.	Sex in the city	114
17.	Νυχτερινός επισκέπτης	118
18.	Ο δρόμος για τον Ποσειδώνα	123
19.	Διακοποδάνειο	130
20.	Οι τρελοί του χωριού	134
21.	To budge or not to budge?	142
22.	Σπάσ' τα!	148
23.	Η μπαλάντα των αισθήσεων και των παραισθήσεων	154
24.	Απόκρυψη και παραλλαγή (μέθοδοι επίθεσης κατά του αρσενικού εχθρού)	161
25.	Timeo Danaos et dona ferentes	167
26.	On the road	172
27.	On the road again	180
28.	Η πεζοδιάβαση του Ρουβικώνα	186
29.	Λοότ	191
30.	Η τέχνη του πολέμου	201
31.	Cabin fever	208
32.	Το δίκτυ	213
33.	Στη σπηλιά των ειδώλων	219
34.	Μαδώντας τη μαργαρίτα	226
35.	Mann tracht, Gott lacht	234
36.	Η ιστορία του Κεφάλ	244

*Πού είναι η σοφία που χάσαμε μέσα στη γνώση;
Πού είναι η γνώση που χάσαμε μέσα στην πληροφορία;*

//Βίβλος / παθοφυσιολογία / προμετωπίδα

01

Ο ΛΕΜΟΝΟΚΗΠΟΣ

Η Τζο έχωσε τη μούρη της κάτω από το τραπέζι και κοίταξε το γκριζό κουτί. Επάνω του ήταν απλωμένο προσεκτικά ένα πολύχρωμο σεμεδάκι. Η όψη του της προκάλεσε μια ξινίλα που προσπάθησε γρήγορα να κρύψει. Το αποτέλεσμα ήταν μια γκριμάτσα, που έμοιαζε περισσότερο με ραδιενεργό έγκαιμα 450 μιλισίβερε. Όχι πως η πενήντάχρονη θεία μπορούσε να τη δει εκεί κάτω, αλλά μερικά αντανάκλαστικά είναι δύσκολο να τα ξεχάσεις. Με τον δείκτη και τον αντίχειρα παραμέρισε το σεμεδάκι προσεκτικά, σαν κάτι που από πάντα σιχαινόταν. Το μικρό δαχτυλάκι θα έμενε για πάντα σηκωμένο στην υψηλότερη θέση αυτής της μικρής χορογραφίας.

Το μάτι της έπεσε στις τέσσερις βίδες που κρατούσαν το καπάκι του κουτιού κλειστό. Αυτήν τη φορά οι καλοί της τρόποι δεν επενέβησαν κι επιτέλους η μούρη της ξίνισε, έτσι όπως από την αρχή αποζητούσε. Ποιος μαλάκας χρησιμοποιεί ακόμα σταυροκατσάβιδα; Με το αριστερό της χέρι άλλαξε γρήγορα την κεφαλή του ηλεκτρικού κατσαβιδιού. Αφαίρεσε τις τρεις από τις τέσσερις βίδες, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στην τέταρτη. Η πάνω δεξιά ήταν σίγουρο ότι θα της κατέστρεφε τη διάθεση. Η κεφαλή της βίδας έμοιαζε περισσότερο με κρατήρα από βόμβα παρά με σταυρό. Προσπάθησε άκεφα να την κάνει να χαλαρώσει με το ηλεκτρικό κατσαβίδι. Η κεφαλή χοροπήδησε χαρούμενη μέσα στον κρατήρα. Εντόξει, ήξερε ότι δεν θα δουλέψει, αλλά αυτό είχε στα χέρια της.

Οπισθοχώρησε ψάχνοντας στα τυφλά με το δεξί να βρει την πλευρική θήκη της τσάντας της. Ψαχουλεύοντας ανακάλυψε τις γνώριμες καμπύλες του κοντού σταυροκατσάβιδου του πατέρα της. Το χέρι της κοκάλωσε και δεν ήθελε να εμφανίσει το κατσαβίδι. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν και το κοινό αδημονούσε, αλλά ο πατέρας της δεν έλεγε να της το δώσει.

«Όλα καλά;» τη διέκοψε η θεία που κοιτούσε ανυπόμονα, αλλά από απόσταση. Το χέρι της ξεκόλλησε από τη θήκη και άρχισε να προσπαθεί να ξεβιδώσει την κατεστραμμένη βίδα· δεν έλεγε να υποχωρήσει. Βλαστήμησε από μέσα της και πέρασε τα επόμενα τρία λεπτά σε μια διπολική διαλεκτική σχέση με τη βίδα. Ανάμεσα σε απειλές, παρακάλια και δόσεις ωμής βίας, η βίδα πήρε μισή στροφή και άρχισε να βγαίνει. Μόλις αποδεσμεύτηκε και η τελευταία βόλτα, η Τζο έπιασε με μίσος τη βίδα και την πέταξε προς τα πίσω. «Σου έπεσε μια βίδα, καλή μου, να σ' τη μαζέψω» ακούστηκε η θεία, που είχε ήδη αρχίσει να σκύβει.

«Είναι για πέταμα», γρύλισε η Τζο, που είχε ήδη το μυαλό της στο κουβάρι από καλώδια που αποκαλύφθηκε πίσω από το κάλυμμα του κουτιού. Τα μάτια της έτρεξαν πάνω κάτω ψάχνοντας τον φταίχτη. Έχωσε το δοκιμαστικό στην ύποπτη θύρα και τα λαμπάκια 1, 2 και 6 άναψαν.

«Έχει κοπεί το 3», απάντησε στη θεία, χωρίς να περιμένει κάποια απάντηση.
«Πότε το χρησιμοποιήσατε τελευταία φορά;»

«Πριν τρεις μέρες που πήγα να αρμέξω δεδομένα».

Μαλακίες, σκέφτηκε.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η θεία γεμάτη προσμονή για την απάντηση του γιατρού.

«Θα πρέπει να αλλάξετε καλώδιο».

«Μα είναι πολύ δύσκολο, δεν μπορείτε να κάνετε κάτι για να δουλέψουμε;»

«Μπορεί», γρύλισε απρόθυμα η Τζο, ενώ είχε ήδη ετοιμαστεί να βάλει το 7 στη θέση του κομμένου 3 και το 8 στη θέση του 6. Σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει προς την έξοδο του γραφείου. Αναζήτησε την άλλη άκρη του καλωδίου κάπου διακόσια μέτρα παρακάτω. Οι λεμονιές που υπήρχαν παντού τριγύρω της είχαν σπάσει τη μύτη. Στο χέρι της κρατούσε ακόμα το κατσαβίδι του πατέρα της. Το σάλιο άρχισε να ρέει κάτω από τη γλώσσα της και να γεμίζει το στόμα.

«Τζο, έχει λεμονάδα στο ψυγείο, αν διψάς», ακούστηκε η φωνή του από το εργαστήριο. Η Τζο παράτησε την τσάντα στο χωλ και εκσφενδονίστηκε στο ψυγείο. Άρπαξε το μπουκάλι με τη λεμονάδα και πριν προλάβει να το πλησιάσει λαίμαργα στο στόμα της, παρατήρησε ότι στα τοιχώματα δεν υπήρχαν μπουρμπουλήθρες. Το απέθεσε απογοητευμένη πίσω, έκλεισε την πόρτα και άρχισε να σέρνει τα βήματά της προς το εργαστήριο.

«Αφού στο έχω πει χίλιες φορές, ρε Σιμ, η λεμονάδα χωρίς ανθρακικό δεν μου αρέσει.»

«Το ξέρω, Τζόκο μου, αλλά αν θέλεις μπουρμπουλήθρες, θα πρέπει να φτιάξεις το μηχάνημα που σε περιμένει τρεις βδομάδες στο κουτί με τα χαλασμένα.»

«Μου λείπει μια βαλβίδα μισής ίντσας και δεν μπορούσα να τη βρω, μου είχες πει ότι θα με βοηθήσεις.»

«Τρίτο ράφι στο πράσινο κουτί.»

«Κοίταξα.»

«Κοίτα καλύτερα.»

Πλησίασε ανόρεχτα στο κουτί, και ανάμεσα σε διάφορα υδραυλικά στρογγυλοκαθόταν μια μπρούτζινη βαλβίδα μισής ίντσας.

«Πού τη βρήκες;»

«Πάντα εκεί ήταν.»

«Ψεύτη», του χαμογέλασε και άρχισε να φτιάχνει το μπουρμπουληθο-μηχάνημα.

Ήταν η μικρή ξύλινη καλύβα για νάνους, που βρισκόταν σε πορεία σύγκρουσης με το κεφάλι της, που την έβγαλε από τις σκέψεις της. Φρέναρε και άνοιξε τη μικρή πόρτα, τράβηξε το δοκιμαστικό από το καλώδιο, άλλαξε και από αυτήν την πλευρά το 3 με το 7 και το 6 με το 8 και επέστρεψε στο γραφείο.

Αυτές οι θείες που το παίζουν ανήξερές και μετά σε στριμώχνουν είναι οι χειρότερες. Ήξερε πως αντί να αλλάξει καλώδιο θα μπορούσε απλά να χρησιμοποιήσει τις ρεζέρβες στο υπάρχον, αλλά παρ' όλα αυτά έκανε ότι δεν είχε ιδέα. Ήδη το ζευγάρι 4-5 ήταν εκτός λειτουργίας. Να δω τι θα κάνει την επόμενη φορά που θα κοπεί ένα καλώδιο την ώρα που πάει να αρμέξει δεδομένα.

Σημείωση προς εαυτόν αριθμός 3: Να ξεχέσω τον μαλάκα που έβαλε τις κωλόβιδες.

Έφτασε στο γραφείο χαμογελώντας βιαστικά στη θεία, πήρε τέσσερις καινούργιες βίδες αστεράκια, αντικατέστησε τις παλιές και ετοιμάστηκε να βγει. Το μάτι της έπεσε στο σεμεδάκι που κρεμόταν άχαρα στη μια πλευρά. Από τους κόμπους της πίσω πλευράς, κατάλαβε ότι είχε φτιαχτεί στο χέρι. Λουλουδίτες, σκέφτηκε. Τρώνε πέντε μέρες να πλέξουν ένα σεμεδάκι με τον «παραδοσιακό» τρόπο, ενώ θα μπορούσαν να το δώσουν σ' ένα από τα πλεκτικά ρομπότ να το φτιάξει, και μετά σου μιλάνε γεμάτοι περηφάνια για το πόσο όμορφα ένιωσαν την ώρα που το έπλεκαν, πόσο χαλαρωτικό ήταν και κοντά στη φύση των πραγμάτων. Λες και υπάρχει τίποτα παραδοσιακό στο να κατεβάσεις ένα σχέδιο κροσέ από τη Βίβλο, να τρέξεις το σκριπτ που μετατρέπει το σχέδιο σε g-code για τις πλεκτικές μηχανές, και μετά να τρέξεις ένα ακόμα σκριπτ που μετατρέπει το g-code σε οδηγίες για λουλουδίτες. Τρεις καλές βελονιές και τρεις ανάποδες και ένας κόμπος για να αλλάξετε χρώμα, και πάει λέγοντας. Σελίδες επί άχρηστων σελίδων.

Άφησε το σεμεδάκι επιδεικτικά στην άχαρη γωνιά του και καθώς σηκωνόταν άρχισε να μιλά στη θεία, που χαρούμενη είχε ήδη αρχίσει να αρμέγει τα δεδομένα της.

«Αντικατέστησα το τελευταίο καλό ζευγάρι. Την επόμενη φορά που θα σας χαλάσει, θα πρέπει να αλλάξετε καλώδια», της είπε μισοαυστηρά αλλά αποκαρδιωμένα. Η θεία φαινόταν να ξέρει πολύ καλύτερα από εκείνη την κατάσταση του καλωδίου και δεν της έδωσε μεγάλη σημασία.

«Έχει άλλο ένα καλώδιο καλό, έτσι δεν είναι;»

Ερώτηση παγίδα! Σκριπτ αποφυγής.

«Ναι, έχει, αλλά δεν είναι στο ίδιο ζευγάρι. Αν κοπεί άλλο ένα, δύσκολα το σήμα θα ταξιδέψει διακόσια μέτρα χωρίς το αντίστοιχο ζευγάρι του.»

«Δεν πειράζει, άσε να χαλάσει πρώτα και βλέπουμε», της απάντησε η θεία, που δεν είχε ξεκολλήσει τα μάτια της από την οθόνη.

Παλιοκατσικά, σκέφτηκε. Ήξερε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει για να φτιάξει το καλώδιο, αλλά η παλιοτεμπέλα προτίμησε να κάνει αίτημα και να τρέχω τριάντα χιλιόμετρα για μια απλή δουλειά. Από τη στιγμή που μπορούσε να αρμέξει δεδομένα, σκασίλα της για την ποιότητα του σήματος. Κι άντε να καταλάβει όλα τα αλαμπουρνέζικα με τα επαγωγικά ρεύματα· άδικος κόπος.

«Ευχαριστούμε πολύ κορίτσι μου. Σου γέμισα μια τσάντα με φρέσκα λεμόνια να πάρεις μαζί σου στον γυρισμό. Είναι φρέσκα, δίφορα, θα γλείφεις τα

δάχτυλά σου.»

Πήρε την τσάντα και σκέφτηκε προς στιγμή να την αδειάσει στο σακίδιό της. Η θεία κατάλαβε αμέσως το μπλοκάρισμά της και τη διέκοψε προσφέροντας μια άμεση λύση.

«Κράτα την τσάντα, την έφτιαξα από παλιά μπλουζάκια του γιου μου, είναι πολύ ανθεκτική.»

Η Τζο την ευχαρίστησε και παίρνοντας την τσάντα βγήκε από το γραφείο. Έψαξε το ποδήλατό της εκεί που το είχε αφήσει, αλλά το ποδήλατο είχε εξαφανιστεί. Άρχισε να σκανάρει τη γύρω περιοχή μην πιστεύοντας πραγματικά ότι κάποιος της το είχε κλέψει. Το βλέμμα της άρχισε να απογοητεύεται, αλλά μια φωνή, κάπου ανάμεσα στις λεμονιές, την έσωσε από τη σκληρή αυτοκριτική.

«Νεαρέ, αν ψάχνεις το ποδήλατό σου, το έβαλα στη σκιά από την πίσω πλευρά των γραφείων. Είναι κρίμα να καίγεται στον ήλιο το κακόμοιρο.»

«Μα το είχα αφήσει να φορτίζει στον ήλιο», άρχισε να ψελλίζει η Τζο απολογητικά.

Ο κλέφτης του ποδηλάτου πλησίασε και άρχισε να κοιτάζει εξεταστικά σαν να μην ταίριαζε αυτό που άκουγε με αυτό που έβλεπε.

«Αχ, συγγνώμη κορίτσι μου, δεν σε είδα καλά και με αυτά τα κοντά μαλλιά σε μπέρδεψα. Το ποδήλατό σου το έβαλα στη σκιά στο πίσω μέρος», επανέλαβε σαν να περίμενε τα μισά λεμόνια ως ανταμοιβή για την καλή πράξη της ημέρας.

«Μα είναι ηλεκτρικό, χωρίς ήλιο δεν φορτίζει», προσπάθησε να διαπραγματευτεί η Τζο, που ήξερε πριν ξεκινήσει τη φράση της ότι το επικείμενο θα προσέκρουε σε τοίχο.

«Μα ίσα ίσα, ακόμα καλύτερα. Τις προάλλες διάβαζα στη Βίβλο πόσο πολύ πρέπει να προσέχουμε να μην αφήνουμε τα ηλεκτρονικά στον ήλιο να τσουρουφλίζονται.»

Η Τζο κούνησε διφορούμενα το κεφάλι. Προς τα έξω έδειχνε κατανόηση για την καινούργια τοποθεσία του ποδηλάτου της. Μέσα της έβριζε που το ποδήλατο ήταν τόση ώρα στη σκιά.

Τσέκαρε την μπαταρία, ούτε τον επόμενο λόγο δεν θα καθαλούσε, πόσο μάλλον να φτάσει στην πόλη. Μετακίνησε το ποδήλατο στην άκρη της σκιάς, ξεδίπλωσε το φωτοβολταϊκό ύφασμα στον ήλιο και το συνέδεσε με την μπαταρία. Εβγαλε ένα χαρτονάκι από την τσάντα, έγραψε ΦΟΡΤΙΖΕΙ με μεγάλα γράμματα και το απόθεσε ανάμεσα στο ποδήλατο και το ύφασμα. Τουλάχιστον τώρα κανένας επίδοξος σαμαρείτης δεν θα το κουνούσε.

Κατευθύνθηκε ξανά ανόρεχτα στο γραφείο προς μεγάλη έκπληξη της θείας.

«Συνέβη τίποτα, καλή μου;»

«Πρέπει να φορτίσει η μπαταρία μου λίγο. Πειράζει να φτιάξω καμιά λεμονάδα όσο περιμένω;»

«Έχει ήδη μέσα στο ψυγείο φρέσκια. Πάρε και πιες όση θέλεις.»

Άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε το μπουκάλι με τη λεμονάδα. Στα τοιχώματά δεν

είχε μπουρμπουλήθρες. Ένα μικρό κύμα πανικού την κυρίευσε και αμέσως έχωσε το χέρι της μέσα στη θήκη της τσάντας. Δεν είχε ξεχάσει το κοντό παλιό κατσαβίδι στην καλύβα των νάνων.

«Μήπως έχετε μηχανήμα για μπουρμπουλήθρες;»

«Μπα, όχι, εδώ οι περισσότερες προτιμούμε τη φυσική γεύση.»

«Παίρνω όλο το μπουκάλι και πάω έξω.»

«Ότι θέλει ο μαστροχαλαστής μας», κορόιδεψε η θεία.

Κάθισε στην πιο δροσερή σκιά που βρήκε με θέα τις λεμονιές. Έβγαλε την ταμπλέτα από το σακίδιο και άνοιξε τη βάση. Πρόσθεσε όλες τις αλλαγές που έκανε και χάζεψε το λογκ του τελευταίου τέκη που επισκέφθηκε το Λεμονοδάσος. Ο Τριόδιος. Νεοφώτιστος λουλουδίτης. Άνοιξε τα σχόλια και ξεκίνησε να γράφει ένα ξεχεστικό σημείωμα.

Σύντροφε Τριόδιε,

θα μπορούσα να εκλάβω ως βιντ πινελιά ότι άφησες τις βίδες για σταυροκατσάβιδα στο κουτί A4 του σταθμού μέτρησης ραδιενέργειας της κολεκτίβας της μηλίτσας. Θα μπορούσα και να μη δώσω σημασία, αν δεν έτρωγα ένα δεκάλεπτο προσπαθώντας να ξεβιδώσω μια χαλασμένη βίδα. Σε περίπτωση που σου διαφεύγει, έχουμε αποφασίσει εδώ και χρόνια να μη χρησιμοποιούμε πια αυτό το άθλιο είδος βίδας, καθώς ο λόγος για τον οποίο εφευρέθηκε έχει εκλείψει ήδη εδώ και ογδόντα χρόνια.

Καταλαβαίνω την απαίτηση να μη σπαταλάμε πόρους, αλλά τέσσερις βίδες δεν είναι παρά μια δεκαριά γραμμάρια ατσάλι και ο χρόνος που έφαγα για να ξεβιδώσω τη χαλασμένη είναι μεγαλύτερη σπατάλη.

Στο επόμενο κουτί που θα ανοίξεις και θα έχει βίδες φίλιπς, σε παρακαλώ να τις αντικαταστήσεις με αστεράκια και να μου τις χρεώσεις στη δική μου αποθήκη πόρων.

Μετά τιμής, βαϊων και κλάδων

Τζο

Το δάχτυλό της τεντώθηκε και πήγε να πατήσει καταχώρηση, αλλά σαν λαγωνικό που τελικά κατάλαβε ότι η μπεκάτσα που φερμάρει δεν ήταν επιθυμητή από το αφεντικό του, λύγισε και έχασε την αποφασιστικότητά της.

Οι λουλουδίτες είναι πραγματικά μια κατάρρα. Προσποιούνται ότι αποκηρύττουν την τεχνολογία, αλλά στην πραγματικότητα είναι απλώς κολλημένοι στα χούγια της τεχνολογίας του παλαιού κόσμου. Κι έχουν κι από πάνω το θράσος να το ονομάζουν αυτό παράδοση. Λες και είναι παράδοση να χρησιμοποιείς έναν τύπο βίδας που φτιάχτηκε επίτηδες πριν έναν αιώνα προκειμένου να πηδάει το κατσαβίδι (αντί να σπάει) όταν βάζεις υπερβολική δύναμη. Σας έχω νέα, κορίτσια, τα ρομπότ που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη δύναμη που βάζουν σε μια βίδα έχουν σταματήσει να χρησιμοποιούνται δεκαετίες πριν τον πόλεμο, και άρα ο λόγος ύπαρξης της

σταυρωτής βίδας έχει καθεί κάπου στην ιστορία. Κι όμως οι λουλουδίτες θεωρούν ότι, επειδή ανακάλυψαν σε κάποια αποθήκη δέκα κοντέινερ με αυτόν τον αρχαϊκό τύπο, θα πρέπει να συνεχίσουν να τις χρησιμοποιούν μέχρι τουλάχιστον να τελειώσουν ή να χαλάσουν τα κατασβίδια που έχουν απομείνει.

Μέχρι να συμβεί αυτό, η Τζο θα έχει ήδη γίνει μεσήλικας κι ακόμα θα υπάρχουν λουλουδίτες που όλο και κάπου θα χώνουν μια βίδα για σταυροκατσάβιδο. Σιχτίρισε για μια ακόμα φορά αυτό το αργόσυρτο σύστημα αλλαγών. Κάποτε τα πράγματα γίνονταν γρήγορα, οι αποφάσεις παίρνονταν στον αέρα, οι μάντζερ καταλάβαιναν τις πραγματικές ανάγκες και έκαναν τις σωστές κινήσεις, ή απλά χάνονταν μέσα στον θόρυβο της αγοράς. Ενώ τώρα μερικές χιλιάδες λουλουδίτες μπορούν να συνεχίσουν να χρησιμοποιούν αυτά τα ευρήματα αρχαιολογικών ανασκαφών που ονομάζουν βίδες φίλιπς. Στην αγορά δεν θα είχαν ποτέ ελπίδα αν πήγαιναν με αυτά τα μυαλά.

Σημείωση προς εαυτόν αριθμός 4: Εξήγησε την κατάσταση με τις ηλεκτρονικές πλακέτες στην επόμενη συνάντηση.

16

Το δάχτυλό της τελικά τεντώθηκε για μια ακόμη φορά και πάτησε καταχώρηση. Έτσι κι αλλιώς ο βλάκας δεν θα καταλάβαινε ποτέ την ειρωνεία της και θα νόμιζε ότι αυτό το “βαΐων και κλάδων” ήταν ένα αρχαϊκό συνθηματικό ανάμεσα σε λουλουδίτες. Η λεμονάδα ήταν πολύ νόστιμη και αρωματική ακόμα και χωρίς μπουρμπουλήθρες· την άδειασε και κατευθύνθηκε πάλι πίσω προς το γραφείο. Έπλυνε το μπουκάλι, το άφησε να στεγνώνει και χάξεψε για λίγο το μηχάνημα μέτρησης ραδιενέργειας που ήταν ακουμπισμένο στον πάγκο δίπλα στον νεροχύτη.

Βγαίνοντας ρώτησε τη θεία τι μετράει.

«Ένα από τα δίφορα λεμόνια.»

«Φωσφορίζουν;»

«Πάμε πολύ καλά. Φέτος είμαστε στα 2.800-3.200 μπεκερέλ ανά κιλό, πολύ χαμηλότερα από τα όρια. Τα βακτήρια που βάλαμε στο χώμα πρέπει ήδη να έφαγαν το μισό καίσιο. Το μεγαλύτερο πρόβλημά μας είναι ο γνωστός βοριάς, μόνο που εμάς μας χτυπά στον αντικρινό λόφο και μας έρχεται από τον παλιό οικισμό. Εκτός κι αν τα έξυπνα παιδιά σαν κι εσένα βρούνε μια λύση.»

2.800 το κιλό. Οι λεμονάδες που της έφτιαχνε ο Σιμ όταν ήταν μικρή θα πρέπει να είχαν τουλάχιστον 7.000-10.000 μπεκερέλ. Όμως ήταν σίγουρη ότι η αγορά θα τα κατάφερνε καλύτερα και σε αυτόν τον τομέα.

Ξαναπήγε στη σκιά, σέρνοντας μαζί της το πτώμα μιας μικρής σεζλόγκ. Απλώθηκε κι άφησε τον λεμονισμένο δυτικό άνεμο (2 μικροσίβερτ ανά ώρα) να την αποκομίσει.

02

ΤΕΧΝΙΚΟΛΟΓ

Ο Τριόδιος χάζευε τα τελευταία λουλούδια έξω από το παράθυρό του. Ο κήπος κρατούσε ακόμα κάτι από την ανοιξιιάτικη φαντασμαγορία του, όμως το καλοκαίρι είχε ήδη φτάσει. Μόνο το υψόμετρο τον έσωζε από το παρανάλωμα του καλοκαιριού· τουλάχιστον για λίγες βδομάδες ακόμα. Όμως καθώς ρουφούσε την περηφάνια που του πρόσφερε, πετάχτηκε από την καρέκλα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα μ' έναν πανικό που παλιότερα ονόμαζαν άσκηση ετοιμότητας. Ήταν μερικά πράγματα που δεν μπορούσε να ελέγξει· όπως το περιοριστικό συναίσθημα του να είσαι κλεισμένος μέσα σ' ένα σπίτι. Με το που άνοιξε την πρώτη πόρτα, ένιωσε στο πρόσωπο ένα κύμα ζέστης και υγρασίας. Δεν τον ικανοποίησε καθόλου και κατευθύνθηκε προς τη δεύτερη. Ο εσωτερικός κήπος μερικές φορές του φαινόταν εξίσου κλειστοφοβικός με το ίδιο το σπίτι. Ο δροσερός αέρας εξαφάνισε την ένταση. Η βόμβα ήταν τζούφια τελικά· αέριο μουστάρδας, σπάνια θανατηφόρο. Βάλτε τις ατροπίνες σας στην τσέπη και επιστρέψτε στην καθημερινότητά σας.

Οι άνθρωποι έχουν τα χούγια τους, διαπραγματεύτηκε με τον εαυτό του. Κι εγώ μερικές φορές δεν αντέχω τους κλειστούς χώρους· δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Κάθισε σε μια ξύλινη ρουστίκ καρέκλα με ανακλινόμενη πλάτη. Θαύμασε για λίγο τα βουνά απέναντί, αλλά το μυαλό του δεν μπορούσε να ξεφύγει από την καρέκλα. Ήθελε σίγουρα φτιάξιμο. Το ένιωσε η ουρίτσα της σπονδυλικής του στήλης. Ψαχούλεψε το αδιάβροχο καρτελάκι που ήταν κολλημένο στην κάτω πλευρά της και έχωσε τη μούρη του στο ακριβές σημείο της ανακάλυψης. Τελευταία παρέμβαση ήταν από τη Σία το φθινόπωρο. Προσπάθησε να δώσει στην καρέκλα μια παλαίωση πριν τα χειμωνιάτικα κρύα, αλλά κάτι μάλλον δεν πήγε καλά. Το καρτελάκι δεν πρόσφερε καμία παραπάνω πληροφορία. Άλλωστε είχε μόνο μερικά ορνιθοσκαλίσματα όπως «Σία/09/41/παλ». Έριξε μια τελευταία ματιά στην επικεφαλίδα της καρτέλας. Τοσκάνη17.

Σηκώθηκε από την καρέκλα και κατευθύνθηκε προς τη βιβλιοθήκη. Ο ήλιος είχε αρχίσει ήδη να ζεσταίνει το γρασίδι στις πατούσες του κάνοντας το περπάτημα πιο άνετο και λιγότερο γλιτσερό. Πέρασε μπροστά από την κιβωτό της Σίας, του Μένελαου και της Λωτ. Ακροπερπάτησε γύρω από την κιβωτό της Ματούλας, του Μπίου και της Έλενας. Χάζεψε τα βότανα στον εσωτερικό κήπο της κιβωτού της Κλαούντια και του Χανς ή αλλιώς Μπαμπαστρούμφ, ένα παρατσούκλι του παλιού κόσμου που του κόλλησε η Έλενα. Προσπερνώντας τον εσωτερικό κήπο μπήκε στην αίθουσα της βιβλιοθήκης. Έψαξε στον index για το βιβλίο των αλλαγών. Άνοιξε το κεφάλαιο για τις καρέκλες, και ξεφύλλισε αφηρημένα μέχρι που το μάτι του

έπεσε στις Τοσκάνες 13-17. Πράγματι η Σία προσπάθησε να περάσει τρία χέρια μπογιάς, ξύνοντας διαδοχικά, ενώ στο μεσαίο χέρι προσπάθησε να προσθέσει και λίγο γύψο για να δώσει μια ποιο άγρια υφή στην μπογιά, σαν από παλιό μαυροπίνακα. Στο τέλος το πέρασε όλο ένα χέρι σέλακ. Όμως κάτι δεν πήγε καλά στην όλη διαδικασία και το σέλακ είχε σπάσει εκθέτοντας την καρέκλα στον χειμωνιάτικο καιρό. Προσπάθησε να δει το είδος των μπογιών που χρησιμοποίησε. Άνοιξε τον index. Το δάχτυλό του σκάνανε τις σειρές από ανάγλυφα γράμματα μία-μία μέχρι να φτάσει στην επίμαχη μπογιά.

Αχά! Το πρώτο χέρι με κόκκινο που χρησιμοποίησε, ήταν από την πειραματική σειρά της κολεκτίβας του Καλοπήγαδου. Χυμός από παντζάρι. Κάτι που προφανώς δεν άρεσε στις υπόλοιπες μπογιές και αποφάσισαν να επαναστατήσουν. Το αποτέλεσμα δεν ήταν κακό. Η διαδικασία της παλαίωσης αυτόν ακριβώς τον στόχο έχει. Τα σπασίματα είναι το επιθυμητό αποτέλεσμα. Αλλά το σπάσιμο του σέλακ ήταν πρόβλημα. Ξψαξε λίγο ακόμα, μέχρι που αποφάσισε ότι ο index δεν θα του πρόσφερε καμία επιπλέον πληροφορία. Τον έκλεισε και τον έβαλε στη θέση του, ρίχνοντας μια ματιά ακόμα στον index με τις καρέκλες. Οι Τοσκάνη15-16-20 είχαν την ίδια βάση μπογιάς ενώ οι 18-21-23 είχαν μια εξίσου πειραματική φυσική καφέ μπογιά από χρησιμοποιημένους κόκκους καφέ.

Βγήκε από τη βιβλιοθήκη κι άρχισε να ψάχνει τις υπόλοιπες καρέκλες της κοινότητας. Βρήκε εύκολα τις 15-16-20, με το ένοχο κόκκινο χρώμα της βάσης. Όλες είχαν σπασίματα στο σέλακ. Το να βρει όμως τις καφέ ήταν πιο δύσκολο, καθώς οι αποχρώσεις του καφέ ήταν το αγαπημένο χρώμα της κοινότητας.

Ήταν έξω από την κιβωτό του Χανς και ψαχούλευε την τρίτη καρέκλα, όταν ανακάλυψε τη 18. Και μια τσίχλα κολλημένη απέναντι από το ταμπελάκι. Α ρε Μπαμπαστρούμφ, μονολόγησε. Η 18 δεν είχε τα ίδια σπασίματα στο σέλακ. Τι περίεργο. Δεν έφταιγε λοιπόν η βάση της φυσικής μπογιάς αλλά η ίδια η χρωστική.

Θα πρέπει να πέρασε αρκετή ώρα χαμένος στις σκέψεις του με τη μούρη χωμένη στην καρέκλα, γιατί δεν άκουσε την Κλαούντια να πλησιάζει. Δεν την άκουσε ούτε που κοντοστάθηκε πίσω του και περίμενε να δει τι ακριβώς έκανε με τη μύτη του χωμένη στην καρέκλα της.

«Αν σου αρέσει τόσο πολύ, μπορώ να σου τη δώσω να την πάρεις μαζί σου», του τραγούδησε σε σπαστά ελληνικά με ιταλική προφορά.

Ο Τριόδιος πετάχτηκε σαν να τον είχε πιάσει να κατουράει τα βότάνά της.

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις», της χαμογέλασε.

Η Κλαούντια δεν έπιασε το αστείο του και συνέχισε ακάθεκτη με το δικό της.

«Κάποιο κακό παιδί έβαλε χέρι στο μανιτάρι πρωί πρωί.»

«Προσπαθούσα να καταλάβω τι γίνεται με την μπογιά. Βλέπεις που έχει παντού σπασίματα;»

«Μα εγώ νόμιζα τα σπασίματα ήταν αυτό που ήθελε η Σία.»

«Ναι, η παλαίωση, αλλά όχι τα σπασίματα στο σέλακ.»

«Ach sooo», του απάντησε δύσπιστα κουνώντας το κεφάλι της, σαν πράγματι ο Τριόδιος να είχε πάρει μανιτάρια. «Αν πάντως νιώσεις άσχημα θα είμαι στον κήπο, όχι;»

Η Κλαούντια μπήκε στον εσωτερικό κήπο και τότε ο Τριόδιος πρόσεξε ότι ο Χανς καθόταν ήδη μέσα και χάζευε τη θέα χωρίς να ενοχλείται από την παρουσία του.

«Ganz komisch der Kerl, oder?» άκουσε τον Χανς να σχολιάζει.

«Τα μανιτάρια σου φτάνει, Χανς», του απάντησε αυτή περιπαιχτικά στα ελληνικά για να την ακούσει ο Τριόδιος.

Ο Χανς σήκωσε τα χέρια αμυνόμενος με μια αθώα ψευτοαδιαφορία, κοπιारισμένη κατευθείαν από την αγαπημένη του ταινία Dolce Vita και τον Μαρτσέλο Μαστρογιάννι.

«Κοιτάω τα σπασίματα στην καρέκλα. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τον χυμό παντζαριού», απάντησε λίγο φωναχτά και πληγωμένα ο Τριόδιος.

Τον κοίταξαν και οι δύο μ' ένα βλέμμα γεμάτο κατανόηση, αλλά χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Σύντομα και τα δύο μέρη αυτής της παρεξήγησης σταμάτησαν να προσπαθούν να καταλάβουν ο ένας τον άλλο και συνέχισαν την πορεία τους μέσα στη μέρα.

03

GHOST WORLD

Δεκατέσσερα χιλιόμετρα. Τόσα κατάφεραν να την πάνε τα πόδια της και οι μπαταρίες του ποδηλάτου πριν αρχίσουν να σφυράνε τα αλάρμ. Αυτές οι παλιές μπαταρίες λιθίου είναι τόσο ευαίσθητες που αν τις αδειάζεις υπερβολικά γρήγορα σου ψοφάνε στη μέση του δρόμου. Και όλες οι καινούργιες μπαταρίες πηγαίνουν σε πιο σημαντικές εργασίες. Ή τέλος πάντων σε ό,τι τα συμβούλια θεωρούν σημαντικές εργασίες. Τα ηλεκτρικά ποδήλατα δεν είναι πρώτη προτεραιότητα, ειδικά αφού μπορούν ακόμα να χρησιμοποιούν παλιές μπαταρίες λιθίου, που λοόταραν από τον παλιό κόσμο. Έτσι αναγκαζόταν να ανεχθεί τα χούγια αυτών των παλιών μπαταριών και το σπαστικό αλάρμ, που σηματοδοτούσε μια αναγκαστική στάση για φόρτισμα.

Η τέταρτη σειρά μπαταριών γονάτισε ξανά πρώτη. Οι άλλες εφτά δεν τα πήγαιναν πολύ καλύτερα, αλλά είναι πάντα η τέταρτη σειρά που ξεκινά τον σαματά. Θα έπρεπε να την έχει ενισχύσει, αλλά δεν είχε βρει τον χρόνο. Παπουτσήξ ξυπόλυτος και ράφτης ξεβράκωτος, της έλεγε γελώντας ο πατέρας της κάθε φορά που συνειδητοποιούσε ότι στο σπίτι των τέκνων τα ηλεκτρονικά είχαν την τάση να μένουν χαλασμένα περισσότερο καιρό από ό,τι στα υπόλοιπα σπίτια. Η τελοσπάντων υπήρχαν τριγύρω χαλασμένα ηλεκτρονικά που κάθε σώφρων άνθρωπος θα είχε ξεγράψει προ πολλού, αλλά ένας τέκης θα έβρισκε πάντα μια πιθανή χρησιμότητα.

Κι έτσι πέρασαν δύο μήνες με την τέταρτη σειρά να σκούζει πάντα πρώτη σαν μετρητής γκάιγκερ, που αρχίζει να χτυπά σε κάθε υποψία βορινού ανέμου.

Έκλεισε την παροχή προς το μοτέρ και το αλάρμ σίγασε. Κοίταξε στον ηλεκτρονικό χάρτη προσπαθώντας να καταλάβει που βρίσκεται. Το INS ήταν γενικά ανακριβές, αλλά ήταν το μόνο εργαλείο που είχαν σε αγροτικές περιοχές, όπου οι κεραίες της κινητής είχαν κανιβαλιστεί για να επισκευαστούν αυτές που βρίσκονταν στους οικισμούς. Μόνο τα λινκ έμεναν ανοιχτά, κι αυτά δύσκολα μπορούσες να τα πιάσεις, πόσο μάλλον να καταφέρεις να βρεις τη θέση σου.

Κι έτσι το κακόμοιρο το γυροσκόπιο στην ταμπλέτα ήταν ο μόνος σου σύμμαχος. Έπιανε την κατεύθυνση της κίνησης, την επιτάχυνση ή την επιβράδυνση, και μετά προσπαθούσε να υπολογίσει πόση απόσταση είχε διανυθεί από το σημείο που ξεκίνησες· σαν τον Κοντορεβυθούλη που πετούσε τα ψίκουλα για να μη χάσει τον δρόμο. Το αποτέλεσμα δεν ήταν σπουδαίο, αλλά τουλάχιστον ήξερες στο περίπου πού βρισκόσουν. Στη μέση του πουθενά, δηλαδή. Είκοσι πέντε χιλιόμετρα από τον οικισμό της, ακόμα πιο μακριά από οποιαδήποτε βάση φόρτισης.

Άνοιξε μοιρολατρικά το φωτοβολταϊκό ύφασμα, και το άπλωσε στην άκρη του δρόμου. Είχε ακόμα τέσσερις ώρες καλού ήλιου μπροστά της. Οι ηλίθιες θειάδες την τράβηξαν τόσο μακριά για ένα απλό κομμένο καλώδιο. Μια ολόκληρη χαμένη μέρα που θα μπορούσε να κάνει τόσα άλλα πράγματα. Κι ύστερα αναρωτιόμαστε γιατί η παραγωγή πάει τόσο χάλια και δεν καλύπτονται όλες οι ανάγκες.

Έπιασε ένα λεμόνι από την τσάντα, το έκοψε με τον σουγιά, άνοιξε το στόμα προς τον ουρανό και έσταξε τον μυρωδάτο χυμό· σούφρωσε τη μούρη της από την ξινίλα. Δύο χοντρά σύννεφα περνούσαν πάνω της. Στα μάτια της τριγυρνούσαν μικρές χαρούμενες ουρίτσες, κάνοντας λίγο πιο ενδιαφέροντα τον γαλάζιο ουρανό· κάθε φορά που βλεφάριζε, οι ουρίτσες τρελαίνονταν και πήγαιναν πέρα δώθε.

Έσταξε και το δεύτερο λεμόνι στο στόμα της σ' αυτήν την ηλίθια θέση και, πριν αρχίσει να ζαλίζεται, επέστρεψε σε μια στάση που θα χαρακτήριζε περισσότερο τους χόμο σάπιενς. Χάζεψε αφηρημένα τον χάρτη, προσπαθώντας να αποφασίσει τι ήθελε να κάνει. Σε περίπου ένα χιλιόμετρο, υπήρχε ένας δρόμος που οδηγούσε σ' έναν εγκαταλελειμμένο οικισμό, χτισμένο στην πιο λάθος θέση που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Στη βόρεια πλευρά της πλαγιάς, λίγο πριν τη γούβα μιας κοιλάδας, λες και οι κάτοικοι ήθελαν να βλέπουν όσο το δυνατό λιγότερο ήλιο, να έχουν όσο το δυνατό λιγότερο άνεμο και καμία πρόσβαση σε φρέσκο νερό. Άνοιξε τις πληροφορίες του οικισμού. Υπήρχαν δύο τρεις καταχωρήσεις από Λοότ. Μια ομάδα πήρε τις αντλίες των βενζινάδικων, τα αιρ-κοντίσιον και μερικές θερμάστρες. Μια άλλη ομάδα βούτηξε κουφώματα, μπαλκονόπορτες κι άλλα οικοδομικά. Μια τρίτη έψαξε για ηλεκτρονικά, αλλά, όπως παραδέχεται και η ίδια, όχι πολύ μεθοδικά, καθώς θεώρησε ότι οι κάτοικοι πριν εγκαταλείψουν τον οικισμό πήραν ό,τι θεωρούσαν χρήσιμο. Μια τέταρτη έψαχνε για είδη σπιτιού. Κανονικά δεν θα πήγαινε ποτέ σ' ένα τόσο ηλίθιο χωριό, αλλά είχε τέσσερις ώρες μπροστά της, καθόλου δίκτυο και βαριόταν αφόρητα. Φόρεσε την τσάντα στον ώμο και ξεκίνησε προς τη γενική κατεύθυνση του οικισμού ελπίζοντας να πέσει επάνω του.

Ο οικισμός οριοθετούνταν από δύο βενζινάδικα. Ένα στην αρχή και ένα στο τέλος. Εντελώς παράλογο για ένα τόσο μικρό χωριό, ειδικά αν συνυπολογίσουμε και τα δύο βενζινάδικα στον δρόμο. Τα σπίτια απλώνονταν αριστερά και δεξιά του δρόμου και πολλά είχαν στο ισόγειο μαγαζιά. Σε κάποια από αυτά υπήρχε στον τοίχο η ένδειξη Λοότ μαζί με τον κωδικό της ομάδας που ήταν υπεύθυνη.

Μπήκε στο πρώτο βενζινάδικο. Τα ράφια και ο πάγκος ήταν άδεια, εκτός από μια ταμειακή μηχανή. Κανείς δεν τις χρησιμοποιούσε πια, αλλά ήταν πάντα γεμάτες ενδιαφέροντα πράγματα· τη χάζεψε λίγο. Δεν ήξερε το μοντέλο, αλλά ήταν αρκετά καινούργια. Έβγαλε το κατσαβίδι, κοίταξε από κάτω τις βίδες ασφαλείας. Σπαστικό αλλά αναμενόμενο· αυτή η μανία

των παλιών να προσπαθούν να κρύψουν πράγματα που ήταν τόσο κοινά, της ήταν ανεξήγητη. Ειδικά όταν η λύση στο ξόρκι της απόκρυψης ήταν μια απλή κεφαλή κατασβιδιού. Πέταξε το κέλυφος στη γωνία, τράβηξε την πλακέτα και την κοίταξε λιγάκι· ήταν arm7 με μια sd ενσωματωμένη, μια χαρά για αυτοματισμούς, σίγουρα κάποιος είχε ξαναχρησιμοποιήσει τόσο συμπαθείς πλακέτες.

Άνοιξε την ταμπλέτα της. Έψαξε στη βάση με τις χακεριές για το μοντέλο της πλακέτας, βρήκε ότι υπήρχαν τουλάχιστον πέντε μετατροπές που σου επέτρεπαν να τρέξεις κάποιο λίνουξ ως βάση κι ύστερα να κάνεις με την πλακέτα κάτι πιο χρήσιμο. Ένας Λουίτζι μάλιστα είχε γράψει μια μετατροπή σε midi controller για πιάνο συναυλιών. Εντυπωσιακή χακεριά για μια παλιά ταμειακή μηχανή. Και εντυπωσιακά άχρηστη, τυπικό δείγμα των ανθρώπων που προέρχονταν από το σοβιέτ της Τοσκάνης. Όλο εντυπωσιασμούς και φιοριτούρες. Δεν είναι τυχαίο πως, όταν οι μελανοχίτωνες τους επιτέθηκαν, αναγκάστηκαν να φύγουν από την περιοχή τους και να μεταναστεύσουν στην αυτόνομη περιοχή της Σικελίας, ιδρύοντας το σοβιέτ της Τοσκάνης στη Λιβύη, όπως περιπαιχτικά το έλεγαν οι ίδιοι.

Σοβιέτ ήταν πια μόνο στο όνομα και τα επουσιώδη, καθώς οι Σικελιάνοι λαθρέμποροι που ήλεγχαν την περιοχή τούς επέτρεπαν να μαλακίζονται με τις κόκκινες σημαίες τους, αρκεί να τους προμήθευαν με ηλεκτρονικά και χακεριές. Οι midi controllers για ηλεκτρικά πιάνο δεν λένε τίποτα σ' έναν Σικελιάνο ναυτικό και θα τους έκοβε το λαρύγγι χωρίς δεύτερη σκέψη, αν οι Λουίτζι του σοβιέτ δεν τους έδειχναν με ποιο τρόπο μπορούσαν να αποκωδικοποιήσουν τα σήματα των ντρόουν, να τα τυφλώσουν ή, ακόμα καλύτερα, να τα πάρουν υπό τον έλεγχό τους. Ένα στρατιωτικό ντρόουν έπιανε πάντα καλά λεφτά και μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για ανιχνεύσεις στα λαθρεμπορικά.

Δεν είναι τυχαίο πως τα τεμπελόσκυλα του σοβιέτ, μόλις ζορίστηκαν από τις καταστάσεις, βρήκαν δέκα χρήσιμες ιδέες για να πληρώσουν για την παραμονή και την προστασία της αυτόνομης Σικελίας. “Όταν οι άνθρωποι δεν έχουν κίνητρα, γίνονται νωθροί και τεμπέληδες”, έλεγε η ιέρεια Ρ. Οι πανέξυπνοι Λουίτζι χαρμίζονται φτιάχνοντας midi controllers κι όχι drone controllers, και οι θειάδες την έβαλαν να ταξιδέψει εξήντα χιλιόμετρα για ένα γαμημένο κομμένο καλώδιο, που μπορούσαν να αλλάξουν και μόνες τους. Κάπως έτσι ο παλιός κόσμος κατέρρευσε και ο δικός τους σίγουρα δεν είχε καλύτερο μέλλον.

Έβαλε την πλακέτα στην τσάντα, κόλλησε το δικό της Λοότ στικεράκι στην είσοδο και προχώρησε μαζί με τις σκέψεις της στο επόμενο κατάστημα. Δύο εστιατόρια, ένα μαγαζί με είδη σπορ, τρεις καφετέριες, όλα κι όλα τέσσερις πλακέτες από ταμειακές, οι άλλες δεν άξιζαν τον κόπο. Πράγματι, αν δεν είχε κολλήσει στη μέση του πουθενά, δεν υπήρχε κανένας λόγος να επισκεφθεί αυτό το μέρος. Οι πλακέτες μπορούσαν να πιάσουν μια καλή τιμή στην Αγορά. Παρόμοιες πλακέτες φτιάχνεις πια και μόνη σου και ήδη η

κολεκτίβα του πράσινου μήλου φτιάχνει αρκετές δεκάδες από δαύτες κάθε μέρα. Χρήσιμες, λοιπόν, αλλά όχι τόσο χρήσιμες για να τρέξεις μέχρι εδώ. Μπροστά της έβλεπε ένα εξαώροφο κτήριο και προσπαθούσε να καταλάβει ποιος ηλίθιος έφτιαξε σ' έναν τόσο μικρό οικισμό κάτι τόσο ψηλό. Στις μεγάλες πόλεις έβγαζε ένα νόημα (όταν έβγαζε ένα νόημα), αλλά σ' ένα τόσο μικρό χωριό... Ήταν σκοτεινά και οι λάμπες είχαν λοοταριστεί εδώ και χρόνια. Άναψε τον φακό της και προσπαθούσε να καταλάβει τι είδους μαγαζί ήταν αυτό στο ισόγειο.

Κάτι σκονισμένοι καναπέδες και μια άδεια μπάρα υποδείκνυε μπαρ, αλλά κάτι δεν ταίριαζε. Το πίσω μέρος της μπάρας έμοιαζε περισσότερο με γραφείο παρά με κουζίνα. Από πίσω του, ένα μεγάλο ράφι με μικρά κουτάκια και αριθμούς. Ήταν σίγουρη ότι κάπου το είχε ξαναδεί αυτό. Μπήκε σ' ένα μικρό δωματιάκι πίσω από την μπάρα. Τίποτα χρήσιμο δεν έπιανε το μάτι της. Κάτι παλιά ηλιόλουστα πόστερ, μερικά κιτρινωμένα από τον καιρό χαρτιά. Μια μεγάλη αίθουσα που κάποτε μάλλον είχε τραπέζια και μια εντελώς άδεια κουζίνα από πίσω. Ότι μπορούσε να μετακινηθεί από την κουζίνα είχε ήδη μετακινηθεί, εκτός από τρεις μεγάλους φούρνους με μάτια γκαζιού, που ήταν παντελώς άχρηστοι με τόσο λίγο γκάζι που υπήρχε πια.

Ένα μάλλον εστιατόριο με μια μπάρα που δεν ήταν μπαρ. Τι περίεργο μέρος. Άνοιξε την ταμπλέτα και μετά τους ιστορικούς χάρτες. Το πρόσωπό της φωτιζόταν από την ταμπλέτα στο σκοτάδι, αλλά η διαφώτιση δεν συνεχίστηκε, καθώς οι χάρτες δεν ήταν φορτωμένοι στη μνήμη και χωρίς σύνδεση στο δίκτυο δεν μπορούσε να μάθει τίποτα. Διάβασε ξανά τη μικρή περιγραφή του οικισμού. Οι παλιοί έλεγαν πως το χωριό ήταν στον δρόμο προς ένα χιονοδρομικό κέντρο. Εκεί που πήγαιναν για σκι και χρήσιμες γνωριμίες.

Τώρα λοιπόν βγάζουν νόημα τα τέσσερα βενζινάδικα. Η αγορά έχει πάντα δίκιο. Ο κόσμος που πήγαινε προς το χιονοδρομικό ήθελε να βάλει βενζίνη στα αυτοκίνητά του πριν την ανάβαση. Η βενζίνη εδώ κάτω ήταν λογικό να είναι φτηνότερη. Αλλά αυτό το κτήριο;

Ανέβηκε τις σκάλες. Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα κτήρια, εδώ οι σκάλες ήταν μέσα στο μαγαζί κι όχι από πίσω. Με το που έφτασε στον πρώτο όροφο, το πρόσωπό της φωτίστηκε. Ένας μεγάλος διάδρομος και πολλές πόρτες αριστερά και δεξιά, ήταν προφανές πως αυτό το κτήριο ήταν ένα ξενοδοχείο. Εξι όροφοι παντελούς βαρεμάρας από άποψη ηλεκτρονικών.

Είχε ακόμα δυο ώρες μπροστά της και άρχισε γρήγορα να περνά τους διαδρόμους. Για την ακρίβεια, προσπέρασε όλους τους ορόφους φτάνοντας στον έκτο και βγήκε σε ένα μπαλκόνι για να χαζέψει τη θέα. Τίποτα σπουδαίο. Άρα γιατί το έχτισαν εδώ; Με τα πόδια στο χιονοδρομικό δεν πήγαινες, ωραία θέα δεν είχε, γιατί η αγορά τοποθέτησε εδώ αυτό το ξενοδοχείο;

Ο έκτος όροφος είχε λιγότερες πόρτες, δηλαδή μεγαλύτερα δωμάτια. Είχε

και μια βεράντα και μια κλειδωμένη ακόμα πόρτα.

Απλή κλειδαριά. Απορώντας ξανά γιατί οι άνθρωποι έμπαιναν στον κόπο να κλειδώσουν κάτι που ανοίγει τόσο εύκολα, έβγαλε από το σακίδιο τη συλλογή με τα κλειδιά μπαμπ και βρήκε εκείνο που θα ταίριαζε στην κλειδαριά. Πήρε μετά ένα κατσαβίδι, έστρεψε το κλειδί δεξιά και με τον κύκλο του κατσαβιδιού χτύπησε το πάνω μέρος του κλειδιού προς τα μέσα. Το χτύπημα από το κατσαβίδι στο κλειδί πίεσε προς τα κάτω όλα τα εσωτερικά πυράκια που κρατούσαν την κλειδαριά κλειστή. Αλλά καθώς τα ελατήρια που βρίσκονταν μέσα στην κλειδαριά ανάγκαζαν τα πυράκια να επιστρέψουν στην κανονική κλειδωμένη τους θέση, η πίεση που έδινε η Τζο στο κλειδί προς τα δεξιά δεν τους επέτρεψε να ολοκληρώσουν τη διαδρομή της επιστροφής. Κι έτσι σχεδόν μαγικά το καθένα σταμάτησε εκεί που η εγκοπή έλεγε ότι η πόρτα πρέπει να ξεκλειδώσει. Τόσο απλό που δεν υπήρχε λόγος να χρησιμοποιούν κλειδαριές.

Μία στροφή. Η πόρτα δεν άνοιξε. Η Τζο χαμογέλασε. Κάποιος νόμιζε ότι αν διπλοκλειδώσει θα ήταν πιο ασφαλής. Επανάλαβε τη διαδικασία με το κλειδί και το κατσαβίδι. Μια ακόμα στροφή και η πόρτα άνοιξε.

Το δωμάτιο ήταν σαν όλα τα υπόλοιπα του ορόφου, αλλά το συγκεκριμένο ήταν γεμάτο πράγματα, τα πράγματα κάποιου. Είναι προφανές πως η ομάδα που λούταρε τα ηλεκτρονικά δεν έκανε τον κόπο να ανέβει μέχρι τον έκτο. Όχι ότι συνήθως υπήρχε λόγος, τα ξενοδοχεία από πλευράς Λοότ ήταν εντελώς βαρετά.

26

Άρχισε να περιεργάζεται το πρώτο δωμάτιο. Στη μία γωνία είχε ένα κρεβάτι και στην άλλη μια ντουλάπα με ρούχα. Τα πάντα ήταν σκονισμένα. Η Τζο ξαναφόρεσε τη μάσκα της, έβγαλε τον μετρητή Γκάιγκερ και πλησίασε τη σκονισμένη ντουλάπα. Το μηχάνημα παρέμεινε σιωπηλό γιατί σιχαινόταν τον γρατζουνιστό θόρυβο του κάουντερ, αλλά τα νούμερα στην οθόνη σκαρφάλωσαν. Το δωμάτιο είχε μείνει κλειστό τόσα χρόνια που η ραδιενεργή σκόνη ήταν σε ασφαλώς υψηλότερα επίπεδα από τα ατμοσφαιρικά.

Γύρισε προς την πόρτα προσεκτικά για να μην ακουμπήσει πουθενά. Έπρεπε να ξεφορτωθεί τη σκόνη πριν δοκιμάσει να ξαναμπει. Η Βίβλος λέει ότι ένα ρεύμα αέρα είναι η πιο απλή και γρήγορη μέθοδος. Άνοιξε το παράθυρο του διαδρόμου, σιγουρεύτηκε για την κατεύθυνση του ρεύματος, και κατευθύνθηκε προς την μπαλκονόπορτα του μεγάλου δωματίου. Στερέωσε την πόρτα για να μην κλείσει και έσυρε πρώτα το παντζούρι και μετά το τζάμι. Φρέσκο φως και αέρας μπήκαν στο δωμάτιο διαδοχικά και χτύπησαν το πρόσωπό της. Ο άνεμος είναι ο καλύτερος τρόπος για να καθαρίσεις ένα κλειστό δωμάτιο, φτάνει το ρεύμα να μη φυσήσει τη ραδιενεργή σκόνη στα μούτρα σου. Η Βίβλος ήταν πολύ ξεκάθαρη ως προς το πρωτόκολλο. Βγήκε έξω στη βεράντα, τράβηξε τη μάσκα και χάξεψε ξανά το σχεδόν αδιάφορο τοπίο.

Ήταν μια πραγματική αρχαιολογική ανακάλυψη. Ξανάριξε μια ματιά στα νούμερα του Γκάιγκερ. Από την ποσότητα της ραδιενέργειας που βρήκε στη

σκόνη, το δωμάτιο ήταν σχεδόν απείραχτο για τουλάχιστον 15-20 χρόνια, σχεδόν κοντά στην εποχή του ΠΝΕΕ.

Γύρισε την πλάτη της στο τοπίο και προσπάθησε ανυπόμονα από μακριά να ξαναδεί το φωτεινό πια δεύτερο δωμάτιο. Η σκόνη έκανε ολόκληρο σαματά καθώς το ρεύμα εξάγνιζε τον αρχαιολογικό τόπο από τα κακά πνεύματα του παρελθόντος. Υπήρχαν σίγουρα τρεις οθόνες, μερικά γκάτζετ και, κρίνοντας από τα καλώδια, θα έλεγε δύο με τρεις υπολογιστές. Κάποιος χρησιμοποιούσε συχνά αυτό το δωμάτιο.

Συγκράτησε τον εαυτό της απ' το να βουτήξει μαζί με τον αέρα μέσα του. Ήξερε ότι θα έπρεπε να περιμένει δέκα με δεκαπέντε λεπτά για να καθαρίσει. Δεν είχε πάρει μαζί της τον ψεκαστήρα το πρωί, ακριβώς γιατί δεν είχε φανταστεί ότι μετά τις θειάδες θα πάει για Λοότ.

Ο ψεκαστήρας με τη ρητίνη ήταν άλλη μια πολύ καλή και εύκολη μέθοδος παγίδευσης της ραδιενεργής σκόνης. Οινόπνευμα, ζάχαρη και μια κολλώδης ρητίνη που έριχνες πάνω στη σκόνη. Το οινόπνευμα εξατμιζόταν και η ρητίνη με τη ζάχαρη κολλούσαν στη σκόνη. Ύστερα, μ' ένα πανί μάζευες τα πάντα γρήγορα.

Τα ραδιενεργά σωματίδια δεν ήταν όλα το ίδιο επικίνδυνα. Το πλουτώνιο για παράδειγμα ήταν γενικά ασφαλές, θα μπορούσες να έχεις κλείσει ένα πετραδάκι από πλουτώνιο σ' ένα χαρτόκουτο στο δωμάτιό σου και η ραδιενέργειά του δεν θα σε πείραζε για χίλια χρόνια. Αλλά αρκούσαν μερικοί κόκκοι στους πνεύμονές σου για να αυξηθούν τρομερά οι πιθανότητες να πάθεις καρκίνο. Το να υπάρχει πλουτώνιο σε αυτήν τη σκόνη ήταν μάλλον απίθανο. Τόσο βαριά υλικά έβρισκες μόνο σε κοντινή απόσταση από πυρηνικούς αντιδραστήρες ή πυρηνικές εκρήξεις, μακριά δηλαδή από την περιοχή που βρισκόταν. Η σκόνη μέσα στο δωμάτιο αποτελούταν από τις συνήθεις πηγές βήτα και γάμα ακτινοβολίας, δηλαδή κυρίως καίσιο 137 και στρόντιο 90, που βρίσκονταν παντού τριγύρω, απλά πιο συγκεντρωμένες στο δωμάτιο, καθώς η σκόνη αυτή ήταν αρκετά παλιά, από τότε που ακόμα ο αέρας ήταν γεμάτος ραδιενεργά σωματίδια από τις πυρηνικές εκρήξεις στον Βορρά.

Η Τζο ήταν προσεκτική αλλά όχι και λουλουδίτης. Αυτή η παράνοια να καθαρίσουμε τα πάντα από τη ραδιενέργεια, πέρα από απλή ανεκπλήρωτη φαντασίωση, ήταν και αρκετά χρονοβόρα. Όμως πολύς κόσμος έδειχνε μια ιδιαίτερη μανία με αυτό το σπορ. Υπήρχαν ολόκληρες κοινότητες που αφιέρωναν δύο και τρεις ώρες κάθε μέρα να καθαρίζουν τα σπίτια τους, να καθαρίζουν το έδαφος, να τοποθετούν παντού φίλτρα, ακόμα και στα κοτέτσια τους. Και παρότι αυτή η μανία καθαριότητας απέφερε τοπικά μικρές μειώσεις στα ποσοστά ραδιενέργειας, «ασφαλής» θα ήσουν μόνο αν δεν έβγαινες από το σπίτι.

Όχι πως δεν υπήρχαν άνθρωποι που το έκαναν αυτό, αλλά η όλη εμμονή γρήγορα κατέληγε σε μια πρόταση τόσο ανεφάρμοστη όσο εκείνη που έκανε η ομάδα Ποσειδώνας: να φτιάξουμε οικισμούς λίγα μέτρα κάτω

από το νερό, προκειμένου να έχουμε καθαρό και ασφαλές περιβάλλον. Εκεί όπου τα λαχανικά θα μεγάλωναν αεροπονικά και οι άνθρωποι θα κυκλοφορούσαν γυμνοί χωρίς ίχνος τρίχας στο σώμα τους. Πλάκα πλάκα έπρεπε να τσεκάρει πώς τα πήγαιναν με το σχέδιό τους αυτοί οι τρελοί. Ήταν προφανές πως δεν υπέφεραν όλα τα θύματα της ραδιενέργειας από καρκίνο ή άλλα χρόνια κουσούρια της παθοφυσιολογίας. Μερικοί υπέφεραν από απλή χαζομάρα. Άνοιξε ξανά τον χάρτη και τοποθέτησε ένα σημαδάκι Λοότ στο σημείο του ξενοδοχείου ανακοινώνοντας την ανακάλυψή της. Δεν είχε και πολλά να γράψει αυτήν τη στιγμή. Έψαχνε μόνο έναν τρόπο να αφήσει τον χρόνο να περάσει χωρίς να υποκύψει στον πειρασμό να μπει ξανά μέσα. Η υπομονή δεν ήταν η μεγαλύτερη αρετή της. Ο σαματάς στο δωμάτιο είχε καταλαγιάσει, οπότε φόρεσε ξανά τη μάσκα και έβγαλε τα υγρά μαντιλάκια. Πάνω στο γραφείο ήταν τρεις μεγάλες οθόνες TFT και από κάτω δύο υπολογιστές με αυτά τα ηλίθια κουτιά με ψεύτικες ασημί περικοκλάδες και σίγουρα μερικά κρυμμένα λεντάκια, που ήταν της μόδας την εποχή εκείνη· κυρίως σε νεαρής ηλικίας homo sapiens χρωμοσωματικού τύπου XY. Από αυτούς που στον σημερινό κόσμο ήταν σε μια μικρή έλλειψη. Όχι πως την πείραζε ακριβώς το γεγονός, ήταν απλά η αναπόδραστη αλήθεια κάθε πολέμου. Ανακάθισε με την πλάτη της στον άνεμο και τράβηξε τα δύο κουτιά προς τα έξω. Αποσύνδεσε τα καλώδια και κοίταξε στα γρήγορα το εσωτερικό.

28

Τράβηξε σκληρούς δίσκους και ssd, αλλά άφησε τα υπόλοιπα στις θέσεις τους. Κοίταξε το δωμάτιο τριγύρω και άνοιξε μια ντουλάπα που έγραφε «Απολεσθέντα».. Μέσα στην ντουλάπα ήταν καμιά δεκαριά κινητά διαφόρων μεγεθών, δυο τρία λάπτοπ και μια δύο ταμπλέτες. Σκούπισε τις ταμπλέτες και τα λάπτοπ με τα μαντιλάκια και τα έβαλε σε μια σακούλα πριν τα βάλει στην τσάντα της. Στα κινητά και τα smartphones δεν έριξε δεύτερη ματιά. Θα τα έπαιρναν οι επόμενοι που θα έρχονταν με κάποιο μεγαλύτερο όχημα, μαζί με τις οθόνες και τους υπολογιστές. Πάνω στο γραφείο υπήρχαν ακόμα διάφορα άλλα ηλεκτρονικά χωρίς κανένα ενδιαφέρον, πέρα από ένα κουτί με πολλά καλώδια δικτύου.

Δεν έμοιαζε με ένα απλό switch, αλλά δεν έμοιαζε και με τίποτα αναγνωρίσιμο. Τα καλώδια χάνονταν στον τοίχο. Συγκράτησε τον τύπο του μηχανήματος και βγήκε ξανά στη βεράντα. Τινάχτηκε λίγο να φύγει η σκόνη που είχε μείνει πάνω της, άνοιξε ξανά την ταμπλέτα και άρχισε να συμπληρώνει τα ευρήματα. Έβαλε τον κωδικό της περιέργης συσκευής με τα πολλά καλώδια. Δεν ήταν καταχωρημένη στη βάση. Έψαξε ξανά κρατώντας μόνο τα κομμάτια του κωδικού που θεωρούσε σημαντικά, πάλι τίποτα.

Ξαναμπήκε στο δωμάτιο, πρίζωσε την ταμπλέτα σε μια από τις θύρες δικτύου και διάβασε τη MAC address. Η MAC έλεγε πάντα την αλήθεια. Ήταν αδύνατον να βρεις όλες τις εταιρίες που έφτιαχναν ηλεκτρονικά πριν από τον πόλεμο, ήταν εκατοντάδες. Όμως οι περισσότερες από αυτές

ήταν απλά brand names -vai, έτσι τα έλεγαν τότε οι έξυπνοι τύποι του μάρκετινγκ- και η πλακέτα στο εσωτερικό τους φτιαχνόταν από το ίδιο εργοστάσιο που εξυπηρετούσε καμιά εικοσαριά διαφορετικά brands. Η Τζο αδυνατούσε να καταλάβει για ποιο λόγο συνέβαινε αυτό. Ήταν σαν την παράξενη συνήθεια των προπολεμικών να κρατάνε κρυφά και κλειδωμένα πράγματα που είτε ήταν πολύ κοινά είτε άνοιγαν πραγματικά εύκολα.

Ήταν όμως σίγουρη πως όταν μάθαινε περισσότερα για τους μάγους του μάρκετινγκ θα καταλάβαινε. Μέχρι στιγμής το μόνο που ήξερε ήταν η προπαγάνδα της Βίβλου πως οι προπολεμικοί άνθρωποι απλώς προσπαθούσαν να κοροϊδέσουν ο ένας τον άλλο. Αλλά η Τζο ήταν σίγουρη ότι η αγορά, η πραγματική αγορά κι όχι αυτό το σκιάχτρο που έχουν σήμερα, το έκανε αυτό για κάποιο σημαντικό λόγο. Διότι αν κάτι δεν άντεχε η αγορά, αυτό ήταν η σπατάλη πόρων.

Η αναζήτηση με τη MAC address ήταν σαφώς πιο αποδοτική. Η πλακέτα ήταν στην ουσία κάτι σαν ένα switch, ένας διαμοιραστής δικτύου μιν, αλλά σαφώς όχι μόνο αυτό. Ταυτόχρονα λειτουργούσε και ως επεξεργαστής βίντεο και παρείχε τροφοδοσία ρεύματος, ένα αρκετά εξωτικό εξάρτημα, μια νέα καταχώρηση για τη βάση δεδομένων. Τράβηξε ένα πριζάκι από το μηχανήμα και το έβαλε στην ταμπλέτα της.

Η ταμπλέτα παραπονέθηκε πως κάτι προσπαθούσε να τραβήξει υπερβολικά πολύ ρεύμα από το καλώδιο. Χωρίς αμφιβολία ένα PoE σύστημα, ένας φτηνός τρόπος να στέλνεις ρεύμα και δεδομένα από το ίδιο καλώδιο δικτύου. Εψαξε στην πλακέτα να δει πόσο μακρύ ήταν το καλώδιο και πόσες απώλειες θα είχε. 43 μέτρα. Η παροχή ζητούσε τα τυπικά 5V του USB, αλλά οι απώλειες από το καλώδιο ξεπερνούσαν τα 0.50V. Προσπάθησε να πιάσει από την τσάντα της το battery bank, χωρίς να την αφήσει να πέσει από την πλάτη της. Η όλη προσπάθεια ήταν αρκετά ακροβατική και παντελώς αναποτελεσματική.

Ξεφύσηξε απογοητευμένη, ακούμπησε την τσάντα στο πάτωμα και βρήκε το battery bank. Ρύθμισε τις μπαταρίες να δουλεύουν δύο σε σειρά και έστειλε λίγο λιγότερα από 8V μέσα στο καλώδιο. Η ταμπλέτα έπαψε να παραπονιέται ότι κάποιος προσπαθεί να ξεζουμίσει το fuel cell και άνοιξε ένα τέρμιναλ. Η Τζο έτρεξε μερικές εντολές και μια νέα οθόνη εμφανίστηκε μπροστά της. Ήταν η εικόνα ενός δωματίου. Όχι σαν κι αυτά του έκτου ορόφου, αλλά από τα μικρότερα. Το καλώδιο κατέληγε σε μια IP κάμερα πολύ υψηλής ανάλυσης, τουλάχιστον για τα δεδομένα μιας απλής webcam ασφαλείας.

Μέτρησε στα γρήγορα τα πριζάκια στο πίσω μέρος του μηχανήματος. 17 πριζάκια και ένα το δικό της, 18. 18 κάμερες IP υψηλής ανάλυσης. Η Τζο μέτρησε στο μυαλό της τις πόρτες που έβλεπε στους άλλους ορόφους. Οι πρώτοι πέντε όροφοι είχαν οκτώ δωμάτια ο καθένας και ο έκτος είχε μόλις τρία. Με λίγα λόγια, δεν είχαν όλα τα δωμάτια κάμερες – περίεργη λογική ασφαλείας.

Σύνδεσε το battery bank με το μηχάνημα και το ρύθμισε σε 12V 4 μπαταρίες σε σειρά. Το μηχάνημα άρχισε να αναβοσβήνει τα λεντάκια του. Σύνδεσε την ταμπλέτα με το μηχάνημα και γρήγορα προσπάθησε να πάρει τις μετρήσεις από όλα τα καλώδια, μετρώντας τις απώλειες ρεύματος. Όσο μεγαλύτερη η απώλεια, τόσο πιο μακρύ το καλώδιο. Όλα ήταν λίγο πολύ παρομοίως μακριά, πέρα από δύο που πρέπει να βρίσκονταν ή στον έκτο όροφο ή αμέσως από κάτω, στον πέμπτο.

Έκλεισε γρήγορα όλες τις κάμερες προκειμένου να μη γονατίσει το battery bank και άρχισε να ψάχνει στο μηχάνημα για στοιχεία. Οι κάμερες ήταν IP, αλλά ήταν σίγουρο πως όποιος τις έστησε θα ήθελε να γράψει κάτι πιο κατανοητό από 192.168.10.40. Παρά τη λογική της σκέψης, αυτός που έστησε τις κάμερες δεν είχε ασχοληθεί να τους δώσει κάποιο όνομα. Παρατήρησε τις IP που ήταν δεσμευμένες. Υπήρχε μια σειρά που ξεκινούσε από το 192.168.10.11 και κατέληγε στο 192.168.10.19 και μια δεύτερη σειρά που ξεκινούσε από το 21 και κατέληγε στο 28. Τέλος υπήρχαν δύο IP δεσμευμένες στο 62 και το 63. Άρα ήταν προφανές πως αυτός που εγκατέστησε τις κάμερες ήταν μεν πολύ τεμπέλης για να τους δώσει ονόματα και περιγραφές, αλλά όχι και αρκετά ηλίθιος για να μην ξέρει ποια κάμερα ανήκει πού. Οι κάμερες από το 11 μέχρι το 19 ήταν προφανώς του πρώτου ορόφου και οι 21 μέχρι 28 του δεύτερου. Οι δύο τελευταίες ήταν των διπλανών δωματίων.

30

Το μόνο που δεν κολλούσε σε αυτήν την αρίθμηση ήταν πως ο πρώτος όροφος είχε μόλις οκτώ δωμάτια. Άρα κάποια από τις κάμερες του πρώτου κοιτούσε κάπου αλλού. Τσέκαρε μία μία τις κάμερες του πρώτου ανοίγοντάς και κλείνοντάς τις γρήγορα. Όλες έδειχναν υπνοδωμάτια. Τι σκατά;

Ξανατσέκαρε τις κάμερες και τις IP τους. Χα, τι χαζό, έλειπε η 13. Στην αρχή πήγε να γελάσει με αυτήν την ηλιθιότητα, αλλά μετά στο μυαλό της ήρθε κάτι που είχε μάθει πρόσφατα στις προβολές παλαιών ταινιών που διοργάνωνε η ομάδα της. Είχαν δει μια ταινία που λεγόταν Παρασκευή και δεκατρείς. Παρασκευή ονομαζόταν η έκτη ημέρα της εβδομάδας στο παλιό ημερολόγιο. Η ημέρα των συνελεύσεων στον κόσμο τους. Ήταν μια ταινία τρόμου από αυτές που η Βίβλος θα κατέτασσε σίγουρα στις ασθένειες των προπολεμικών ανθρώπων. Και για να είμαστε ειλικρινείς, όχι άδικα, καθώς ο πρωταγωνιστής της ταινίας δολοφονούσε τα θύματα του, που περιφέρονταν ανήμπορα και έτοιμα να πεθάνουν. Πραγματικά χαζή ταινία, αλλά κάπως έτσι μάθαμε στην ομάδα ότι προπολεμικά υπήρχε μια προκατάληψη εναντίον του δεκατρία και θεωρούνταν γρουσουζίκι ημερομηνία. Όπως μάθαμε και για τις μόδες της εποχής εκείνης στο αφιέρωμα στη δεκαετία του 1980 και την καμπή της αμερικάνικης κουλτούρας.

Οι προπολεμικοί άνθρωποι ήταν βυθισμένοι κι αυτοί στην προκατάληψη, παρά το γεγονός ότι η αγορά προσπαθούσε να τους εκπολιτίσει και να τους φέρει στον δρόμο της λογικής. Μόνο που σήμερα, χωρίς την επίδρασή της, η οπισθοδρόμηση είναι όχι μόνο πιο έντονη, αλλά σχεδόν επιθυμητή από

τους λουλουδίτες και τις υπόλοιπες παράλογες ομάδες που ξεφυτρώνουν. Προφανώς το δεκατρία ήταν γρουσουζίκιο, και έτσι είχαν αποφασίσει να το παραλείψουν από την αρίθμηση των δωματίων. Το αυτό ακολούθησε και η τύπα που εγκατέστησε τις κάμερες. Όχι τύπα, διόρθωσε τον εαυτό της. Τύπος. Ο παλιός κόσμος είχε πολύ περισσότερους άντρες τέκηδες και έβαζε στοίχημα πως ήταν άντρας. Αποκλείεται μια προπολεμική γυναίκα να είχε τέτοιο κουτί υπολογιστή.

Αυτό το τελευταίο την έκανε περήφανη για τον εαυτό της. Το να μπορεί να διαχωρίσει τα πολιτιστικά σημάδια που άφηναν πίσω τους οι προπολεμικοί δεν ήταν μια καθόλου εύκολη ή αυτονόητη υπόθεση, ακόμα και για τους ιστορικούς. Ειδικά τους ιστορικούς που ήταν βυθισμένοι στην προπαγάνδα της Βίβλου.

Οι κάμερες υψηλής ανάλυσης σίγουρα θα έπιαναν αρκετά καλή τιμή στην Αγορά, ίσως μάλιστα να τις δίνανε στους Σικελιάνους μαφιόζους που νιώθουν μια πολύ ισχυρή έλξη προς τα συστήματα ασφαλείας. Σημείωσε τα πάντα στην ταμπλέτα, φόρεσε στην εξωτερική συσκευή μια προστατευτική σακούλα και την έχωσε στην τσάντα.

Έψαξε ασυναίσθητα για τον ήλιο προσπαθώντας να καταλάβει τι ώρα είναι, αλλά γρήγορα θυμήθηκε πως σε αυτό το ηλίθιο μέρος ο ήλιος είχε εξαφανιστεί πολλές ώρες πιο πριν. Έκλεισε λίγο την μπαλκονόπορτα αλλά όχι εντελώς, αφήνοντας τον εξαγνιστικό άνεμο να κάνει τη δουλειά του μέχρι να έρθουν οι επόμενοι.

Τελικά αυτός ο οικισμός έκρυβε κάτι χρήσιμο. Ανυπομονούσε να επιστρέψει στο σπίτι της για να σκαλίζει τα περιεχόμενα των σκληρών δίσκων, ψάχνοντας για καινούργια στοιχεία του παρελθόντος. Δυστυχώς όμως αυτό δεν θα συνέβαινε μέχρι αργά το βράδυ. Τέσσερις ώρες απογευματινού ήλιου δεν θα της έφταναν για να επιστρέψει με τις μπαταρίες, κι έτσι το τελευταίο και πιο ίσιο κομμάτι του δρόμου θα το έκανε πιο αργά, χωρίς καμία μηχανική υποβοήθηση.

04

HEIDELBERG

Το μήνυμα αυτού του Τζο ήταν σίγουρα επιθετικό, κι ας είχε ένα μικρό δίκιο – μια χαλασμένη σταυρωτή βίδα μπορεί να σου φάει πολλή ώρα. Αλλά ο ίδιος δεν θυμόταν να είχε κάνει κάτι λάθος. Κι όπως και να 'χει, το ύφος του μηνύματος παρέμενε ενοχλητικό. Αν ακουγόταν κάτι τέτοιο στη συνέλευση, τα χέρια θα σήκωναν σαματά χτυπώντας τις καρέκλες. Η Κλαούντια του έλεγε συχνά πως το να είσαι ευγενικός δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να δέχεσαι τα πάντα. Το χέρι εξέτασε την ιδέα να σβήσει το επιθετικό μήνυμα και κατευθύνθηκε προς το αντίστοιχο πληκτρο, αλλά επιδέξια το άλλο του χέρι πάτησε alt-tab, και τώρα κοιτούσε το ψηφιακό μοντέλο ενός εμβόλου.

Κοίταξε ανυπόμονα το μοντέλο για κάποια μικρή ατέλεια, μπας και ξεχάσει το μήνυμα. Φυσικά ανακάλυψε κάτι και άρχισε να το διορθώνει. Ήταν σχεδόν έτοιμο. Μόνο η τελειομανία του δεν τον άφηνε να το πάει στο CNC για να το κόψει. Το κοίταξε ξανά από την πλευρά που θα έμπαινε στην εκτυπωτική μηχανή. Θα δούλευε μια χαρά. Αποκλείεται οι ανοχές του μοντέλου να ήταν μικρότερες από της μηχανής. Κι όμως, αντί να ρίξει το μοντέλο στην ουρά κατασκευής, πάτησε απλώς save.

Γύρισε πίσω στο μήνυμα. Ίσως να έπρεπε να το δείξει στην Έλενα. Κάτι μέσα του τον έκανε να ντρέπεται και δεν ήθελε να το μοιραστεί με κανέναν. Άνοιξε γρήγορα τη βάση δεδομένων και άρχισε να ψάχνει για τον Τζο. Η αποστολή έγινε από τον Λεμονόκηπο, αλλά ο Τζο αποκλείεται να ζούσε εκεί. Άνοιξε τη βάση με τους τέκνες. Πολύ λίγες πληροφορίες. Κάτι στραβό υπήρχε με αυτόν τον Τζο. Ξφαξε παραπέρα, σε λιγότερο προφανείς καταχωρήσεις στη Βίβλο, στη βάση με τις χακεριές· κάτι δεν πήγαινε καλά. Η τελευταία καταχώρηση ήταν από έναν εγκαταλελειμμένο οικισμό στον δρόμο προς το παλιό χιονοδρομικό· αδυνατούσε να εντοπίσει τι τον πείραζε.

Ξαναγύρισε στο μοντέλο του. Τα χέρια του, το σώμα του ολόκληρο προσπαθούσε να τον κάνει να ξεκολλήσει από αυτό το μήνυμα. Κοίταξε την ουρά στο CNC. Δύο ακόμα παραγγελίες και θα ήταν η σειρά του, αν καταχωρούσε το έμβολο τώρα. Ίσως αυτή να ήταν η σωστή μέρα. Άρχισε να καταχωρεί τις εντολές για τα περάσματα της φρέζας, την ακρίβεια και το φινιρίσμα. Θα ήταν μια τέλεια δουλειά. Κοίταξε μία ακόμα φορά τις δύο προηγούμενες παραγγελίες. Ένα ανταλλακτικό για μια σεζλόνγκ και ένα για το αυτοκίνητο που είχε αποφασίσει να στήσει η Σία. Όχι ακριβώς πράγματα άμεσης προτεραιότητας. Και μετά, το έμβολο για την εκτυπωτική μηχανή. Όχι ακριβώς άμεσης προτεραιότητας, χαμογέλασε μόνος του. Σε δύο ώρες το μηχανήμα θα ήταν δικό του.

Το μυαλό του όμως δεν έλεγε να ξεκολλήσει από το μήνυμα. Σηκώθηκε και

βγήκε από την κιβωτό. Κατευθύνθηκε προς το εργοτάξιο, ελπίζοντας να βρει τη Σία να αλλάζει κεφαλές στη φρέζα του CNC, ή οποιονδήποτε άλλο θα μπορούσε να του αποσπάσει την προσοχή. Το εργοτάξιο ήταν άδειο. Ο Τριόδιος πανικοβλήθηκε λίγο, αλλά αμέσως βρήκε λύση. Αν η Σία δεν εμφανιζόταν στα επόμενα πέντε λεπτά, θα έβαζε το έμβολό του πρώτο στην ουρά και θα ξεκινούσε δουλειά· η Σία προφανώς δεν ενδιαφερόταν.

Η Σία δεν εμφανίστηκε και ο Τριόδιος πήδηξε γρήγορα τη σειρά της με μερικές εντολές και άρχισε να στήνει το μηχάνημα. Του πήρε γύρω στα είκοσι λεπτά μέχρι να ξεκινήσει το πρώτο πέρασμα. Ο σαματάς που έκανε το CNC έβγαλε τη Σία από το όποιο παράλληλο σύμπαν βρισκόταν και την έφερε ως το κατώφλι του εργοταξίου.

«Χμ, κάποιος φαίνεται να βιάζεται πολύ σήμερα.»

«Δεν φταίω εγώ, σε περίμενα μισή ώρα. Τι έκανες πάλι;»

«Πάλι; Πήγα να κοιτάξω αν η τελευταία παρτίδα τυριών είχε στραγγίξει και ξέχασα να αλλάξω κεφαλή στη φρέζα γιατί κανείς δεν βιαζόταν να χρησιμοποιήσει το CNC. Μέχρι που εμφανίστηκε ο Τριόδιος σίφουνας. Τι φτιάχνεις;»

«Το έμβολο που μου έλειπε από την εκτυπωτική μηχανή.»

«Μπα, ποιος φούρνος γκρεμίστηκε; Εσύ δεν έλεγες ότι θα το πας σε καλύτερο μηχάνημα;»

«Το τελείωσα σήμερα και μετά από τις τελευταίες μετρήσεις αποφάσισα ότι δεν υπήρχε λόγος να απασχολώ τα μεγάλα μηχανήματα στην πόλη.»

«Και γιατί βασάνιζες το μοντέλο ενάμιση μήνα;»

«Οι υπολογισμοί που έκανα σήμερα έδειξαν ότι οι ανοχές είναι ικανοποιητικές και το περιθώριο λάθους δεν ήταν μηχανικά σημαντικό.»

«Τριόδιε, μη μου απαντάς σαν ρομπότ. Έχει συμβεί κάτι;»

«Γιατί να έχει συμβεί κάτι; Σου είπα, οι υπολογισμοί έδειξαν...»

«Δεν ήθελα να σε τσαντίσω, απλά...»

«Κι επειδή εσύ είσαι τεμπέλα και δεν κάνεις τίποτα άλλο όλο το πρωί από το να κοιτάξεις τα τυριά να στραγγίζουν, τι φταίω εγώ που έχασες τη σειρά σου;»

Ο Τριόδιος παράτησε το μηχάνημα και άρχισε να περπατά γρήγορα προς τα έξω με τα χέρια τεντωμένα προς το έδαφος και τις γροθιές σφιγμένες. Η χαζή Σία θέλει να χώνει παντού τη μύτη της.

Κατευθύνθηκε προς την πλευρά του οικισμού που έβλεπε τα βουνά. Άρχισε να τρέμει σαν να κρύωνε και η ανάσα άρχισε να μαρτυρά σημάδια υπεροξυγόνωσης. Αυτό ήταν το λάθος· ο Τζο ήταν κοπέλα. Αυτός ο ενοχλητικός, προσβλητικός τύπος ήταν μια γυναίκα, που της άρεσε να κυκλοφορεί με αντρικό όνομα και να επιτίθεται στους συναδέλφους της.

Άρχισε να τρέχει προς την κιβωτό του, άνοιξε το μήνυμά της Τζο και έγραψε ένα «Σάλτα γαμήσου, παλιομαλάκα» με τεράστια γράμματα. Το επιθεώρησε μερικά δευτερόλεπτα γεμάτος ιερή αγανάκτηση, αλλά πριν πατήσει αποστολή είδε τη σιλουέτα της Έλενας να εισβάλλει σαν αντανάκλαση στην

οθόνη του. Τα χέρια του κοκάλωσαν σαν η οθόνη να του αποκάλυψε πως η μέδουσα ήταν πίσω από την πλάτη του.

Πριν η μέδουσα προλάβει να βρεθεί στο κέντρο του οπτικού του πεδίου, βγήκε από την κιβωτό κι άρχισε να τρέχει προς το εργοτάξιο. Μέσα επικρατούσε ηρεμία. Το πρώτο πέρασμα του CNC είχε τελειώσει και το μηχανήμα περίμενε την αλλαγή της κεφαλής για να ξεκινήσει το δεύτερο. Κάποιος είχε πατήσει το pause προκειμένου το μηχανήμα να μην ξεκινήσει με το λάθος εργαλείο. Αλλά η Σία ήταν άφαντη.

Ξεκίνησε μηχανικά να αλλάζει κεφαλή, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι δεν ήταν η φρέζα που τον εκνεύριζε. Παράτησε το εργαλείο μισοβιδωμένο στη φρέζα και έτρεξε προς την κιβωτό της Σίας με το κεφάλι χωμένο στους ώμους. Σκεφτόταν με ποιο τρόπο θα συντάξει το απολογητικό του σημείωμα, αν και η σύνταξη προτάσεων δεν ήταν ποτέ το δυνατό του σημείο. Άρχισε να νιώθει τύψεις και το βήμα του έγινε πιο αβέβαιο. Όταν έφτασε μπροστά στην κιβωτό της, πάγωσε. Ένα συναίσθημα ντροπής τον κυρίευσε και άρχισε δειλά να απομακρύνεται.

Η Σία τον βρήκε στο συνηθισμένο μέρος, στο υπόστεγο με την παλιά εκτυπωτική μηχανή. Καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα, τρίβοντας με τις παλάμες τους αγκώνες. Κάτι φαινόταν να σιγοψιθυρίζει στον εαυτό του, αλλά η Σία δεν μπορούσε να βγάλει λέξη.

«Γεια σου, Τριόδιε», του είπε χαμογελαστά. Ο Τριόδιος την κοίταξε έντρομος. «Θέλεις να καθίσουμε εδώ μαζί για λίγο;»

Έβλεπε ότι το πνεύμα του Τριόδιου ήθελε να αποδράσει, περισσότερο κι από εκείνον τον ήρωα που απέδρασε από τη φυλακή του σκάβοντας με ένα κουταλάκι του καφέ, αλλά το σώμα του υπάκουσε την εντολή και, τρέμοντας σχεδόν, την άφησε να καθίσει δίπλα του.

«Συγγνώμη», ψέλλισε ο Τριόδιος.

«Το ξέρω ότι λυπάσαι, Τριόδιε, αλλά δεν ήρθα για να μάθω αυτό», του είπε απαλά.

Το σώμα του Τριόδιου τσιττώθηκε, αλλά δεν έβγαλε άχνα. Την κοίταγε σαν χάνος. Η Σία τον κοίταξε λίγο με απορία.

«Δεν ήθελα να πω κάτι άσχημο. Είναι πολύ ωραίο που αποφάσισες να φτιάξεις το έμβολο και να βάλεις εμπρός τη μηχανή, αλλά ενάμιση μήνα τώρα δεν το κάνεις και νομίζω πως ο λόγος που δεν το κατασκευάζεις δεν είναι ότι το μοντέλο είναι ατελές.»

Ο Τριόδιος συνέχισε να την κοιτά απλάνως την ίδια στιγμή που ο ήρωας με το κουταλάκι, αυτός ο Μοντεκρίστος που τους περιέγραφε ο Χανς στην προηγούμενη πανσέληνο, μέσα στο κεφάλι του προσπαθούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να καλύψει με μια κουβέρτα το λαγούμι για να μην καταλάβουν τίποτα οι δεσμοφύλακες.

Η Σία καταλάβαινε ότι κάποια πάλη συνέβαινε μέσα στο κεφάλι του Τριόδιου, αλλά δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι η συγγραφή ενός διάσημου μυθιστορήματος του παλιού κόσμου βρισκόταν αυτήν τη στιγμή σε κίνδυνο.

«Τριόδιε, μην πανικοβάλλεσαι, δεν είμαι εδώ για να μαλώσω μαζί σου. Ναι, ήταν μαλακία που μου επιτέθηκες, αλλά καταλαβαίνω πως κάτι άλλο σε απασχολεί και αυτό ακριβώς ήθελα να σε ρωτήσω.»

Μέσα στα μάτια του Τριόδιου συνέχιζε να βλέπει τη μάχη· το λαγούμι ήταν ακόμα μακριά από την ελευθερία, κι έτσι έπρεπε να προσποιηθεί ότι δεν συνέβαινε τίποτα, προκειμένου να ξεγελάσει τους δεσμοφύλακες που τα ήξεραν ήδη όλα. Συνέχισε να την κοιτάει έντρομος, ξέροντας ότι το μόνο που χωρίζει το βλέμμα της από το λαγούμι ήταν το ίδιο του το σώμα.

Η Σία, αν και δεν μπορούσε να φανταστεί πως το μυθιστόρημα ήταν τόσο μεγάλο, άρχιζε να καταλαβαίνει πως η μάχη αφορούσε κάτι πολύ διαφορετικό από αυτά που προσπαθούσε να του μεταφέρει η ίδια.

Τον ρώτησε ξανά αν θέλει βοήθεια και αυτός απλώς ψέλλισε «Λίγο νερό». Η Σία σηκώθηκε και έφυγε διστακτικά από το υπόστεγο. Ένωθε σαν να άφηνε ένα μωρό στο δάσος μόνο του, παρότι ο Τριόδιος ήταν πιο μεγάλος από την ίδια.

Πέρασε από την καλύβα του Μπίου και τον ρώτησε αν είχε δει την Έλενα. Ο Μπίου, που κατασκεύαζε μια καρέκλα από αυτές που υποτίθεται μιμούνται τη φυσική στάση του σώματος και σε κάνουν να νομίζεις ότι κοιμάσαι μέσα στην κουφάλα ενός δέντρου, ήταν απορροφημένος, αλλά όχι αρκετά για να μη θυμάται πως η Έλενα είχε ραντεβού σήμερα με την ερωμένη της για να πάνε να μαζέψουνμανιτάρια.

36

Η Σία πήγε προς την κιβωτό τους, με την ελπίδα να μην είναι πολύ αργά. Η Έλενα ήταν ακόμα εκεί και χάζευε ένα βιβλίο για κροσέ βελονάκι. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία της, το κατέβασε και της χαμογέλασε με τον τρόπο που η Έλενα έκανε τους πάντες να νιώθουν οι πιο καλοδεχούμενοι άνθρωποι του κόσμου.

Πριν προλάβει η Σία να τελειώσει την ιστορία της με τον Τριόδιο, η Έλενα τη διέκοψε και την ρώτησε αν ο Τριόδιος είχε συναντηθεί το πρωί με κανέναν εκτός της κοινότητας. Η Σία απάντησε απορημένη “Όχι” και προσπάθησε να συνεχίσει την ιστορία. Η Έλενα τη διέκοψε ξανά για να την καθησυχάσει. Η Σία το βούλωσε απολαμβάνοντας για λίγο τη χαρά που της έδινε το να βρίσκεται κοντά σε αυτήν τη μάγισσα. Η ίδια ούτε είχε σκεφτεί ότι είχε αγχωθεί από τη συμπεριφορά του Τριόδιου. Προφανώς κάτι στον τρόπο που έλεγε την ιστορία πρόδωσε στην Έλενα αυτό που ούτε η ίδια είχε συνειδητοποιήσει· τον τρόπο τού να έχεις κάνει κάτι κακό στον άλλο. Κοίταξε την Έλενα παιχνιδιάρικα και έγειρε το πρόσωπο πάνω της, στο βαθούλωμα που δημιουργεί η απόσταση μεταξύ λαιμού και ώμου. Η Έλενα χαμογέλασε κι αυτή και βούτηξε τον σβέρκο της Σίας πιέζοντάς τον επάνω της.

«Είσαι μεγάλη μάγισσα.»

«Το ξέρω.»

«Δεν είχα πραγματικά αγχωθεί.»

«Αλλά δεν ήσουν και σίγουρη.»

«Όχι, δεν ήμουν. Αν έβλεπες τα μάτια του...»

«Στα μάτια του Τριόδιου εξελίσσονται ομηρικές μάχες, δεν μπορείς να κάνεις κάτι γι' αυτό.»

«Δεν θα πας να του μιλήσεις; Να του κάνεις ένα μαγικό, όπως έκανες σε μένα τώρα;»

«Θα πάω, αλλά δεν ξέρω αν τα μαγικά μου θα πιάσουν. Δεν πέφτουν όλοι στην παγίδα της σαγήνης μου, βλέπεις.»

«Αφού νόμιζα ότι ο Τριόδιος...»

«Τι κουτσομπόλικο σκατόπαιδο που είσαι. Σου φαίνεται τόσο περίεργο που ένας άνθρωπος σαν τον Τριόδιο μπορεί να μου αντισταθεί;»

«Μου φαίνεται περίεργο να μπορεί ο οποιοσδήποτε να σου αντισταθεί.»

«Μικρέ κόλακα, τα μάγια μου πιάνουν γιατί μιλάνε σ' ένα κοινό παρελθόν που έχουν οι άνθρωποι. Κοινές εμπειρίες, που οι περισσότεροι έχουν αποφασίσει να ξεχάσουν μεγαλώνοντας. Ο Τριόδιος δεν ανήκει σε αυτήν τη φυλή.»

Η Σία χασκογέλασε και άρχισε να εισπνέει τη μυρωδιά του βαμβακερού πουλόβερ της Έλενας. Ήταν μια τόσο ήρεμη κοιλάδα. Αν μπορούσε, θα την κρατούσε για πάντα κοντά της, θα έπιασε το χέρι της και θα το έβαζε ανάμεσα στα κλειστά της μπούτια και θα άρχισε να τρίβει το πρόσωπό της ακόμα πιο πιεστικά επάνω στο πουλόβερ.

«Θα έπρεπε να σε λένε Κίρκη, όχι Έλενα.»

«Δεν θυμάμαι να σε έκανα γουρούνι ακόμα. Ή περνίεσαι για Οδυσσέας;»

Το γουρουνάκι γουργούρισε και σηκώθηκε ικανοποιημένο.

«Μην ξεχάσεις τον Τριόδιο», είπε, λες και υπήρχε τέτοια περίπτωση. «Και θέλει και ένα ποτήρι νερό, είπε».

Η Έλενα ξεφύσηξε, άφησε το μισοδιαλυμένο βιβλίο της κάτω και σηκώθηκε χωρίς πραγματικά να το θέλει. Πήρε ένα φλασκί με φιλτραρισμένο νερό που κρεμόταν κοντά στην πόρτα και κατευθύνθηκε τεμπέλικα προς το υπόστεγο με το μεγάλο μηχανικό τέρας.

Ο Τριόδιος είχε κινήσει θεούς και δαίμονες προκειμένου να το μεταφέρει στην κοινότητά τους. Είχε παρακαλέσει γονατιστός, είχε εκθειάσει τις δυνατότητες αυτού του δράκου, είχε χτίσει όλο το υπόστεγο σχεδόν μόνος του. Κανείς δεν ήταν σίγουρος πόσες ανταλλακτικές ώρες είχε ξοδέψει φτιάχνοντας αυτοματισμούς, προκειμένου να μεταφέρει το τέρας κομμάτι κομμάτι στο υπόστεγο. Αυτοματισμούς για ποτιστικά, αυτοματισμούς για ταϊστρος γουρουνιών, αυτόματες πόρτες για κότες, για τον έλεγχο του φιλτραρισμένου νερού. Όλα αυτά τα πράγματα που ήταν για εκείνον μια βαρετή και αδιάφορη διαδικασία, αλλά στην Αγορά γίνονταν ανάρπαστα. Η μηχανή, σαν άλλος δράκος, είχε ζητήσει έναν ολόκληρο θησαυρό από ανταλλακτικές ώρες κι αυτός τον πρόσφερε.

Ακόμα κι η Έλενα, μια μάγισσα, δεν μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν η σύνδεση αυτού του παιδιού με το μηχανήμα. Αν κάτι είχε καταφέρει η σοφία της με τον Τριόδιο, ήταν να μην περιμένει τίποτα συνηθισμένο από τον ίδιο. Σαν να είχε κατέβει από έναν άλλο πλανήτη. Έπιασε συχνά τον εαυτό

της να εκνευρίζεται μαζί του· ο Τριόδιος ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα πως το παρατσούκλι της δεν είχε καθολική ισχύ, όπως πίστευαν όλοι. Σαράντα οκτώ χρονών και έπιανε τον εαυτό της να συγχύζεται, επειδή ένας μπόμπιρας αμφισβητούσε ένα παρατσούκλι που και η ίδια κορόιδευε.

Στο υπόστεγο την υποδέχτηκαν κάτι χρυσά γράμματα πάνω στη μηχανή: Heidelberg. Ο Τριόδιος βρισκόταν στο πίσω μέρος καθισμένος σ' ένα σκαμπό, χέρια σταυρωμένα, το κεφάλι να κοιτάζει τα γόνατά του. Από μακριά δεν το διέκρινε, αλλά το σώμα του έτρεμε· τι σκατά τον έκανε έτσι; «Τριόδε, η Σία μου είπε ότι ήθελες νερό», του είπε και του πρόσφερε το φλασκί.

Ο Τριόδιος δεν γύρισε καν να την κοιτάξει, το μυαλό του ήταν πολύ απασχολημένο με το ζήτημα της απόδρασης του κόμη με το κουταλάκι του καφέ. Η Έλενα άφησε το φλασκί δίπλα στα πόδια του, σε σημείο που να βρίσκεται μέσα στο οπτικό του πεδίο, αλλά έξω από το πεδίο δράσης των χεριών του. Ήταν ένα φτηνό κόλπο για να τον κάνει να ξεμπλοκάρει το σώμα του από την ακινησία· μερικές φορές έπιανε κιόλας. Κάθισε σ' ένα διπλανό σκαμπό και άρχισε να τον παρατηρεί.

«Κάψαμε κανένα τσιπάκι, Τριόδιε;»

«Συγγνώμη που ήμουν μαλάκας», κατάφερε να ψελλίσει με το βλέμμα καρφωμένο στα γόνατα.

«Μην το λες σε εμένα, αλλά από ό,τι έμαθα, η Σία σε συγχωρεί.»

38

«Ήμουν μαλάκας, δεν ήθελα να την πω τεμπέλα» συνέχισε στον ίδιο τόνο.

Η Έλενα προσπάθησε να αποφύγει την παρόρμησή της να του σηκώσει το πηγούνι με το χέρι για να την κοιτάξει στα μάτια. Ο Τριόδιος θα απέφευγε κάθε οπτική επαφή. Πόσο μάλλον που φαινόταν να βρίσκεται σε γνήσιο πανικό κι όχι στα γνωστά του τέμπερ τάντρουμ που σήκωναν άνετα πιο βίαιη μεταχείριση.

«Κοίτα τι θα κάνουμε», είπε η Έλενα όταν αποφάσισε πώς θα το χειριστεί.

«Εγώ θα πάω να κάτσω κάτω με την πλάτη στη μηχανή και θα περιμένω πέντε λεπτά. Αν χρειάζεσαι βοήθεια, θα έρθεις να κάτσεις δίπλα μου και θα φάμε μαζί τα θηρία για πρωινό. Αν όχι, θα σε αφήσω στην ησυχία σου.»

Κάθισε με την πλάτη στη μηχανή σαν ψαράς που δεν είναι σίγουρος για το δόλωμά του. Αν μπορούσε να δει μέσα στα μάτια του, θα διέκρινε πως ο Δουμάς δεν είχε καμία τύχη με την απόδραση κι ότι ο κόμης θα έπρεπε να πετάξει το κουταλάκι του καφέ και ν' αρχίσει να μιλά στους δεσμοφύλακες. Κι αυτό παραδόξως ηρεμούσε τον Τριόδιο περισσότερο απ' όσο θα ηρεμούσε τον κόμη.

Πήγε και έκατσε δίπλα της, ακούμπησε το κεφάλι του στον ώμο της και ξεφύσηξε. Το δόλωμα έπιασε, το ψάρι τσίμπησε. Άπλωσε το χέρι της γύρω από τον άλλο ώμο του και τον κράτησε κοντά της. Πέρασαν λίγα λεπτά σε αυτήν τη στάση, αλλά για τον Τριόδιο πρέπει να πέρασαν τουλάχιστον είκοσι χρόνια εξορίας στη νήσο Ιφ και τριακόσιες σελίδες από το βιβλίο. Ο Χανς άλλωστε είχε παραλείψει τα πιο βαρετά σημεία και είχε προσθέσει

μερικές δικές του λεπτομέρειες για κουταλάκια του καφέ.

«Ήθελα να τυπώσω το έμβολο και με κοροϊδεψε, επειδή ήξερε ότι έχει χάσει τη σειρά της.»

«Η Σία σ' έχει κοροϊδέψει πολλές φορές. Τι συνέβη πιο πριν, συνάντησες κανέναν το πρωί;»

«Την Κλαούντια και τον Χανς, όταν έψαχνα να βρω το πρόβλημα με τις μπογιές.»

«Και τι σχέση έχει αυτό με τη Σία;» (Ποιο σκατά είναι αυτό το πρόβλημα με τις μπογιές;)

«Δεν ξέρω.»

«Τι άλλο έκανες;»

«Διερευνούσα το πρόβλημα με τις μπογιές. Και τελειοποίησα το έμβολο.»

«Είχε πολλά προβλήματα το έμβολο για να το τελειοποιήσεις;»

«Όχι πολλά.»

«Σχεδόν κανένα;»

«Σχεδόν κανένα.»

Ο Τριόδιος λούφαξε περισσότερο στην αγκαλιά της κι ακούμπησε το στόμα του δευλά δίπλα στο στήθος της. Τελικά δεν ήταν τόσο εξωγήινος. Η Έλενα παραμέρισε το πρόσωπό του με το ένα χέρι. Με το άλλο σήκωσε το πουλόβερ της και τον άφησε να κατευθυνθεί προς το στήθος της. Ο αέρας ήταν πιο δροσερός από αυτήν την εντελώς καλοκαιρινή τους στάση. Οι ρώγες της σκλήρυναν και η κοιλιά της αισθάνθηκε άβολα.

Ο Τριόδιος γλίστρησε και άρχισε να τη βυζαίνει σχεδόν κατατονικά. Η όλη σκηνή δεν είχε κάτι το ιδιαίτερα σεξουαλικό, αλλά η Έλενα, που ήταν ήδη καβλωμένη από το πρωί, άρχισε να ξεχνάει τον πραγματικό λόγο όλης αυτής της τελετουργίας.

«Πες μου ότι έκανες όλη αυτήν τη φασαρία για να με ξεμοναχιάσεις.»

Ο Τριόδιος πάγωσε και μουρμούρισε ένα πληγωμένο όχι. Η Έλενα γέλασε με τον Αρειανό της και αποφάσισε να μην αντιστέκεται άλλο στην κάβλα της. Βολεύτηκε εκεί λίγο στο πάτωμα και τον άφησε να της ρουφήξει τη ρώγα.

«Και τώρα που με ξεμοναχιάσες, μήπως θα ήθελες να μου πεις και τον λόγο όλης αυτής της φασαρίας;»

Ο Τριόδιος μουρμούρισε πάλι κάτι, αλλά ήταν εμφανές πως εκείνη την ώρα δεν τον απασχολούσε πολύ ο τρόπος της εκφοράς του λόγου του. Η Έλενα τον ξαναρώτησε προσπαθώντας να σκύψει περισσότερο για να ακούσει η μουρμουριστή απάντηση χάθηκε πάλι στον άνεμο. Το γεγονός ότι το σκληρό καβλί του Τριόδιου ήταν στο οπτικό της πεδίο δεν τη βοηθούσε και πολύ. Προσπάθησε να θυμηθεί ότι είχε ένα ραντεβού σε λίγη ώρα.

«Τι πήρες, είπες;»

«Ένα μήνυμα», κατάφερε επιτέλους να ακούσει.

«Ένα μήνυμα από ποιον;»

«Από έναν συνάδελφο.» Τα λόγια του ακούγονταν μασημένα.

Η Έλενα συνειδητοποίησε το μάταιο αυτής της σκηνης, τράβηξε το στόμα του Τριόδιου από το βυζί της, το βλέμμα της από το καβλί του και το μυαλό της από το μουνί της.

«Τι έγινε με αυτόν τον συνάδελφο;»

«Είναι ο Τζο;»

«Τι έγινε με τον Τζο;»

«Είναι ένα κορίτσι.»

Και τότε όλα μπήκαν στη θέση τους για την Έλενα. Ο Τριόδιος άρχισε να της λέει την ιστορία με το μέιλ από την Τζο και η Έλενα δεν μπορούσε να μη θαυμάσει πόσο γρήγορα μπορούσε αυτό το παιδί να αλλάξει κατάσταση και να ξαναγίνει ο ενήλικας που όλοι ξέχναγαν ότι ήταν.

Φυσικά και ήταν κορίτσι. Ακόμα και οι εξωγήινοι γουστάρουν τα κορίτσια.

05

ΕΡΗΜΙΤΕΣ

Το διαμέρισμα της Τζο βρισκόταν στο βόρειο άκρο της πόλης, στον δεύτερο ενός τριώροφου, του οποίου ήταν η μόνη κάτοικος. Ελάχιστοι έμεναν εκεί· όλοι είχαν μετακομίσει στη νότια πλευρά, που είχε την περισσότερη ζωή, ήταν καλύτερα δομημένη, είχε ευκολότερη πρόσβαση στο ποτάμι και γενικά είχε θεωρηθεί από τους κατοίκους πιο επιθυμητή. Ανάμεσα στα δύο άκρα υπήρχε ένας μικρός λόφος γεμάτος με φωτοβολταϊκά και πέντε χιλιόμετρα παλιάς εγκαταλελειμμένης πόλης, που οι περισσότεροι προσπαθούσαν να αποφεύγουν.

Παρότι τα σπίτια στη βόρεια πλευρά δεν ήταν καθόλου άσχημα, και μόνο η ιδέα ότι θα πρέπει να περνάνε ανάμεσα από το εγκαταλελειμμένο κέντρο για να φτάσουν εκεί που ήταν όλοι οι άλλοι, έκανε τους περισσότερους να μην την επιλέγουν. Η διαδρομή δεν ήταν μεγάλη, αλλά η αίσθηση που σου άφηναν τα κανιβαλισμένα κουφάρια των εκατοντάδων πυκνοδομημένων πολυκατοικιών παρέμενε δυσάρεστη. Οι περισσότεροι από τους παλιούς δεν ήθελαν καν να επισκέπτονται το κέντρο, δεν ήθελαν να έχουν και πολλά νταραβέρια με την παλιά τους ζωή. Οι υπόλοιποι πήγαιναν μόνο όταν αυτό ήταν απολύτως αναγκαίο. Και καθώς η νέα πόλη ήταν δίπλα στην παλιά, υπήρχαν ελάχιστα πράγματα να κανιβαλίσσεις σε αυτές τις πολυκατοικίες μετά από τόσα χρόνια.

Όσοι ηλιακοί θερμοσίφωνες δεν χρησιμοποιήθηκαν, μεταφέρθηκαν σε αποθήκες ως στοκ όταν ακόμα η Τζο ήταν παιδί. Τα αιρ-κοντίσιον πήγαν κι αυτά σε αποθήκες, καθώς ήταν μια ανεξάντλητη πηγή ηλεκτρικών μοτέρ. Ο πατέρας της είχε σίγουρα κατεβάσει μερικές ντουζίνες. Τα τζάμια και τα κουφώματα των διαμερισμάτων είχαν όλα αφαιρεθεί. Τα καλύτερα από αυτά ενίσχυσαν τα σπίτια που κατοικούνταν και τα υπόλοιπα χρησιμοποιήθηκαν στα καθαρά θερμοκήπια. Εκεί δηλαδή που φτιαχνόταν η τροφή που έτρωγε η ίδια ως παιδί. Για τα παιδιά υπήρχε πρόβλεψη να τρώνε τροφές με λιγότερα μπεκερέλ από τους ενήλικες, κι έτσι δημιουργήθηκαν τα πρώτα καθαρά θερμοκήπια, όπου το χώμα, ο αέρας και το νερό ελέγχονταν για την περιεκτικότητά τους σε ραδιενεργά σωματίδια και, σε γενικές γραμμές, έμεναν απομονωμένα από το υπόλοιπο περιβάλλον.

Οτιδήποτε ξύλινο γλίτωσε από τις σόμπες τις πρώτες χρονιές, τοποθετήθηκε αλλού και κυρίως επαναχρησιμοποιήθηκε. Ο τρίτος όροφος από πάνω της είχε ακόμα τα σημάδια από μια τεράστια πέργκολα στη μεγάλη βεράντα. Οτιδήποτε μεταλλικό ανακυκλώθηκε. Κάγκελα μπαλκονιών και σωλήνες νερού ήταν σχεδόν αδύνατο να βρεθούν πια στο κέντρο της πόλης. Αν ήθελες να βρεις κάτι παρόμοιο, θα έπρεπε να ταξιδέψεις σε κάποιο εγκαταλελειμμένο χωριό τουλάχιστον τριάντα χιλιόμετρα μακριά, σαν κι

αυτό που μόλις επισκέφθηκε.

Είκοσι πέντε χρόνια μετά την εγκατάλειψή του, το κέντρο είχε ελάχιστα σημάδια ζωής. Ένα μνημείο του παλιού κόσμου γεμάτο άβολες αναμνήσεις. Ούτε τα παιδιά δεν έρχονταν πια να φτιάξουν τις μυστικές τους κρυψώνες, όπως έκανε η ίδια μικρή. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι με τη νέα πόλη, στο νότιο τμήμα. Στην πραγματικότητα θα μπορούσες να το ονομάσεις προάστιο, αν αυτό το χωριό των 12.000 κατοίκων αποτελούσε πράγματι τον προπομπό μιας μεγαλούπολης. Αλλά αυτό ήταν όλο. Από μια πόλη φτιαγμένη για να στεγάσει 150.000 ψυχές, αυτές οι 12.000 ήταν ό,τι είχε απομείνει· αυτοί και οι 200 περίεργοι που έμεναν στο βόρειο τμήμα, όπως η ίδια· ή ο πατέρας της, που έμενε στην πλαγιά του λόφου λίγο παραπέρα.

Δεν ήθελε πραγματικά να επεξεργαστεί τι σκέφτονταν οι άλλοι για την ίδια που έμενε απομονωμένη. Ή μάλλον ήξερε. Οι περισσότεροι θα πίστευαν ότι βρίσκεται εκεί για τον πατέρα της, ή ότι βρίσκεται εκεί γιατί είναι περίεργη σαν τον πατέρα της. Αλλά η πραγματικότητα δεν ήταν αυτή. Στο βόρειο τμήμα μπορούσες να επιλέξεις όποιο σπίτι ήθελες, να το καταχωρήσεις στη βάση ως κατοικία σου και να κρατήσεις κι έναν όροφο για αποθήκη χωρίς πολλές ενστάσεις· ως τέκης χρειαζόταν χώρο. Όχι ότι θα είχε πρόβλημα στις παρυφές του νότιου τμήματος· αλλά για κάθε δωμάτιο που θα καταχωρούσε ως αποθήκη, θα υπήρχαν τουλάχιστον μισή ντουζίνα ενστάσεις από τους γείτονες, που θα ζητούσαν να χρησιμοποιηθεί διαφορετικά.

Είχε κι άλλες αποθήκες στο κέντρο για πράγματα που χρησιμοποιούσε λιγότερο συχνά, όμως την ευχαριστούσε που το εργαστήριό της ήταν μόλις δεκαέξι σκαλιά χαμηλότερα.

Ύστερα υπήρχε το θέμα των άλλων. Οι κάτοικοι της πόλης της δεν ήταν κακοί, αλλά ήταν αδιάφοροι. Ακόμα και τα παιδιά με τα οποία έπαιζε από μικρή· οι φίλοι της. Όλοι ασχολούνταν με την οικοδόμηση του νέου κόσμου, και με αυτό εννοούσαν το να κάνουν όσα περισσότερα παιδιά μπορούσαν. Λες και ο νέος κόσμος θα οικοδομούνταν μόνος του αυτόματα, από τα ίδια τα παιδιά που γεννοβόλουσαν· σαν και μόνο η ύπαρξη των παιδιών να έκανε τον κόσμο καλύτερο, λες και ο παλιός κόσμος έπασχε από έλλειψη παιδιών. Λες κι ο κόσμος τους δεν ήταν λάθος και έτοιμος να καταρρεύσει. Δεν άντεχε να βλέπει αυτούς τους νέους πατερφαμίλιες να ατενίζουν το μέλλον με αισιοδοξία, μόνο και μόνο επειδή έβλεπαν τα παιδιά τους να μεγαλώνουν κι επειδή «η κατάσταση σήμερα είναι πιο σταθερή». Για κάθε ερώτημα, η απάντησή τους ήταν η ίδια και απαραλλάκτη. Είπε η Βίβλος ότι έχουμε επάρκεια τροφίμων; Ας κάνουμε ένα παιδί. Είπε η Βίβλος ότι υπάρχουν 20% έτοιμες άδειες κατοικίες στην περιφέρειά μας; Ας κάνουμε ένα παιδί. Νιώθω ότι δεν κάνω τίποτα σημαντικό στον κόσμο; Ας κάνουμε ένα παιδί. Θέλω να νιώσω πιο γαμάτος από τους φίλους μου; Ας κάνουμε ένα ακόμα παιδί, να έχουμε περισσότερα. Θέλουμε να νιώσουμε πιο γαμάτοι από τη διπλανή πόλη; Ας κάνουμε μερικά παιδιά ακόμα, να

συζητάμε για τον νέο βρεφονηπιακό σταθμό που θα πρέπει να φτιάξουμε σε δύο χρόνια από σήμερα.

Η γεννητικότητα στην πόλη τους έχει φτάσει το 3,5· θεωρούμαστε οι μεγαλύτερες και καλύτερες κουνέλες της περιφέρειας, και μόλις πριν δύο χρόνια περάσαμε στην πέμπτη θέση σε όλη τη Συνομοσπονδία (γενική γεννητικότητα 2,8 ανά κουνέλα). Ζήτω η πρωτεύουσα των κουνελιών, ζήτω ο νέος κόσμος!

Ο ήλιος είχε δύσει εδώ και κάμποσες ώρες και η ένδειξη του ζεστού νερού από τον ηλιακό θερμοσίφωνα είχε φτάσει σχεδόν στο όριο μεταξύ δροσερού και πραγματικά κρύου. Η Τζο, που σιχαίνεται το κρύο νερό, σκέφτηκε ότι αυτή ήταν η τελευταία της ευκαιρία να ξεπλυθεί. Σηκώθηκε από την μπανιέρα και από τις σκέψεις της, ξεπλύθηκε γρήγορα και σκουπίστηκε ακόμα πιο γρήγορα. Άλλαξε τον διακόπτη της ροής της μπανιέρας και τράβηξε το πώμα. Το νερό άρχισε να αδειάζει προς τον κάτω όροφο που βρισκόταν η δεξαμενή με το χρησιμοποιημένο νερό. Η αποστράγγιση των φίλτρων θα έπαιρνε περίπου μισή ώρα, και έτσι πήγε πρώτα να τσεκάρει τις μπαταρίες του σπιτιού.

Ένα ακόμα από τα προβλήματα του να μένεις στο βόρειο τμήμα ήταν πως δεν είχες πρόσβαση στο κοινό ηλεκτρικό δίκτυο της πόλης· κανείς δεν είχε ασχοληθεί να το κάνει για έναν τόσο μικρό πληθυσμό. Ίσως σε δέκα χρόνια, με τα νέα μούλικα που θα έχουν κατακλύσει τα πάντα. Αλλά οι κοινότητες δεν φημίζονταν για τον μακροπρόθεσμο σχεδιασμό τους. Η ίδια κι άλλοι δύο τέκνες που έμεναν κοντά είχαν φτιάξει ένα τοπικό DC δίκτυο μεταξύ τους, ενώνοντας και άλλα επτά-οκτώ σπίτια που βρίσκονταν ανάμεσα· το μικρό τους δίκτυο δεν είχε πολύ μεγάλες δυνατότητες αποθήκευσης και υπήρχαν μέρες, ειδικά μέσα στον χειμώνα, που τα ενεργειακά τους αποθέματα περιορίζονταν αρκετά. Ο ένας από τους δύο είχε ξεκινήσει ήδη να μετατρέπει ένα μοτέρ για να φτιάξουν μια επιπλέον ανεμογεννήτρια. Ίσως, αν τη μετέφεραν στη βόρεια πλευρά του λόφου που δεν είχε φωτοβολταϊκά, να πετύχαιναν καλύτερες μέσες ταχύτητες ανέμου. Είχε ζητήσει ήδη στην Αγορά έναν ιστό για μέτρηση ταχυτήτων ανέμου, αλλά στην περιοχή τους υπήρχαν μόνο επτά, με πιο σύντομη ημερομηνία διάθεσης κάπου μέσα στον Οκτώβρη. Με λίγα λόγια, και φέτος τον χειμώνα θα έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικοί.

Υπήρχαν μέρες πέρσι που έπρεπε να τη βγάλει με μία κιλοβατώρα την ημέρα, και επί τρεις εβδομάδες έπρεπε να κατεβαίνει δύο φορές την εβδομάδα στην πόλη για να γεμίζει μια εξάκιλη φιάλη υδρογόνου, για να φορτίζει τις κυμέλες της. Το ποδήλάτο της είχε μπαταρίες λιθίου παλιάς τεχνολογίας, που με το κρύο έχαναν μεγάλο μέρος της απόδοσής τους, κι έτσι συχνά κουβαλούσε τη φιάλη με απλό ποδήλατο. Τουλάχιστον η λειτουργία της κυμέλης καυσίμου παρήγαγε εκτός από ρεύμα και αρκετή θερμότητα, και έκανε τη θερμοκρασία του εργαστηρίου στον πρώτο όροφο πιο ανεκτή.

Τα αποθέματα υδρογόνου που είχε μαζέψει τις καλές ηλιόλουστες

μέρες από τα φωτοβολταϊκά του μικρού δικτύου τους θα έφταναν για τουλάχιστον μέχρι τον Γενάρη. Κάθε ηλιόλουστη μέρα, όσο αυτή έλειπε, ο ελεγκτής γέμιζε πρώτα τις μπαταρίες μολύβδου στο υπόγειο και μετά με το περίσσευμα έφτιαχνε υδρογόνο με ηλεκτρόλυση, το οποίο τοποθετούσε σε φιάλες υπό πίεση.

Το υδρογόνο σε γενικές γραμμές είχε απαγορευθεί για οικιακή χρήση πριν από τέσσερα χρόνια, μετά από μια μεγάλη εξάμηνη συζήτηση στην Αγορά· θεωρήθηκε ότι τα πλεονεκτήματα που είχε στην απόδοση δεν αντιστάθμιζαν την επικινδυνότητά του. Η αλήθεια είναι ότι πολύς κόσμος είχε πεθάνει από εκρήξεις υδρογόνου, αλλά οι περισσότεροι ήταν απλά ηλίθιοι ή επρόκειτο για παλαιού τύπου κυψέλες που ήταν αρκετά ασταθείς. Η ίδια ως τέκης δεν ενδιαφερόταν για τέτοιες απαγορεύσεις και έμενε αρκετά μακριά από όλους αυτούς τους χέστες γονείς που ενδιαφέρονταν πάνω απ' όλα για την ασφάλεια των παιδιών.

Βούτηξε ένα από τα παλιά μπάγκυ παντελόνια που δεν φόραγε πια στη δουλειά και μια από τις αγαπημένες της μπλούζες που είχε βρει σ' ένα ανταλλακτικό παζάρι. Μια τρελή λουλουδίτισσα τις έραβε μόνη της· για την ακρίβεια, έπαιρνε δυο τρία μακό και αφού τα έκοβε, τα ξαναέραβε μεταξύ τους φτιάχνοντας ένα πιο χοντρό μπλουζάκι. Δυσκολεύτηκε πολύ να την πείσει να της δώσει μια ντουζίνα από δαύτες, καθώς η λουλουδίτισσα δεν ήθελε να πάρει ούτε ανταλλακτικές ώρες ούτε κάποιον από τους γαμάτους αυτοματισμούς της Τζο· σκληρό καρύδι. Στο τέλος δέχτηκε να της επισκευάσει μια παλιά ραπτομηχανή, κι ας ήταν σίγουρο πως δεν θα τη χρησιμοποιούσε ποτέ. Η λουλουδίτισσα της είπε ότι δεν πειράζει κι ότι της χρωστάει μια χάρη· η Τζο δεν ήθελε να χρωστάει χάρες σε κανέναν. Γι' αυτό έχουμε τις ανταλλακτικές ώρες, διαμαρτυρήθηκε. Θα ήθελε πολύ να της σπάσει τη μούρη με όλη αυτή την ψευτο-ανωτερότητά της, αλλά οι μπλούζες ήταν τόσο γαμάτες που δεν μπορούσε να την κατατάξει στους συνηθισμένους τεμπέληδες λουλουδίτες. Έφυγε ηττημένη, με τις μπλούζες στην τσάντα και μια χάρη να κρέμεται σαν θηλιά από τον λαιμό της.

Επέστρεψε ενάμιση μήνα αργότερα με μια τσάντα γεμάτη από την καλύτερη σοδειά *sensimilia*. Ήταν ήδη Μάης, δεν υπήρχε πουθενά φρέσκο χόρτο, αλλά η λουλουδίτισσα έδειξε μάλλον απογοητευμένη, πράγμα που μπέρδευσε τελείως την Τζο. Την ρώτησε απορημένη αν δεν της αρέσει το χόρτο –πράγμα ανήκουστο για λουλουδίτη– και η τρελή της απάντησε πως φυσικά και της αρέσει, αλλά το συγκεκριμένο είναι μεγαλωμένο αφύσικα. Η Τζο προσπάθησε να την καθησυχάσει λέγοντας πως δεν χρησιμοποιεί ποτέ χημικά λιπάσματα, αλλά η τρελή επέμεινε πως το αγωνιμοποίητο χόρτο είναι αφύσικο. Πώς θα φαινόταν στην Τζο αν ήταν ακόμα παρθένα; Η Τζο απάντησε πληγωμένη πως το χόρτο δεν πηδίζεται και τελοσπάντων πρόκειται για ένα φυτό που πολύ το αγαπάει και τα ρέστα, αλλά δεν θεωρεί ότι θίγει την αξιοπρέπειά του με το να μην το γονιμοποιεί. Η τρελή δεν έδειχνε να συμφωνεί. Η Τζο στο τέλος αποφάσισε να πηδηχτεί μαζί της,

γιατί πραγματικά δεν την καταλάβαινε. Και ήθελε να προσπαθήσει. Δεν βρίσκεις συχνά λουλουδίτες που να μην είναι παντελώς τεμπέληδες. Ή έτσι είχε πείσει τον εαυτό της.

Έτσι κι αλλιώς, ακόμα και για τους μη λουλουδίτες, το ότι είχε πέντε κανναβόφυτα σε μια ντουλάπα ήταν μια πραγματικά αξιοπερίεργη υπόθεση. Γιατί να καταναλώσεις ρεύμα κι ένα ολόκληρο σύστημα ελέγχου για κάτι που φυτρώνει μόνο του στη ραχούλα χωρίς ιδιαίτερη προσοχή και με τη βοήθεια του ήλιου; Αυτή ήταν μια από τις παρατηρήσεις που έπειθαν τους άλλους πως η Τζο ήταν περίεργη. Είχε πάντα μια ορθολογική εξήγηση για κάθε μία από τις «ιδιοτροπίες» της· αλλά όχι για την ντουλάπα με τα *sensimilia*.

Η επίσημη απάντηση ήταν ότι το καλλιεργούσε κυρίως για τον πατέρα της. Και δεν ήθελε να βρεθεί χωρίς προμήθειες για εκείνον στη μέση του καλοκαιριού, πριν από την επόμενη σοδειά. Η λιγότερο επίσημη απάντηση για τους τέκηδες ήταν στην ουσία μια μη απάντηση. Τους περιέγραφε όλο το σύστημα ελέγχου, πως ρουφούσε τον εισερχόμενο αέρα το πρωί από το υπνοδωμάτιο που ήταν πλούσιο σε διοξειδίο του άνθρακα μετά τον ύπνο της και πως διοχέτευε το πλούσιο σε οξυγόνο αέρα στο ίδιο υπνοδωμάτιο, αλλά στην άλλη πλευρά. Έτσι στην ουσία είχε φρέσκο αέρα κάθε μέρα, και τα φυτά το διοξειδίο που τόσο αγαπούσαν. Ακόμα και τις μέρες που ο δυνατός άνεμος έφερνε τη ραδιενεργή σκόνη από τον Βορρά και όλοι κλειδαμπαρώνονταν στα αεροστεγή σπίτια τους.

46

Αν κάποιος έκανε ποτέ τους υπολογισμούς, θα έβλεπε ότι το κέρδος σε οξυγόνο από αυτήν τη συμβιωτική σχέση με τα φυτά δεν ήταν τόσο μεγάλο, αλλά οι περισσότεροι τέκηδες σε αυτό το σημείο είχαν ήδη παρασυρθεί από την κομψή και περίτεχνη τεχνική εξήγηση και είχαν ξεχάσει την πιθανή χρησιμότητά της.

Το ξυπνητήρι στην ταμπλέτα χτύπησε την ώρα που η Τζο έκοβε τρία αγγούρια και δύο ντομάτες που θα αποτελούσαν το βραδινό της. Δεν ήταν δικά της. Για κάποιο λόγο, το μποστάνι της δεν φτούραγε πολύ σε αντίθεση με ό,τι ηλεκτρονικό έπιανε στα χέρια της. Και παρότι είχε εγκαταστήσει δεκάδες γεωργικούς αυτοματισμούς, για το μποστάνι της –ένα ορθογώνιο κομμάτι γης 20x13 που κάποτε χρησίμευε για αυλή στο τριώροφο– είχε αμελήσει να το πράξει. Ήταν κάτι που είχε πάρει από τον πατέρα της. Στο σπίτι τους υπήρχαν δεκάδες μισοχαλασμένες ηλεκτρονικές συσκευές. Απλές εργασίες για τους κοινούς θνητούς, όπως το να ανοίξεις τον υπολογιστή, στο σπίτι ενός τέκη ήταν ολόκληρες ιεροτελεστίες. Που κατά πάσα πιθανότητα θα περιελάμβαναν κι ένα κατσαβίδι· ή ένα πολύμετρο· ή κάποιο άλλο εργαλείο τοτέμ.

Ήταν ήδη δέκα παρά τέταρτο, πράγμα που σήμαινε ότι η συνάντηση στο capitalist underground ξεκινούσε σε είκοσι λεπτά. Τσίμα τσίμα δηλαδή μέχρι να ετοιμάσει τη σαλάτα, να απλωθεί στον καναπέ και να συνδεθεί στο κρυπτογραφημένο δίκτυο.

06

**CAPITALIST
UNDERGROUND**

Η συνάντηση ήταν ηλεκτρονική. Στην πόλη της δεν υπήρχαν άλλα μέλη. Είχε συναντήσει έναν δύο πιθανούς υποψηφίους, αλλά η στρατολόγηση δεν ήταν το φόρτε της. Δεν το είχε ποτέ παραδεχτεί στην οργάνωση, παρά το γεγονός ότι ως ελεύθεροι πολίτες είχαν απόλυτη αυτονομία επιλογών. Η επίσημη δικαιολογία ήταν πως τα δύο υποψήφια μέλη ανήκαν στην παλιά γενιά και η αντίληψή τους για τον καπιταλισμό ήταν διεφθαρμένη από τα προπολεμικά χρόνια. Τότε δηλαδή που είχαν ένα σύστημα που έμοιαζε πολύ με καπιταλισμό στην περιοχή, αλλά σε αντίθεση με αλλού, ο δικός τους ήταν κάτι διεφθαρμένο και ημιτελές, όπως περιέγραφε στις ιστορικές αναδρομές του ο πολίτης Σμιθ.

Ποτέ δεν χώνεψε τους παλιούς απολογητές. Η Συνομοσπονδία ήταν ένα σύστημα γεμάτο προβλήματα, απομακρυσμένο από τη φύση του ανθρώπου, μάλλον καταδικασμένο να πεθάνει. Όμως οι ίδιοι απλώς αναπολούσαν τα παλιά καλά χρόνια, ανεξάρτητα με το εάν αυτά είχαν κάποια σχέση με τον πραγματικό καπιταλισμό.

Το κληρονομικό ζήτημα, ήταν μάλλον το πιο χαρακτηριστικό και γεμάτο αντιφάσεις θέμα του CapUn. Ο καπιταλισμός, ο πραγματικός καπιταλισμός, δεν έπρεπε να επιτρέπει την αυτόματη μεταβίβαση της περιουσίας στους γενετικούς απογόνους του νεκρού. Από τη στιγμή που προκρίνει την ευδοκίμηση του καταλληλότερου, μια θέση υπέρ της κληρονομιάς, όπως στον παλιό κόσμο, ισοδυναμεί με άρνηση αυτής της υγιούς μάχης. Κάποιοι απολογητές αντέτειναν πως οι έξυπνοι άνθρωποι γεννάνε έξυπνους απογόνους: ήταν μια θεωρία που ελάχιστοι μπορούσαν να επικαλεστούν σήμερα, με τον γενετικό αχταρμά που επικρατούσε.

Μια άλλη θέση υποστήριζε πως κανείς δεν μπορεί να απαγορέψει σ' έναν αυτόνομο πολίτη να προβεί σε μια μεταβίβαση, ανεξάρτητα με το πόσο παράλογη ήταν αυτή. Θα μπορούσε δηλαδή κάποιος να μεταβιβάσει όλη του την περιουσία στα παιδιά του προς 1 g-coin ή μια χρυσή λίρα Αγγλίας: μια ελεύθερη συναλλαγή με το ίδιο πρακτικό αποτέλεσμα της κληρονομιάς. Μια τρίτη θέση έλεγε ότι η απαγόρευση της κληρονομικής μεταβίβασης της περιουσίας περιόριζε το κίνητρο συσσώρευσης και αυτός ήταν ο βασικός λόγος που το σημερινό σύστημα δεν προέβλεπε κανένα τέτοιο μηχανισμό.

Ανεξάρτητα από τα επιχειρήματα, ήταν σαφές πως τις θέσεις υπέρ της κληρονομιάς τις διατηρούσαν άνθρωποι του παλιού κόσμου, που κατηγορούσαν το σημερινό σύστημα ως άδικο. Για να πουλήσεις κάτι θα έπρεπε να χρησιμοποιήσεις την Αγορά και άρα να το κάνεις προσβάσιμο σε όλους. Φυσικά υπήρχαν πολλές ανεπίσημες μεταβιβάσεις, και όλοι έκαναν

τα στραβά μάτια, καθώς ήταν μια πρακτική που συνεχώς ατονούσε.

«Πολίτες, καλώς ήρθατε σε μία ακόμα συνάντηση του capitalist underground. Για τα νέα μέλη να θυμίσω πως στην αρχή θα έχουμε έναν μικρό απολογισμό του προηγούμενου δεκαπενθήμερου. Θα ακολουθήσει μια γενική συζήτηση, ενώ στο τρίτο μέρος θα ασχοληθούμε με τους προβληματισμούς κάθε πολίτη ξεχωριστά.

Ξεκινάμε με τους απολογισμούς. Όπως βλέπω από τη βάση μας, ο πολίτης Crocorock συσσωρεύσε δεκαπέντε ολόκληρα ηλεκτρονικά g-coins, δύο χρυσές ελισαβετιανές λίρες Αγγλίας, δηλαδή 16,554 γραμμάρια καθαρού χρυσού, 32 κιλά αλουμινίου, 115 κιλά σιδήρου και 44 κιλά ξύλου σε τραβέρσες».

Η ηλεκτρονική σάλα γέμισε από επευφημίες για την επίδοση του Crocorock, παρότι στο ετήσιο οικονομικό πρωτάθλημα βρισκόταν στην έκτη θέση, αρκετά μακριά από τον πέμπτο, ακόμα και μετά τον σημερινό απολογισμό. Η Τζο, όπως και όλα τα μέλη, κοίταξε τις επιδόσεις της. Βρισκόταν κοντά στους τελευταίους, ανάμεσα στην 76η και 83η θέση. Δεν έπασχε από έλλειψη συσσωρεύσης υλικών. Το εργαστήριο στον κάτω όροφο και η αποθήκη στο κέντρο της πόλης ήταν σχεδόν γεμάτα. Το πρόβλημα ήταν πως δεν μπορούσε να αποχωριστεί εύκολα τα πράγματα που έβρισκε· πάντα σκεφτόταν να κάνει κάτι χρήσιμο μ' αυτά, κι έτσι δύσκολα τα πρόσφερε στην Αγορά.

Πράγμα που εξηγούσε και μέρος της κακής της θέσης. Τα ηλεκτρονικά που μαζεύε έπιαναν αρκετά καλή τιμή στην Αγορά, αλλά όχι στην κατάταξη του πρωταθλήματος. Μία από τις βασικές αρχές του CapUn ήταν πως στο σύστημα που ζούσαν, οι τιμές που είχαν τα πράγματα στην Αγορά δεν αντιπροσώπευαν την πραγματική εσωτερική τους αξία. Και προς επίρρωση αυτού, έκαναν πολλές συγκρίσεις με τις τιμές των ίδιων αγαθών σε άλλες περιοχές. Μια δύσκολη και επίπονη εργασία, μετά την κατάρρευση του ίντερνεντ και την πλήρη καταστροφή όλων των δορυφόρων.

Ο Spengler, ο de facto αρχηγός του CapUn, είχε καταρτίσει μια τεράστια λίστα με ισοτιμίες. Στη μία στήλη ήταν η τιμή στην Αγορά, στη δεύτερη η τιμή στον έξω κόσμο, στην τρίτη η τιμή σε χρυσό και στην τέταρτη σε g-coins, ένα ηλεκτρονικό κρυπτονόμισμα που ο Spengler έδειχνε να εκτιμά υπερβολικά. Η λίστα ανανεωνόταν σχεδόν καθημερινά ή τουλάχιστον κάθε φορά που κάποιος έβρισκε μια αξιόπιστη πηγή για τις τιμές στην παγκόσμια αγορά.

Ο πολίτης Darlem ξεκίνησε μια συζήτηση για την καταπίεση που δέχεται από τους γείτονές του. Τον κατηγορούσαν ότι συσσωρεύει τα πάντα στην αυλή του και δεν τα μοιράζεται στην κοινοτική αποθήκη. Παρέθεσε μια σειρά από τα επιχειρήματα των λουλουδιτών γειτόνων του: «Τα πράγματα χαλάνε όταν βρίσκονται στο ύπαιθρο», «Όταν μαζεύεις τα πάντα και δεν τα χρησιμοποιείς, μας αναγκάζεις χωρίς λόγο να τρέχουμε σε πιο μακρινές περιοχές για να βρούμε τα αντίστοιχα». Κάποιος μάλιστα τόλμησε πριν

από δυο βδομάδες να γράψει στον τοίχο του με μπογιά “Τα σάβανα δεν έχουν τσέπες”.

Οι αντιδράσεις των μελών του CapUη ήταν σχεδόν άμεσες. Οι πιο μίλιταντ είπαν πως είναι δικαίωμά του να κάνει ό,τι θέλει και να μαζεύει όσα θέλει. Η καταπίεση που δέχεται είναι απαράδεκτη και αποτελεί τυπικό δείγμα της ανελεύθερης κοινωνίας που ζούμε.

Οι πιο συγκαταβατικοί τον προέτρεψαν να φτιάξει μια αποθήκη και να τοποθετήσει εκεί όλη του τη συσσώρευση. Κάποια βρήκε εύλογο το επικείμενο ότι τα πράγματα σαπίζουν στην αυλή και του έθιξε το ζήτημα της απαξίωσης του κεφαλαίου.

Ο Spengler τοποθετήθηκε λέγοντας πως η φύση του ανθρώπου είναι να φθονεί και να ζηλεύει τα κατορθώματα των γειτόνων του, και όλες οι γκρίνιες ήταν συγκεκριμένες φθόνος. Σκοπός του ανθρώπου είναι να πάρει αυτό το ταπεινό συναίσθημα και να το μετατρέψει σε δημιουργία. Ολόκληρη η πρόοδος βασίζεται σε αυτόν τον ευγενή μετασχηματισμό. Μέρος του παρά φύσιν συστήματος που ζούμε είναι ότι δεν προτρέπει τα μέλη του να παιδεύονται στον δημιουργικό ανταγωνισμό. Αντί οι γείτονες να δουν τη συσσώρευση του πολίτη Darlem ως κίνητρο για να αρχίσουν να συσσωρεύουν και οι ίδιοι, τη βλέπουν ως πρόβλημα, ως κάτι εγγενώς κακό· μεμψιμοιρούν, αντί να κοιτάζουν το δικό τους έλλειμμα.

50

Η τοποθέτηση του Spengler έκλεισε λίγο πολύ το θέμα, αν και αρκετοί επέμεναν πως όσο ζούμε στο υπάρχον σύστημα, δεν μπορούμε να μη λαμβάνουμε υπόψη μας τα συναισθήματα των γειτόνων. Και καθώς ο φθόνος τους για τον Darlem δεν θα μετατραπεί σύντομα σε δημιουργική ορμή, καλό θα ήταν ο πολίτης να μην προκαλεί και να φτιάξει μια αποθήκη, έτσι ώστε και η συσσώρευσή του να μη σαπίζει και οι γείτονες να μην προσβάλλονται.

Ο Darlem αντέτεινε ότι δεν θα ήθελε να έχει αποθήκη, καθώς φοβόταν πως οι φθονεροί γείτονες θα του έκλεβαν τα πράγματα, πολλά από τα οποία δεν ήταν καταχωρημένα στη βάση δεδομένων της Αγοράς στο όνομά του. Στα στατιστικά της κοινότητας που ζει ο πολίτης Darlem δεν υπάρχουν καταγεγραμμένες περιπτώσεις ληστειών, αν και υπήρχαν περιπτώσεις αρπαγών από συσσωρευτές όταν η κοινότητα το έκρινε απαραίτητο. Ήταν μια υπαρκτή αλλά όχι και τόσο συνηθισμένη απειλή. Σύμφωνα με τις αρχές της Συνομοσπονδίας, μια κοινότητα μπορούσε να αποφασίσει με πλειοψηφία δύο τρίτων πως κάποιο από τα μέλη της συσσώρευε υπερβολικά χωρίς εμφανή στόχο. Η συνέλευση τότε ρευστοποιούσε αυτό που θεωρούσε υπερβάλλον στην Αγορά και πρόσφερε το αντίτιμο στο μέλος. Για τα μέλη του CapUη αυτό ισοδυναμούσε με έμμεση κλεψιά. Οι τιμές των βασικών αγαθών στην Αγορά ήταν πολύ χαμηλότερες σε σχέση με τις τιμές στη διεθνή αγορά, και άρα η ανταλλαγή ήταν ασύμφορη.

Επιπλέον, οι μαθηματικοί κανόνες, που όριζαν τη λειτουργία των ανταλλακτικών ωρών έκαναν τη συσσώρευση σε αυτό το νόμισμα

δυσάρεστη. Όχι μόνο δεν πρόσφεραν κανένα επιτόκιο, αλλά από ένα επίπεδο και πάνω οι ανταλλακτικές ώρες φορολογούνταν με ένα μικρό ποσοστό κάθε μήνα· κι όσο πιο πολλές διέθετες, τόσο αυξανόταν και το ποσοστό αυτής της φορολογίας.

Κάπως έτσι φτάσαμε στο προβλέψιμο σημείο, όπου αρκετοί προέτρεψαν τον πολίτη Darlem να μετατρέψει την περιουσία του σε χρυσό ή ακόμα καλύτερα σε g-coins, που κανείς δεν θα μπορούσε να κλέψει ή να προσφέρει αρνητικό επιτόκιο. Η τιμή του χρυσού στην Αγορά ήταν κι αυτή πολύ χαμηλότερη της «διεθνούς» τιμής, κάτι που μετέτρεπε κάθε αγορά χρυσού στη Συνομοσπονδία σε ευκαιρία. Το μόνο πρόβλημα ήταν η πολύ μικρή προσφορά. Ένα μέρος του το κρατούσαν ζηλόφθονα διάφοροι της παλιάς γενιάς, από τότε που ο χρυσός ήταν πολύτιμος. Καθώς αυτοί πέθαιναν, τα υπάρχοντά τους επέστρεφαν στην κοινότητα και έβγαιναν στην Αγορά. Αν λοιπόν περίμενες την κατάλληλη στιγμή, μπορούσες να χτυπήσεις τον χρυσό με παραπάνω ανταλλακτικές ώρες από κάποιον λουλουδίτη που θα ήθελε να φτιάξει κοσμήματα.

Οι λέξεις χρυσός και κόσμημα, οδήγησαν τη συζήτηση στα διαμάντια και την πραγματική τους αξία ως μέσο συσσώρευσης. Η Τζο λάτρευε αυτές τις αντιπαραθέσεις, περισσότερο από τους διαγωνισμούς ή τις γκρίνιες. Μια σύγκρουση για την αξία των διαμαντιών ή του χρυσού, τής μάθαινε πράγματα που δεν θα έβρισκε ποτέ στη Βίβλο. Εκεί ο χρυσός ήταν ένα μέταλλο που διέθετε 79 ηλεκτρόνια, είχε το σύμβολο AU στον περιοδικό πίνακα, ενώ υπήρχε και μια μικρή αναφορά για την ιστορική του αξία στον παλιό κόσμο. Το ζήτημα για τη Βίβλο λήγει στις αρχές του εικοστού αιώνα, όταν οι οικονομολόγοι κατάλαβαν τα προβλήματα της σύνδεσης του χρήματος με τα μέταλλα και εγκατέλειψαν τον χρυσό ως μέτρο της αξίας του χρήματος.

Τίποτ' απ' όλα αυτά δεν ήταν ψέματα· ήταν μόνο η μισή αλήθεια, ή το ένα δέκατο. Κανείς δεν είχε εξηγήσει, γιατί όταν πέθαινε κάποιος από τους ανθρώπους του παλιού κόσμου ήταν πολύ πιθανό να βγουν στην αγορά χρυσά ή διαμαντένια αντικείμενα. Για ποιο λόγο οι άνθρωποι ένιωθαν την ανάγκη σήμερα να κρατήσουν μέχρι το τέλος της ζωής τους αυτά τα κομμάτια. Αν ήταν κοσμήματα θα μπορούσαν να έχουν μια συναισθηματική αξία, αλλά οι χρυσές λίρες, τα μικρά διαμαντάκια μέσα σε υφασμάτινα πουγκιά, κάποια χρυσά δόντια, ο τρόπος που τα κρατούσαν όλα αυτά σ' ένα συρτάρι, δεν μαρτυρούσαν καμία συναισθηματική εμπλοκή. Τίποτα προσωπικό. Άρα αυτά τα μικρά τοτέμ είχαν μια κάποια άλλη αξία για τους ίδιους.

Όταν τους ρωτούσες, σου έλεγαν συνήθως ότι ποτέ δεν ξέρεις τι συμβαίνει· πώς να τους ψέξεις; Ακόμα και σήμερα ο πόλεμος δεν είχε πραγματικά τελειώσει, παρότι η Συνομοσπονδία ζούσε μια γενικά ήρεμη και απροβλημάτιστη ζωή. Το κόλλημά τους με αυτά τα απομεινάρια του παλιού κόσμου δεν εξηγούνταν πουθενά στη Βίβλο. Η αποσύνδεση του

χρυσού συνέβη γύρω στο 1930 και κανείς από τους παλιούς ανθρώπους δεν ζούσε τότε· άρα η επίσημη αφήγηση απέκρυπτε την αλήθεια. Το CarUn ήταν μια δύναμη ενάντια σε αυτήν την πολιτική της λήθης.

Η συζήτηση για την πραγματική αξία των διαμαντιών δεν ενδιέφερε την Τζο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι πολίτες έριζαν για την αξία τους. Οι πιο παλιοί ισχυρίζονταν ότι τα διαμάντια είχαν κι αυτά μια ξεχασμένη αξία σαν τον χρυσό, όμως σε αντίθεση με τον χρυσό, η αξία τους σήμερα στη διεθνή αγορά ήταν εξίσου χαμηλή με αυτήν στην Αγορά, όπου πωλούνταν μόνο ως διακοσμητικά.

Είχε δει κάποιους να φτιάχνουν ολόκληρα φωτιστικά από μικρά διαμαντάκια, πρίσματα φωτός που διαθλάται και ενώνεται ξανά.. Ένα μικρό λεντάκι μπορούσε να φτιάξει ολόκληρα καλινδοσκοπία, όταν κατεύθυνες τη δέσμη προς ένα σωστά κομμένο διαμάντι.

Είχε πάει στην επίδειξη που έκανε ένας τύπος σε μια άλλη πόλη εβδομήντα χιλιόμετρα από τη δική της. Πέρασαν μια ολόκληρη βδομάδα στο σπίτι του κάνοντας πειράματα οπτικής, τρώγοντας από το εκπληκτικό μπιστόνι του και από τον ακόμα πιο εκπληκτικό του πούτσο. Τη δέκατη μέρα άνοιξε ξανά την ταμπλέτα της και βρήκε μια τεράστια λίστα από εργασίες· τσέκαρε τις επείγουσες, είδε ποιες από αυτές είχαν ανατεθεί ήδη σε άλλους και έστειλε τις υπόλοιπες στον Τόνυ· έναν Ιταλό που ζούσε κοντά της, είχε ακριβά γούστα και επομένως ένα μόνιμο έλλειμμα ανταλλακτικών ωρών.

52

Πέρασε με τον οπτικάριο τρεις υπέροχες βδομάδες και γύρισε πίσω με βαριά καρδιά. Της είχε ζητήσει να μετακομίσει μαζί του και παρότι δεν του το έδειξε, την πλήγωσε πολύ. Πώς σκατά νόμιζε ότι δεν είχε τίποτα να χάσει στη ζωή της; Γιατί θεωρούσε δεδομένο ότι θα της άρεσε η ιδέα να μετακομίσει στο σπίτι του; Έκανε έναν τεράστιο σαματά και έφυγε γεμάτη ιερή οργή. Μέχρι το ηλεκτρικό ποδήλατο και τα πόδια της να καλύψουν τα εβδομήντα χιλιόμετρα της επιστροφής, η οργή μετατράπηκε σε μελαγχολία. Ο οπτικάριος ήθελε να μάθει τα πάντα γύρω από το βασικό συστατικό των εκπληκτικών καλινδοσκοπίων και της είχε μεταφέρει ότι γνώριζε. Τις εκπληκτικές τους ιδιότητες και το φετίχ που αποτελούσαν για τον παλιό κόσμο. Είχε διαβάσει μάλιστα σ' ένα άρθρο πως ο φετιχισμός των διαμαντιών δεν ήταν παρά μια πετυχημένη προπαγανδιστική εκστρατεία από ένα μονοπώλιο που ονομαζόταν De Boers.

Τον είχε ρωτήσει γιατί δεν κατέγραφε αυτές τις πληροφορίες στη Βίβλο. Της απάντησε πως δεν είχε χρόνο και πως ήθελε πολλή προσοχή και αρκετή δουλειά για να γράψει κάποιος ένα καλό άρθρο. Οι πηγές του προέρχονταν από άρθρα παλιών περιοδικών, και αυτά έπαιρναν πολύ μικρές βαθμολογίες στην ιεραρχία των πηγών της Βίβλου. Οι αρτηριοσκληρωτικοί βιβλιοθηκάριοι ήταν έτοιμοι να δεχθούν με ευκολία τις αλαμπουρνέζικες θεωρίες ενός λουλουδίτη του συρμού, αλλά εξαντλούσαν την αυστηρότητά τους στις πληροφορίες που προέρχονταν από τον παλιό κόσμο. Ευτυχώς στο τέκικο κομμάτι της, οι βιβλιοθηκάριοι δεν έχωναν συχνά τη μύτη τους.

Όχι ότι εδώ στο CapUn όλες οι εναλλακτικές πληροφορίες ήταν ευπρόσδεκτες. Όμως η ελευθερία του ατόμου –του πολίτη, όπως έλεγαν– ήταν καταστατική συνθήκη της οργάνωσης. Όταν προσπάθησε να εξηγήσει όσα είχε μάθει από τον οπτικάριο, ελάχιστοι πήραν το μέρος της. Οι παλιοί τα απέρριψαν ως μία ακόμα λουλουδίτικη προπαγάνδα και έφεραν ιστορικά παραδείγματα περιπτώσεων όπου τα διαμάντια είχαν μεγάλη αξία. Τα πετράδια του στέμματος της βρετανικής βασιλικής οικογένειας ήταν ένα από αυτά· αν τα διαμάντια ήταν αρκετά κοινά, τότε γιατί οι βασιλιάδες επέλεγαν να τα βάζουν στους θησαυρούς τους;

Η Τζο δεν πίστευε πως ο τρελός οπτικάριος ήταν θύμα προπαγάνδας. Εδώ και πέντε χρόνια είχε ψάξει τα πάντα γύρω από τα διαμάντια και την ιστορία τους· μπορούσε να μιλάει για ώρες. Είχε μάθει να εμπιστεύεται αυτό το είδος ανθρώπων. Ακόμα κι όταν ήταν λίγο μαλάκες.

Κάπως έτσι τους άφησε να διαπραγματεύονται την αξία των διαμαντιών και επέστρεψε στη λίστα με τους συσσωρευτές της χρονιάς. Αν άκουγε τους πολίτες του CapUn, θα έπρεπε να πουλήσει στην Αγορά όλα αυτά τα μη απαραίτητα ηλεκτρονικά που είχε μαζέψει, και με τις ανταλλακτικές ώρες που θα συγκέντρωνε να αγοράσει πρώτες ύλες ή χρυσό ή g-coin.

Καταλάβαινε το επιχείρημα ότι τα ηλεκτρονικά της θα έχαναν την αξία τους όσο η τιμή στην Αγορά αργά η γρήγορα θα έτεινε να συναντήσει τις τιμές της παγκόσμιας αγοράς. Παρ' όλα αυτά συνέχιζε να μην καταλαβαίνει γιατί τα μικρά χρυσά νομίσματα ήταν πιο χρήσιμα από τα ηλεκτρονικά της. Μια παλιά πλακέτα από ταμειακή μπορούσε να ελέγχει την παραγωγή μιας ολόκληρης βιοτεχνίας, να κάνει μετρήσεις, να ειδοποιεί για προβλήματα, να τσεκάρει την ποιότητα. Ένα μικρό χρυσό νόμισμα θα μπορούσε ίσως να αγοράσει περισσότερα πράγματα, αλλά η ίδια δεν θα μπορούσε να βοηθήσει τη βιοτεχνία. Κι έτσι μέσα της ένιωθε ότι κάτι ήταν λάθος. Αποφάσισε να θέσει τον προβληματισμό της στο τελευταίο σκέλος της συνάντησης. Ο πολίτης Spengler, ο πολίτης Talos και ο πολίτης Mr.Smith ανέλαβαν να απαντήσουν.

Mr.Smith: «Ενδιαφέρον ερώτημα, το οποίο έχω θέσει κι εγώ πολύ συχνά στους παλιότερους εδώ. Η Τζο πολύ σωστά μας λέει ότι μια πλακέτα έχει πολύ μεγαλύτερη αξία σήμερα στην Αγορά απ' ό,τι ένα μικρό χρυσό νόμισμα. Κι έχει δίκιο. Παρότι μπορούμε όλοι να της εξηγήσουμε πως αυτή η διαφορά είναι τεχνητή, το εμπειρικό αποτέλεσμα για την ίδια είναι σταθερό.»

Talos: «Συμφωνώ, πολίτη Smith, πρόκειται για μια ανωμαλία του συστήματός μας. Αν η Τζο προσπαθούσε να πουλήσει την πλακέτα στη διεθνή αγορά, θα μάθαινε ότι μια παλιά πλακέτα ταμειακής μηχανής δεν αξίζει και πολλά. Η Τζο είναι θύμα της μικρής σαπουνόφουσκας μέσα στην οποία ζούμε.»

Τζο: «Διαφωνώ, πολίτη Talos. Η πλακέτα μου πιάνει εξίσου πολλά στο σοβιέτ της Τοσκάνης, και εντάξει, καταλαβαίνω πως και μόνο η λέξη σοβιέτ

σας κάνει να γελάτε, αλλά ας μην ξεχνάμε πως το σοβιέτ βρίσκεται αυτήν τη στιγμή στο Παλέρμο, και οι λαθρέμποροι του Παλέρμο δεν μπορούν να θεωρηθούν από κανέναν αθώα θύματα του λουλουδιτισμού.»

Talos: «Προς Θεού! Οι λαθρέμποροι του Παλέρμο δεν είναι θύματα κανενός. Εμένα προσωπικά μου θυμίζουν λίγο τους πρώτους καπιταλιστές. Γεμάτοι φιλοδοξίες και δίψα. Από τις πληροφορίες που μαζεύουν, παίρνουμε μια πολύ καλή εικόνα για τις παγκόσμιες τιμές. Η λίστα μας θα ήταν αρκετά φτωχότερη χωρίς αυτούς.»

Spengler: «Ακόμα κι έτσι όμως, οι τιμές που βρίσκουν δεν είναι οι απόλυτες παγκόσμιες τιμές. Είναι κι αυτές θύματα των περιορισμένων δυνατοτήτων της παγκόσμιας αγοράς σήμερα. Πριν τον πόλεμο υπήρχε μια παγκόσμια αγορά όπου οι πλακέτες της Τζο δεν θα έπιαναν σχεδόν τίποτα. Το θυμάμαι πολύ καλά. Οι ταμιακές μηχανές κόστιζαν ελάχιστα. Ολόκληρο το μηχάνημα, όχι μόνο η πλακέτα.

Αν μπορούσαμε να φέρουμε από ένα εργοστάσιο ένα κοντέινερ με τέτοιες πλακέτες, τότε η τιμή τους θα καταποντιζόταν μια και καλή· αυτήν τη στιγμή δεν μπορούμε να το κάνουμε, κι αυτό συντηρεί την ανωμαλία στην Αγορά.»

Τζο: «Άρα για όσο υπάρχουν αυτές οι ανωμαλίες, οι πλακέτες λόγω της χρησιμότητάς τους σε αυτοματισμούς είναι πραγματικά πιο πολύτιμες από τον χρυσό.»

Mr.Smith: «Αυτήν τη στιγμή βλέπω στη Βίβλο, πως η Τζο διαθέτει γύρω στις 300 πλακέτες. Αν μετακόμιζες σε μια μακρινή χώρα, ούτε να τις μεταφέρεις όλες θα μπορούσες ούτε θα γνώριζες για την τιμή των πλακετών εκεί. Γι' αυτό οι άνθρωποι από αρχαιολογικών χρόνων χρησιμοποιούμε μια ανταλλακτική αξία. Οι ανταλλακτικές ώρες είναι ένα τέτοιο τοπικό νόμισμα, το οποίο φυσικά δεν έχει καμία αξία εκτός Συνομοσπονδίας και όσων συνεργάζονται μαζί της. Γι' αυτό και ο χρυσός ή τα g-coins -που είναι παγκοσμίως αναγνωρισμένες ανταλλακτικές αξίες- είναι προτιμότερα.»

Τζο: «Άρα όσο δεν αποφασίζω να φύγω από τη σαπουνόφουσκά μας, κάνω καλά που έχω πλακέτες αντί για χρυσό.»

Spengler: «Ναι, κάνεις καλά. Αλλά πόσο σίγουρη είσαι για την επιβίωση αυτής της α-φύσικης σαπουνόφουσкас; Όλος ο υπόλοιπος κόσμος ζει διαφορετικά από εμάς.»

Τζο: «Έχει επιβιώσει είκοσι χρόνια μετά το σχίσμα. Και ο υπόλοιπος κόσμος, τουλάχιστον απ' ό,τι μαθαίνουμε από αυτόν, δεν είναι ακριβώς βιώσιμος. Πολλές περιοχές έχουν ακόμα πόλεμο ή κάποια άλλη λιγότερο αιματηρή αλλά εξίσου άσχημη ενδιάμεση κατάσταση.»

Spengler: «Ο κόσμος μας δεν παράγει τίποτα με ιδιαίτερη αξία. Είμαστε ένα μικρό αφύσικο σπυρί στον κώλο της υφηλίου. Καταλαβαίνω πως οι περισσότεροι νιώθουμε τυχεροί που ζούμε μια ανέφελη ζωή, αλλά θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι για τη στιγμή που αυτό το σπυρί θα σπάσει. Ελπίζω πως το CapUn μας βοηθά να προετοιμαστούμε γι' αυτό το αναπόφευκτο ενδεχόμενο.»

07

ΑΣΑΛΑΓΗΤΟΣ

Πάνω στον χάρτη της οθόνης του υπολογιστή εμφανίστηκαν τρεις κόκκινες κουκίδες που αναβόσβηναν. Σε κάθε πολιτισμό του πλανήτη αυτό θα σήμαινε την ύπαρξη ενός σοβαρού προβλήματος. Στον πλανήτη του Τριόδιου -όπως μαρτυρούσε και το βλέμμα του- δεν υπήρχε καμία ένδειξη ανησυχίας. Συνέχισε να μασουλά το σάντουιτς με ρόκα, ντομάτα, πεκορίνο και κασικίσιο προσούτο, όλα προϊόντα της κοινότητάς τους. Τα δάχτυλα του ελεύθερου χεριού του χόρεψαν πάνω στο πληκτρολόγιο. 48 δευτερόλεπτα μετά την έναρξη της κλήσης ακούστηκε από τα μεγάφωνα η φωνή της Κλαούντια.

«Τι θέλεις πάλι, Τριόδιε;»

«Τρεις κασίκες έχουν φτάσει στα όρια του ασύρματου δικτύου, κάτι τους αρέσει φαίνεται εκεί κάτω. Μήπως μπορείς να τις μαζέψεις, μιας και βρίσκεσαι τριγύρω;»

«Μόλις τελειώσω τον πρωινό μου περίπατο.»

«Σου έστειλα τις συντεταγμένες στην ταμπλέτα.»

«Δεν κουβαλάω ταμπλέτες πρωί πρωί, Τριόδιε. Είναι στο βουνό δίπλα στο δάσος του λύκου;»

«Ναι.»

«Έγινε. Ρίξε μια ματιά στα μανιτάρια που μάζεψα χθες το απόγευμα. Είναι στο ψυγείο μέτρησης της ραδιενέργειας.»

«Δεν είναι ψυγείο, Κλαούντια, μόνο το κουτί προέρχεται από ένα παλιό ψυγείο!»

«Άρα είναι ένα ψυγείο που μετράει τη ραδιενέργεια.»

Οι κασίκες ήταν η βασική ανταλλάξιμη απασχόληση των κατοίκων της κοινότητας, μια γενικά εύκολη δουλειά. Ήταν ελεύθερες να κάνουν ό,τι θέλουν, τουλάχιστον μέχρι εκεί που έφτανε το ασύρματο δίκτυο παρακολούθησής τους. Όταν έβγαιναν εκτός ορίων, κάποιος έπρεπε να πάει να τις μαζέψει κρατώντας έναν φορητό ανιχνευτή. Το κολάρο στον λαιμό τους ήταν ένα από τα τεχνολογικά διαμάντια της Συνομοσπονδίας και απόλυτη προτεραιότητα για τα εργαστήρια ηλεκτρονικών πριν από τέσσερα χρόνια. Πέρα από τον πομποδέκτη και μερικές βασικές πληροφορίες για τις ζωτικές λειτουργίες των κασικιών, το κολάρο πρόσφερε κι ένα σύστημα που ονόμαζαν γκεσέμι. Με μικρά ηλεκτρικά σοκ στον λαιμό της κασίκας, μπορούσε να την κατευθύνει πίσω στο μαντρί. Σ' έναν κόσμο χωρίς GPS, η ανάπτυξη ενός τέτοιου συστήματος δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση και τα εργαστήρια ηλεκτρονικών είχαν καταφέρει έναν πραγματικό άθλο, χρησιμοποιώντας το κλασικό εσωτερικό

γυροσκόπιο, το σήμα της κεραίας του συστήματος παρακολούθησης για διορθώσεις και μερικά ακόμα ηλεκτρονικά σημάδια γύρω από το μαντρί για την τελική «προσγείωση» της κασίικας.

Στην κοινότητα, είχαν αποφασίσει να απενεργοποιήσουν το γκεσέμι στα ενήλικα ζώα, γιατί το θεωρούσαν βάρβαρο. Μόλις τα νεαρά κασίικια μάθαιναν τις βασικές διαδρομές, το γκεσέμι απενεργοποιούταν. Ο Τριόδιος είχε ένα μικρό ιπτάμενο ρομπότ διάσωσης γι' αυτήν τη δουλειά, τον Τσοπανόσκυλο. Πέταγε πάνω από την περιοχή όπου είχαν εξαφανιστεί οι κασίικες και τις εντόπιζε με τον φορητό ανιχνευτή. Μετά, είτε ενεργοποιούσαν προσωρινά το γκεσέμι ή απλώς έστελναν κάποιον, όπως καλή ώρα την Κλαούντια πριν λίγο. Ο Τσοπανόσκυλος χρησιμοποιούταν και στις περιπτώσεις που το κολάρο εντόπιζε αύξηση του κασικίσκου στρες, είτε γιατί το κασίικι είχε τραυματιστεί είτε γιατί δεχόταν επίθεση από κάποιο άγριο ζώο. Το ρομπότ μπορούσε να φτάσει στα όρια του δικτύου ασύρματης επιτήρησης σε λιγότερο από τέσσερα λεπτά και να διώξει τα ζώα που είχαν βάλει στο μάτι τα κασίικια. Το σύστημα ήταν υποτίθεται πλήρως αυτοματοποιημένο, αν και συχνά πυκνά χρειαζόταν την παρέμβαση του μικρού σαμάνου των ηλεκτρονικών.

Πραγματικά τσοπανόσκυλα δεν είχαν αποκτήσει ακόμα. Ο Μπίου εκπαίδευε τρία-τέσσερα σκυλιά, αλλά μέχρι στιγμής μόνο ένα έδειχνε να έχει το ένστικτο γι' αυτήν τη δουλειά. Τα άλλα δύο έμοιαζαν περισσότερο με κυνηγόσκυλα και το τέταρτο ήταν απλώς χαϊβάνι. Και τα τέσσερα τα είχαν προμηθευτεί από κτηνοτροφικές κοινότητες, ελπίζοντας, να έχουν πάρει τα χούγια των γονιών τους, αλλά προφανώς το λήμμα της Βίβλου για τη σωστή ανατροφή τσοπανόσκυλων ήταν αρκετά ελλιπές. Είχαν πολλά να μάθουν ακόμα, πολλά από αυτά που ξεχάστηκαν με τον πόλεμο.

Ο Τριόδιος μπορούσε να συγκεντρωθεί μόνο σε ένα πράγμα τη φορά. Τώρα που το ζήτημα του σάντουιτς και των κασικιών είχε ολοκληρωθεί, τα μάτια του έπεσαν στο διπλανό παράθυρο· ένα μικρό μέιλ περίμενε να πετάξει μέσα από τα καλώδια που συνέδεαν τον υπόλοιπο κόσμο με την κοινότητά τους. Παρά το σύντομο περιεχόμενό του, είχε αποτελέσει το βασικό θέμα συζήτησης την προηγούμενη βραδιά. Ο Μπίου, η Έλενα και η Σία είχαν μαζευτεί και προσπαθούσαν να φτιάξουν την απόλυτη παγίδα για την Τζο. Η συμμετοχή του Τριόδιου περιοριζόταν σε μικρές σποραδικές διαμαρτυρίες, όταν θεωρούσε πως οι ιδέες του κονκλαβίου ξεπερνούσαν τις δυνατότητές του, αλλά γνώριζε πολύ καλά πως στο τέλος θα έστελνε ό,τι κι αν του έλεγαν. Και το κονκλάβιο είχε αποφασίσει, χωρίς περιττές φιοριτούρες με λευκούς καπνούς και παρόμοιους θεατρνισμούς.

Σηκώθηκε από την καρέκλα και πήγε στο μικρό «ψυγείο». Το άνοιξε και είδε πως παρά την απέχθειά της για την τεχνολογία, η Κλαούντια είχε τοποθετήσει τα μανιτάρια όπως ακριβώς της είχε πει και ο θερμοστάτης ήταν στους 12 βαθμούς. Ο Τριόδιος αποφάσισε να μην πειράξει τίποτα και να το βάλει σε λειτουργία. Άλλωστε ήταν το μόνο που δεν είχε κάνει η

Κλαούντια· σαν να φοβόταν ότι αν έθετε σε λειτουργία έναν σπινθηριστή, μια μικρή τακτική πυρηνική οβίδα θα έσκαγε σε κάποια άλλη γωνιά του πλανήτη. Η ρύθμιση της συσκευής δεν ήταν δύσκολη. Έπρεπε απλά να ζυγίσεις τα υλικά, να βάλεις το αποτέλεσμα στη μικρή οθόνη που είχε κανιβαλιστεί από ένα παλιό κινητό τηλέφωνο και να ξεκινήσεις την περίοδο μέτρησης. Τα αποτελέσματα ήταν αρκετά ακριβή για να γνωρίζουν πόση ραδιενέργεια θα κατανάλωναν τρώγοντας τα δώρα του δάσους.

Το όριο των 2.500 μπεκερέλ ανά κιλό έκανε το κυνήγι απαγορευμένο καρπό. Τα περισσότερα φρούτα ήταν εκεί, και τα μανιτάρια επίσης, αλλά υπήρχαν πάντα μικροί θύλακες στο δάσος που, για κάποιο περισσότερο ή λιγότερο εξηγήσιμο λόγο, είχαν μεγαλύτερες συγκεντρώσεις. Ενημέρωναν συνεχώς τον χάρτη για τις θερμές περιοχές και προσπαθούσαν να κουρεύουν το χορτάρι μαζί με μια φέτα τεσσάρων με πέντε εκατοστών εδάφους προκειμένου να μην το τρώνε τα κατσίκια, αλλά πάντα έβρισκαν καινούργιες. Η Κλαούντια είχε έναν αποτυπωμένο χάρτη στον εγκέφαλό της, το μοναδικό πρόβλημα του οποίου ήταν η δυσκολία να τον συνδυάσουν με τον ηλεκτρονικό χάρτη που χρησιμοποιούσαν όλοι οι υπόλοιποι. Ο Τριόδιος αδυνατούσε να φτιάξει ένα σκριπτ που να μεταφράζει σε συντεταγμένες τη φράση «περίπου δύο λεπτά από το ρυάκι προς το γερμένο μεγάλο δέντρο που προεξέχουν δύο ξύλα»· δεν είναι πως δεν είχε δοκιμάσει, αλλά τα είχε παρατήσει γρήγορα και, σε έναν τελικό συμβιβασμό, άρχισε να της τυπώνει μικρούς χάρτες τσέπης όπου εκείνη σημείωνε μ' ένα μολύβι.

58

Το μηχανήμα δούλευε αθόρυβα· οι μόνοι ήχοι που πρόδιδαν τη λειτουργία του ήταν ένα μπιπ στην αρχή και τρία στο τέλος. Δεν ήταν παρά ένας απλός μετρητής ακτινοβολίας κλεισμένος σ' ένα παλιό ψυγείο. Τα ψυγεία έχουν ανάμεσα στα δύο τοιχώματά τους ένα φελιζόλ που είχε αντικατασταθεί με πλάκες μολύβδου. Η ιδέα ήταν να μην επιτρέπει στην περιρρέουσα ακτινοβολία να εισβάλει στον θάλαμο μέτρησης. Ταυτόχρονα, μια ειδική επίστρωση στο εσωτερικό συγκέντρωνε την ακτινοβολία από τα τρόφιμα στο παράθυρο του μετρητή που βρισκόταν τοποθετημένος στο πάνω μέρος. 2.500 μπεκερέλ ανά κιλό τροφίμων σημαίνει χοντρικά 30-35 προσκρούσεις σωματιδίων το λεπτό πάνω στον αισθητήρα. Σ' ένα περιβάλλον σχετικά πλούσιο σε ραδιενέργεια, αυτές θα μπορούσαν να οφείλονται στα σωματίδια που έφερνε ο άνεμος εκείνη τη μέρα, ή απλώς στο ότι η περιοχή τους ήταν πιο επιβαρυνμένη. Η διαδικασία έπαιρνε συνήθως δώδεκα ώρες προκειμένου η συσκευή να μαζέψει αρκετά δεδομένα κι έτσι το αποτέλεσμα να είναι πιο ακριβές.

Το τσιπάκι που έκανε τη μέτρηση ήταν αρκετά προηγμένο κι όχι από τους κλασικούς παλιούς σωλήνες γκάιγκερ. Είχε τη δυνατότητα να διακρίνει ανάμεσα σε σωματίδια άλφα, βήτα και γάμα ακτινοβολίας, χρησιμοποιώντας διαφορετικά φίλτρα. Οι συνήθεις μετρήσεις είχαν πλούσιες δόσεις βήτα και γάμα (κυρίως καίσιο-137 και στρόντιο-90), αλλά η παρουσία άλφα ακτινοβολίας ήταν πάντα πηγή ανησυχίας και περαιτέρω

έρευνας. Σήμαινε πως προερχόταν από μόρια πιο βαριά και πολύ συχνά τοξικά, πέρα από ραδιενεργά.

Κάθε πηγή άλφα σωματιδίων έπρεπε να ελεγχθεί από μια άλλη υπηρεσία, αν και όλοι γνώριζαν πως, τις περισσότερες φορές, αυτή η διαδικασία έπαιρνε καιρό. Πολύ συχνά ο φασματικός έλεγχος που έστελνες στην επιτροπή καθόριζε λίγο πολύ και το είδος της απάντησης που θα σου έδιναν. «Α, μάλιστα, φαίνεται πως έχετε κάποια πηγή απεμπλουτισμένου ουρανίου εκεί κοντά, τη σημειώσαμε, μπορείτε να μαζέψετε λίγο χώμα και να μας στείλετε τα αποτελέσματα της μέτρησης;» Πολύς κόσμος στην Αγορά γκρίνιαζε για την αναποτελεσματικότητα της υπηρεσίας. Κάποιες ομάδες προσπαθούσαν να εισαγάγουν νέες πρακτικές αντιμετώπισης, συνήθως όμως παρόμοιες πρωτοβουλίες παρέμεναν σε τοπικό επίπεδο. Οι περισσότεροι είχαν αποδεχθεί ότι θα ζουν σ' ένα περιβάλλον εξαιρετικά πλούσιο σε ραδιονουκλίδια, και απλά προσπαθούσαν να αποφύγουν τις θερμές περιοχές πολύ υψηλού κινδύνου.

Το να μαζέψεις δύο τόνους χώμα, να το μεταφέρεις σ' ένα σημείο καθαρισμού και να διαχωρίσεις το ουράνιο δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος για να περάσεις την ημέρα σου και σίγουρα όχι ο πιο υγιεινός. Το εξασθενές ουράνιο-238 είναι ένα εξαιρετικά βαρύ μόριο, και άρα η διαδικασία φιλτραρίσματος και φυγοκέντρωσής του ήταν γενικά εύκολη θεωρητικά, αλλά επίπονη στην πράξη. Το χώμα μπορούσε να καθαριστεί και από άλλες πηγές ραδιενέργειας, αλλά ακόμη πιο δύσκολα.

59

Κάποιες κοινότητες πούρων, που είχαν ως βασικό στόχο τον καθαρισμό του περιβάλλοντός τους, είχαν φτιάξει δικά τους μηχανήματα φιλτραρίσματος. Μπορούσες σχετικά εύκολα να πας εκεί ζητώντας μια δύο άδειες μέρες για να φιλτράρεις το δικό σου χώμα, συνήθως όμως δεν άξιζε τον κόπο. Τουλάχιστον όχι τόσο νότια, όπου το απεμπλουτισμένο ουράνιο δεν ήταν και τόσο συνηθισμένο. Στις περιοχές του Βορρά, όπου είχαν γίνει μάχες, το πρόβλημα ήταν πιο συχνό. Αλλά οι βόρειες περιοχές είχαν πολύ πιο επιτακτικά θέματα να αντιμετωπίσουν. Ενώ καλωσόριζαν τις αποστολές των πούρων που έρχονταν να τους απαλλάξουν από τις ρυπογόνες εστίες, συνήθως κατέληγαν μερικές μέρες αργότερα να ζητάνε βοήθεια γι' άλλα, πιο επείγοντα προβλήματα.

Οι κοινότητες των πούρων είχαν το χούι να συναντιούνται δύο φορές τον χρόνο και να επιδεικνύουν την αποτελεσματικότητά τους: τούβλα από απεμπλουτισμένο ουράνιο-238, βαρέλια από υαλοποιημένο χώμα με πολύ μεγάλες συγκεντρώσεις κασίου-137 και πειραματικές μέθοδοι για τη συγκέντρωση του στρόντιου-90. Οι περισσότεροι κανονικοί άνθρωποι θα ένιωθαν πολύ πιο άνετα αν βρίσκονταν όσο το δυνατό πιο μακριά από κάτι τέτοιες συναντήσεις, και κάθε μετρητής ραδιενέργειας θα συμφωνούσε με την ιδέα, αλλά οι πούροι έδειχναν να το διασκεδάζουν. Κάθε τούβλο ουρανίου που έφτιαχναν μπορεί και να σήμαινε πολύ λιγότερα ιατρικά προβλήματα για εκατοντάδες ανθρώπους. Ή μπορεί και όχι, ποιος μπορεί

να ξέρει ακριβώς σ' ένα περιβάλλον τόσο πλούσιο σε πηγές ραδιενέργειας. Καθώς το μηχανήμα θα ήταν απασχολημένο για άλλες έντεκα ώρες και πενήντα πέντε λεπτά, ο Τριόδιος αποφάσισε να αφήσει τους πούρους και τα ραδιονουκλίδια σε μια γωνιά του μυαλού του και να στρέψει την προσοχή του στη μοναδική άλλη εκκρεμότητα που είχε. Η κοινότητα του είχε δώσει διορία να στείλει το μέιλ μέχρι τα μεσάνυχτα. Επρόκειτο για μια ευθεία αμφισβήτηση της αποφασιστικότητάς του· μια μάλλον όχι και τόση άδικη κατηγορία. Από το πρωί το μέιλ βολόδερνε αριστερά και δεξιά στις γωνιές της οθόνης, αλλά όλο και κάποια πιο επείγουσα διαδικασία τον ανάγκαζε να το ξεχάσει· προσωρινά, πάντα. Ένα μέιλ ελαφρά προκλητικό, γιατί αποφάσισαν πως αυτή η Τζο ήταν αντιδραστικός χαρακτήρας. Δεν θα συμφωνούσε ποτέ με κάτι που η ίδια δεν θα είχε βασανίσει μέχρι εξάντλησης. Η Έλενα ήταν σίγουρη γι' αυτό. Ποιος άλλος θα καθόταν να γράψει ένα ολόκληρο μήνυμα για μερικές ηλίθιες βίδες;

Ταυτόχρονα η απάντηση θα έπρεπε να της δίνει μια διέξοδο· μια διέξοδο να πολεμήσει γι' αυτό που πίστευε· μια διέξοδο που θα την έφερνε στην κοινότητά τους. Αυτό το σημείο είχε συζητηθεί πολύ. Κάτι υπερβολικά περίτεχνο θα ερχόταν σε τεράστια αντίθεση με την εικόνα που θα αντιμετώπιζε η Τζο όταν έβλεπε τον Τριόδιο δια ζώσης.

Το ζήτημα δεν ήταν ηθικό αλλά απόλυτα πρακτικό. Ο Τριόδιος δεν ήταν κανένας μεγάλος ρήτορας, ούτε θα γινόταν ποτέ. Το βασικό του πρόβλημα –κατά την άποψη του κονκλαβίου– ήταν ακριβώς η χαμηλή ένταση του χαρακτήρα του. Ένας από εκείνους τους τύπους που δύσκολα θα ανοίξει το στόμα του, κι όταν το κάνει, η πρώτη σου αντίδραση θα είναι να προσπαθήσεις να ξεφύγεις από μια διαφαινόμενα βαρετή συζήτηση.

Αν όμως καταφέρεις και ξεπεράσεις αυτήν την πρώτη εντύπωση, αν καταπνίξεις τα κοινωνικά σου αντανάκλαστικά και αψηφήσεις τα σημάδια, το αποτέλεσμα θα είναι κατά πάσα πιθανότητα πολύ διαφορετικό. Τέσσερις ώρες και έξι μύρες αργότερα, θα σκέφτεσαι πόσος χρόνος πήγε χαμένος στη ζωή σου προτού τον γνωρίσεις.

Ή τουλάχιστον έτσι πίστευαν όλοι στην κοινότητα του Τριόδιου. Η Σία παρατήρησε πως ελάχιστοι άνθρωποι θα ασχολούνταν με το πότε και το γιατί ανακαλύφθηκαν τα σταυροκατσάβιδα. Όλοι τα θεωρούσαν μερικά από εκείνα τα ενοχλητικά αλλά αναπόδραστα κομμάτια της ζωής. Σαν τους πόνους της πρώτης μέρας της περιόδου. Ή σαν το ρυάκι της δεύτερης. Το γεγονός ότι αυτή η Τζο ήξερε μια τέτοια λεπτομέρεια σημαίνει ότι πιθανότατα γούσταρε όλες αυτές τις ιστορικές παραπομπές. Θα αρκούσε μια πρόσκληση να επιθεωρήσει τα παλιά κοντέινερ που βρίσκονταν κοντά στην αποθήκη της κοινότητας για να έρθει μέχρι εδώ. Και μεταξύ αυτού και της παλιάς τυπογραφικής μηχανής του Τριόδιου, θα έτρωγε τουλάχιστον τρεις ώρες μαζί του. Με λίγα λόγια, αρκετό χρόνο για να ανακαλύψει τη μαγεία αυτού του εξωγίνιου· ακόμα και στην κωματώδη κατάσταση στην οποία τον είχε οδηγήσει η επικοινωνία μαζί της.

Όλα είχαν αποφασιστεί λοιπόν, και αυτός έπρεπε μόνο να πατήσει το πλήκτρο της αποστολής. Η μηχανή θα έμπαινε σε λειτουργία και ο κόσμος του θα ήταν μια για πάντα διαφορετικός, ανεξάρτητα με το τι θα συνέβαινε με αυτήν την Τζο. Ποτέ άλλοτε δεν είχε πάρει μια τόσο σοβαρή απόφαση με τόσο μεγάλη απάθεια. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να αποδεχθεί αυτά που η ζωή του έφερνε μπροστά του. Μόνο αυτά για τα οποία είχε ο ίδιος αποφασίσει.

08

**GHOST
IN THE SHELL**

Η αποπνικτική ζέση του καλοκαιριού την ξύπνησε τουλάχιστον τρεις ώρες νωρίτερα από το συνηθισμένο. Σήκωσε το κεφάλι της από το μαξιλάρι και προσπάθησε να καταλάβει γιατί έκανε τόση ζέση. Τα παντζούρια ήταν όσο κλειστά έπρεπε, αλλά το ίδιο συνέβαινε και με τα παράθυρα. Τράβηξε την ταμπλέτα που βρισκόταν ακριβώς κάτω από το κρεβάτι. Τουλάχιστον αυτή ήταν η νοητική της πρόθεση, διότι τα χέρια της δεν έδειχναν καμία διάθεση συνεργασίας.

Το πρόγραμμα ελέγχου του σπιτιού είχε αποφασίσει ότι το βραδινό βοριαδάκι μετέφερε αρκετή ραδιενεργή σκόνη για να κλείσει όλες τις πιθανές οπές του. Μετά από ένα τέτοιο συμβάν, το πρόγραμμα είχε σαφείς εντολές να μην προβεί σε καμία ενέργεια παρά μόνο αν ο χρήστης ήθελε να το παρακάμψει. Η Τζο έδωσε εντολή στο εξωτερικό σύστημα ψεκασμού να ρίξει νερό για πέντε λεπτά.

Ήταν ένα αντιπυρικό ψεκαστικό σύστημα που είχε βρει σ' ένα παλιό συγκρότημα γραφείων. Είχε περάσει τους σωλήνες γύρω από τον κάθε όροφο του σπιτιού σαν στεφάνι. Το νερό ψεκαζόταν στους τοίχους, στα τζάμια και στα μπαλκόνια, έπεφτε στα λούκια κι από εκεί σε ένα φίλτρο πριν καταλήξει στο μποσάνι. Η αλλαγή των φίλτρων ήταν μπελαλίδικη, αλλά η Τζο με αυτόν τον τρόπο είχε καταφέρει να φτιάξει ένα πολύ αποτελεσματικό σύστημα ελέγχου της θερμοκρασίας του σπιτιού και των ραδιενεργών σωματιδίων ταυτόχρονα. Το είχε ανεβάσει και στη Βίβλο κάποια στιγμή, αλλά δεν είχε τύχει ενθουσιώδους υποδοχής. Δεν είχαν όλες οι περιοχές την ίδια άνεση σε τρεχούμενο νερό.

Μετά από το πρωινό ντουζάκι της ίδιας και του σπιτιού, έδωσε την εντολή να ανοίξουν τα παράθυρα και να μπει φρέσκος αέρας. Σκέφτηκε να φτιάξει καφέ. Το ξανασκέφτηκε μια δεύτερη φορά, μέχρι να βάλει την εσπρεσιέρα. Ο καφές ήταν ένα σχετικά πολύτιμο ρόφημα, όπως καθετί εισαγόμενο με μεγάλη ζήτηση. Η προσφορά ήταν τόσο μικρή, που κάθε φορτίο εξαφανιζόταν μέσα σε μια δυο μέρες από το λιμάνι. Η τιμή του σε ανταλλακτικές ώρες θα βρίσκονταν στα ύψη, αν δεν υπήρχε το σύστημα υποχρεωτικής ταξινόμησης.

Κάποιες κολεκτίβες προσπάθησαν να φτιάξουν υποκατάστατα. Άλλες έπαιρναν τον χρησιμοποιημένο καφέ και τον επεξεργάζονταν για να αποσπασουν όσα συστατικά είχαν αφήσει οι καφετιέρες. Έφτιαχναν ένα καφεΐνούχο εκχύλισμα με ελάχιστο άρωμα που οι παλιοί ονόμαζαν νεσκαφέ. Μεγάλη επιτυχία στις τάξεις των λουλουδιτών. Όπως είχαν εξηγήσει και στο CapUn, αυτή η επιτυχία αύξησε την ποσότητα διαθέσιμου καφέ στο σύστημα υποχρεωτικής ταξινόμησης. Αν τα κορόιδα ήθελαν να

πίνουν άγευστα νεροζούμια, αυτό σήμαινε περισσότερο πραγματικό καφέ για τους μερακλήδες. Μάλιστα το μέλος Ρικάρντο2, που είχε μανία με την παρουσίαση γραφημάτων, είχε δείξει πως μετά την επιτυχία του φραπέ πριν από τρία χρόνια, υπήρχε μια αύξηση της ποσόστωσης καφέ στο σύστημα της τάξης των 47 γραμμαρίων το χρόνο, παρά το γεγονός ότι οι ποσότητες που εισήχθησαν παρέμειναν σχετικά σταθερές.

Οι επαφές με κάποια υποσαχάρια κοινότητα με τεράστια αποθέματα καφέ δεν είχαν αποδειχθεί αποδοτικές. Οι θάλασσες δεν ήταν ασφαλείς και τα μέλη των κοινοτήτων δεν ήθελαν να διακινδυνεύουν για κάτι τόσο ασήμαντο. Στην παλιά αγορά αυτό το πρόβλημα θα είχελυθεί, καθώς η τιμή του καφέ θα είχε εκτοξευθεί αρκετά ώστε κάποιος να κάνει το επικίνδυνο ταξίδι έστω μία φορά, για να ζήσει με τα κέρδη το υπόλοιπο της ζωής του. Αλλά στη Συνομοσπονδία κάθε απόφαση χρειάζεται αιώνες συζητήσεων. Κανείς δεν βιάζεται πραγματικά, κανείς δεν μπορεί να φτάσει σε μια ομόφωνη απόφαση στα γρήγορα, ακόμα και για τα πιο εύκολα πράγματα. Σε αυτήν τη βασανιστική αργή διαδικασία, υπάρχει ευτυχώς η δικλείδα ασφαλείας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Όταν δηλαδή εσύ και οι φίλες σου αποφασίζετε να αναλάβετε δράση και να ξοδέψετε χρόνο και κόπο, επειδή έτσι σας αρέσει. Έχει δουλέψει ουκ ολίγες φορές· τα μισά καλά πράγματα σε αυτήν τη Συνομοσπονδία είναι αποτελέσματα τέτοιων ιδιωτικών πρωτοβουλιών. Σύμφωνα με τους κανόνες, αν κάποιος θέλει να μπλοκάρει την ιδιωτική πρωτοβουλία μιας ομάδας ή να προβάλει ενστάσεις, είναι αναγκασμένος να λάβει ενεργά μέρος σε αυτή. Με αυτόν τον τρόπο οι πολυλογάδες αναγκάζονται συνήθως να το βουλώσουν, το ίδιο και οι τεμπέληδες και οι συνήθεις αντιδραστικοί, καθώς οι ώρες της ημέρας δεν φτάνουν για να λάβουν μέρος σε όλα αυτά με τα οποία διαφωνούν. Όπως όμως τόνιζαν και στις συναντήσεις του CapUn, η ιδιωτική πρωτοβουλία σχεδόν πάντα έπρεπε να βγάλει τα κάρβουνα από τη φωτιά. Αναλάμβανε το ρίσκο, έριχνε δουλειά, έφερνε αποτελέσματα. Οι κοινόητες υποκριτικά δέχονταν τα αγαθά των ιδιωτικών πρωτοβουλιών, χωρίς να αναγνωρίζουν την αξία τους.

Αν είχαν αφήσει την αγορά να ρυθμίσει το πρόβλημα του καφέ, δεν θα χρειαζόταν τώρα να σκέφτεται δύο φορές πριν ανάψει την καφετιέρα. Οι ριποκίνδυνοι ναυτικοί θα έκαναν το ταξίδι, οι αποτελεσματικότερες καφετιέρες θα μείωναν τη χρήση, τα πειρατικά θα άραζαν στα λιμάνια προσφέροντας τα καλύτερα χαρμάνια, αντί να αποφεύγουν τη Συνομοσπονδία σαν να ήταν ραδιενεργό έγκραυμα. Να μη μιλήσουμε για το πόσες εργατώρες δεν θα είχαν καταναλωθεί σε άχρηστες συζητήσεις, καθώς το κίνητρο του κέρδους θα έπαιρνε το πάνω χέρι.

Τα νέα στο δίκτυο δεν είχαν τίποτα ιδιαίτερο, κι έτσι η Τζο κατέβηκε στο εργαστήριό. Άρχισε να περιεργάζεται τα ευρήματα της προηγούμενης μέρας. Οι πλακέτες που μάζεψε είχαν πράγματι πολύ εύκολα firmware, είχε ήδη μια ντουζίνα από δαύτες. Τσέκαρε την τιμή τους στην Αγορά. Οι

χακαρισμένες είχαν, φυσικά, υψηλότερη τιμή. Μια χακαρισμένη πλακέτα με τις επαφές της έτοιμες προς χρήση και το linux header firmware να τρέχει ήδη έφευγε πάντα πολύ γρήγορα. Δεν ήταν καμιά δύσκολη διαδικασία, πολλοί ήξεραν να το κάνουν, αλλά όλοι συνήθως προτιμούσαν τις έτοιμες. Η Τζο βαριόταν τις επαναλαμβανόμενες εργασίες, αλλά θεωρούσε υποχρέωσή της να βοηθάει τους άλλους. Ήταν κάτι σαν τους καλούς τρόπους στο τραπέζι. Δεν έχεις κάποια ορθολογική εξήγηση γιατί δεν σκαλίζεις τη μύτη σου την ώρα που τρως· απλά δεν το κάνεις.

Έτσι κι αυτή δύο φορές τον μήνα είχε ένα εργαστήριο, όπου μαζευε διάφορους αδέσποτους πατερφαμίλιες που ήθελαν να μάθουν πέντε ηλεκτρονικά και να ξεφύγουν από τα μούλικά τους. Συνήθως τους έδινε διάφορες τέτοιες απλές δουλειές για να ακονίζουν τα δοντάκια τους και να σπάνε τα μούτρα τους πού και πού. Χαιρόταν να τους βλέπει να αγωνίζονται, να αποκαρδιώνονται και να θριαμβεύουν με αυτά που η ίδια θεωρούσε βαρετά.

Μάθε κι άσε τους άλλους να μάθουν. Η γνώση δεν ανήκει σε κανέναν. Τα πράγματα δεν είναι παρά εργαλεία για να ζήσουμε όσο καλύτερα μπορούμε. Λάθε βιώσας. Πώς μετά να καταφέρει η κακόμοιρη η ιδιωτική πρωτοβουλία να προκόψει μέσα σ' ένα περιβάλλον πολέμου και προπαγάνδας;

Όμως τώρα ήταν ώρα να βγάλει πέντε φράγκα σαν καλός καπιταλιστής. Υπολόγισε πόσες ανταλλακτικές ώρες θα αποκόμιζε από την πώληση και τις διαίρεσε με τις ώρες που χρειαζόταν για να τις χακάρει. Το αποτέλεσμα το συνέκρινε μ' έναν πίνακα από το CapUn που προσπαθούσε να κατατάξει τις εργασίες ανάλογα με το πόσους καρπούς απέδιδαν στα τρία διαφορετικά νομίσματα συσσώρευσης ανά εργατώρα.

Το αποτέλεσμα δεν ήταν και τόσο ικανοποιητικό. Η υπεραξία που απέφερε ήταν μικρή, όποτε σύμφωνα με τον πίνακα του CapUn θα έπρεπε να ξεφορτωθεί τις πλακέτες αχακάριστες. Έτσι κι αλλιώς είχε πάντα παραπάνω ανταλλάξιμες ώρες απ' όσες χρειαζόταν. Πάντα ήταν κοντά στο όριο εκείνο πάνω από το οποίο θα έπρεπε να πληρώσει ένα μικρό τόκο για τη συσσώρευσή της· διάολε, μερικές φορές το ξεπερνούσε κιόλας. Δεν ήταν πάντα εύκολο να ξοδέψεις. Θα έδινε ευχαρίστως μερικές από τις εργατώρες της για λίγο παραπάνω καφέ, σκέφτηκε παρατηρώντας το άδειο ποτήρι.

Η υπεραξία για τη χακεριά δεν άξιζε τον κόπο, αλλά αποφάσισε να την κάνει έτσι κι αλλιώς. Όλο και κάποια βαρεμένη μάνα θα έπιασε το κολλητήριο για να φτιάξει έναν αυτοματισμό για το μποστάνι της, αντί να κάθεται να μαντεύει την κβαντική κατάσταση του κλάματος του μούλικου. Κι αυτή ήταν μια σκέψη που την ευχαριστούσε.

Έβαλε τους δύο κρυπτογραφημένους σκληρούς από το ξενοδοχείο στον κύριο υπολογιστή της για να αποκρυπτογραφηθούν κι έπιασε με το κολλητήριο να συνδέει καλώδια στις σειριακές θύρες.

Συνέχισε να αναρωτιέται για το μυστήριο των παλιών ανθρώπων. Γιατί

κλειδωναν κάτι που άνοιγε τόσο εύκολα; Οι σειριακές θύρες έδιναν συνήθως πρόσβαση στα πάντα και όλα ήταν προβλέψιμα μετά την τρίτη-τέταρτη φορά που έβρισκες μια παρόμοια πλακέτα.

Δεν παραπονιόταν για την ευκολία που της πρόσφερε, αλλά για το μυστήριο που παρέμενε. Ο σκληρός από το λάπτοπ δεν ήταν καν κλειδωμένος. Ήταν μια παλιά έκδοση των windows, ένα λειτουργικό σύστημα που χρησιμοποιούσαν οι παλιοί μέχρι τον πόλεμο. Ο άλλος σκληρός ήταν πράγματι κλειδωμένος, αλλά υπήρχαν ένα δύο backdoors που χρησιμοποιούσε μια αμερικάνικη υπηρεσία πληροφοριών την εποχή εκείνη. Η NSA ήταν διάσημη ανάμεσα στους τέκνηδες, καθώς τους πρόσφερε αμέτρητες ευκολίες για πράγματα που υποτίθεται ήταν μη προσβάσιμα χωρίς τα κατάλληλα κλειδιά.

Αποφάσισε να τελειώσει πρώτα με τις χακεριές στις πλακέτες, πριν αρχίσει να σκαλίζει τα πράγματα μέσα στο σκληρό. Κάτι τέτοια μικρά κολπάκια τα είχε μάθει από τον πατέρα της· να φτιάχνει κάθε μέρα ένα κοκτέιλ από βαρετές, επαναλαμβανόμενες και ενδιαφέρουσες εργασίες. Δύο ώρες δουλειά για ρομποτάκια κι ως δωράκι τα περιεχόμενα ενός σκληρού δίσκου από τα παλιά χρόνια.

Στην οθόνη της άρχισε να βλέπει τον υπολογιστή της Ρέας σε όλες του τις λεπτομέρειες, όπως τον έβλεπε κι αυτή 29 χρόνια πριν, μια μέρα πριν τον χάσει σε αυτό το ξενοδοχείο. Άρχισε να χαζεύει τις φωτογραφίες. Ήταν μια μάλλον ψηλή κοπέλα γύρω στα τριάντα πέντε, με καστανά, μακριά, ίσια μαλλιά, μελιά μάτια, γυμνασμένο σώμα με μια περιφέρεια ελαφρώς ανοιχτή για τα δεδομένα της εποχής της. Ήταν όμορφη. Ή τελοσπάντων έτσι έδειχναν να της συμπεριφέρονται αυτοί που έβγαζαν τις φωτογραφίες. Φωτογραφίες από διάφορα μέρη διακοπών, μπαρ, γενέθλια, εξόδους με εραστές, πιθανούς εραστές, πρώην εραστές και μερικούς φίλους. Μερικές selfies, όπως λεγόταν τότε αυτή η περίεργη και ελαφρώς θλιβερή συνήθεια να τραβάς φωτογραφία τον εαυτό σου. Κρίνοντας από την ποσότητα των selfies, η Ρέα δεν ήταν το πιο μοναχικό άτομο του κόσμου. Οι περισσότερες που είχε τραβήξει είχαν ένα καταγραφικό χαρακτήρα, μια υπενθύμιση για την αιωνιότητα, ή απλώς αφορούσαν ένα κομμάτι του σώματός της και πόσο καλά φαινόταν υπό τη μία ή την άλλη οπτική γωνία. Και όλα αφορούσαν μια ηλικιακά πιο ώριμη εκδοχή της.

Η Ήλια, η ερωμένη της Τζο, που μελετούσε ιστορική κοινωνιολογία, της είχε εξηγήσει αρκετά γύρω από αυτήν την αντικειμενικοποίηση που πρόσφεραν οι selfies. Μια φωτογραφία από το ύψος του εραστή σου, για παράδειγμα, σου έδινε μια απόσταση και μια προοπτική που ο καθρέφτης δεν μπορούσε να προσφέρει. Στο εργαστήριο κοινωνικής ανθρωπολογίας είχαν εκατοντάδες καταχωρημένα προφίλ παλιών ανθρώπων. Φωτογραφίες, πληροφορίες, ιστορίες, ημερολόγια. Υπήρχε ένα είδος Αγοράς που ονομαζόταν facebook, κι αυτό ήταν ένα πραγματικό χρυσωρυχείο πληροφοριών. Οι περισσότερες χάθηκαν όταν έπεσε το

ίντερνετ και μερικές από τις κεφαλές του PNEE στόχευσαν κατευθείαν τέτοια τεράστια και κομβικά datacenter. Αλλά από τις έμμεσες πληροφορίες που έχουν γι' αυτό το μέσο, οι περισσότεροι ιστορικοί αποκτούσαν ένα γυάλινο ονειροπόλο βλέμμα κάθε φορά που άκουγαν να προφέρεται το όνομά του. Τι ωραία που θα ήταν αν...

Οι selfies λοιπόν ανακαλύφθηκαν μαζί με τη διάδοση των smartphones, ίσως τη μεγαλύτερη πηγή έτοιμης φορητής υπολογιστικής ισχύος από τον παλιό κόσμο. Οι έμποροι του Βαρδάρη ξεφόρτωναν κούτες με smartphones στα πόδια των κοινοτήτων με αντάλλαγμα φάρμακα, μυζήθρα με λίγα μπκεκερέλ και καταφύγια για τους δικούς τους στις βόρειες περιοχές. Τα περισσότερα ήταν εντελώς άχρηστα ως μέσα επικοινωνίας, από τη στιγμή που το PNEE έψησε τα ηλεκτρονικά των περισσότερων κεραιών κινητής. Η διαδικασία διαλογής ήταν σχετικά επίπονη και τα μοντέλα πριν τα πυρηνικά μανιτάρια είχαν πιθανότητες να είναι εντελώς κατεστραμμένα από το ηλεκτρομαγνητικό κύμα που δημιουργούσαν οι πυρηνικές εκρήξεις, αλλά ήταν τόσο φθηνά και ελαφριά, που οι τέκνες των κοινοτήτων δεν έχαναν την ευκαιρία να γεμίζουν τα ράφια τους με καθετί που προσφερόταν. Γι' αυτό και σπάνια ένας έμπορος από τον Βαρδάρη θα επέστρεφε στη βάση του χωρίς να ξεπουλήσει.

Η Τζο επέτρεψε στον εαυτό της να χαζέψει για άλλο ένα τέταρτο φωτογραφίες της Ρέας· ήταν ευχάριστη απασχόληση. Πού και πού ένιωθε τις μικρές ενοχλήσεις στο κομμάτι του καβάλου που ακουμπά περισσότερο το ύφασμα της καρέκλας. Το σήμα κατατεθέν κάθε ηδονοβλεψία· ή ιστορικού. Το να χαζεύεις όμως άλμπουμ φωτογραφιών μπορεί να σου δώσει συγκριτικά πολύ λίγες πληροφορίες για τους παλιούς ανθρώπους. Μετά τις πρώτες 5-6 χιλιάδες που είχες χαζέψει, τις είχες δει όλες. Αυτά που οι άλλοι διάλεγαν ως μοναδικές στιγμές για τους ίδιους δεν διέθεταν καμία ιδιαίτερη πρωτοτυπία, όταν τα συνέκρινες με τις μοναδικότητες των υπολοίπων. Τα ίδια ρούχα, τα ίδια μέρη, οι ίδιες γκριμάτσες, οι ίδιες συνήθειες. Είχε επισκεφθεί μισή ντουζίνα εκθέσεις με αυτό το θέμα. Εκατοντάδες διαφορετικοί άνθρωποι μπροστά από το ίδιο ηλιοβασίλεμα στο ίδιο μπαρ ή στο ίδιο μνημείο, στην ίδια πόζα, στην ίδια πλαγιά, με τα ίδια ρούχα.

Για τους ιστορικούς είχε γίνει ένα παράπλευρο ειρωνικό αστείο αυτή η παντελής έλλειψη μοναδικότητας του παλιού κόσμου· κάποιιοι μάλιστα είχαν καταφέρει να συνδέσουν συγκεκριμένες «μοναδικές» συνήθειες με την καταγωγή τους, συνήθως δηλαδή μια εταιρεία μάρκετινγκ ή μια διαφημιστική καμπάνια. Μια πολύ δύσκολη εργασία, καθώς η πηγή μπορεί να έχει ήδη χαθεί ανάμεσα σε εκατομμύρια terrabyte πληροφορίας που εξαφανίστηκαν μετά το PNEE. Συχνά ήταν μόνο στατιστικά μέσα που πρόσφεραν τη σύνδεση· μια κρίσιμη μάζα φωτογραφιών όπου η ίδια γκριμάτσα είχε κατά τύχη δίπλα της το ίδιο κουτάκι αναψυκτικού ή τύχαινε

να συνδυάζεται με μια συγκεκριμένη φίρμα ρούχων.

Έτσι και οι φωτογραφίες της Ρέας Κουτσομύτη δεν αποκάλυπταν τίποτα σημαντικό. Φαινόταν πως είχε αρκετά χρήματα και τα ξόδευε κιόλας, αλλά τα υπόλοιπα ήταν λίγο αδιάφορα. Αυτά ήταν τα κακά νέα. Τα καλά ήταν πως το λάμπον ήταν το προσωπικό κι όχι το επαγγελματικό. Στη δεύτερη περίπτωση θα παρατούσε κατευθείαν το κυνήγι του θησαυρού. Δεν υπήρχε τίποτα πιο βαρετό από τους επαγγελματικούς υπολογιστές. Οι παλιοί της Συνομοσπονδίας είχαν ξοδέψει αρκετές από τις προσωπικές τους εργατοώρες για να αποδείξουν ακριβώς αυτό. Πόσο αδιάφορος, βαρετός και ανόητος ήταν ο παλιός κόσμος. Πως οι σπουδαίοι μάντζερ σπαταλούσαν άπειρες ώρες σε ατελείωτες διαμάχες για πράγματα τόσο ασήμαντα, που θα ντρέπονταν να τα εκμυστηρευτούν ακόμα και στην παρέα τους.

Υπήρχαν δεκάδες συγκριτικές μελέτες πάνω στο ζήτημα. Στο CapUn μιλούσαν πάντα για τη συνωμοσία που ήθελε να εμφανίσει τον παλιό κόσμο ως το πιο διεφθαρμένο και άχρηστο σύστημα της ιστορίας. Οι παλιοί της Συνομοσπονδίας είχαν μια ειλικρινά ύποπτη μανία με την απονομιμοποίηση του παλιού κόσμου. Αλλά δεν χρειαζόταν παρά να χαρίσεις έναν σκληρό δίσκο επαγγελματικού λάμπον ή, ακόμα καλύτερα, μια σειρά δίσκων από έναν σέρβερ με τα επαγγελματικά μέιλ 50 ατόμων μαζεμένα, για να συνειδητοποιήσει και ο πιο καχύποπτος συνωμοσιολόγος, την πραγματική ρηχότητα των μάντζερ. Το μόνο ύποπτο στην όλη ιστορία ήταν πως οι παλιοί είχαν ξοδέψει τόσο χρόνο για να επιδείξουν κάτι τόσο προφανές. Μπορεί να ήταν κι αυτό ένα από τα κατάλοιπα του παλιού κόσμου.

68

Η Ρέα εργαζόταν σε μια εμπορική εταιρεία, απ' ό,τι έδειχναν οι υπογραφές των συνομιλητών της στα λιγοστά επαγγελματικά μέιλ. Η Τζο σκέφτηκε πως ίσως αυτή η εταιρεία να έφερνε καφέ από την Υεμένη και να ήταν χρήσιμη στον σημερινό κόσμο. Όμως η Ρέα δεν έδειχνε να ασχολείται τόσο με τις εισαγωγές, αλλά με κάτι άλλο που ονομαζόταν προωθητικές ενέργειες. Σίγουρα δεν ήταν κάτι τεχνικό, παρά το γεγονός ότι η λέξη θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και για πυραύλους. Έβαλε τη λέξη σε μια γωνία με άγνωστες εκφράσεις που θα προωθούσε στην Ήλια για περαιτέρω διερεύνηση και διαφώτιση.

Πέρασε όλα τα μέιλ στο δικό της σύστημα προκειμένου να έχει καλύτερη πρόσβαση. Έκανε μια γρήγορη αντιπαραβολή των υπόλοιπων μέιλ με αυτό ενός γκρινιάρη συναδέλφου που έψεγε τη Ρέα για αντιεπαγγελματική συμπεριφορά. Η Ήλια της είχε μάθει ότι ακόμα και μια αρνητική παρατήρηση σήμαινε σχεδόν πάντα προσωπική σχέση.

Έψαξε άλλα μέιλ του γκρινιάρη. Όλα επαγγελματικά, αλλά σε αρκετά προσωπικό ύφος. Έψαξε με το μικρό όνομα του γκρινιάρη. Δυστυχώς το όνομα Πέτρος ήταν αρκετά κοινό· τουλάχιστον δεν ήταν Γιώργος ή Γιάννης ή Νίκος. Πήρε όλα αυτά που βρήκε κι άρχισε να ψάχνει για κοινές εκφράσεις,

έτσι ώστε να αποκλείσει όλους εκείνους τους Πέτρους που εκφράζονταν διαφορετικά.

Το αποτέλεσμα ήταν 67 μέιλ με έναν ή περισσότερους Πέτρους που θα μπορούσαν να ήταν και ο Πέτρος από τη δουλειά. Τα κατέταξε χρονολογικά και είδε ότι 22 από αυτά ήταν συγκεντρωμένα γύρω από τον Ιούλη του 2005, όταν η Ρέα Κουτσομύτη ήταν 34 ετών, σύμφωνα με τα στοιχεία της. Άνοιξε τη βάση συλλογής ιστορικών δεδομένων. Κατέταξε αυτόματα τις φωτογραφίες σύμφωνα με τα timestamps και τις διαφορετικές φωτογραφικές μηχανές κι άρχισε να ψάχνει γύρω στο 2005 για να ανακαλύψει αυτόν τον Πέτρο από τη δουλειά. Πήρε ένα ένα τα μέιλ και άρχισε να τα διαβάζει.

Ο πιο καλός υποψήφιος ήταν ένας που η Ρέα τον ονόμαζε στραβόξυλο. Κι άλλες προσωπικές αναφορές. Πήρε τη λέξη στραβόξυλο και άρχισε να ψάχνει σε όλο τον υπολογιστή· διάνα. Η λέξη στραβόξυλο εμφανιζόταν 78 φορές σ' ένα αρχείο κειμένου που βρισκόταν παράταιρα μέσα στα αρχεία του συστήματος. Προφανώς άλλη μία από τις παραξενιές των παλιών να κρύβουν τα πράγματα σε μέρη που είναι τόσο εύκολο να βρεθούν. Το αρχείο κειμένου ήταν τεράστιο και από τα metadata κατάλαβε πως ήταν πιο παλιό από τον ίδιο τον υπολογιστή. Η πρώτη εκδοχή του είχε γραφτεί σε rtf και μετά είχε μεταφερθεί στον κειμενογράφο του συρμού της εποχής word· ή μάλλον αλληπάλληλες εκδόσεις του. Το άνοιξε και βρήκε ένα βιβλίο, ή τελοσπάντων κάτι που είχε το ίδιο μέγεθος. Πριν προλάβει να διαβάσει το πρώτο κεφάλαιο, της ήρθε μια παλιά ανάμνηση. Ήταν ένα ημερολόγιο. Διάολε, ήταν ένα ημερολόγιο. Το ημερολόγιο της Ρέας Κουτσομύτη. Το πήρε λαίμαργα και το πέταξε στην ιστορική βάση δεδομένων. Η βάση προσπάθησε να πιάσει τις ημερομηνίες μέσα στο ημερολόγιο και να το κατατάξει χρονικά.

Για κερασάκι στην τούρτα η Τζο πέταξε και τη μουσική βιβλιοθήκη της Ρέας μέσα στη βάση. Αν δεν ήταν τέκης, με λίγα λόγια αν δεν είχε στα χέρια της τον πιο γαμάτο υπολογιστή σε ακτίνα 30 χλμ, η προσθήκη της μουσικής βιβλιοθήκης θα έκανε την ιστορική βάση να βασανίζεται. Αλλά η Τζο ήταν περήφανη για τον υπολογιστή της. Αν εξαιρέσεις τουλάχιστον μερικούς αλλαγμένους πυκνωτές που της δημιουργούσαν μερικά θεματάκια και ένα μικρό πρόβλημα υπερθέρμανσης τις πολύ ζεστές μέρες του καλοκαιριού. Δέκα λεπτά αργότερα είχε μπροστά της έναν ιστορικό χάρτη της Ρέας Κουτσομύτη. Εικόνες, μέιλ, φωτογραφίες, ημερολόγια και μουσικές είχαν όλα καταχωρηθεί με σειρά παλαιότητας. Σε μια στήλη παραδίπλα βρίσκονταν όλα αυτά που δεν γινόταν να καταχωρηθούν. Δεν ήταν και λίγα. Έτρεξε έναν πιο δυνατό αλγόριθμο που προσπαθούσε να συγκρίνει τα χαρακτηριστικά των φωτογραφιών χωρίς ημερομηνία στα metadata με αυτά των φωτογραφιών που είχαν ημερομηνία. Περιοχές, γωνίες λήψης, ακόμα και συγκρίσεις προσώπων για να ταυτοποιήσει την ηλικία τους, το κούρεμα και τα ρούχα που φορούσαν (διάσημη προσφορά στον κωδικό από μια ομάδα Λοότ που άδειασε τα κεντρικά της παλιάς αστυνομικής

διεύθυνσης στην έρημη παλιά πρωτεύουσα). Αλλά η Τζο δεν ήταν από τα παιδιά που θα άφηναν το κέικ να κρυώσει, και βούτηξε μέσα στα ήδη ταξινομηθέντα ευρήματα προσπαθώντας να βρει την ιστορία αυτής της Ρέας.

Από τη νιρβάνα της αναζήτησης την έβγαλε μόνο η ειδοποίηση ότι είχε ένα νέο μήνυμα στο σύστημα των κοινοτικών εργασιών. Αχ, ας μην είναι πάλι καμιά θεία με κομμένο καλώδιο στην άλλη άκρη του κόσμου. Αποφάσισε πριν το ανοίξει πως δεν θα το αναλάμβανε, εκτός κι αν ήταν κάτι πολύ σοβαρό. Το να αυξήσεις τον βαθμό προτεραιότητας μιας εργασίας κόστιζε παραπάνω σε ανταλλακτικές εργατοώρες, αλλά για τις διάφορες θείες στους λεμονόκηπους αυτό το αντι-κίνητρο σπάνια λειτουργούσε. Όχι μόνο επειδή η αλλαγή προτεραιότητας κόστιζε ελάχιστα όταν αφορούσε την παραγωγή τροφής, αλλά και γιατί οι θείες σπάνια έβρισκαν κάπου να ξοδέψουν τις ανταλλακτικές τους εργατοώρες, κι έτσι η αλλαγή προτεραιότητας φαίνεται πως είχε γίνει κάποιου είδους σαδιστική απόλαυση. Το να τραβολογάνε βραδιάτικα άμοιρους τέκηδες για επουσιώδεις εργασίες φαίνεται να ήταν στην κορυφή των ψυχαγωγικών τους προτιμήσεων.

Η ενασχόληση με τη ζωή της Ρέας Κουτσομούτη είχε μειώσει τόσο πολύ τις εργασιακές προτεραιότητες της Τζο που μόνο μια επίθεση γιγαντιαίου χταποδιού στα παράλια θα μπορούσε να τη συγκινήσει.

70

Τα μάτια της γούρλωσαν όταν είδε πως το μήνυμα δεν προερχόταν από έναν κομήτη που απειλούσε την επιβίωση του πλανήτη, αλλά από τον μαλάκα που είχε συντηρήσει τα μηχανήματα του λεμονόκηπου. Τον λουλουδίτη με τις βίδες φίλιπς. Άρπαξε αντανakλαστικά την κούπα για να πιει μια γουλιά καφέ, πριν αντιμετωπίσει τον μαλάκα. Έβρισε την κούπα που ήταν άδεια και τινάχτηκε σαν ελατήριο προς την κουζίνα. Πήρε ένα ποτήρι, τράβηξε λίγο νερό από τον ηλιακό βραστήρα, έριξε πέντε κουταλιές ζάχαρη κι άρχισε να ανακατεύει μηχανικά. Πρέπει να είχε συννεφιά έξω, καθώς το νερό του ηλιακού βραστήρα δεν ήταν καυτό. Έβγαλε τέσσερα παγάκια κι άρχισε να στύβει μηχανικά τέσσερα λεμόνια. Χρειάζονταν επειγόντως ένα ρόφημα για να αντιμετωπίσει την επίθεση του γιγαντιαίου μαλάκα, κι ας μην είχε οχτώ πλοκάμια. Πριν προλάβει να λιώσει η ζάχαρη, είχε ήδη μετανιώσει που ασχολήθηκε με το ζήτημα. Κάποιος έπρεπε να του μάθει να μη χρησιμοποιεί βίδες φίλιπς, αλλά γιατί έπρεπε να το κάνει η ίδια; Ήταν ήδη αργά, είχε αναλάβει την ευθύνη και μια λεμονάδα από τα φρέσκα δίφορα του λεμονόκηπου ήταν το μικρότερο βάλασμα που μπορούσε να προσφέρει στον εαυτό της. Σύντομα θα άρχιζε ένα μαρτύριο με αλλεπάλληλες αντεγκλήσεις και μια ακόμα συζήτηση στα κανάλια των τέκηδων για το μεγάλο βιδοζήτημα.

09

ΡΕΑ ΠΑΝΩΡΑΙΑ

Πενήντα πέντε χιλιάρικά. Τόσο της κόστισε το πακετάκι λούσιμο-κούρεμα-χτένισμα-βάψιμο. Μαζί με τα τριάντα για καθαρισμό προσώπου την προηγούμενη βδομάδα και τα σαράντα στον Χόντο μεθαύριο, θα την έβγαζε σχετικά καθαρή με την απόλυτα απαραίτητη προσωπική περιποίηση κι αυτόν τον μήνα. Δεν τολμούσε να σκεφτεί τι ξόδευαν οι υπόλοιπες στη δουλειά. Και δεν μιλάμε τώρα για τις κοτάρες που ήξεραν όλη τη σειρά Dior σε ανάποδη αλφαβητική σειρά μετά από τέσσερα τζιν τόνικ. Αυτές ήταν εκτός συναγωνισμού· μια ειδική κατηγορία που έβλεπε τη δουλειά ως χόμπι ή μια απαραίτητη κοινωνική υποχρέωση για να μην καταχωρούνται στα δελτία της στατιστικής υπηρεσίας ως νοικοκυρές και τους χαλάει το ίματζ. Στα χέρια της είχε ακόμα το βερνίκι νυχιών που κατάφερε να της πουλήσει η κομμώτρια. Επαγγελματική σειρά, πάμφθηνο. Το μπουκαλάκι είχε μια απλή λειτουργική γραμμή, που δεν προσπαθούσε να ρίξει το βλέμμα στο περιτύλιγμα, αλλά στο περιεχόμενο. Η ποσότητα του περιεχομένου από την άλλη, την έκανε να αμφιβάλλει για το κατά πόσο άνηκε στην κατηγορία «επαγγελματικός εξοπλισμός κομμωτηρίων».

72

Μπήκε σ' ένα ταξί. Ήθελε να πάρει λεωφορείο, αλλά η ζέστη των τελευταίων ημερών της άνοιξης έκανε την ιδέα αποπνικτική και ελαφρά αποκρουστική. Έτσι ξόδεψε ακόμα 1.400 δραχμές μέχρι το γραφείο· όσο ένα «επαγγελματικό» βερνίκι νυχιών. Έπρεπε να αγοράσει αυτοκίνητο· ήταν μια αντανάκλαστική σκέψη που της περνούσε από το μυαλό κάθε φορά που σήκωνε το χέρι της για να πάρει ταξί. Δεν είχε τα χρήματα για καινούργιο και δεν ήθελε μεταχειρισμένο. Θα της τα έτρωγαν οι συνεργειάδες, παρατηρούσε ο θείος της. Αν και μάλλον θα προτιμούσε να πει ότι θα της έπιαναν τον κώλο ή το μπουτί ή κάποιο άλλο μέρος της ανατομίας της που ευχαριστούσε τον ίδιο. Το ταξί ήταν κολλημένο στη συνηθισμένη κίνηση, που είχε αρχίσει περισσότερο να την κουράζει παρά να την αγχώνει· στο κινητό της τιτίβισε ένα sms.

«Πού είσαι; Το αφεντικό σε ψάχνει».

«Στο ταξί. Έρχομαι σε κάνα μισάωρο».

«Δεν φάνηκε χαρούμενος. Κάνε γρήγορα».

«Ταξί έχω πάρει, τι άλλο να κάνω; Να βγάλω προπέλα σαν τον αστυνόμο Σαΐνη;»

«Μη βαράς τον αγγελιοφόρο, σε περιμένω».

Η αχρείαστη ανταλλαγή sms είχε κρατήσει ένα πεντάλεπτο όταν το ζήτημα θα μπορούσε να έχει διευθετηθεί σε είκοσι δευτερόλεπτα ομιλίας, αν το αφεντικό δεν είχε τόσο μεγάλα αυτιά. Ο χρόνος που σπατάλαμε σε sms στη δουλειά θα πρέπει να ισούται με τουλάχιστον έξι-επτά μονάδες του ΑΕΠ, της είχε πει μια μέρα θέλοντας να επιδείξει τις ανύπαρκτες οικονομετρικές του γνώσεις. Θα μπορούσε να τον ρωτήσει για το ίδιο χαμένο ΑΕΠ στην κίνηση

της Κηφισίας όταν θα έφτανε, αλλά μάλλον δεν ήταν καλή μέρα για αστείακια. Διότι το αφεντικό, εκτός από μεγάλα αυτιά, είχε πάλι περίοδο. Ή μάλλον πέρασε ένα κακό σαββατοκύριακο και αποφάσισε να αλλάξει τα πάντα στην επιχείρηση από Δευτέρα. Με την ίδια αποτελεσματικότητα που είχαν και όλες οι δίαιτες που ξεκινούν την ίδια μέρα. Ήταν ήδη τρία χρόνια σε αυτήν τη δουλειά και γνώριζε με απόλυτη ακρίβεια τι σήμαινε να έχει το αφεντικό περίοδο.

Θα ξεκινούσε με μια γενική παρατήρηση πως κάποιος πελάτης δεν ήταν ευχαριστημένος και τον πήρε τηλέφωνο να του παραπονεθεί. Πολύ γρήγορα οι αντωνυμίες θα άλλαζαν από οριστικές σε αόριστες, διότι η αλήθεια είναι ότι κανένας πελάτης δεν τον πήρε τηλέφωνο. Κι αυτή η γενικότητα θα κατέληγε σε κάποιον από τα τρία-τέσσερα μοτίβια του.

α) Πως τον πιέζουν απ' έξω να αυξήσει τις πωλήσεις, αλλιώς θα χάσει την αντιπροσωπεία.

β) Πως η Χ θυγατρική κοστίζει μισό τσουβάλι χρήματα και θα την κλείσει (τρέμε Χ τμήμα που τρέχεις τη θυγατρική), αλλά μέχρι τότε χρειάζεται τη βοήθειά μας για να επιπλεύσει

γ) Πως η επιχείρηση για να επιβιώσει χρειάζεται την Ψ νέα θυγατρική που θα γίνει η νέα κότα με τα χρυσά αυγά, πουλώντας κι εγώ δεν ξέρω τι βλακεία. Αλλά πριν φτιάξει ένα τμήμα που να ασχολείται αποκλειστικά με αυτήν τη νέα κότα –για μια δοκιμαστική περίοδο αορίστου χρόνου– χρειάζεται τη βοήθειά μας.

Και η βοήθειά μας συνοψιζόταν βασικά σε περισσότερες ώρες δουλειάς τη βδομάδα. Το τμήμα τους, δηλαδή βασικά αυτή και η Ελένη, είχε πάντα πιο ευέλικτο ωράριο, αλλά έκανε κακή εντύπωση να είναι όλοι μαζεμένοι κι εσύ να λείπεις· ή τουλάχιστον έτσι πίστευε η Ελένη.

Πάντα ήθελε να είναι στην ώρα της, συχνά δεν τα κατάφερνε. Ο Άλκης, που την κούρευε πάντα, αντιμετώπιζε μια υστερική που θεωρούσε ότι δεν ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες της. Καθόταν ακριβώς δίπλα με τη φούξια ποδιά και τα μαλλιά βρεγμένα από το λούσιμο και άκουγε την υστέρω να εξηγεί στον θεό των ψαλιδοχέρηδων ότι η φράντζα που της έκοψε έκανε το μέτωπό της να φαίνεται πολύ πλατύ.

Προσπάθησε να μην ακούει ούτε αυτήν ούτε τον Άλκη. Συγκέντρωσε το βλέμμα της στον κώλο μιας από τις βοηθούς του, όπως αυτός διαγραφόταν στη δεξιά πλευρά του καθρέφτη μπροστά της. Ούτε καν θυμόταν το όνομά της, αλλά θυμόταν τέλεια τον κώλο της. Στενός, στρογγυλός και όρθιος, με δύο λεπτά ποδαράκια να συμπληρώνουν το υπόλοιπο κολάν. Καθάριζε με μια σκούπα μαλλιά και μερικά σπασμένα γυαλιά από ένα φούξια μπουκάλι νερό που έπεσε. Το φούξια είναι το νέο μαύρο στο κομμωτήριο του Άλκη φέτος. Μέχρι που τον προηγούμενο μήνα τη ρώτησε αν θέλει να της κάνει μια φούξια τούφα, έτσι γι' αλλαγή. Δεν με παρεξηγείς, το ξέρω, ξεκίνησε να λέει, και της ξεφούρνισε την κακία του.

«Τα μαλλιά σου είναι τόσο 90s, σαν σε διαφήμιση του milk and honey.»

«Μα είμαστε στα 90s, Άλκη.»

«Τέλη 90s, αγάπη μου, και επιτέλους πρέπει να το πάρουν χαμπάρι και τα μαλλιά σου.»

Του αρνήθηκε. Όπως του αρνήθηκε και τον κύκλο της μια άλλη μέρα· ήταν σίγουρη ότι ο στενός κύκλος με τη σκούπα πίσω της δεν του έχει αρνηθεί τίποτα. Σε αντίθεση με όσα πίστευαν οι περισσότερες πελάτισσές του, ο Άλκης ήταν γκέι μόνο τις ώρες λειτουργίας του κομμωτηρίου. Η Ρέα αμφέβαλλε σοβαρά αν του είχε περάσει ακόμα και η ιδέα να ασχοληθεί με τον δικό του κύκλο, κι έχασε την ευκαιρία να τον ρωτήσει τη μέρα που είχαν βγει. Από τότε ήταν φίλοι, ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων.

Ο στενός κύκλος είχε φύγει από το οπτικό πεδίο του καθρέφτη και το βλέμμα της συνάντησε τα παρακλητικά μάτια του Άλκη, που προσπαθούσε να γλιτώσει. Πολύ θα ήθελε να τον βοηθήσει κοπανώντας τη μούρη της υστέρως στον καθρέφτη. Μια δεύτερη, ελαφρά πιο φλώρικη φωνή, της υπενθύμιζε πως δεν ήταν πρωταγωνίστρια στο natural born killers, αλλά η ιδέα να βλέπει τον κύκλο να μαζεύει με το φούξι σκουπάκι τα σπασμένα κοκαλάκια από τη μύτη της υστέρως δεν της ήταν δυσάρεστη. Η ειλικρίνεια ήταν μια ακόμα επιλογή· να πει ότι βιάζεται και ότι θα αργήσει στη δουλειά, αλλά πιθανότατα ούτε αυτό θα βοηθούσε ιδιαίτερα τον Άλκη. Κάθε πελάτισσα πρέπει να νιώθει μοναδική σαν βασίλισσα, και το να αργήσει η διπλανή βασίλισσα στη δουλειά είναι παντελώς αδιάφορο.

74

Τελικά κάρφωσε την υστέρω στα μάτια και έκανε αισθητή την παρουσία της με ένα ηχηρό χαμόγελο· ο Άλκης περίμενε αυτό το χαμόγελο με την ίδια προσμονή που έδειχνε εκείνο το άλλο βράδυ για τα κωλομέρια της.

«Θα μου επιτρέπατε να ρωτήσω αν εργάζεστε και πού;»

Η υστέρω πάγωσε· δεν είχε ιδέα από πού της ήρθε. Τι σημασία έχει πού εργάζεται, θα σκεφτόταν το κολλημένο της μυαλουδάκι.

«Είμαι επενδυτική σύμβουλος σε μια τράπεζα», είπε διερευνητικά, αλλά αρκετά αποφασισμένα. Μεταφράστε, δεν είναι ούτε έξι μήνες που έφυγα από τα γκισέ με τις πληρωμές λογαριασμών.

«Τότε ελπίζω να συμφωνείτε μαζί μου πως το να φαίνεται το μέτωπό σας, δεν είναι καθόλου αρνητικό. Οι πελάτες είναι σίγουρο ότι θα προτιμούν ένα καθαρό από μαλλιά μέτωπο. Δεν είναι τυχαίο που χρησιμοποιούμε την έκφραση «έχω καθαρό μέτωπο» για να δείξουμε την τιμιότητά μας. Είμαι σύμβουλος επικοινωνίας, και τέτοια πράγματα είναι το ψωμοτύρι μας. Ο λόγος που εμπιστεύομαι τον Άλκη είναι πως αυτό το παιδί, χωρίς να έχει φάει έξι χρόνια σπουδών όπως εμείς, ξέρει πάντα να κάνει το σωστό κούρεμα στον κάθε άνθρωπο, ακόμα κι αν δεν ξέρει ακριβώς να εξηγήσει το γιατί.»

Το βλέμμα της υστέρως είχε παγώσει ανάμεσα στην παλιά αφήγηση και τη νέα. Στην παλιά ήταν μια βασίλισσα που δεν της είχαν δώσει την απαραίτητη προσοχή. Στη νέα είχε έναν ελαφρά χαζούλη κομμωτή, που όμως εν αγνοία του ήταν μια στιλιστική ιδιοφυΐα. Η Ρέα εκμεταλλεύτηκε το κενό για να της δώσει τη χαριστική βολή.

«Εγώ πάντως στη θέση σας θα δοκίμαζα το νέο στυλ με τους πελάτες μου. Αν νομίζετε πως δεν έχει τον αντίκτυπο που σας περιγράφω, μπορείτε να το αλλάξετε, αλλά έχω την πεποίθηση πως θα δείτε θετικά αποτελέσματα.»

«Ε, έτσι που το θέτετε, δεν μπορώ να διαφωνήσω...»

«Εκτός αν το ζήτημα δεν είναι επαγγελματικό αλλά προσωπικό. Ξέρετε, ο φίλος μου λέει ότι θα με χωρίσει αν κόψω τα μαλλιά μου, και παρότι ο Άλκης με έχει κάνει χρυσή, λέω να προτιμήσω τον φίλο μου. Άλλωστε ο Άλκης δεν είναι ακριβώς χρήσιμος σε αυτόν τον τομέα.»

Η Ρέα στραβομουτσούνισε, μ' ένα πλάγιο χαμόγελο προς τον άχρηστο Άλκη, που έπιασε το σύνθημα και άρχισε να χαμογελά αμήχανα και απολογητικά. Τόσο για τη σεξουαλική του αχρηστία, όσο και για την έμφυτη χαζομάρα του. Η υστέρω είχε ήδη αρχίσει να ντρέπεται που το γυρίσαμε στο πήδημα, θα μας αδειάσει τη γωνιά γρήγορα. Game, set, match.

«Όχι, όχι, το ζήτημα δεν είναι καθόλου προσωπικό. Ο σύζυγος ούτε που θα καταλάβει τη διαφορά. Απλά με αυτήν την κοντή φράντζα φοβάμαι ότι φαίνομαι λίγο μογγολάκι. Μπορεί να έχετε δίκιο, όμως, και να είναι απλά η γυναικεία ματαιοδοξία μας.»

Ο Άλκης, με το ίδιο χαζό χαμόγελο πεντάχρονου που του είπαν ότι είναι σκακιστική ιδιοφυΐα, την παρέδωσε στη Χρύσα, που την πήγε τέσσερις καρέκλες παρακάτω για το τελικό χτένισμα, και χοροπήδηξε μ' ένα μικρό επιτόπιο ζετέ πάνω από το κεφάλι της Ρέας.

«Φιλενάδα, φχαριστώ πολύ! Σου χρωστάω κέρασμα, μακάρι να είχα το στόμα σου», είπε χαμηλόφωνα, αλλά συνέχισε πιο σκανδαλιάρικα. «Για πες. Έχεις αποκτήσει νέα τσόνα και δεν μας το είπες;»

«Ελα ρε Άλκη, κι έχω αργήσει για τη δουλειά. Έχω να δω άντρα τόσο καιρό που υποψιάζομαι ότι τα ωάρια μου κατεβαίνουν σε απεργία.»

«Γιατί μωρή κακιασμένη, και είσαι σαν τα κρύα τα νερά; Εγώ πάντως προσφέρθηκα και με απέρριψες», είπε ψευτοθυμωμένα, αλλά με μια μικρή ελπίδα ότι "it can be different this time".

«Εσύ, μωρό μου, είσαι ο ψαλιδοχέρης, και εγώ με τους παιδικούς μου εφιάλτες δεν κοιμάμαι στο ίδιο κρεβάτι. Άσε που αν μου θύμωνες, θα έχανα τον ψαλιδοχέρη μου και ξέρεις πόσο σιχαίνομαι τις αλλαγές.»

Έκανε λυπημένη γκριμάτσα· ώρα για αλλαγή παιχνιδιού, η μπάλα στην άλλη πλευρά του γηπέδου.

«Μη μου κάνεις έτσι, δεν σε λυπάμαι. Είμαι σίγουρη ότι κάτι τρέχει με τον κώλο που είδα να περιφέρεται πίσω μου.»

«Ποιον κώλο;» ρώτησε λίγο αβέβαια.

«ΤΟΝ κώλο, μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις.»

Καθώς το ταξί επιτάχυνε μετά το φανάρι του Ψυχικού στον σχετικά πιο άδειο δρόμο, η Ρέα κοίταξε λίγο μελαγχολικά το νοσοκομείο Υγεία και σκέφτηκε ότι η παρέμβαση για τη σωτηρία του Άλκη θα ήταν πιθανότατα το επαγγελματικό highlight της ημέρας, ίσως και της βδομάδας. Κι ούτε καν το κούρεμα δεν της κέρασε ο τσιγκούναρος.

10

ΤΣΟΝΕΣ

Στην τηλεόραση έπαιζε μια παλιά ελληνική σειρά από αυτές που δεν ντρέπεσαι να λες στους φίλους σου ότι τη χάζευες για τέταρτη φορά. Όμως το βλέμμα της Ρέας ήταν υπερβολικά απλάνες για να παρακολουθήσει οτιδήποτε, σχεδόν κοιμισμένο. Δεν κοιμόταν, αυτό ήταν κάτι που δεν θα παραδεχόταν ποτέ δέκα και μισή Παρασκευή βράδυ· απλά ξεκουραζόταν μετά από μια δύσκολη μέρα.

Από τον λήθαργο την έβγαλε η μπλε οθόνη του κινητού που φωτίστηκε από ένα sms. Μπλε λεντάκια, η τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Ακόμα και ο αφεντικός είχε λανσάρει μπλε οθόνες σε μια από τις θυγατρικές που εισήγαγε φτηνιάρικα κινητά. Από αυτά που προορίζονταν -μεταξύ μας πάντα- μόνο για μετανάστες. Τα διαφημιστικά φυλλάδια έγραφαν ότι προορίζονται για νέους και νέες, λες και δεν γνώριζαν όλοι ότι τα κινητά ακολουθούσαν μια οικογενειακή γενεαλογία. Την πρώτη χρονιά ο κουβαλητής της οικογένειας, τη δεύτερη η βλαμμένη σκλάβα και την τρίτη το μεγαλύτερο μούλικο. Εκτός κι αν το μούλικο κέρδιζε τη σκλάβα στα σημεία και αυτή έμενε με το παλιό μοντέλο. Υπήρχαν παραλλαγές πάνω στο θέμα, αλλά τα κινητά που εισήγαγε ο χοντρός ήταν για μετανάστες, ακόμα κι αν δεν το έγραφαν ποτέ.

Το sms ήταν εξίσου αδιάφορο με τη μαρκετινίστικη υπεκφυγή των κινητών για νέους. Η μόνη ενδιαφέρουσα πληροφορία ήταν πως η ώρα είχε πάει 22:45. Σηκώθηκε από τον καναπέ, ένωσε τα πόδια της που πονούσαν από την πρωινή γυμναστική με τα τακούνια, σύρθηκε προς το ψυγείο ανόρεχτα και πήρε από μέσα μια φέτα σαλάμι γαλοπούλα, μια φέτα τυρί και δύο ψωμάκια τοστ. Έδωσε στο πρόχειρο σάντουιτς μια δαγκωνιά και κατσούφιασε. Άνοιξε ξανά το ψυγείο και κοίταξε τη λευκή έρημο. Ένα ξεχασμένο μαρούλι δέσποζε και τρομοκρατούσε με τη γλίτσα του όποιον τολμούσε να το ακουμπήσει· τρία κουτάκια κοκακόλα, δύο κουτάκια μπύρα, δύο μπουκάλια νερό. Και από φαγώσιμα: τρία αυγά που δεν ήθελε να ξέρει από πότε είναι εκεί, κρέμες προσώπου, μερικά κραγιόν, κάτι που έμοιαζε με βούτυρο αλλά δεν ήταν, ένα βαζάκι με κάπαρη και δύο μουστάρδες εισαγωγής που μάλλον είχαν ξεραθεί, αν δεν είχαν ήδη μουχλιάσει.

Άρπαξε την κάπαρη και την πασπάλισε μέσα στο σάντουιτς· και λίγο πιπέρι. Στην τέταρτη μπουκιά είχε κι άλλο μήνυμα. Αν ήταν από τον ίδιο μαλάκα, θα του έκανε φραγή. Η κολλητή της βαριόταν εξίσου, αλλά είχε αποφασίσει να δράσει. Ο καιρός γλυκός και το Γκούρου κοντά στο σπίτι της. Η άλλη τρελή ήταν διατεθειμένη να κατέβει σαράντα λεπτά με το αυτοκίνητο από την Αγία Παρασκευή· για κάποια περίπου τζαζ συναυλία.

Πήγε στο μπάνιο και κοιτάχθηκε στον καθρέφτη πριν αποφασίσει τι θα

κάνει. Τα μάτια της ήταν σακουλιασμένα και το πρόσωπό της είχε δύο σπαστικά σφυράκια που το ηρωινό κονσίλερ δεν έκρυβε πια. Τα πόδια της ήθελαν ξύρισμα, αλλά για να το καταλάβεις, έπρεπε να τα ακουμπήσεις· κάτι που δεν υπολόγιζε ότι θα συνέβαινε σήμερα.

Κάθισε στη λεκάνη που κοιτούσε αντικριστά τον μεγάλο καθρέφτη. Είχε επιμείνει στη σπιτονοικοκυρά για την αναγκαιότητά του και τον είχε πληρώσει μόνη της, αλλά από τότε μετάνιωνε κάθε φορά που έμπαινε στο μπάνιο. Άδειασε τη φούσκα της με κλειστά μάτια και το κινητό άρχισε να παίζει τον ροζ πάνθηρα. Το σήκωσε χωρίς να τραβήξει καζανάκι. «Όχι, δεν έρχομαι. Φαίνομαι σαν σκιάχτρο· ναι, το ξέρω ότι μένω δίπλα· όχι, θα είναι οι ίδιοι χαζοί γκόμενοι που πηγαίνουν στις τζαζ συναυλίες. Καλά, αλλά δεν θα ξυρίσω τα πόδια μου· και θα έρθεις να με πάρεις από το σπίτι. Ναι, σου υπόσχομαι, θα είμαι έτοιμη μέχρι να φτάσεις.»

Στο υπνοδωμάτιο μια στοίβα με ρούχα κάλυπτε το άλλο μισό του διπλού κρεβατιού. Την αγνόησε και το βλέμμα της έπεσε επάνω σε μια δεύτερη στοίβα ακουμπισμένη στη σιδερώστρα που εδώ και μήνες λειτουργούσε σαν πάγκος εργασίας. Ξέθαψε ένα λευκό μπλουζάκι αρκετά χαλαρό, που έδειχνε περισσότερο τα βυζιά της από το πλάι παρά από το ντεκολτέ. Φόρεσε και ένα από τα τρία αγαπημένα της τζιν. Είχε αξύριστα πόδια, λέμε. Σκέφτηκε να βαφτεί, δηλαδή να προσπαθήσει να κρύψει τα δύο καβλόσπυρα και τους μαύρους κύκλους στα μάτια. Δεν της άρεσε να βάφεται· μόνο τα απαραίτητα· που αύριο το πρωί θα ήταν ακόμα πιο απαραίτητα. Τελικά διάλεξε μια μάσκα, έτσι για την τιμή των όπλων.

Στο μπαρ τα πράγματα ήταν πιο μελάτα απ' ότι η Γεωργία διαφήμιζε. Η μπάντα δεν ήταν κακή, αλλά υπερβολικά αυτάρεσκη για τόσο μέτρια ταλέντα. Προσπαθούσαν να πικάρουν το κοινό με τζαζ χιτάκια, κάτι που μάλλον δούλευε· για την ίδια, τουλάχιστον.

Η Γεωργία φλέρταρε κατά πάγια τακτική με τον πρώτο τυχόντα που είχε το θάρρος να της μιλήσει. Ο φίλος του πρώτου τυχόντα ήλπιζε πως θα είναι ο δεύτερος τυχόντας για τη Ρέα· λάθος άλογο διάλεξε. Ευτυχώς ήταν αρκετά ντροπαλός για να το κόψει μετά τη δεύτερη δειλή προσπάθεια, και άρχισε να κοιτάζει μια την μπάντα, μια τη Γεωργία με το φίλο του να καβλαντίζουν. Το μπαρ γέμισε και τα ποτήρια τους άδειασαν. Η μπάντα και το αλκοόλ είχαν καταφέρει να κουνήσουν τον κόσμο, αλλά ήταν ήδη αρκετά αργά για να αποφασίσεις ποιο από τα δύο βάρυνε περισσότερο στην τελική απόφαση. Ένας μπάρμαν που θυμόταν τη φάτσα της τους κέρασε σφηνάκια. Η Γεωργία με τον τυχόντα τα ρούφηξαν κοιτώντας ο ένας τον άλλο στα μάτια. Ο ατυχόντας και η Ρέα τα ήπιαν αργά, κάνοντας πως κοιτάνε τη σκηνή.

«Μωρή στρίτζω, ούτε μια κουβέντα δεν αντάλλαξες με το παιδί.»

«Δεν είμαι σοβουρογάμα εγώ.»

«Τα ίδια λένε και αυτές που το έχουν ράψει. Το μπαρ είναι γεμάτο ιδρωμένα αγόρια!»

«Δεν βλέπω τίποτα ενδιαφέρον. Οι περισσότεροι ντύνονται όπως τους

έμαθε η μαμά τους και οι υπόλοιποι λες και ήρθαν σε επαγγελματικό ραντεβού. Τoo busy για να γυρίσουν σπίτι και να αλλάξουν υποτίθεται. Λες και δεν ξέρουμε ότι αν άλλαζαν, θα άρχιζαν να μοιάζουν σαν τους υπόλοιπους που τους ντύνει η μαμά τους.»

«Πωπώ ξυνομουνίαση, κάποιος είχε νευράκια στη δουλειά. Εγώ θα το δαγκώσω το αγόρι.»

«Μην ξεχάσεις το μασελάκι σου πάνω στη σάρκα του μόνο.»

«Στο σπίτι σου!»

«Από-και-κλείεται!»

«Μένει Μπραχάμι, ρε αγάπη, κι εγώ Αγία Παρασκευή.»

«Ούτε-που-να-το-σκέφτεσαι.»

«Μην είσαι παράλογη»

«Είναι σκέτο μπουρδέλο.»

«Στον ξενώνα θα πάμε, λες και δεν ξέρω.»

«Να πάτε σε ξενοδοχείο.»

«Αφού το ξέρεις πόσο τα σιχαίνομαι. Άντε να δουν λίγη χαρά και τα ντουβάρια σου.»

Ήταν μια μάχη χαρακωμάτων και σίγουρης ήττας. Την επόμενη μέρα έπρεπε να βάλει πλυντήριο· με χλωρίνη, αν υπήρχε ακόμα στο ράφι με τα απορρυπαντικά. Της είπε να τελειώσουν γρήγορα με τα ποτά τους, να πακετάρει το αγόρι και να φύγουνε.

Η Γεωργία δεν είναι απεγνωσμένη, αλλά όταν θέλει να γαμηθεί, θα το κάνει χωρίς πολλές περιστροφές. Τους άκουγε ξαπλωμένη στο κρεβάτι φορώντας ακόμα τα ρούχα της. Δηλαδή κυρίως την άκουγε. Μπορούσε να τη φανταστεί στημένη στα τέσσερα κι αυτόν από πίσω να σφίγγει τα δόντια. Ήταν η αγαπημένη της στάση· και της Γεωργίας.

Παρακαλούσε να την πάρει ο ύπνος πριν αρχίσει το σόου, αλλά το κρίσιμο τέταρτο πέρασε και το αλκοόλ λειτουργούσε διεγερτικά. Ξεκούμπωσε το παντελόνι κι έχωσε το χέρι της νωχελικά μέσα στο βρακί. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της να χύσει. Έκλεισε τα μάτια και φανταζόταν πως έβλεπε τη Γεωργία να πηδιέται. Δεν χρειαζόταν και πολλή προσπάθεια, δηλαδή, με το soundtrack από το διπλανό δωμάτιο και τους γδούπους του κρεβατιού πάνω στον τοίχο.

Η Ρέα έχυσε δύο λεπτά μετά τη Γεωργία και τρία πριν την τσόνα· αλλά όχι με την ίδια ένταση. Ήταν μια αναγκαιότητα, λίγο σαν νανούρισμα, και ήλπιζε πως στην ανάπαυλα πριν τον δεύτερο γύρο θα την έπαιρνε ο ύπνος.

Μάταια.

Το ζευγαράκι δίπλα είχε αρχίσει ήδη τα χάχανα που θα μας έφερναν στον επόμενο τόνο. Η ώρα ήταν δύο παρά δέκα. Η Ρέα σηκώθηκε, κούμπωσε το παντελόνι και έκλεισε προσεκτικά την εξώπορτα πίσω της. Στον δρόμο η υγρασία έκανε τις ρώγες της να σκληρύνουν. Ήταν πιο ελαφρά ντυμένη

απ' όσο ήθελε να παραδεχθεί, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσει στο σπίτι. Προτίμησε να επιστρέψει στο Γκουρού.

Το μαγαζί είχε αδειάσει σχετικά. Πήγε στον μπάρμαν που τους κέρασε τα σφηνάκια και του ζήτησε ένα ακόμα τζιν.

«Τι έγινε; Αϋνίες;»

«Εντελώς. Τι ώρα κλείνετε σήμερα;»

«Ελπίζουμε κατά τις τρεις. Εκτός κι αν έχουμε πολλούς σαν και του λόγου σου.»

«Θέλεις να με ξεφορτωθείς;»

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι. Σαν εργαζόμενος πάντα.»

«Και σαν άντρας;»

«Σαν άντρας θα ήθελα να σε πάρω στη σπηλιά μου να σε προστατέψω, γιατί δείχνεις να χρειάζεσαι στοργή και προδέρμ. Μην το πάρεις προσωπικά, έτσι μας έχουν μάθει να κάνουμε.»

«Άσε, αγκυλώνω.»

«Όπως όλα τα κορίτσια που επιστρέφουν στο μπαρ δύο τα ξημερώματα.»

«Δηλαδή είμαι και βαρετή και κοινότοπη. Για πες μου, ρομπέν των δασών, παίρνεις συχνά μικρά άστεγα κοριτσάκια στο σπίτι σου να τα προστατέψεις;»

«Θα ήταν ψέματα αν σου έλεγα ότι είσαι η πρώτη, αλλά μάλλον το ίδιο θα ίσχυε και για εσένα.»

80

«Έχεις τα δίκια σου. Με λένε Ρέα.»

«Κι εμένα Παύλο, αλλά έχουμε ξαναγνωριστεί.»

«Μήπως με έχεις ξανακαλέσει στη σπηλιά σου κιόλας;»

«Όχι, απ' όσο θυμάμαι. Θα έρθεις τελικά;»

«Αγκυλώνω, σου λέω.»

«Θα φορέσω γάντια.»

«Άσ' το, ρε Παύλο, δεν είναι η μέρα μου σήμερα.»

«Γι' αυτό χρειάζεσαι στοργή και προδέρμ.»

«Έχω και αξύριστα πόδια, θα κοιμηθείς με τον big foot.»

«Λέω να το πάρω το ρίσκο, εσύ τι λες;»

«Εγώ λέω να το κλείσεις το μαγαζί, πριν μετανιώσω. Και δεν υπόσχομαι τίποτα, απλά στο σπίτι μου έχει πάρτι. Μένεις κοντά;»

«Περίπου, αλλά έχω αυτοκίνητο. Κάτσε εδώ σαν καλό κορίτσι, δώσ' μου είκοσι λεπτά να κάνω ταμείο κι αφήνω τα υπόλοιπα στη Ρήνα» είπε και έδειξε μια ψηλή ξανθιά με ένα τεράστιο τράιμπολ ταττού στο μπράτσο.

Τελικά η Ρήνα δεν ήταν τόσο ψηλή, μόλις κατέβηκε από το υπερυψωμένο πάτωμα πίσω από την μπάρα· αλλά το ίδιο ίσχυε και για τον Παύλο. Έκανε την κίνηση να φύγει, αλλά θυμήθηκε ότι δεν είχε πληρώσει· θυμήθηκε επίσης τη Γεωργία να ξεσκίζεται με τον πρώτο τυχόντα στο σπίτι της κι αποφάσισε να κάτσει στ' αυγά της. Λίγη στοργή και προδέρμ δεν θα έβλαπτε κανέναν. Το σπίτι του Παύλου ήταν γεωγραφικά στην απέναντι πλευρά του κέντρου και υφολογικά στην απέναντι πλευρά του δικού της. Καθαρό και

τακτοποιημένο μέχρι κεραίας. Ένα ζευγάρι παπούτσια κείτονταν δίπλα στον καναπέ, αλλά αυτή ήταν η μόνη ανακατωσούρα που μπορούσε να διακρίνει· ακόμα και το τραπεζάκι του καφέ είχε λίγα λουλούδια σ' ένα βάζο. Η Ρέα πήγε στο μπάνιο, περισσότερο από περιέργεια παρά από ανάγκη. Έψαξε να βρει τα ίχνη μιας παστρικής στη ζωή του Παύλου και το μπάνιο ήταν το μόνο σημείο που θα μπορούσε να ερευνήσει με ηρεμία. Ήταν όμως το μπάνιο ενός εργένη. Δύο αφρόλουτρα, ένα σαμπουάν, μια σπαρτιατική συλλογή από καλλυντικά και καθαριστικά προσώπου μέσα στο ντουλαπάκι του καθρέφτη.

Το μπουγαδοκόφινο με τα άπλυτα δεν είχε ίχνος γυναικείας παρουσίας, ούτε κάποιου άλλου χρώματος πέρα από την ασπρόμαυρη μονοτονία. Κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη για να επιβεβαιώσει πως το σώμα της χρειαζόταν ύπνο. Όταν βγήκε, βρήκε τον Παύλο να στρίβει έναν μπάφο στον καναπέ. Γύρισε το κεφάλι και είδε την πόρτα του υπνοδωματίου ανοικτή. Το δωάρι ήταν πολύ μικρό για να κρύβει εκπλήξεις.

Η κουζίνιτσα ήταν εξίσου καθαρή. Κάθισε δίπλα του στον καναπέ, δίπλωσε τα γόνατά της μέχρι να φτάσουν στο πηγούνι και τον κοίταζε υπνωτισμένη να στρίβει.

«Αυτό είναι το μυστικό μου. Αν δεν κάνω ένα μπαφάκι μετά τη δουλειά, με βρίσκει η ανατολή με το μάτι γαρίδα και τη διάθεση στο τρίτο υπόγειο. Είναι το φάρμακό μου.»

«Δεν χρειάζεται να μου δικαιολογείσαι. Έχεις πολύ ωραίο σπίτι. Πολύ πιο τακτοποιημένο από το δικό μου.»

Ο Παύλος χαμογέλασε και έγλυψε τα χαρτάκι για να κολλήσει. Έσκασε τον μπάφο, τράβηξε δύο ρουφηξιές και της τον πρόσφερε. Η Ρέα τον πήρε στα χέρια της αλλά, πριν τον βάλει στο στόμα, τον προειδοποίησε ότι δεν θα την έριχνε τόσο εύκολα στο κρεβάτι.

«Για να κοιμηθώ το κάνω, λέμε, όχι για να κάνω πάρτι. Κι εσύ για να κοιμηθείς δεν ήρθες μέχρι εδώ;»

«Μπορεί», είπε και τράβηξε μια ρουφηξιά τόση δα.

Ο μπάφος τής έπεσε λίγο βαρύς. Δεν έβηξε, δεν έδειξε τίποτα περίεργο, αλλά το σύστημά της είχε ήδη φτάσει στα πρόθυρα κατάρρευσης. Ήταν ήδη 03:30. Και ήδη περισσότερο καβλωμένη παρά νυσταγμένη. Το αγόρι με το αινιγματικό σπίτι παίζει πολύ καλά τα χαρτιά του. Τράβηξε μια δεύτερη ρουφηξιά και ήξερε πως αυτή θα την έστελνε.

Δεν την ένοιαζε. Του πέρασε τον μπάφο και έβγαλε τα καλτσάκια από τα πόδια της. Ο Παύλος της χαμογέλασε, περισσότερο για τα καλτσάκια· το βλέμμα του είχε καρφωθεί στα δάχτυλα των ποδιών της. Η Λένα είχε κάνει καλή δουλειά στο πεντικιούρ. Τα άπλωσε επάνω στα μπούτια του καθώς αυτός προσπαθούσε να πάρει βαθιά ανάσα με τον μπάφο γι' αναπνευστήρα. Της έπιασε το δεύτερο δάχτυλο του δεξιού της ποδιού, το σήκωσε προς το στόμα του, το φίλησε, και το αριστερό της πόδι γλίστρησε πάνω στο μπούτι του.

«Τελικά παραδέξου ότι ήθελες να με ρίξεις στο κρεβάτι», είπε και τράβηξε το πόδι της από το στόμα του, περισσότερο για να τον τιμωρήσει παρά για να του δώσει την ευκαιρία να αμυνθεί.

«Παραδέξου ότι ήθελες να πέσεις.»

Η απάντηση δεν την ικανοποίησε και ξαναέχωσε το δάχτυλό της στο στόμα του. Η πούτσα του σκλήρυνε κάτω από τα δάχτυλα του αριστερού της ποδιού.

«Σε στενεύει το τζιν σου, βλέπω.»

«Μπορούμε να πάμε μέσα στο δωμάτιο να το βγάλουμε.»

«Και να χάσουμε την ευκαιρία να λερώσουμε αυτόν τον καθαρό καναπέ;» Έμεινε λίγο αβέβαιος για τη συνέχεια, μέχρι που η Ρέα έσκυψε πάνω στο τζιν και το ξεκούμπωσε. Είχε κάνει περιτομή, αλλά αυτή ήταν η τελευταία σκέψη που της πέρασε από το μυαλό πριν τον χώσει στο στόμα της: μόνο για μερικά δευτερόλεπτα.

«Εεέι», διαμαρτυρήθηκε ο Παύλος.

«Έχεις προφυλακτικά;»

«Στο συρτάρι του κομοδίνου.»

«Είμαι καλό κορίτσι και προσέχω.»

Ο Παύλος τινάχτηκε με το καβλί του να πηγαиноέρχεται άγαρμπα πέρα δώθε. Η Ρέα ικανοποιημένη από την ταλαιπωρία του, κατέβασε το δικό της τζιν αλλά άφησε το βρακί και την μπλούζα στη θέση τους. Στήθηκε στα τέσσερα πάνω στον καναπέ με τα χέρια της στην πλάτη του, τούρλωσε τον κώλο της ελαφρά προς τα πίσω και τον περίμενε.

Παρότι αδύνατη, η φύση της είχε χαρίσει κάτι πιο ενδιαφέρον από έναν κοκκαλιάρικο κώλο. Του κόπηκε η ανάσα μόλις επέστρεψε. Φόρεσε την καπότα με όση επιδεξιότητα του είχε αφήσει η μαστούρα και η κάβλα, ενώ η Ρέα τον κοιτούσε εμφανώς ικανοποιημένη από τον αντίκτυπο που είχε η στάση της.

Όταν κατάφερε και κόλλησε πίσω της, το μυαλό και των δύο έχασε λίγη από την ένταση και την προσποίηση που μάζευαν τόση ώρα. Όλα έδειχναν να κυλούν, αλλά η Ρέα ένιωθε όλο και πιο ανήσυχη, σαν η κάβλα της να άρχισε να χάνεται ανάμεσα στις πτυχώσεις του καθαρού καναπέ. Προχώρησε σε διορθωτικές κινήσεις βάζοντας τον δείκτη του δεξιού της χεριού στην κλειτορίδα. Δεν ήταν αρκετό, αλλά ο Παύλος έδειχνε να μην έχει καταλάβει τίποτα κι έτσι αποφάσισε να τον αποτελειώσει.

Πήρε το δεξί της χέρι από την κλειτορίδα της και του βούτηξε τ' αρχίδια. Τα πάντα ήταν μούσκεμα και ο καναπές θα είχε γίνει μαντάρα. Η σκέψη ότι η παστρικά που καθάριζε αυτό το σπίτι θα πάθαινε εγκεφαλικό την κάβλωσε ακόμα περισσότερο.

Άκουσε τον Παύλο να μουγκρίζει. Coup de grace.

Τράβηξε το χέρι της και άρχισε με τους ρόζους των δύο δακτύλων να τρίβει την κωλοτριπύδα της. Ένωσε ένα κύμα ηδονής στη σπονδυλική της στήλη. Και μετά ένα δεύτερο και μετά ένα τρίτο. Όμως το τρίτο ήταν από

την πούτσα του Παύλου που ήταν σχεδόν έτοιμος να χύσει. Συνέχισε να σφυροκοπά το μουνί της με το βλέμμα του καρφωμένο πάνω στα δάχτυλά της. Ο αλήτης κρατιόταν· όπως κι αυτή. Από μια μικρή κλωστή.

Η δική της έσπασε και το στόμα της άνοιξε και είπε αυτό που η Ρέα Κουτσομύτη δεν θα παραδεχόταν ποτέ. Αλλά εκείνη τη στιγμή δεν την ενδιέφερε καθόλου.

«Χύσε με τώρα ή γάμα μου τον κώλο.»

Ο Παύλος κοντοστάθηκε, προσπαθώντας να καταλάβει αν άκουσε καλά, αλλά ήταν γρήγορο αγόρι και αποφάσισε να δράσει. Με τη δεύτερη προτροπή, παρότι η Ρέα πόνταρε στην πρώτη. Αυτή η μικρή παρεξήγηση έγινε γρήγορα εμφανής.

«Με πονάς, καριόλη», γρύλισε, και αυτή ήταν η τελευταία φράση που θα θυμόταν το επόμενο πρωί.

Έπιασε τη βάση της καπότας και με μια κίνηση την τράβηξε πετώντας την προς τον τοίχο. Χούφτωσε το καβλί του και το βούτηξε ολόκληρο μέσα στο μουνί της. Το τράβηξε εξίσου απότομα, το τοποθέτησε εμπρός στη σούφρα της και άρχισε να τουρλώνει τον κώλο της. Τον πίεσε επάνω της και ο Παύλος έχυσε στιγμιαία ουρλιάζοντας.

Η Ρέα ένιωσε τα χύσια του να τρέχουν μέσα της κι αυτό ήταν αρκετό για να χύσει δεύτερη φορά μέσα στη μέρα. Και σίγουρα πολύ πιο ικανοποιητικά από το χύσιμο του ηδονοβλεψία που ήθελε μόνο να κοιμηθεί. Καλύτερα απ' ό,τι μπορούσε να θυμηθεί εδώ και κάποιο καιρό· είχε πραγματικά αδειάσει.

Ο Παύλος κατέρρευσε επάνω της λαχανιασμένος κι αυτή άφησε το μαλακό καβλί του να ξεγλιστρήσει από μέσα της. Έγειραν στην ίδια στάση πάνω στον καναπέ και κοιμήθηκαν αγκαλιά χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα.

Η παστρικά θα πάθαινε αποπληξία βλέποντας τους λεκέδες.

11

**ΤΣΟΝΕΣ
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ**

Ήταν ήδη περασμένος Σεπτέμβρης, όταν ξαναπάτησε το πόδι της στο Γκουρού. Δεν είχε ξαναμιλήσει στον Παύλο από εκείνη τη βραδιά. Είχε φύγει ξημερώματα ακροπατώντας σαν τον κλέφτη, αγοράζοντας κρουασάν και τυρόπιτες από έναν φούρνο πριν πάρει το ταξί της επιστροφής· μονή ταρίφα. Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού εξίσου αθόρυβα, επιβεβαίωσε πως η Γεωργία και ο τυχόντας ήταν ακόμα στο δωμάτιο και πέταξε τη σακούλα και τα περιτυλίγματα των κρουασάν που είχαν τη διεύθυνση μιας άλλης γειτονιάς. Μέχρι να ξυπνήσουν, είχε πετάξει και το γλιτσιασμένο μαρούλι απ' το ψυγείο μαζί με τα τρία αυγά· αφού τα έσπασε. Επιθεώρησε για λίγο το έργο της, έφτιαξε καφέ και περίμενε να πάει οκτώ πριν τους ξυπνήσει. Δεν θα έλεγε τίποτα για εκείνη τη βραδιά. Ήταν σαν να μην υπήρξε, μια δύσκολη στιγμή που άνηκε σε έναν προηγούμενο αιώνα· ίσως οι ιστορικοί του μέλλοντος να ασχοληθούν ξανά μαζί της.

Κάθισε στο μπαρ σχετικά κοντά στη θέση του Παύλου και περίμενε το ραντεβού της. Δεν ήταν εκεί· ο Παύλος, όχι ο παλιός συμφοιτητής, που περίμενε με μια μόνιμη πρόταση γάμου για την ίδια· σε περίπτωση που άλλαζε γνώμη. Άμοιρε Διονύση, πού να ήξερες τι ξεκίνησα να κάνω μια μαγιάτικη βραδιά εδώ μέσα.

Ο Παύλος έφτασε πριν τον Διονύση και δεν έκρυψε την έκπληξή του.

«Καλώς την Αναμπελ Τσονγκ!»

«Ήσουν κομμάτια από τους μπάφους την τελευταία φορά που σε είδα, αλλά ελπίζω όχι τόσο ώστε να πιστεύεις ότι είμαι κινέζα.»

«Δεν ξέρεις την Αναμπελ Τσονγκ;»

«Θα έπρεπε;»

«Είναι μια πορνοστάρ! Γυρίστηκε ένα ντοκιμαντέρ για πάρτη της», είπε λίγο αμυντικά, καθώς το αστείακι έδειχνε να ξινίζει σαν γάλα στο ψυγείο ήδη τέσσερις μέρες ληγμένο.

«Το είδα στις Νύχτες Πρεμιέρας πέρσι», πρόσθεσε για την τιμή των όπλων. Η μαλακία είχε γίνει.

Τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα που έβραζε, αλλά ο κοχλασμός δεν είχε προλάβει να φτάσει στην επιφάνεια. Μόνο δυο-τρεις μπουρμπουλήθρες ξεκόλλησαν από τον πάτο, αλλά δεν μετασχηματίστηκαν ποτέ σε λόγο.

«Οκέι, μαλακία αστείο, σόρρυ. Για κοπλιμέντο το πήγαινα, αλλά μάλλον δεν δούλεψε.»

«Αναρωτιέμαι για ποιο λόγο». (92 βαθμοί Κελσίου)

«Κοίτα, έχεις δίκιο, ήμουν λίγο αμήχανος. Σε είδα μετά από τόσο καιρό και δεν ήξερα τι να πω και το συνέχισα από εκεί που το αφήσαμε.» (84 βαθμοί Κελσίου) «Η αλήθεια είναι ότι εξαφανίστηκες και θα έπρεπε να το είχα

πάρει το μήνυμα. Το πήρα, δηλαδή.» (74 βαθμοί Κελσίου)

«Άσ' το, Παύλο, δεν σώζεται. Φτιάξε μου ένα τζιν που ξέρεις να το κάνεις καλά και ελπίζω στο επόμενο κοπλιμέντο να τα καταφέρεις καλύτερα.»

Ο Παύλος χαμογέλασε χαμηλώνοντας τα μάτια. Η Ρέα φορούσε ένα ροζ κοντομάνικο μπλουζάκι με δαντελίτσα στον λαιμό και τις άκρες των μανικιών. Και μια φούστα που δεν την είχε δει ακόμα, αλλά κάπως τη φαντάστηκε· θα έμοιαζε λίγο σαν την Όλιβ Όιλ αν δεν του είχε κόψει τ' αρχίδια σύριζα. Έβαλε τα παγάκια και έστυψε λίγο το λεμόνι μέσα στο ποτήρι μηχανικά· όπως μηχανικά καταπίεσε το μικρό τσιμπηματάκι του πληγωμένου εγωισμού του. Χαλάλι γι' αυτά τα πόδια.

Ο Διονύσης εμφανίστηκε σχεδόν την κατάλληλη στιγμή για να βγάλει τον Παύλο και τη Ρέα από την αμηχανία τους. Αν είχε έρθει πέντε λεπτά νωρίτερα, ίσως και να καταλάβαινε ότι η κατσαρόλα ήταν γύρω στους 50 βαθμούς κι όχι στους 36,6 που είχε φτάσει τώρα η θερμοκρασία. Εκεί θα παρέμενε και για όλη την υπόλοιπη βραδιά.

Η Ρέα δεν ήταν σίγουρη γιατί διάλεξε το μαγαζί του Παύλου για την έξοδό της με τον Διονύση. Από τη μία δεν ήθελε να ξεγράψει το Γκουρού από τη λίστα, για μια και μόνο παρασπονδία· ήταν πολύ κοντά στο σπίτι, πολύ συμπαθητικό, και θα έπρεπε να δώσει ένα σωρό εξηγήσεις σ' έναν σωρό κόσμο. Έτσι αποφάσισε να πάει να κοιτάξει το ζήτημα κατάματα· έστω και με τέσσερις μήνες καθυστέρηση. Ο Διονύσης ήταν απλά η αφορμή. Ένας τύπος που τη θαυμάζει και τη γουστάρει και περνάει καλά μαζί του· μια ασφαλής επιλογή.

Μέσα σε αυτήν την ασφάλεια κύλησαν δύο ακόμα τζιν τόνικ μέχρι που η συζήτηση έφτασε σ' ένα θέμα που παραδόξως δεν είχαν πιάσει ακόμα παρά τις κοινωνικές νόρμες της εποχικότητας.

Οι διακοπές του Διονύση, λοιπόν, ήταν πολύ ξεκούραστες. Τρεις βδομάδες στο εξοχικό των γονιών του στις Σπέτσες· μια δύο μικροδηλητηριάσεις στα άθλια μπαρ του παλιού λιμανιού από τις μπόμπες· ένας καυγάς με κάτι ντόπιους παλικάράδες που κατέληξε σε τέσσερα ράμματα, και φυσικά μια ενδιαφέρουσα αγάπη για το καλοκαίρι. Παραδόξως όχι τόσο ενδιαφέρουσα για να φτάσει μέχρι τα πρωτοβρόχια, που ακόμα δεν μας είχαν τιμήσει με την παρουσία τους.

«Αρχίζω και βαριέμαι λίγο, Ρέα. Σαν επανάληψη του ίδιου σκηνικού είναι. Ακόμα και όταν έφτασα στο ιατρικό κέντρο με το κεφάλι ανοιγμένο να στάζει αίμα, σκεφτόμουν πως η σκηνή μου φαινόταν γνώριμη.»

«Πηγαίνεις δεκαπέντε χρόνια στις Σπέτσες· πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;»

«Δεν είναι μόνο αυτό. Πύρισα στη διαφημιστική και μου φαίνονται όλα λίγο κενά.»

«Σε αντίθεση, εννοείς, με τη διαφήμιση που είναι ένας κλάδος όλο νόημα. Ρε Διονύση, ζούμε στον κόσμο που ζούμε. Και κάνουμε τις δουλειές που κάνουμε. Που εντάξει, δεν είναι ακριβώς ο Ιντιάνα Τζόουνς και το κυνήγι της χαμένης κιβωτού, αλλά μας δίνουν το παντεσπάνι μας χωρίς συνήθως

να χρειαστεί να πηδήξουμε από ένα κινούμενο τρένο και να ξεφύγουμε από έναν λόχο κομπάρσων ντυμένων με ναζιστικές στολές από τον Hugo Boss. Θα προτιμούσες δηλαδή να πηγαίνεις διακοπές στο Βρωμοπούσι και να δουλεύεις στα Έβερεστ; Ή μήπως σε καμία τράπεζα να πουλάς αυτόν τον μήνα μετοχές, την άλλη δάνεια και την τρίτη αυτοκίνητα;»

«Δεν είναι ότι είμαι αχάριστος, αλλά φέτος κάτι δεν μου πάει καλά μετά το καλοκαίρι. Δεν ξέρω τι και δεν περιμένω να το μάθω σήμερα. Εσύ πώς πέρασες;»

Πέρασα πολύ καλά, ευχαριστώ. Ξοδέψαμε με τη Γεωργία 80 χιλιάδες τη βραδιά για ένα δωμάτιο στη Φολέγανδρο, με λίγα λόγια έφαγα σχεδόν ένα μηνιαίο σε μια βδομάδα διαμονή και άλλο ένα σε φαγητά και ποτά. Η Γεωργία γνώρισε τον εκεί πρώτο τυχόντα και εγώ κρατούσα λίγο το φαναράκι για τις επόμενες μέρες. Τουλάχιστον ο φίλος αυτού του τυχόντα είχε πλάκα και μια μέρα φασωθήκαμε κιόλας. Αλλά εντάξει, θα σε λυπηθώ και δεν θα σου το πω, γιατί είσαι συμπαθητικό παιδί· και γιατί δεν έχει σημασία. Όπως δεν θα σου πω ότι γύρισα άφραγκη και περάσαμε δέκα μέρες αναγκαστικά στη γιαγιά της Γεωργίας στην Κρήτη, να μας μαγειρεύει και να μας ποτίζει όλη μέρα. Αλλά αυτό δεν ήταν ακριβώς διακοπές· ήταν περισσότερο ένα ταξίδι στον χρόνο, για την ακρίβεια τέσσερα χρόνια πριν οι Γερμανοί εισβάλουν στο νησί. Και παραδόξως είχε πλάκα· ακόμα και χωρίς τον Ιντιάνα Τζόουνς.

Αυτό λοιπόν θα σ' το πω· για την bizarre αξία του πράγματος. Ίσως γιατί η γιαγιά της Γεωργίας είναι από την Κρήτη, κι όχι από την Κοζάνη, όπως η δική μου. Ή διότι δεν αντέχουμε πια να περνάμε τις διακοπές μας σε μια παραλία της Μυκόνου. Παστωμένοι σαν τις σαρδέλες, τετραγωνικό μέτρο και ξαπλώστρα, με τρεις τόνους αντηλιακό και το μπιτσόμπαρο από πίσω να βαράει τσίτα όλη μέρα, λες και κάποιος DJ του +soda είχε ξεφύγει από τον ζουρλομανδύα του και αποφάσισε να τριπάρει με ντάλα ήλιο στις τρεις το μεσημέρι.

Δεν ξεροσταλιάσαμε ποτέ στις καφετέριες ενός κάποιου λιμανιού περιμένοντας μία ολόκληρη ημέρα έναν χλιμτζουρα, φίλο φίλου, να έρθει με το ιστιοπλοϊκό για να πάμε βαρκάδα. Και αυτός ο φίλος φίλου ποτέ δεν φαντασιώθηκε ότι είναι ψιλοϋποχρέωσή μας να του κάτσουμε, γιατί το είχε δει κάποτε σε μια τσόντα να πάει με δύο γκόμενες, που φυσικά θα είναι και λίγο λεσβίες· όχι κανονικά, για πάρτη του μόνο.

Δεν χρειάστηκε μια μέρα να προσποιείσαι ότι κοιμάσαι στην αποπνικτική καμπίνα του ιστιοπλοϊκού την ώρα που η κολλητή σου μισομεθυσμένη αποφάσιζε να την παίξει του χλιμτζουρα για να ηρεμήσει επιτέλους και να κοιμηθεί· ούτε θυμάσαι το ροχαλητό που δεν σε άφησε να κλείσεις μάτι· ή τις τύψεις που ένιωθες γιατί θεώρησες δεδομένο ότι η φίλη σου θα ήταν η τσούλα της παρέας που θα έκανε τη βρομοδουλειά.

Ευτυχώς μεγαλώσαμε και έπηξε το μυαλό μας και επιβιώσαμε αυτών των καλοκαιριών. Αυτών που, Διονύση μου, ποτέ δεν θα ήθελες να μάθεις,

γιατί ποτέ δεν ήθελες να ξεφύγεις από την επίπλαστη ασφάλεια που σου πρόσφερε αυτό το εξοχικό στις Σπέτσες. Ω ναι, το θυμάμαι το νησί σου. Οι ίδιοι παλικαράδες και οι ίδιες πριγκίπισσες που περιφέρουν τα τέλεια μαυρισμένα σώματά τους στην παραλία, μόνο και μόνο για να μην αντέχεις να κοιτάξεις το δικό σου στον καθρέφτη. Κι ας ήξερες πως τρία χρόνια αργότερα, αυτές οι πεταλούδες θα γίνονταν κάμπιες και θα χώνονταν στο κουκούλι του μικροαστικού τους σπιτιού για να μη βγουν ποτέ ξανά.

Όμως το μέλλον ήταν αδιάφορο και το μόνο που υπήρχε τότε ήταν αυτό το ανυπόφορο παρόν και τα τέλεια σώματα που σε ανάγκαζαν να κρύβεσαι στο δικό σου κουκούλι. Εσένα, Ρέα μου, που έχεις οκτώ οριζόντιες ραγάδες από τα δεκατέσσερα στα κωλομέρια σου, κι όταν μαυρίζεις φαίνεσαι σαν τιγράκι. Κι εσένα, Γεωργία μου, που η μεσογειακή σου λεκάνη θα σου συγχωρούνταν μόνο αν διέθετες πιο φουσκωμένα βυζιά. Αλλά δεν τα διαθέτεις και, κακά τα ψέματα, για εσάς όπως και γι' αυτούς υπάρχει μόνο αυτό το ανυπόφορο παρόν.

Μόνο στο μυαλό σου ξέρεις ότι στο τέλος θα επιβιώσεις και θα περιμένεις την επόμενη χρονιά. Και θα έρθει κάποτε ένα καλοκαίρι που δεν θα χρειάζεται να ντρέπεσαι για τις ραγάδες σου και θα το περάσεις ανέμελη στη Φολέγανδρο χωρίς κανένα ίχνος αιδούς· χωρίς τύψεις για τη φίλη σου την τσούλα, χωρίς χλιμίζουρες να τους τρέχουν τα σάλια κάθε φορά που σε κοιτάνε. Δεν θα αγχώνεσαι αν το αγόρι στην παραλία κοιτάει το καλό σου προφίλ. Θα λιάζεσαι στον ήλιο όπως κι αυτό. Όπως όταν ήσουν δεκατέσσερα και τα καλοκαίρια ήταν ατελείωτα και γεμάτα παγωτά και άμμο και παιχνίδια και παιδικά φιλιά πίσω από τα θερινά σινεμά που έδειχναν κάποιον Τζέιμς Μποντ και τα δίφορα λεμόνια μύριζαν στους λεμονόκηπους. Όταν ακόμα όλοι έβρισκαν τις ραγάδες σου χαριτωμένες και σε φώναζαν τιγράκι. Τότε που είχες φτάσει στη νιρβάνα αλλά κανείς δεν σου είχε εξηγήσει τι είναι αυτό και γιατί ποτέ δεν θα την ξαναβρείς· όση γιόγκα και φενγκ σουί κι αν κάνεις.

Ε, λοιπόν, οι διακοπές μου στη Φολέγανδρο ήταν μια υπενθύμιση ότι αυτός ο κόσμος μπορεί να ξαναυπάρξει και χαλάλι που έμεινα άφραγκη και χρέωσα την κάρτα μου και δεν έχω ιδέα πως θα την ξεχρεώσω. Όλα αυτά θα ήθελα να σ' α πω, Διονύση μου, γιατί είσαι συμπαθητικό παιδί, αλλά ξέρω πως αν σ' τα πω θα σπάσεις, και δεν θέλω να είμαι εγώ η αφορμή. Θα σου αραδιάσω δέκα κοινοτοπίες και θα ελπίσω πως ένα καλοκαίρι θα καταφέρεις κι εσύ να μην πας στις Σπέτσες και να βρεις τη Φολέγανδρό σου. Καθώς περπατούσε προς στο σπίτι λίγο ζαλισμένη από τα τζιν, κρατούσε σφιχτά στα χέρια το χαρτάκι με το τηλέφωνο. Της το έδωσε ο Παύλος μαζί με τα ρέστα. Της χαμογέλασε αποπληστικά και της είπε να πάρει αυτό το νούμερο και να ζητήσει τη Σεβαστή, κι έτσι θα ανακαλύψει το μυστικό του παστρικού σπιτιού του. Το μυαλό της έφερνε σβούρες, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει πού θα την οδηγούσε αυτό το νούμερο. Και σικαινόταν τις εκπλήξεις.

12

FLIPCLOCK

Μπροστά του είχε ένα χαλασμένο ρολόι· ήταν χαλασμένο γιατί ήταν μπροστά του. Όχι πως κανείς θα είχε αμφιβολία βλέποντας τα έντερρά του απλωμένα στο τραπέζι. Ήταν πολύ παλιό, όχι ακριβώς μηχανικό κι όχι ακριβώς ηλεκτρονικό. Η Κλαούντια το ονόμαζε κλάπτσαλεν, το κλαπ προερχόταν από τον ήχο που έκαναν τα νούμερα τη στιγμή που άλλαζαν. Ήταν τυπωμένα σε μικρά πλαστικά φύλλα, περασμένα γύρω από έναν κύλινδρο. Σε κάθε φύλλο ήταν τυπωμένος ο μισός αριθμός από μία πλευρά και ο επόμενος μισός από την άλλη· κάθε λεπτό έπεφτε ένα φυλλαράκι αποκαλύπτοντας τον άλλο μισό αριθμό του. Το κάτω μισό του αριθμού στο κάτω φυλλαράκι, το πάνω μισό στο επόμενο, από πάνω. Ο Τριόδιος είχε παραδεχθεί πως επρόκειτο για έναν έξυπνο μηχανισμό. Εντυπωσιακά περίπλοκο για ένα ρολόι, αλλά έξυπνο. Κάτω από τους αριθμούς βρίσκονταν τα ηλεκτρονικά ενός ραδιοφώνου, παντελώς άχρηστα σήμερα, πάνω ένα μοτέρ, πολλά γρανάζια, δύο διακόπτες. Ηλεκτρικά πολύ απλό, είχε εξηγήσει στη Σία και την Έλενα, που του το είχαν φέρει.

90

«Και τότε γιατί δεν το φτιάχνεις εδώ και έξι μήνες;» τον είχαν ρωτήσει. Πώς ακριβώς να τους εξηγήσει πως η ίδια η ηλεκτρική απλότητα του μηχανισμού ήταν και το μεγαλύτερο πρόβλημα; Το μοτέρ λειτουργούσε με εναλλασσόμενο ρεύμα κάτι, που γενικά απόφευγαν πια. Ειδικά εδώ πάνω που δεν υπήρχε καμία σύνδεση με το υποτυπώδες ηλεκτρικό δίκτυο, ό,τι είχε αντέξει δηλαδή από την παλιά υποδομή και την έλλειψη ανταλλακτικών. Το εναλλασσόμενο, όπως έμαθε διαβάζοντας στη Βίβλο, είχε μια συχνότητα πενήντα χερτζ. Που σημαίνει ότι σε ένα δευτερόλεπτο το ρεύμα πήγαινε από το +220 στο -220 πενήντα φορές. Το ρολόι χρησιμοποιούσε αυτήν τη συχνότητα για να μετράει σωστά τον χρόνο. Κάθε πενήντα εναλλαγές, τα γρανάζια γύριζαν λιγάκι. Κάθε 3000 εναλλαγές, τα γρανάζια γύριζαν τόσο όσο χρειαζόταν για να πέσει ένα φυλλαράκι και να αποκαλύψει το επόμενο λεπτό. Το μοτέρ είχε ένα σπασμένο γρανάτζι. Αυτό το κομμάτι της επισκευής ήταν εύκολο. Διπλό γρανάτζι με 40 δοντάκια στην έξω πλευρά, 10 στη μέση. 10 χιλιοστά διάμετρος στην έξω, 3 στην έσω, 25 χιλιοστά συνολικό ύψος. Παιχνιδάκι για τον 3d εκτυπωτή. Το είχε ήδη μοντελοποιήσει, τυπώσει και τοποθετήσει στη σωστή του θέση.

Αλλά χωρίς εναλλασσόμενο ρεύμα 220 βολτ που δεν ήταν καν πραγματικά 220, αλλά 220 RMS, δηλαδή 220 επί 1.4 ίσον 308 βολτ, που χρησιμοποιούσαν στον παλιό κόσμο, δεν μπορούσε να κάνει το μοτέρ να δουλέψει σωστά. Άσε που έπρεπε επιπλέον να πετύχει και τη σωστή συχνότητα, αλλιώς το ρολόι ή θα έτρεχε πολύ ή θα τεμπέλιαζε. Είχε μείνει με την πλάτη στον τοίχο. Τρεις μήνες τώρα είχε σκεφτεί διάφορες λύσεις για το πρόβλημά του. Όλες

ήταν ή πολύ περίπλοκες ή πολύ ατυχείς. Το εναλλασσόμενο ρεύμα δεν ήταν το φόρτε του, κι αυτό δεν μπορούσε να το εξηγήσει στη Σία, που ήρθε πάλι να τον ρωτήσει αν το ρολόι της Κλαούντια ήταν έτοιμο.

Ήταν σίγουρος πως όλοι θα νόμιζαν ότι δεν ενδιαφέρεται για την κοινότητα. Τι σόι μάγος ήταν αν δεν μπορούσε να λύσει μερικά ξόρκια; Παραμέριζε αυτήν τη σκέψη σε μια γωνιά του μυαλού του εδώ και ένα μήνα, μαζί με το ρολόι το οποίο έκρυψε πίσω από δεκάδες ανταλλακτικά. Τα γενέθλια της Κλαούντια όμως πλησίαζαν.

Κοίταξε ξανά λίγο αδύναμα τα έντερα του ρολογιού. Αν του ζητούσαν να φτιάξει το ραδιόφωνο θα το είχε κάνει σε Dt· τι να το κάνουν βέβαια το ραδιόφωνο σ' έναν κόσμο χωρίς ραδιοφωνικές συχνότητες; Αλλά αν του το είχαν ζητήσει, θα το είχε κάνει. Τα πάντα εκτός από αυτό το καταραμένο μοτέρ.

Την ίδια στιγμή που ο Τριόδιος βρισκόταν βυθισμένος στις σκοτεινές του σκέψεις, η κοινότητα -ή τελοσπάντων ένα ικανότατο μέρος αυτής- βρισκόταν σ' έναν μικρό λοφίσκο μισό χιλιόμετρο από τις κιβωτούς. Η αφορμή της συγκέντρωσης ήταν ένα τραυματισμένο κατσίκι και οι πρώτες βοήθειες που αυτό χρειαζόταν. Ακόμα κι ένας απρόσεκτος παρατηρητής θα μπορούσε όμως να δει ότι μόνο δύο άνθρωποι βρίσκονταν σκυμμένοι πάνω απ' το κατσίκι και προσπαθούσαν να του βάλουν έναν νάρθηκα. Οι υπόλοιποι είχαν σχηματίσει έναν κύκλο γύρω του και μιλούσαν μεταξύ τους. Θα έπρεπε ο εντελώς απρόσεκτος παρατηρητής μας να πλησιάσει αρκετά κοντά τους για να καταλάβει ότι το θέμα της συζήτησης που είχε ανάψει δεν ήταν οι πρώτες βοήθειες στο ζωντανό. Γι' αυτές δεν υπήρχε καμία διαφωνία.

«Εμένα δεν μου αρέσει που τον βασανίζουμε. Είναι προφανές ότι αυτό το ρολόι δεν γίνεται να επισκευαστεί· αποτελεί μια μαύρη τρύπα. Το έφαξα πριν από μερικές μέρες στη Βίβλο. Υπάρχει μια ολόκληρη κατηγορία πραγμάτων που στηρίζαν τη λειτουργία τους στον παλιό κόσμο σε τέτοιο βαθμό, που δεν θα μπορούσαν ποτέ να επισκευαστούν στον καινούργιο.»

Ο Μπίου ήταν φανερά εκνευρισμένος και ο Χανς δάγκωσε λίγο το κάτω χείλος του. Ήλπιζε η Κλαούντια που ήταν απασχολημένη με το κατσίκι να μην έδινε σημασία στον Μπίου που έβριζε το αγαπημένο της παλιό ρολόι. Προσπάθησε να τον τραβήξει στη γωνιά, αλλά η Σία αποφάσισε να υποστηρίξει την απόφασή της.

«Γι' αυτό ακριβώς του το έδωσα. Αν του έδινα οτιδήποτε άλλο, θα το είχε τελειώσει σε μια μέρα και μετά θα έτρεχα να βρω κάτι καινούργιο. Έχω βαρεθεί τόσες μέρες τώρα να του βρίσκω συνεχώς θελήματα. Έχουμε επισκευάσει ακόμα και πράγματα που δεν θα μας χρειαστούν ποτέ. Ήδη σκέφτομαι να βγάλουμε μερικά από τα επισκευασμένα γκεσέμια στην Αγορά. Με το ρολόι θα παραμείνει απασχολημένος για μερικές μέρες, κι εγώ δεν θα χρειαστεί να γίνω έμπορας στο ενδιαμέσο.»

«Δεν θα έκανε καθόλου κακό στο ισοζύγιο μας», χαμογέλασε αμήχανα ο

Χανς, ανακουφισμένος που η συζήτηση είχε φύγει από το ρολόι.

«Τότε, Χανς, να αρχίσεις να πουλάς εσύ τα επισκευασμένα γκεσέμια. Εγώ έχω κουραστεί να ανεβαίνω ραχούλες για να τα παραδώσω.»

Ο Χανς ανασήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. Η κοινότητά τους δεν ήταν ακριβώς σε κάποιο κεντρικό γεωγραφικό σημείο, που θα έκανε τις επισκευές και την εμπορία μια ενδιαφέρουσα απασχόληση.

«Εγώ απλά θεωρώ ότι τον βασανίζουμε άδικα. Θα πρέπει κάποια στιγμή να αντιμετωπίσει την αλήθεια.»

«Και ποια πιστεύεις ότι είναι αυτή η αλήθεια;» ρώτησε διερευνητικά η Έλενα.

«Ότι η μικρή σκύλα, που του πήρε τα μυαλά χωρίς καν να την έχει δει, δεν πρόκειται να εμφανιστεί.»

«Πώς είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

«Δύο βδομάδες, Έλενα, δύο βδομάδες και δεν έχει απαντήσει. Κι όσο εμείς περιμένουμε μήπως και το ταχυδρομικό περιστέρι ψόφησε στον δρόμο, βασανίζουμε τον Τριόδιο με τόσο πολλή δουλειά, που θα είχε φρικάρει κάθε κανονικό άνθρωπο.»

«Ο Τριόδιος δεν είναι κανονικός άνθρωπος.»

«Συνεχίζει να είναι άνθρωπος όμως, κι εμείς δεν μπορούμε να τον βασανίζουμε.»

«Αν δεν είχε το κεφάλι του απασχολημένο με επισκευές θα βασανιζόταν με την ιδέα του κοριτσιού. Ξέρεις πόσο πολύ μπορεί να κολλήσει με κάτι.»

«Το ξέρω, αλλά για πόσο καιρό ακόμα θα του κρύβουμε την αλήθεια;»

«Μέχρι να απαντήσει.»

«Έλενα, η σκύλα τον έχει γράψει κανονικά.»

«Νομίζω ότι ο Μπίου έχει δίκιο», είπε διστακτικά η Σία.

«Θα απαντήσει», είπε καθησυχαστικά η Έλενα, αλλά η φωνή της μάλλον πρόδιδε αμφιβολία. «Ενας άνθρωπος που δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί του δεν αφήνει μια πρόκληση αναπάντητη. Είμαι σίγουρη ότι την τρώει περισσότερο απ' όσο τρώει τον Τριόδιο. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να βοηθήσουμε τον Τριόδιο μέχρι να του απαντήσει.»

«Πάντως εγώ δεν θέλω το καταραμένο ρολόι μου φτιαγμένο να είναι», παρενέβη η Κλαούντια, που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν απολύτως σιωπηλή. Ο Χανς ξαναδάγκωσε το κάτω χείλος του, η λέξη καταραμένο ήταν σαφώς δύσκολο να προφερθεί.

«Μπίου, γιατί είσαι τόσο ανυπόμονος;» ρώτησε η Ματούλα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή παρέμενε σιωπηλή.

«Δεν μπορώ να βλέπω να συνεχίζεται όλο αυτό το θέατρο, τη στιγμή που ο Τριόδιος βασανίζεται. Ολόκληρη η κοινότητα μηχανορραφεί συνεχώς και φτιάχνει ένα ψέμα.»

Η Κλαούντια προσπάθησε να καταλάβει αν αυτό το μηχανορραφεί αφορά πάλι το ρολόι της. Κοίταξε λοξά τον Χανς που κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Παρότι είναι σίγουρο πως ο Χανς δεν κατάλαβε εξίσου τη λέξη, έβγαλε

το συμπέρασμα από το βλέμμα του Μπίου, που ήταν καρφωμένο στην Έλενα και τη Ματούλα κι όχι στην Κλαούντια.

«Μήπως όμως με αυτόν τον τρόπο εκφράζεις περισσότερο τα δικά σου συναισθήματα παρά αυτά του Τριόδιου; Θέλω να πω, μήπως φοβάσαι κι εσύ ότι θα πέσεις θύμα των “μηχανορραφιών” της κοινότητας;»

Η Ματούλα τόνισε το μηχανορραφιών με μια ειρωνεία που δεν μπορούσε να ξεφύγει ούτε από τον Χανς. Ο Μπίου την κοίταξε με κάτι που έδειχνε περισσότερο περιφρόνηση παρά οργή.

«Πιστεύεις πραγματικά ότι θα πάρεις τη θέση της Έλενας λέγοντας τέτοιες περισπούδαστες μαλακίες; Μετατρέποντας δηλαδή ένα ευρύτερο θέμα αρχών της κοινότητας σε μια προσωπική μου υπόθεση;»

«Εγώ απλά ήθελα να βοηθήσω, δεν χρειάζεται να μου επιτίθεται. Και στο κάτω κάτω, αφού είναι τόσο μεγάλο θέμα αρχών, γιατί δεν αποσύρεις την υποστήριξή σου, να πας στον Τριόδιο να του εξηγήσεις την “αλήθεια”;»

«Νομίζω είναι καλό που το συζητάμε και δεν χρειάζεται να κάνουμε βεβιασμένες κινήσεις», παρενέβη η Έλενα που ήταν προφανές ότι προτιμούσε ο Μπίου να μην πάει στον Τριόδιο να του εξηγήσει.

«Δεν αποσύρω τη συναίνεσή μου ακόμα, αλλά ο όλος θιάσος μου θυμίζει περισσότερο τις ιστορίες που μας λέτε από τα παλιά γύρω απ’ τη φωτιά, Έλενα, κι όχι τον κόσμο που θέλουμε να ζήσουμε.»

Η Έλενα άφησε το βλέμμα της πάνω στον Μπίου. Για λίγη ώρα κανείς δεν μίλησε, κι έτσι μπόρεσε να θαυμάσει τη νεανική του ακαμψία, την πίστη του στο ιερό βιβλίο των αρχών. Δεν είχε σε τίποτα άδικο· πώς όμως μπορούσε να του εξηγήσει ότι κάνει λάθος; Πως υπάρχει μια λεπτή γραμμή πέρα από την οποία οι αρχές γίνονταν η πιο σκληρή απάνθρωπη φυλακή, την ίδια στιγμή που η συνεχής καταστρατήγησή τους φτιάχνει όντα κενά περιεχομένου, υποκριτικά; Τα πράγματα θα γίνονταν ακόμη πιο περίπλοκα αν έπρεπε να του εξηγήσει πως χρειαζόταν την κριτική του περισσότερο από κάθε τι· οι μεσήλικες σαν και του λόγου της έχουν την τάση να γέρνουν όλο και περισσότερο προς τη σχετικότητα. Οι άνθρωποι μαλακώνουν και γλυκαίνουν κι αυτό δεν είναι πάντα καλό. Και χρειάζονται ο ένας τον άλλο για να μπορούν να βαδίζουν στον δρόμο της ενάρετης ζωής.

Πώς να σ’ τα εξηγήσω όλα αυτά, καλέ μου Μπίου, χωρίς να καταστρέψω το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένη η ηθική σου ακεραιότητα που τόσο έχουμε ανάγκη;

13

**STORIES FROM
THE CRYPT**

Κάθε νέο φεγγάρι και κάθε πανσέληνο η κοινότητα έκανε από μια συνέλευση. Το πρωί συζητούσαν τα του σώματος και το βράδυ τα της ψυχής. Δεν χρειάζεται να φαντάζεσαι, αγαπητέ μου παρατηρητή, αυτήν τη δεκαπενθήμερη τελετουργία ως κάτι αυστηρό και κανονικοποιημένο. Ήταν μια μικρή κοινότητα, η κοινότητα με τις κιβωτούς. Μικρή και ανεπίσημη. Δεν μαζεύονταν τα βράδια να αλυχτάνε σαν τους λύκους στην πανσέληνο, αν και κανείς ποτέ δεν θα έλεγε κάτι άσχημο για όποιον το έκανε. Δεν πασάλειβαν τα μάγουλά τους με αίμα περιόδου για να γιορτάσουν τη γονιμότητα και οι εξομολογήσεις δεν κατέληγαν σε μεγάλα όργια, αν και κανείς ποτέ δεν έσμιξε τα φρύδια του σε μια τέτοια πιθανότητα. Δεν ήταν καν απαραίτητο να λάβει κάποιος μέρος αν δεν ήθελε, όπως φανέρωνε η απουσία του Τριόδιου από τη σημερινή συγκέντρωση.

Η ψυχή του Τριόδιου ήταν βασανισμένη και δεν ένιωθε έτοιμη να συμμετάσχει. Ο ίδιος ντρεπόταν που δεν είχε έτοιμο το ρολόι, αλλά όλοι οι υπόλοιποι γνώριζαν ότι ήταν μια άλλη ντροπή που δεν τον άφηνε να ξεμυτίσει από την κιβωτό του. Η μαγική και παράλογη έλξη που ένιωθε για ένα άγνωστο πλάσμα, για κάποιον που ποτέ δεν είχε αγαπήσει, κι όμως, αυτήν τη στιγμή ήταν το μόνο πράγμα που κατέκλυζε το μυαλό του. Έμοιαζε σχεδόν σαν προδοσία προς την κοινότητα, παρότι ποτέ κανείς δεν θα τολμούσε να το σκεφτεί, πόσο μάλλον να το ξεστομίσει.

Ο Τριόδιος ήταν σήμερα το βράδυ απών, αλλά η παρουσία του ήταν η πιο κεντρική φιγούρα αυτής της συνάντησης. Η Έλενα έψαχνε έναν τρόπο να εξηγήσει όλα αυτά που ήθελε να πει στον Μπίου, ο Μπίου να λύσει τα μάγια του φίλου του, και τη Ματούλα την έτρωγε ο κώλος της να φανεί χρήσιμη. Η Κλαούντια έψαχνε έναν τρόπο να υπενθυμίσει την αρμονία στις ζωές τους, ενώ ο Χανς είχε ήδη φάει μισό μανιτάρι και χάζευε τ' αστέρια. Η προηγούμενη συζήτηση για τα οικονομικά της κοινότητας τον είχε τσιτώσει και δεν ήθελε να ακούσει ιστορίες από μια ζωή που δεν του έλειπε.

Όμως τίποτα από όλα αυτά δεν θα συνέβαινε αυτό το βράδυ γύρω από τη φωτιά. Γιατί αυτό το βράδυ ήταν αφιερωμένο στις ιστορίες από τα παλιά. «Έχω μιλήσει για το τσίρκο που είχαμε κάθε καλοκαίρι στην Τοσκάνη», είπε με την τραγουδιστή της ιταλική προφορά η Κλαούντια. «Κάθε χρόνο μαζεύονταν εκεί χαμένες ψυχές που ήθελαν ένα διάλειμμα από την υπόλοιπη ζωή τους και περνούσαν έναν μήνα αρμονικά στα βουνά της Τοσκάνης.

Τα περισσότερα τα ξέρετε, αλλά η σημερινή μου ιστορία έρχεται από τον πόλεμο. Όταν δύο από τα κρατίδια της παλιάς Ανατολικής Γερμανίας αποφάσισαν να διακηρύξουν ότι δεν είχαν κανένα σκοπό να συμμετάσχουν στον πόλεμο κατά της Ρωσίας, δημιούργησαν ένα σχίσμα με την κυβέρνηση

στο Βερολίνο που ήταν μεν ουδέτερη, αλλά έκανε κυρίως μπίζνες με την ατλαντική ένωση. Τα δύο κρατίδια αποφάσισαν πως το ρίσκο του να φάνε μερικούς πυρηνικούς πυραύλους ήταν μεγαλύτερο από τα κέρδη που οι μπίζνες τούς απέφεραν· που έτσι κι αλλιώς αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά τα κρατίδια της παλιάς Δυτικής Γερμανίας.

Το Βερολίνο επέβαλε στρατιωτικό νόμο και θεώρησε την απόφαση αυτονομίας άκυρη, δηλώνοντας πως έτσι κι αλλιώς η χώρα είναι ουδέτερη. Αλλά οι πρώτες πυρηνικές κεφαλές που έπεσαν στο Αμβούργο και το Ντίσελντορφ, όχι το Μαγδεβούργο και τη Δρέσδη, πέτυχαν τον σκοπό τους. Να πείσουν δηλαδή και τα υπόλοιπα τρία κρατίδια της παλιάς Ανατολικής Γερμανίας πως η απόφαση των πρώτων δύο ήταν η σωστή· δεν άξιζε τον κόπο να ρισκάρουν για τις μπίζνες μιας βιομηχανίας που βρισκόταν στα δυτικά.

Το Βερολίνο, που βρέθηκε γεωγραφικά περικυκλωμένο από αυτόνομες περιοχές, δεν δοκίμασε καν να στείλει στρατό για να επιβάλει τη θέλησή του· δεν είχε άλλωστε και πολλά επιχειρήματα ή πρόθυμους φαντάρους για έναν εμφύλιο. Μόνο κάποιες πολιτοφυλακές από τα δυτικά κρατίδια ήθελαν και δοκίμασαν να τιμωρήσουν τους προδότες.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, το σοβιέτ της Τοσκάνης, που μόλις έκανε τα πρώτα του βήματα, φάνταζε ένας παράδεισος για τα περισσότερα μέλη του καλοκαιρινού τσίρκου που βρίσκονταν διάσπαρτα στη Γερμανία. Και αρκετοί από αυτούς αποφάσισαν να μεταναστεύσουν στο καινούργιο φιλειρηνικό σοβιέτ, κοντά στο τσίρκο που τόσο είχαν αγαπήσει όλα τα προηγούμενα καλοκαίρια.

Όταν είδαμε με τον Χανς τους παλιούς μας φίλους να γεμίζουν ξανά το χωριό, χαρήκαμε κι ας μην ήταν καλοκαίρι. Καταλάβαμε πως αυτό που φτιάχναμε τόσα χρόνια αποκτούσε τη χρησιμότητα που πάντα φανταζόμασταν. Και μάλιστα σ' ένα γενικό περιβάλλον τόσο αισιόδοξο όπως αυτό της Τοσκάνης τον πρώτο καιρό του σοβιέτ. Ο κόσμος διαλυόταν, αλλά υπήρχε μια νησίδα όπου η ελπίδα έλαμπε.

Κάπως έτσι το είδαν και οι φίλοι μας που μετανάστευαν. Από το σοκ του να βλέπεις το πυρηνικό μανιτάρι μόλις 40 χιλιόμετρα από το σπίτι σου μέχρι να κάθεσαι στον ήλιο και να χτίζεις τον σοσιαλισμό είναι μια απόσταση ψυχικά δύσκολη να καλύψεις. Κι αυτές οι δυσκολίες φάνηκαν σε όλους γρήγορα. Οι περισσότεροι γνωριζόμασταν πολλά χρόνια, αλλά πάντα υπό το πρίσμα ενός μήνα διακοπών μακριά από την “κανονική” ζωή. Τώρα που οι διακοπές ήταν μόνιμες και η κανονική ζωή δεν υπήρχε πια, τα πράγματα δεν ήταν τόσο ρόδινα όσο παλιότερα.

Στις συνελεύσεις εγείρονταν ολοένα και περισσότερα ζητήματα. Διαμάχες που στο παλιότερο πλαίσιο δεν θα είχαν ξεφυτρώσει ποτέ γίνονταν τώρα κεντρικά ζητήματα. Ο Χανς, εγώ και οι άλλοι πεντέξι που μέναμε εκεί μόνιμα προσπαθούσαμε να ηρεμήσουμε τα πνεύματα και να τους δείξουμε πως ο δρόμος που έκαναν από τη Βρέμη στην Τοσκάνη θέλει χρόνο. Πως οι

ζωές τους πρέπει να προσαρμοστούν σε μια νέα πραγματικότητα, αντί να προσπαθούν να προσαρμόσουν την πραγματικότητα στις ζωές τους.

Ο πρώτος ενθουσιασμός υποχώρησε γρήγορα· για τους ντόπιους τα πράγματα ήταν ακόμα πιο δύσκολα, καθώς έπρεπε να διαχειριστούμε όλα αυτά τα παιδιά των πόλεων που άρχισαν να ζουν μια αγροτική ζωή· κι αυτό άρχισε να ξεφτίζει το όνειρο. Το κρατούσαμε με νύχια και με δόντια επειδή δεν υπήρχε τίποτα άλλο τριγύρω να κρατηθούμε. Όμως η εισβολή στο σοβιέτ της Τοσκάνης από την ένωση των βορείων περιοχών ήταν το τελειωτικό χτύπημα για την κοινότητα μας, παρά το γεγονός ότι οι βόρειοι ούτε καν σκέφτηκαν να πλησιάσουν την ανατολική πλευρά· έμειναν ικανοποιημένοι με το να καταλύσουν την κεντρική οργάνωση του Σοβιέτ Φλωρεντία.

Ήταν σαν η εισβολή των βορείων να έγινε η αφορμή για να διαλυθεί η κοινότητά μας. Μια καλή δικαιολογία για να σηκωθείς να φύγεις χωρίς να μπορέσει κανείς να σε κατηγορήσει γι' αυτήν την προδοσία· χωρίς καν να κατηγορήσεις τον εαυτό σου για την εγκατάλειψη ενός αντικειμενικού παράδεισου, που όμως σε έπνιγε τόσο. Κάπως έτσι εξηγείται το κλίμα πανικού που επικράτησε με το που μάθαμε για τις πρώτες μάχες στα βουνά γύρω από τη Φλωρεντία.»

Η Ματούλα, που παρακολουθούσε την ιστορία με γουρλωμένα μάτια, εκμεταλλεύτηκε την παύση για να ρωτήσει την Κλαούντια γιατί φαινόταν στους μετανάστες τόσο δύσκολο να προσαρμοστούν σε μια ομολογουμένως ευκολότερη ζωή.

«Η ζωή είναι ευκολότερη, αλλά διαφορετική. Εσείς δεν μπορείτε να το καταλάβετε, οι περισσότεροι είτε δεν ζήσατε ποτέ στον παλιό κόσμο ή ήσασταν παιδιά. Η Έλενα όμως καταλαβαίνει τι λέω. Αν έχεις περάσει όλη σου τη ζωή στην εξοχή όπως εσείς, πώς θα σου φαινόταν να μείνεις σε μια πυκνοκατοικημένη πόλη, σ' ένα διαμέρισμα τριάντα τετραγωνικών; Το ίδιο συνέβη και σε αυτούς από την ανάποδη.»

«Μα δεν έρχονταν κάθε χρόνο; Δεν γνωρίζονταν τόσα πολλά χρόνια; Οι άνθρωποι αυτοί ήξεραν να δουλεύουν μαζί σαν ομάδα κι όχι σαν ενωτιστές.»

«Ήξεραν να δουλεύουν μαζί, αλλά για περιορισμένα χρονικά διαστήματα. Κι αυτό άλλαζε εντελώς την προοπτική τους. Άνθρωποι με τους οποίους δεν θα έκανες ποτέ παρέα στην πόλη, βρίσκονταν μαζί σου στο ίδιο βουνό για έναν μήνα. Όλοι ήθελαν να περάσουν καλά και οι όποιες διαφορές εκμηδενίζονταν με την ιδέα της παροδικότητας. Όταν όμως επέστρεψαν στην Τοσκάνη “για πάντα”, τότε ξαφνικά οι κακές συνήθειες του γείτονα έγιναν ένα σημαντικό θέμα. Που έπρεπε να λυθεί άμεσα, γιατί θα σε τρέλαινε η προοπτική να είναι “για πάντα” έτσι.»

«Πάντως τα οικονομικά προβλήματα, σας διαβεβαιώ, δεν άλλαξαν και πολύ στον καινούργιο κόσμο» πετάχτηκε ο Χανς, που ξαφνικά φάνηκε να βγήκε από το τριπ του, αν και χρονικά λίγο έκκεντρος, καθώς κανείς δεν

ενδιαφερόταν πια για την οικονομική κατάσταση της κοινότητας.

Η Κλαούντια τον κοίταξε λίγο δολοφονικά, οι υπόλοιποι με ένα μικρό χαμόγελο, και ο Χανς αποφάσισε ότι θα ήταν σοφό να σωπάσει και να επιστρέψει στη συζήτησή του με τον γαλαξία που απλωνόταν πάνω από το κεφάλι του. Πώς να τους εξηγήσει άλλωστε ότι ο νυχτερινός ουρανός που κοιτούσαν σήμερα δεν είχε καμία σχέση με τον ουρανό που κοιτούσαν τα παιδιά της πόλης; Ακόμα κι αν έμεναν στον ίδιο πλανήτη, γύρω από το ίδιο ηλιακό σύστημα, στην ίδια γωνιά του γαλαξία.

Η παρέμβαση του Χανς θύμισε στην Έλενα το πόσο πιο θυμωμένη θα ήταν μαζί του αν ζούσαν ακόμα στον παλιό κόσμο. Οι ζωές τους είχαν αποκτήσει πολύ περισσότερες καμπύλες στον καινούργιο. Ήταν κι αυτό ένα σημάδι της ηλικίας τους ή -όπως οι λουλουδίτες δεν έπαψαν ποτέ να προπαγανδίζουν- ζούσαν σ' έναν καλύτερο κόσμο;

14

**ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Η Τζο κατέβηκε στο εργαστήριο κι άνοιξε ένα ξύλινο ντουλαπάκι στο ύψος σχεδόν της μέσης της. Από μέσα τράβηξε δύο αναποδογυρισμένα κλωνάρια με φούντα κι ένα μικρό ψαλίδι. Άνοιξε ένα μεγάλο κίτρινο βάζο μισού λίτρου κι άρχισε να τα κλαδεύει, αφήνοντας τα αποξηραμένα λουλούδια να πέσουν μέσα του. Τα λουλούδια άρχισαν να κάθονται στα τοιχώματα του βάζου και γρήγορα από τον πάτο του φαινόταν μόνο το ελαφρά υπερυψωμένο κέντρο με τα μικρά ανάγλυφα γραμματάκια που έγραφαν Βούλα με μια μικρή καρδιά στη θέση του τόνου.

Τα βαζάκια ήταν μια αρκετά πονεμένη υπόθεση στην ιστορία των κοινοτήτων. Μετά τη μεγάλη κατάρρευση, λίγοι άνθρωποι μπορούσαν να σκεφτούν ότι κάτι τόσο κοινό και εύκολα προσβάσιμο θα γινόταν πολύτιμο είδος υπό εξαφάνιση. Κανείς δεν σκέφτηκε να παράγει βαζάκια, καθώς τα εργοστάσια που έφτιαχναν κονσερβοποιημένη τροφή σταμάτησαν κι αυτά να λειτουργούν. Τα πρώτα χρόνια κανείς δεν διανοήθηκε ότι θα υπήρχε πρόβλημα έλλειψης. Όμως τα βαζάκια, όπως όλοι ξέρουμε, έχουν την τάση να σπάνε, κι αν δεν πάμε στο σουπερμάρκετ να αγοράσουμε καινούργια, το ράφι έχει την τάση να μην τα αναπληρώνει αυτόματα.

Καθώς ο κόσμος άρχισε να κατευθύνεται πίσω στα χωριά και την αγροτική παραγωγή, η ανάγκη για βαζάκια έγινε πιο έντονη. Η εποχικότητα της αγροτικής παραγωγής ζητά μεγάλες ποσότητες δοχείων συσσωρεύσεως. Κάτι που γρήγορα οδήγησε στην εποχή της “μεγάλης των βαζακίων συσσωρεύσεως”, όπως ειρωνικά την ονόμαζαν οι ιστορικοί. Όσοι τα είχαν τα φύλαγαν ως κόρη οφθαλμού· ενώ θα μοιράζονταν μαζί σου με περίσσια αυταπάρνηση το βρώσιμο περιεχόμενο, το βαζάκι καθεαυτό θα παρέμενε μέσα στο σπίτι.

Η ροή των πρώτων επιζώντων από τα βόρεια έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Κατά τον μεγάλο διχασμό, πολύς κόσμος έφυγε από τη μεγαλούπολη της Αθήνας και ακολούθησε τους ενωτιστές και τα ευρώ τους στον Βορρά. Στη Μακεδονία, και κυρίως στη Θεσσαλονίκη. Ο Νότος έμεινε λίγο πιο έρημος και γεμάτος βαζάκια. Όταν μετακομίζεις, σπάνια σκέφτεσαι να πάρεις μαζί σου κάτι τόσο κοινό, ογκώδες και εύθραυστο· κανείς τότε δεν σκέφτηκε την κατοπινή τους αξία. Όταν το PNEE άγγιξε και τους ενωτιστές στον Βορρά, η ροή της μετανάστευσης άλλαξε τελείως. Οι επιζώντες, όσοι τουλάχιστον δεν είχαν δικούς τους ανθρώπους στον στρατό, ή τελοσπάντων όχι πια, άρχισαν να επιστρέφουν, έχοντας χάσει κάθε διάθεση για ευρώ και νέες περιπέτειες. Αφήνοντας ξανά τα βαζάκια τους στον ραδιενεργό Βορρά.

Από τις περιγραφές τους ξέρουμε πόσο βαθιά εντύπωση τους δημιούργησε

η θέα μιας ημέρημης Αθήνας. Ολόκληρες γειτονιές κατοικούνταν από μια ντουζίνα ανθρώπων μεταξύ πρώτου ορόφου και ρετιρέ. Τα ρετιρέ με θέα είχαν αποκτήσει ένα διαφορετικό στάτους αγάπης-μίσους. Από τη μία μπορούσες πολύ εύκολα να διαλέξεις το καλύτερο της γειτονιάς για να μένεις, από την άλλη το ασανσέρ κατά πάσα πιθανότητα δεν θα δούλευε.

Το σοκ της επιστροφής σε μια άλλη χώρα ολοκληρώθηκε όταν, ακολουθώντας κι αυτοί το ρεύμα της επιστροφής στην ύπαιθρο, συνειδητοποίησαν ότι τα βαζάκια είχαν γίνει σχεδόν ένα ντεφάκτο νόμισμα. Οι πρώτοι λουλουδίτες στον Νότο είχαν στο μυαλό τους πολύ πιο σημαντικά προβλήματα να λύσουν· ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν τότε. Κατανάλωσαν τεράστια προσπάθεια να συντηρήσουν τα εργοστάσια λιπασμάτων γιατί ήταν ζήτημα επιβίωσης. Και δεν σκέφτηκαν ότι και τα εργοστάσια γυαλικών θα γίνονταν εξίσου σημαντικά.

Στην αρχή απλά κανιβάλιζαν ό,τι μπορούσαν να βρουν από τα σπίτια των μεγάλων πόλεων. Συνήθως ήταν οι ίδιοι οι εναπομείναντες κάτοικοι που δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν το μέρος όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Οι Αθηναίοι έγιναν ντεφάκτο ρακοσυλλέκτες και διατήρησαν ένα μόνιμο έλλειμμα στην παραγωγή τροφής, καθώς η πόλη έχει πολύ λίγους καλλιεργήσιμους χώρους. Μια ομάδα αρχιτεκτόνων προσπάθησε να χρησιμοποιήσει ταράτσες ως κήπους, αλλά αυτό ήταν μια πολύ κουραστική και ελάχιστα αποδοτική λύση. Όχι μόνο έπρεπε να κουβαλάς χώμα και νερό μέχρι την ταράτσα, αλλά και το μικρό μέγεθος της καλλιέργειας δεν επέτρεπε μηχανήματα.

Κάπως έτσι δημιουργήθηκε η εμπορική ροή. Οι Αθηναίοι έβρισκαν χρήσιμα αντικείμενα από τον παλιό κόσμο και τα αντάλλασσαν με τρόφιμα από τον νέο. Η επιστροφή των ενωτιστών δημιούργησε αρκετές τριβές με τους ρακοσυλλέκτες της παλιάς πρωτεύουσας. Σαν μικρά λέμινγκ οι επιζώντες προσπάθησαν να γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους για να τα βρουν κανιβαλισμένα, κατελυμμένα ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, εγκαταλελειμμένα. Όλο το Παλαιό Ψυχικό είχε μετατραπεί σε κήπους και οι αστικοί αγρότες θεώρησαν πολύ φυσικό να αρχίσουν να μένουν στο διπλανό τετράγωνο. Αντίθετα το Κολωνάκι ήταν εντελώς έρημο και τα σπίτια είχαν κανιβαλιστεί μέχρι τελευταίου. Αυτοί που ανέλαβαν να καλλιεργούν τον Εθνικό Κήπο προτίμησαν να μείνουν ακριβώς δίπλα, στο Μετς. Κι εκείνοι που έλιωναν κασσίτερο και αλουμίνιο στο Κουκάκι προτιμούσαν τα διαμερίσματα με θέα την Ακρόπολη. Ή μάλλον, για να είμαστε ειλικρινείς, έλιωναν κασσίτερο και αλουμίνιο στο Κουκάκι, επειδή προτιμούσαν να ζουν σ' ένα σπίτι με θέα την Ακρόπολη.

Οι ενωτικοί έφεραν μαζί τους και μια άλλη κουλτούρα. Τα παλιά ζητήματα ιδιοκτησίας. Οι πρόγονοι των λουλουδιτών, έχοντας στα χέρια τους ένα τεράστιο και άχρηστο real estate, θεώρησαν πως η ίδια η ιδέα της ιδιοκτησίας στις συνθήκες ενός μεγάλου πολέμου είναι άχρηστη και

αναχρονιστική. Οι ενωτιστές, από την άλλη, μετακόμισαν στον Βορρά, μεταξύ άλλων για να διατηρήσουν ακριβώς αυτές τις αξίες του ευρώ-πολιτισμού· με την επιστροφή τους στον Νότο ως επιζώντες του πολέμου έφεραν μαζί τους και τα δικά τους προβλήματα. Ή τελοσπάντων αυτά που θεωρούσαν δικά τους προβλήματα. Άλλωστε από τις μαρτυρίες τους ξέρουμε πως ένιωθαν μια πολιτισμική ανωτερότητα απέναντι στην κατάντια αυτών που είχαν μείνει. Ήξεραν πως στον Νότο η κατάσταση ήταν άσχημη, αλλά μέσα τους πίστευαν ότι όλα αυτά που μάθαιναν από τα ΜΜΕ ήταν λίγο πολύ μέρος της προπαγάνδας, που ήθελε να δείχνει τον Νότο υπανάπτυκτο, κατεστραμμένο και στα όρια της ανομίας. Δεν μπορούσαν να φανταστούν πως όλα αυτά που υπερασπιζόνταν ως πολιτισμικές αξίες είχαν υποχωρήσει τόσο πολύ στον ακυβέρνητο Νότο· ανομία δεν υπήρχε ιδιαίτερη, αλλά οι ενωτικοί ποτέ δεν κάθισαν να εντυφλήσουν στις διαφορές ανάμεσα στην ανομία και την κατάρρευση του παλιού τρόπου ζωής· όχι τουλάχιστον μέχρι να ζήσουν την πραγματική ανομία στον μετα-πυρηνικό Βορρά.

Έτσι, παρά την αίσθηση ανωτερότητας που απέπνεαν σχεδόν πάντα οι αφηγήσεις τους, οι ενωτιστές βρίσκονταν για δεύτερη φορά μετανάστες και μάλιστα σε μια χώρα που δύσκολα μπορούσαν πια να εννοήσουν ως δική τους. Το σοκ αυτής της δεύτερης μετανάστευσης ήταν τόσο μεγάλο, που όλη η διαμάχη λύθηκε σχετικά γρήγορα και σχετικά αναίμακτα υπέρ αυτών που αργότερα θα ονομάζονταν λουλουδίτες.

102

Οι ενωτιστές ξόδεψαν πολύ γρήγορα τα ευρώ που έφεραν μαζί τους. Άλλωστε το νόμισμα ήταν πρακτικά άχρηστο σε έναν κόσμο όπου το εμπόριο, λόγω του πολέμου, είχε γίνει μια αρκετά δυσχερής κι επικίνδυνη υπόθεση· γρήγορα αναγκάστηκαν κι αυτοί να υιοθετήσουν τις πρακτικές και τις συνήθειες του νέου κόσμου. Η κοινότητα που έφτιαχνε παστό χοιρινό δεν είχε μεγάλη ανάγκη από ευρώ, αλλά σίγουρα είχε μεγαλύτερη ανάγκη από βαζάκια. Ένα σετ από κλειδιά μπαμπ που άνοιγε όλες τις πόρτες ήταν κατ' επέκταση κάτι πολύ πιο χρήσιμο από μερικά χρωματιστά χαρτάκια. Και οι επιζώντες, ακριβώς επειδή ήταν επιζώντες και μετανάστες, έπιασαν γρήγορα τις αξίες της νέας κοινωνικής κατάστασης.

Τα βαζάκια ήταν σίγουρα τα πιο ακριβά στην αγορά γυαλιού. Τα μπουκάλια κρασιού και μπύρας ήταν περισσότερο πολύτιμα από το περιεχόμενό τους, αλλά έρχονταν δεύτερα σε σχέση με τα βαζάκια. Η εποικικότητα των αγροτικών εργασιών δημιουργούσε και αντίστοιχες αυξομειώσεις στις τιμές των γυαλικών, όπως πολύ ωραία είχε περιγράψει σε μια εργασία του στο CapUn ο πολίτης Κέιν. Τον χειμώνα που έπαυαν οι αγροτικές εργασίες, αρκετοί από τους φρέσκους αγρότες κατέβαιναν στα αστικά κέντρα για να μαζέψουν γυαλικά και άλλα χρήσιμα είδη από την πόλη. Έτσι κι αλλιώς τον χειμώνα τα βαζάκια άδειαζαν από το φαγώσιμο περιεχόμενό τους και ξαναγίνονταν νόμισμα. Παρότι τα πρώτα ηλεκτρικά φορτηγά έκαναν την εμφάνισή τους, αυτά ήταν τόσο λίγα και τόσο πολύτιμα που

το εμπόριο γυαλικών παρέμενε μια προσωπική υπόθεση, που αφορούσε περισσότερο πόδια πάνω σε πετάλια ποδηλάτου. Οι λίγοι ντόπιοι πρωτευουσianoί ήξεραν όλες τις καλές καβάτζες, κι έτσι μετά από λίγα χρόνια η χειμωνιάτικη κάθοδος των αγροτών απέκτησε περισσότερο τον χαρακτήρα εμποροπανήγυρης παρά επιδρομής ρακοσυλλεκτών.

Ένα σκοτεινό σημείο αυτής της εμποροπανήγυρης ήταν τα πώματα. Διότι τα καπάκια και οι ολοένα και λιγότεροι φελλοί άρχισαν να αποκτούν ακόμα μεγαλύτερη αξία από τα ίδια τα βαζάκια. Η κατάρρευση του διεθνούς εμπορίου έκανε τόσο τους φυσικούς όσο και τους συνθετικούς φελλούς είδος που σπάνια έφτανε στις ακτές της χώρας. Και η κατάρρευση του ίντερνερντ έκανε τις προσπάθειες των χημικών να φτιάξουν συνθετικούς φελλούς ακόμα πιο δύσκολες.

Δοκιμάστηκαν διάφοροι αφροί πολυουρεθάνης με όχι και τόσο σταθερή επιτυχία. Κάποιοι ξεκίνησαν να μαζεύουν τους σπασμένους φελλούς, να τους κονιορτοποιούν και να τους ξαναδίνουν σχήμα χρησιμοποιώντας μια ρητίνη, αλλά αυτή η τεχνική γρήγορα έφτασε στα όρια της. Το ηλεκτρονικό δίκτυο της Αγοράς ήταν ακόμα αρκετά πρωτόγονο και μέχρι να εκπαιδευτεί ο κόσμος να μην πετάει τα υπολείμματα των φελλών, οι διαθέσιμες ποσότητες είχαν μειωθεί δραματικά.

Οι υαλουργίες ήταν λίγο πολύ οικογενειακές επιχειρήσεις και δεν ήταν όλες έτοιμες να λειτουργήσουν επτά χρόνια μετά τη μεγάλη κατάρρευση. Διάολε, πολλοί δεν είχαν ξαναδεί λιωμένο γυαλί μπροστά τους, ενώ αρκετοί που ασχολούνταν με το εμπόριο γυαλιού στην παλιά τους ζωή δεν είχαν φτάσει ποτέ στην πηγή της παραγωγής του. Ήταν ένας από τους ενωτικούς μετανάστες που κατάλαβε ότι τα αποθέματα στις πόλεις θα έφταναν στα όριά τους. Και σε συνδυασμό με την εισαγωγή του νομίσματος των ανταλλακτικών ωρών θεώρησε την εποχή ώριμη για το πρότζεκτ του. Όχι μόνο ήξερε να φτιάχνει γυαλικά, όχι μόνο η πρώτη ύλη ήταν άφθονη και υπήρχε παντού, αλλά μόλις είχε εισαχθεί πια και το νόμισμα που θα τον βοηθούσε να συσσωρεύσει τα κέρδη του. Μόνο που δεν ήξερε ότι οι διατάξεις κατά της συσσώρευσης, που έβαζαν τόκο σε όποιον είχε περιουσία πάνω από κάποιο όριο, ήταν από την αρχή στο μυαλό των σχεδιαστών του νομίσματος, αλλά παρέμεναν ύπουλα κρυφό σχέδιο, μέχρι το νόμισμα να αποκτήσει ευρεία αποδοχή.

Το πρότζεκτ του ήταν φυσικά οικογενειακή υπόθεση ή τελοσπάντων συμπεριλάμβανε συγγενείς και φίλους που είχαν απομείνει μετά τις περιπέτειες, καθώς οι νόμοι των κοινοτήτων απαγόρευαν τη δημιουργία προσωπικών επιχειρήσεων. Κάθε εργαζόμενος έπρεπε να είναι μέτοχος, κι έτσι η Βουλγαράκης και φίλοι έβαζε στην επιχείρηση μόνο όσους ήξερε καλά και εμπιστευόταν. Οι δυσκολίες που συνάντησαν ήταν παρόμοιες με τις δυσκολίες που συναντούσαν όλοι την εποχή εκείνη, και τα πρώτα γυάλινα βαζάκια ακολουθούσαν τις ίδιες νόρμες του παλιού κόσμου. Λεπτό γυαλί για να είναι ελαφρύ στη μεταφορά του και τσίγκινο καπάκι.

Η πρωτόλεια Αγορά των λουλουδιτών γρήγορα πήρε χαμπάρι πόσο σημαντικό ήταν ένα καθετοποιημένο σύστημα παραγωγής, κι έτσι πρότειναν στη Βουλγαράκης και φίλοι να τους δείξουν την τεχνική του γυαλιού, προκειμένου να φτιαχθούν κι άλλα μικρά εργοστάσια· οι μεταφορές ήταν μια πολύ δύσκολη και πονεμένη υπόθεση. Η Βουλγαράκης και φίλοι κατάλαβε πως στο νέο καθεστώς με τις ανταλλακτικές ώρες η συσσώρευση δεν είχε μεγάλο νόημα και η παραγωγή γυαλιού ήταν μια σχετικά εύκολη τέχνη που οι κοινότητες θα μάθαιναν αργά ή γρήγορα και αυτοί θα βρίσκονταν εκτός παιχνιδιού. Έτσι συμφώνησαν να μοιραστούν την τέχνη τους, την ίδια στιγμή που οι κοινότητες κήρυξαν την έναρξη της δράσης: το μεγάλο γυάλινο καλοκαίρι.

Ήταν στην ουσία η πρώτη επίδειξη της χρησιμότητας της ηλεκτρονικής Αγοράς, ένα σημείο που όλοι οι λουλουδίτες θεωρούν κομβικό, ενώ στο capitalist underground θεωρούν ότι η Βουλγαράκης και φίλοι εκβιάστηκε. Η Ήλια, η ιστορικός φίλη της Τζο, είναι της άποψης ότι η Βουλγαράκης και φίλοι βρέθηκε μπροστά σ' ένα δίλημμα. Θα μπορούσαν να αρνηθούν στους μεγαλύτερους πελάτες τους την πρόσβαση στην τέχνη του γυαλιού. Δεν αποκλείει πως μερικοί λουλουδίτες μπορεί να τους απείλησαν με αντίποινα, αλλά όπως λέει, τα δεδομένα ήταν συντριπτικά υπέρ της πιο πραγματιστικής άποψης να συνεργαστούν. Φυσικά παραδέχεται ότι η επίσημη αφήγηση είναι λίγο έωλη, ότι τάχα το ηλεκτρονικό νόμισμα κατά της συσσώρευσης ανάγκασε τους Βουλγαράκηδες να συμβιβαστούν. Ο κώδικας που εφάρμοζε το σύστημα τόκου κατά της συσσώρευσης ήταν ενσωματωμένος στο νέο νόμισμα από την αρχή, αλλά η εφαρμογή του ήρθε αρκετά μετά την εποχή που η Βουλγαράκης και φίλοι δέχθηκε το "συμβιβασμό" με τις κοινότητες. Άρα ο συμβιβασμός δεν γίνεται να προήλθε από τον νόμο κατά της συσσώρευσης.

Η Τζο πάντα θεωρούσε ερεθιστικά εκνευριστικό τον καθωσπρεπισμό της Ήλιας. "Έωλη" αφήγηση είναι ένας πολύ γλυκός ευφημισμός για να περιγράψεις την παραχάραξη την ιστορίας μ' έναν τόσο ξεδιάντροπο αναχρονισμό.

Σύμφωνα με την Ήλια, οι κοινότητες βάζουν σε εφαρμογή την Αγορά: μια ηλεκτρονική αγορά-αποθήκη πληροφοριών και πλατφόρμα συζητήσεων. Και την άνοιξη του ίδιου έτους, ξεκινάνε την πρώτη δράση που ονομάστηκε "το μεγάλο διάφανο καλοκαίρι". Όλοι οι λουλουδίτες άρχισαν να ψάχνουν μεθόδους παραγωγής γυαλιού, μηχανουργικό εξοπλισμό, καινούργια σχέδια και τρόπους παραγωγής. Μέχρι τα μέσα Ιούνη είχαν μαζέψει μια πολύ μεγάλη ποσότητα υλικών, η χρησιμότητα των οποίων ποίκιλλε. Είχαν μαζέψει μια ακόμα μεγαλύτερη ποσότητα σχεδίων για τα νέα βαζάκια και μπουκάλια.

Αυτά που φάνηκαν να κερδίζουν τις προτιμήσεις των συμμετεχόντων είχαν μεγάλο στόμιο για να καθαρίζονται ευκολότερα. Ήταν όλα από παχύ γυαλί με σφυρισμένο γυάλινο πώμα για να λυθεί μια και καλή το πρόβλημα των

καπακιών, χωρίς να πρέπει να ρουφήξουν τη μικρή παραγωγή τσίγκου. Όλα φυσικά από γυαλί Βουλγαράκη.

Σε εκείνο το σημείο, λοιπόν, οι κοινότητες επικοινωνήσαν με την κολεκτίβα Βουλγαράκης και φίλοι και τους έκαναν μια πρόταση που δύσκολα θα μπορούσαν να αρνηθούν. Να τους βοηθήσουν να στήσουν δυο ντουζίνες υαλουργία από τον σωρό από εξαρτήματα που είχαν μαζέψει και να μείνουν με χρυσά γράμματα στην ιστορία· διαφορετικά οι κοινότητες θα ακολουθούσαν τον δικό τους δρόμο και, παρά τα προβλήματα, αργά ή γρήγορα θα τους εξαφάνιζαν από την Αγορά.

Έναν μήνα αργότερα, η Βουλγαράκης και φίλοι είχε δεχθεί να αποκαλύψει όλα τα μυστικά της υαλουργίας με αντάλλαγμα τα χρυσά γράμματα της ιστορίας. Ακόμα και σήμερα κάθε βαζάκι έχει στον πάτο με μικρά ανάγλυφα καλλιγραφικά γράμματα τη λέξη Βούλα και στη Βίβλο η μέθοδος παρασκευής γυαλιού με τριοξείδιο του βορίου ονομάζεται μέθοδος Βουλγαράκη.

Από όλες τις αφηγήσεις, η Τζο ήταν σίγουρη πως η Βουλγαράκης και φίλοι γνώριζε ότι οι κοινότητες μπλόφαραν. Ήξεραν πως δεν είχαν ιδέα από γυαλί και τα σχέδια που πρόκριναν δεν ήταν όλα υλοποιήσιμα. Το γυαλί με βορικό χρειάζεται υψηλότερες θερμοκρασίες για να λιώσει, κάτι που δεν ήταν εύκολο να συμβεί με τα υλικά που είχαν μαζέψει και τις τεχνικές που είχαν ξεθάψει από την εποχή πριν τον πόλεμο. Πριν τη μεγάλη κατάρρευση κανείς δεν θα σκεφτόταν να φτιάξει ανθεκτικά μπουκάλια και βαζάκια. Η Βουλγαράκης και φίλοι λοιπόν αντιπρότεινε στις κοινότητες να αντικαταστήσουν το γυαλί από βορικό οξύ στα σχέδια από απλό χοντρό γυαλί με ένα επιπλέον στάδιο. Στο τέλος της διαδικασίας θα περνούσε από έναν ακόμα φούρνο, έτσι ώστε το γυαλί να γίνει πολύ πιο ανθεκτικό· οι παλιοί το ονόμαζαν γυαλί ασφαλείας. Πρότειναν επίσης να αναλάβουν οι ίδιοι την κεντρική μονάδα που θα έφτιαχνε γυαλί με βορικό, κάτι που οι κοινότητες δέχθηκαν υπό έναν όρο· η διαδικασία παραγωγής έπρεπε να είναι ανοιχτή και πλήρως καταγεγραμμένη στην Αγορά (η Βίβλος ακόμα δεν είχε αυτονομηθεί από την Αγορά).

Αυτός είναι ο βασικός λόγος που στο capitalist underground η μπλόφα των κοινοτήτων θεωρείται ωμός εκβιασμός απέναντι στη Βουλγαράκης και φίλοι, με σκοπό να υποτάξουν την επιχειρηματικότητα. Οι ίδιοι οι συμμετέχοντες στα κείμενά τους δείχνουν να απολαμβάνουν τη φήμη τους. Ο Βουλγαράκης αφιέρωσε τα νέα του βαζάκια στη γυναίκα του, που πέθανε κατά τη διάρκεια του πολέμου στον Βορρά. Και όχι, τη γυναίκα του δεν την έλεγαν Βούλα. Είναι η μικρή καρδούλα στη θέση του τόνου στο ύψιλον που παραπέμπει στην αφιέρωση. Στο CapUn είναι σίγουροι πως η ιστορία αυτή είναι κατασκευασμένη από την προπαγάνδα των λουλουδιτών, αλλά της Τζο δεν της φαινόταν τόσο περίεργο· οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν παράλογα συναισθηματικοί κάποιες φορές.

Τώρα πια κανείς δεν ασχολείται με τα παλιά βαζάκια και όλες οι κοινότητες

λατρεύουν τη μικρή καρδούλα στη θέση του τόνου. Ο Βουλγαράκης πέθανε και η Βουλγαράκης και φίλοι είναι πια μέρος του κατεστημένου των κοινοτήτων, οπότε δεν πρόκειται να κουνηθούν από αυτήν τη θέση για κάτι που στην κοινωνία τους θεωρείται τόσο υπερτιμημένο. Δηλαδή την αλήθεια.

Η Τζο τελείωσε τη δουλειά της και βγήκε από το εργαστήριο. Τα φώτα έκλεισαν αυτόματα μαζί με την πόρτα και τα πατζούρια μόλις η εξώπορτα ακούμπησε τον αντίστοιχο αισθητήρα. Το σπίτι μπήκε σε αυτόματη λειτουργία και η Τζο καβάλησε το ποδήλατό της με τις γεμάτες επιτέλους μπαταρίες. Η διαδρομή θα ήταν μικρή αλλά ανηφορική. Είχε ήδη αρχίσει να σουρουπώνει και ο αέρας να δροσίζει. Ξεκίνησε μηχανικά να ποδηλατεί προς τον λόφο δυτικά του σπιτιού της. Δηλαδή προς το σπίτι του πατέρα της.

15

הבל הבלים

Από το παράθυρό του είδε ένα κίτρινο φως που κάθε άλλος άνθρωπος θα νόμιζε πως ήταν παλιές λάμπες πυρακτώσεως· η Τζο ήξερε ότι ήταν τρία κίτρινα χριστουγεννιάτικα αστεράκια που για τον πατέρα της είχαν μια ιδιαίτερη σημασία από τα τρίςβαθα του παλιού κόσμου. Ήταν τόσο έντονη η μαγγανεία τους, που ποτέ δεν είχε τολμήσει να ρωτήσει. Αυτή, που ζάλιζε τους πάντες με τις ερωτήσεις της από τότε που ήταν πέντε. Τα αστεράκια άνοιγαν με το που έπεφτε ο ήλιος και αυτός ήταν ο πρώτος αυτοματισμός που η Τζο δοκίμασε να επισκευάσει σε ηλικία επτά ετών. Την εποχή εκείνη η παροχή ρεύματος ήταν πολύ σποραδική και ο πατέρας της είχε φτιάξει μια μικρή παράκαμψη που τροφοδοτούσε τα αστεράκια από κάτι μικρές μπαταρίες. Τόσο πολύτιμα του ήταν, που είχε θυσιάσει τουλάχιστον οκτώ μπαταρίες λιθίου 18650 προκειμένου τα αστεράκια να αχνοφέγγουν όλη τη νύχτα χωρίς διακοπή.

Εκείνο το απόγευμα η Τζο είχε μία από τις παροιμιώδεις λαϊμαργίες της και προσπάθησε να φτιάξει έναν χυμό με μήλο και πορτοκάλι. Το ηλεκτρικό δίκτυο ήταν για ώρες εκτός και οι μπαταρίες του σπιτιού σχεδόν άδειες, με αποτέλεσμα το σύστημα ελέγχου να μην επιτρέπει τη λειτουργία συσκευών τόσο ενεργοβόρων όσο το μπλέντερ. Ο Σιμ δεν ήταν στο σπίτι και η μικρή Τζο ήθελε πάση θυσία αυτόν τον χυμό. Κάπως έτσι της ήρθε η ιδέα να παρέμβει στο σύστημα ελέγχου και να διοχετεύσει το ρεύμα από τις οκτώ μικρές μπαταρίες, που κρατούσαν τα χριστουγεννιάτικα αστεράκια αναμμένα, στο μπλέντερ που περίμενε γεμάτο πορτοκάλια και μήλα.

Το μπλέντερ ήταν ένα κλασικό μπλέντερ με γυάλινο δοχείο που είχε μετατραπεί για να δουλεύει με το συνεχές ρεύμα των μπαταριών, και άρα τεχνικά δεν ήταν παράλογη η λύση της. Όμως δεν είχε ιδέα για το πόσο πολύ ρεύμα τραβάει το μοτέρ ενός μπλέντερ, και αυτό ήταν το μικρό ψεγάδι στο θαυμαστό της σχέδιο. Διότι η παράκαμψη του κυκλώματος δεν ήταν παρά η αλλαγή δύο εντολών στο script που έτρεχε το σύστημα ελέγχου κι αυτές τις αλλαγές τις θυμόταν όπως τις έκανε ο πατέρας της στο παρελθόν. Εκεί όπου ήθελε να στείλει το ρεύμα, έπρεπε να αλλάξει το 0 και να το κάνει 254. Η μαγική δύναμη των αριθμών ήταν κάτι που κέντριζε το ενδιαφέρον της Τζο από τη στιγμή που άρχισε να μιλά· κι έτσι δεν της φαινόταν περίεργο πως όταν το 0 γίνεται 254 τα πορτοκάλια και τα μήλα γίνονται χυμός.

Καθώς η Τζο δεν είχε προλάβει να ακούσει για τον νόμο του Ωμ και τους περιορισμούς που θέτει στη μαγική δύναμη των αριθμών, η αλλαγή στο script είχε ως αποτέλεσμα το σύστημα ελέγχου να κάψει τις μπαταρίες προσπαθώντας να βάλει το μοτέρ του μπλέντερ σε κίνηση, να σβήσει τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια και να ειδοποιήσει τον υπολογιστή ότι η

μπαταρία του βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο και πρέπει να κλείσει.

Μέσα στον πανικό της η Τζο πρόλαβε να αλλάξει το 254 ξανά σε 0, πριν κλείσει ο υπολογιστής, αλλά αυτό το ξόρκι δυστυχώς δεν ήταν ικανό να επαναφέρει τα πράγματα στην πρότερή τους κατάσταση.

Ο Σίμωνας τη βρήκε λίγη ώρα αργότερα μούσκεμα από το κλάμα, να προσπαθεί να αντικαταστήσει τις οχτώ μπαταρίες λιθίου 18650 με την μπαταρία 18650 που είχε στο φακό της, παρά το γεγονός ότι ο καταραμένος μακαρίτης Ωμ θα της έλεγε πως και αυτή η παρέμβαση ήταν εντελώς μάταιη.

Από τότε ο Σιμ αποφάσισε να της μάθει τα πάντα για τον Ωμ, τους μαγικούς αριθμούς των σκριπτ και οτιδήποτε άλλο έχει σχέση με τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια του. Ίσως απλά και μόνο για να αποφύγει την πιθανότητα να ξανασβήσουν, πείραζε την Τζο από καιρό σε καιρό.

Κι αν για την Τζο ήταν μαγικοί οι αριθμοί, για τον πατέρα της μαγικά ήταν αυτά τα φωτάκια. Τόσο που λίγη από τη μαγική τους δύναμη μεταφέρθηκε και στο παιδικό της μυαλό. Και σκάρτα είκοσι χρόνια αργότερα, κάθε φορά που πλησίαζε στο σπίτι του και τα έβλεπε αναμμένα, ξεφύσασε από ανακούφιση. Όχι μόνο γιατί τελείωνε η ανηφόρα, αλλά και γιατί ήξερε πως ήταν κι αυτός εκεί ζωντανός.

Κι ας της έλεγε ο μακαρίτης Τούρινγκ μέσα της πως το σύστημα αυτοματισμού θα τα κρατούσε ανοικτά ακόμα κι αν ο πατέρας της εγκατέλειπε τούτο τον κόσμο. Σκληρέ και άκαρδε Τούρινγκ, γιατί δεν σβήνεις τα φώτα, όταν η αυλαία πέσει;

«Καλώς το γκομένάκι!»

«Πότε θα πάψεις να είσαι τόσο ενωτικός, ρε Σιμ;»

«Η κόρη μου, μέλος του περίφημου CapUn, αυτής της σφηγγοφωλιάς από γερομισμπίκηδες ενωτικούς, με κατηγορεί ότι χρησιμοποιώ ξεπερασμένες εκφράσεις;»

«Αν δεν ήσασταν τόσο ύπουλοι διαστρεβλωτές της αλήθειας, ίσως να μην έκανα παρέα με τους γερομισμπίκηδες!» γρύλλισε η Τζο.

«Ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε βλέπω και δεν θα αφήσω κανέναν γερομισμπίκη να μου το χαλάσει», της απάντησε με λίγο σνομπ αλλά περιπαικτική διάθεση.

«Γιατί σου έφερα το χόρτο σου», του ανταπάντησε πονηρά η μικρή.

«Δεν αφήνεις να πέσει καρφίτσα κάτω. Εξαιρετικά πιθανό να είσαι η κόρη μου.»

Αυτός ο παραδοσιακός διαγωνισμός ατάκας συνεχίστηκε για τουλάχιστον ένα δεκάλεπτο. Η Τζο, την ώρα που τοποθετούσε το βάζο με τη φούντα στην κουζίνα και τσιμπολογούσε λίγο από τη σαλάτα της βραδιάς, δηλαδή ένα μπρόκολο, κατέβασε από το οπλοστάσιό της γύρω στα δεκαεφτά κοσμητικά επίθετα για τον πατέρα της. Μεταξύ άλλων τα πάντα επιτυχημένα δικτάτορας, απολίθωμα του κατεστημένου και λουλουδίτικη οχιά, τα λιγότερο επιτυχημένα αλλά πάντα επίκαιρα εισβολέα

της ιδιωτικότητας, θεολόγο του πρωτογονισμού, αρνητή της προόδου, πασπαλισμένα με νόστιμα καρφάκια όπως υποκριτής, νεότερνατλ κλπ κλπ. Σε αυτήν τη χορογραφία, ο Σιμ απαντούσε στις προκλήσεις της τουλάχιστον δυο-τρεις κλίμακες χαμηλότερα, προσπαθώντας περισσότερο με τις δικές του προσβολές να δείξει ότι συμμετέχει χωρίς να κλιμακώνει τον διαγωνισμό. Άλλωστε το παιχνίδι ήταν άνισο και ο ίδιος δεν θα μπορούσε να μην αποδεχθεί ότι μερικές από τις προσβολές της είχαν βάση. Όπως και οι δικές του άλλωστε, διότι παρά τα 74 του χρόνια, παρέμενε εξίσου ξεροκέφαλος με την 24χρονη κόρη του.

Όλοι οι χαρακτηρισμοί είχαν χρησιμοποιηθεί τόσες φορές στο παρελθόν, που είχαν χάσει πια τη βαρύτητά τους. Ήταν περισσότερο το αποτέλεσμα μιας χορογραφίας δύο ανθρώπων που έβρισκαν ένα μικρό γνώριμο καταφύγιο μέσα τους, μια επιβεβαίωση ότι αγαπιούνται και ότι γνωρίζονται από τόσο παλιά που τίποτα δεν μπορεί να τους χωρίσει. Ή τελοσπάντων σχεδόν τίποτα.

Αυτό ήταν κάτι που ο Σιμ το ήξερε πολύ καλά και αισθανόταν περισσότερο περήφανος παρά προσβεβλημένος από την κριτική της. Και ήλπιζε πως κι αυτή, μέσα στη σοβαρότητα της ηλικίας της, καταλάβαινε το παιχνίδι και οι στιχομυθίες δεν τη στοίχειωναν παραπάνω από τη διάρκεια των επισκέψεών της.

Άλλωστε υπήρχαν άλλα πράγματα που υποψιαζόταν ότι τη στοιχειώνουν: όπως αυτό το ύπουλο «σχεδόν», στο σχεδόν τίποτα που δεν μπορούσε να τους χωρίσει. Αυτό το σχεδόν τίποτα που μια μέρα θα μετατρεπόταν σε σχεδόν βέβαιο. Εμπρός σε αυτήν την αναπόδραστη αλήθεια της ζωής, όλα τα υπόλοιπα ήταν γλυκόλογα και δυστυχώς ο λουλουδίτης Σίμωνας, ο μανιπουλάτορας των πέντε θαλασσών και των τριών ηπειρών, ένιωθε ελικρινά αδύναμος να βρει έναν τρόπο να μαλακώσει την ψυχή της.

Κι έτσι, σαν 20χρονος έφηβος που προσπαθούσε να επικεντρώσει το βλέμμα του στις ρίγες της ομπρέλας κι όχι στις ρίγες του μαγιά από τις οποίες ξεπετάγονταν οι αρμυρές ρώγες, απλά κατεύθυνε τη συζήτηση σε πιο αγαπημένα θέματα.

«Τι κάνει η αγαπημένη μου Ήλια;»

«Καλά είναι, σε χαιρετά. Αν έμπαινες ποτέ σου στο δίκτυο θα το μάθαινες, όπως θα μάθαινες ότι ακόμα θέλει να σου πάρει εκείνες τις συνεντεύξεις.»

«Ξέρεις ότι έχω περάσει τόσες πολλές ώρες σε αυτό το δίκτυο, λίγες διακοπές δεν θα μου έκαναν κακό.»

«Μη χέσω, έχεις τουλάχιστον μια δεκαετία να ασχοληθείς με κάτι περισσότερο από τα απολύτως χρεώδη στο δίκτυο. Μήπως απλά σιχάθηκες κι εσύ τα ψέματα που λέτε;»

«Logical error cannot compute», απάντησε με ρομποτική φωνή κλείνοντας τη μύτη του και συνέχισε: «Αν δεν ασχολούμαι με το δίκτυο για δέκα χρόνια, πως ακριβώς συμμετέχω στα ψέματα που λέμε; Μήπως συναντιόμαστε

κρυφά φορώντας κόκκινες κάπες και πίνουμε το αίμα αθώων παρθένων, την ίδια στιγμή που μηχανορραφούμε πώς να σας ξεγελάσουμε;»

«Πολύ αστείο. Δεν χρειάζεται να τα κάνεις όλα αυτά, ο μηχανισμός...»

«Όχι ότι θα με χάλαγε το αίμα μερικών παρθένων για να είμαι ευλικρινής, το ξέρεις...»

«Ο μηχανισμός που φτιάξατε παράγει και φτύνει ψέματα από μόνος του· δεν χρειάζεται καμία ιδιαίτερη παρέμβαση, κι αν θέλεις παρθένες υπάρχουν σίγουρα αρκετές διαθέσιμες, ωωω μεγάλε μανιπουλάτορα. Αν έκανες τον κόπο να μπεις στο δίκτυο θα έβρισκες μισή ντουζίνα.»

«Είναι η Ήλια παρθένα; Εγώ νόμιζα πως είναι η ερωμένη σου, δεν σε μεγάλωσα εγώ για να μου αρχίσεις τους πλατωνικούς έρωτες...»

«Πάλι αρχίσαμε τ' αστεία. ΉΤΑΝ η ερωμένη μου, τώρα είναι φίλη μου και...»

«Πολύ καλή φίλη σου, να προσθέσω...»

«Ναι, πολύ καλή φίλη μου, και στο κάτω κάτω να βρεθείς μαζί της να βγάλετε τα μάτια σας, αφού γουστάρετε ο ένας τον άλλο τόσο πολύ. Να μη με πρήζετε κιόλας...»

«Γλυκό μου γκομενάκι, αφού ξέρεις ότι και οι δύο γουστάρουμε εσένα.»

Η Τζο σηκώθηκε ψευτοθυμωμένα από μια κόκκινη πολυθρόνα σε σχήμα αυγού που ο πατέρας της σούφρωσε από κάποιο πλούσιο σπίτι· ένωθε πολύ κοτοπουλάκι για να κάθεται μέσα σ' ένα αυγό. Ξαναπήγε στην κουζίνα, έδωσε τη χαριστική βολή στο μπρόκολο -ίσως το τελευταίο της σεζόν- και φαντασιωνόταν πως τα δεντράκια που κορφολογούσε με το πιρούνι είχαν το σχήμα του κεφαλιού του πατέρα της.

«Οκέι, έστω αυτό. Κούνα τον κώλο σου και δώσ' της τις συνεντεύξεις που θέλει. Στο κάτω κάτω είναι η δουλειά της», φώναξε μασουλώντας από την κουζίνα. «Φοβάσαι μήπως δεν μπορείς να καλύψεις τα ψέματά σου;»

Ο Σιμ προσπαθούσε να αποφύγει εδώ και καιρό αυτές τις συνεντεύξεις. Δεν φοβόταν τόσο πώς να καλύψει τα ψέματά του. Αυτό ήταν σχετικά εύκολο γιατί δεν είχε πει πολλά. Αυτό που φοβόταν περισσότερο ήταν με ποιο τρόπο θα καταφέρει να μην αποκαλύψει την αλήθεια του. Όταν οι άλλοι δεν κάνουν τις σωστές ερωτήσεις, αυτό είναι πολύ εύκολο. Να παραμείνεις ευλικρινής και ταυτόχρονα να μην πεις αυτό που θα ήθελες να αποφύγεις. Αλλά ήξερε ότι η Ήλια είναι μια πολύ έξυπνη γυναίκα, μια πολύ καλή ιστορικός, "πρώην" ερωμένη και καλύτερη φίλη της κόρης του· σαν να μην έφταναν αυτά, η Ήλια μεγάλωσε κοντά του από τα δέκα της και μετά. Με λίγα λόγια, ο χειρότερος συνδυασμός που θα μπορούσε να τύχει σ' έναν γερόλυκο της παλιάς φρουράς· η Ήλια ήξερε όλα τα κόλπα του. Το μόνο που τον γλίτωνε ήταν πως η Ήλια ήταν μια εξίσου θερμή υποστηρίκτρια του λουλουδιτισμού, και αυτό που θα ψάρευε από μέσα του, δεν θα μπορούσε κανείς να το κρύψει. Ούτε ο ίδιος ο θεός των λουλουδιών, αν υπήρχε και κατέβαινε στη γη να τους επισκεφθεί.

Κι έτσι, τώρα που στριμώχτηκε, αναγκάστηκε να απαντήσει άγαρμπα. Θα το μετάνιωνε μερικές στιγμές αργότερα, όταν η Τζο θα έτρεχε προς την

πόρτα, θα καβαλούσε το ποδήλατό της και θα επιτάχυνε στην κατηφόρα με έναν τρόπο που θα έκανε κάθε πατέρα να κλείσει τα μάτια και να πει μια μικρή προσευχή. Θεέ των λουλουδιτών, αν υπάρχουν, προστάτεψε την Τζο και συγκώρησε με, θα έλεγε από μέσα του. Αλλά ήταν στριμωγμένος και όλες αυτές τις συνέπειες δεν τις είχε σκεφτεί όταν απάντησε στην κόρη του: «Όλα τα αρχεία μου θα βγουν στο φως όταν πεθάνω και η Ήλια θα είναι από τους πρώτους που θα τα διαβάσουν. Δεν βρίσκω τον λόγο να χάνω τον χρόνο μου τώρα με συνεντεύξεις. Άλλωστε τι βιάζεται κι αυτή, δεν θα πάρει και πολύ καιρό...»

Η Τζο κάρφωσε τα μάτια της επάνω του και για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα υπήρχε μίσος μέσα τους. Ήταν ένα βλέμμα που είχε δει πολλές φορές, αλλά ήλπιζε πως είχε τελειώσει μαζί με την εφηβεία. Από εδώ και πέρα το ήρεμο βράδυ, που ο ίδιος περίμενε με τόση προσμονή να περάσει με την κόρη του, θα πήγαινε κατά διαόλου.

«Είσαι ένας τεράστιος μαλάκας. Κι αν θέλεις τόσο πολύ να πεθάνεις, γιατί δεν βάζεις ένα από τα ρομποτάκια σου να σε πυροβολήσει καλύτερα; Μήπως θέλεις να το κάνω εγώ, γιατί είσαι πολύ δειλός για να γράψεις το σκριπτάκι μόνος σου;»

«Τζο, δεν μπορώ να αποφασίσω εγώ πότε θα πεθάνω», προσπάθησε να αμυνθεί, αλλά ήξερε ότι ήταν μάταιο. Αυτή η συζήτηση είχε πάντα μία κατάληξη και ήταν τόσο στατιστικά επαναλαμβανόμενη, όσο ένα ηλεκτρόνιο που βρίσκεται στην καλή του κβαντική συμπεριφορά και καμία τυχαioτητα δεν πρόκειται να το κουνήσει. Κι όμως αυτός ένιωθε την ανάγκη να παλέψει για το 0,0001%, όπως έκανε κάθε φορά στην τζαναμπέτικη ζωή του.

«Κόψε τις μαλακίες μαζί μου. Οι οπαδοί σου μπορούν να ανάβουν καντηλάκια στο όνομά σου, να σου φέρνουν πεσκέσι το τελευταίο μπρόκολο της χρονιάς, αλλά εγώ ξέρω ότι είσαι ένας δειλός υποκριτής, που περιμένει πώς και τι τη στιγμή που θα πεθάνει, αντί να πολεμήσει για τη ζωή.»

«Τζο, ξέρεις ότι αυτό δεν είναι αλήθεια και ότι αγαπάω τη ζωή όσο αγαπάω κι εσένα, αλλά σε αντίθεση...»

«Βούλωσ' το, υποκριτή. Το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι η υστεροφημία σου και να μη δεις το τέλος του λουλουδιτισμού, που δεν βρίσκεται μακριά έτσι κι αλλιώς. Προτιμάς να πεθάνεις παρά να δεις την παρακμή του.»

Ο Σιμ άρχισε να δακρύζει, αλλά από το στόμα της Τζο οι λέξεις έβγαιναν ανακατωμένες με σάλια, σαν από πεντάχρονο που δεν ξέρει πού να τοποθετήσει τη γλώσσα του όταν μιλάει.

«Συγγνώμη, γκομενάκι, δεν ήθελα να σε πληγώσω», ψέλλισε σχεδόν μονάχος του, καθώς η Τζο είχε ήδη αρπάξει την τσάντα της και κατευθυνόταν προς την έξοδο σαν τυφώνας. Είχε ήδη αποδεχθεί την κβαντική κατάσταση του ηλεκτρονίου. Καμία απροσδιοριστία του Χάιζενμπεργκ δεν μπορούσε να τον σώσει πια. Ξεκίνησε να λέει την προσευχή του, καθώς άκουγε το μοτέρ του ποδηλάτου της Τζο να ζορίζεται στην εκκίνηση.

«Όχι τόσο δυνατά το μοτέρ, θα το κάψεις», ήθελε η ψυχή του να απλώσει το χέρι της και να της πει. Αλλά τα μάτια του ήταν κολλημένα στα τρία κροκοκίτρινα χριστουγεννιάτικα αστεράκια, που είχε επισκευάσει τοποθετώντας λεντάκια κάποιο χειμώνα, πίσω στο μακρινό 2015.

Και τα δάκρυά του ήταν η θυσία στον θεό του λουλουδιτισμού. Προστάτεψε την Τζο και...

...κόψε τις μαλακίες, γέροντα, και προσευχήσου για τη ζωή σου· σε κανέναν δεν αρέσει να πεθαίνει. Ακόμα και σ' αυτούς που τα ρίχνουν όλα στην απροσδιοριστία του Χάιζενμπεργκ και τα τσιτάτα του Εκκλησιαστή.

16

SEX IN THE CITY

«Εγώ πάντως θα ήθελα να μοιάσω στη Σαμάνθα, όταν μεγαλώσω», δήλωσε με περίσσια σοβαροφάνεια η Γεωργία, δαγκώνοντας ταυτόχρονα ένα σάντουιτς με σολομό, λάχανο και χορσράντις.

«Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω τι βρίσκεις σ' αυτήν την καρικατούρα», απάντησε η Ρέα, που μόλις είχε τελειώσει μια σχετικά στεγνή πράσινη σαλάτα με ελάχιστο ντρέσινγκ.

«Είναι που πρέπει να σ' το κάνω και κακάκια για να το καταλάβεις. Θέλω να πηδήξω τη μισή Αθήνα, αν είναι δυνατό.»

«Ναι, okέι, να το κάνεις. Αλλά γιατί πρέπει να την πηδήξεις ως μια καρικατούρα, που προσπαθεί να αντιγράψει τον αρχετυπικό μαλάκα;»

Η Γεωργία δεν έδωσε σημασία και επικεντρώθηκε στο σάντουιτς της.

«Αν συναντούσες στον δρόμο την ανδρική μορφή της, δεν θα ήθελες να ανταλλάξεις ούτε καλημέρα. Γιατί πρέπει κι εσύ να αντιγράψεις αυτό το έκτρωμα;»

«Ίσως γιατί δεν είμαι άντρας», απάντησε η Γεωργία αποφασιστικά, ανάμεσα σε δύο μπουκιές.

«Ωραία, κι επειδή δεν είσαι άντρας, αποφάσισες ότι έχεις δικαίωμα να είσαι ένα αναίσθητο, επιφανειακό γουρούνι!»

«Οχι», διαμαρτυρήθηκε η Γεωργία, φτύνοντας ένα δυο μικρά ψικουλάκια ταυτόχρονα. Μισοκατάπие και συνέχισε: «Θέλω να μπορώ να επιδεικνύω τη σεξουαλικότητά μου χωρίς να χρειάζεται να απολογούμαι κάθε φορά γ' αυτή. Χωρίς να πρέπει ακόμα και η μάνα μου να νομίζει ότι είμαι νυμφομανής, αλλά τι να κάνουμε, το αγαπάμε το κορίτσι μας.» Κατάπие και την υπόλοιπη μπουκιά της. «Για τον αδερφό μου δεν λέει τίποτα αντίστοιχο, κι ας έχει κερατώσει την γκόμενά του μια ντουζίνα φορές την τελευταία πενταετία. Όμως για τη Γεωργίτσα ανησυχούμε. Το κορίτσι χαλαμίζεται, πότε θα βρει κάποιον να αγαπάει, κανείς δεν ευτύχησε μόνος και νια νια νια νια κάθε τρεις και λίγο που η Γεωργία θα επιστρέψει ενθουσιασμένη σπίτι γιατί πέρασε μια υπέροχη μέρα.»

«Εγώ σου έχω πει ότι είναι μαλακία να συνεχίζεις να μένεις με τη μάνα σου.»

«Τι σχέση έχει αυτό τώρα; Θα πάψει η μάνα μου να προσπαθεί να μου χαλάει τη διάθεση κάθε φορά που με βλέπει χαρούμενη;»

«Οχι, αλλά θα πάψει να σε βλέπει τόσο συχνά, ώστε να σου χαλάει τη διάθεση. Η απόσταση είναι μεγάλο γιατρικό.»

Η Γεωργία δεν απάντησε γιατί ήξερε ότι δεν είχε κάτι να πει. Η Ρέα είχε δίκιο για τη μάνα της αλλά όχι για τη Σαμάνθα. Κοίταξε από την τζαμαρία του μαγαζιού τον γκριζό ουρανό και το βρεγμένο πεζοδρόμιο. Όση βροχή κι αν

έριχνε σε αυτήν την πόλη, η βρωμιά των πεζοδρομίων δεν έλεγε να ξεπλυθεί. «Έχεις δίκιο για το σπίτι, αλλά το θέμα μας δεν είναι αυτό. Το θέμα μας είναι ότι θα ήθελα να μη χρειάζεται να κρύβομαι κάθε φορά που πηδιέμαι. Και η Σαμάνθα αυτό ακριβώς αντιπροσωπεύει.»

«Η Σαμάνθα αντιπροσωπεύει τον αρχετυπικό, ρηκό άνδρα μαλάκα, μόνο που αντί για το ποδόσφαιρο ασχολείται με τα ρούχα. Ακόμα και στην εμμονή τους στα γυμναστήρια ταιριάζουν. Εγώ δεν θέλω η φίλη μου να θέλει να μοιάσει σ' έναν μαλάκα, αυτό λέω μόνο.»

«Παραδέξου, πουριτανικό γουρούνι, ότι ακόμα κι εσύ πιστεύεις ότι "σπαταλιέμαι" κι ότι πηδιέμαι επειδή δεν μπορώ να καλύψω το υπαρξιακό μου κενό.»

«Τώρα δεν παίζεις δίκαια. Χαίρομαι όταν χαίρεσαι και το ξέρεις. Και πονάω όταν πονάς. Απλά έχω εκφράσει την απορία μήπως αυτή η ατελείωτη σειρά από τσόνες δεν είναι παρά η έκφραση μιας ανικανοποίητης ανάγκης σου για κάτι άλλο. Καμία σχέση με τη μάνα σου, δηλαδή. Ή με οποιονδήποτε άλλο πουριτανό μαλάκα.»

«Ναι, ακριβώς αυτό λέω. Το ότι μου αρέσει να πηδιέμαι είναι σίγουρα σύμπτωμα μιας κάποιας αρρώστιας, είναι πάντα μέρος ενός προβλήματος.»

«Δεν είμαι εγώ ο εχθρός σου.»

Η Γεωργία άφησε την τελευταία μπουκιά στο πιατάκι και κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα. Δεν είχε ακριβώς συγχυστεί· η συζήτηση ήταν παλιά και επέστρεφε συχνά πυκνά, αλλά δεν την ευχαριστούσε. Λες και δεν ήξερε ότι η αγαπημένη υποκρίτρια φίλη της έκανε παρόμοιες "σπατάλες". Δεν μπορούσε να το πει ανοικτά, γιατί η Ρέα θα γινόταν τόσο αμυντική που κάθε προσπάθεια επικοινωνίας θα τελείωνε εκεί. Αλλά γιατί πρέπει πάντα να συζητάνε το "πρόβλημα" της Γεωργίας με τους άντρες κι όχι της Ρέας; Επιστρέφοντας είχε ήδη σκαρφιστεί το τέλειο σχέδιο απόδρασης. Πλήρωσε τον λογαριασμό, πήρε από το μπράτσο τη φίλη της και βγήκαν έξω. Η βροχή είχε σταματήσει, η βρωμιά στις πλάκες του πεζοδρομίου παρέμενε και η βοή του δρόμου γέμισε τα αφτιά τους.

«Ε, λοιπόν, πες μου ποια θα ήθελες να ήσουν εσύ.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να είμαι κάποια. Δεν σου φαίνεται λίγο περιοριστικό να πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα σε τέσσερις τύπισσες από μια σειρά;»

«Μην προσπαθείς να υπεκφύγεις.»

Η Ρέα το σκέφτηκε λίγο καθώς περπατούσαν στο στενό πεζοδρόμιο, σχεδόν η μία πίσω από την άλλη. Είχαν περάσει ένα ολόκληρο παρασκευασαββατοκύριακο βλέποντας δύο κύκλους από το Sex and the city σε DVD που είχε κατεβάσει από το ίντερνετ μια συνάδελφος της Γεωργίας και τα μοίραζε σαν ζεστά κουλουράκια. Τα πατζούρια είχαν παραμείνει καθ' όλη τη διάρκεια κλειστά, η τηλεόραση ανοικτή και τα ντυλιβεράδικα της γειτονιάς στέναξαν από τις παραγγελίες. Η Δευτέρα

ήρθε χωρίς καλά καλά να το καταλάβουν.

Δεν ήταν καθόλου σίγουρη πως της άρεσε η σειρά. Ήταν ευχάριστη και καλογραμμένη, αλλά δεν ένιωθε πως είχε ταυτιστεί με κάποια από τις ηρωίδες. Όμως για μία ακόμα φορά, η Γεωργία την προετοίμαζε για τον κόσμο. Με το να πρέπει να επιλέξει ποια ηρωίδα προτιμά την ώρα που περπατά στο στενό βρεγμένο πεζοδρόμιο, ήξερε ότι θα ήταν έτοιμη για τις ατελείωτες συζητήσεις στη δουλειά για το ίδιο ζήτημα. Όταν οι αντίστοιχες συνάδελφοι -ή τελοσπάντων οι γκόμενοι των αντίστοιχων συναδέλφων- κατέβαζαν τη σειρά και άρχιζαν να μοιράζουν τα φρεσκογραμμένα dvd μεταξύ τους.

«Μην προσπαθείς να υπεκφύγεις με μία από τις γνωστές σιωπές σου», την πείραξε χωρίς να γυρίσει καν να την κοιτάξει.

«Η Μιράντα. Θα ήθελα να ήμουν η Μιράντα», απάντησε σχεδόν κοφτά, σαν να φοβόταν ότι η Γεωργία θα άκουγε όλη την προηγούμενη σκέψη της.

«Μάλιστα, η Μιράντα, ο μικρός Ιανός. Και έτσι και γιουβέτσι, ανάμεσα σε δύο, μη σου πω και τρεις βάρκες. Δεν χρειαζόταν καν να το πεις εσύ, θα μπορούσα να το επιλέξω εγώ για εσένα.»

Η Ρέα υπέμενε σιωπηλά τα πειράγματα· γνώριζε ότι έπρεπε να πληρώσει για την προηγούμενη συζήτηση και δεν διαμαρτυρήθηκε. Έτσι κι αλλιώς δεν ήταν σίγουρη για το αν θα ήθελε να είναι η Μιράντα στο Sex and the city· το πρόβλημα ήταν πως δεν θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε άλλη. Ο μικρός Ιανός. Αυτή που δεν είπε τίποτα στη φίλη της για τον Παύλο· πάνε έξι μήνες τώρα. Είχε δικαιολογηθεί στον εαυτό της ότι τον είχε δει μόλις τρεις φορές σε αυτό το διάστημα, τίποτα σπουδαίο δηλαδή. Μια μικρή εκτόνωση, όταν της έφτανε το μουνί στο στόμα· ή όταν η Γεωργία πηδιδόταν στο διπλανό δωμάτιο· καταστάσεις που συχνά εμπλέκονταν μεταξύ τους.

Το ψέμα είναι πάντα περίπλοκο. Ακόμα θυμόταν τα ακροβατικά που έκανε προκειμένου να εξηγήσει στη Γεωργία το μυστικό του παστρικού σπιτιού του Παύλου, χωρίς να αναφέρει το όνομα του. Η νεαρή Βουλγάρα με το περίεργα ελληνικό όνομα που ευθυνόταν πια και για το δικό της παστρικότερο σπίτι, θα γινόταν αόριστα μια γνωστή μιας συναδέλφου από τη δουλειά. Ιανοσύνη σίγουρα. Μια ευγενική, γεμάτη αγάπη λέξη, που η Γεωργία της προσέδωσε για να μην την ονομάσει υποκρίτρια.

17

**ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ**

Η Ήλια καθόταν στον καναπέ χαζεύοντας το μάνιουαλ ενός smartphone. Πάνω στη δερμάτινη επιφάνεια του τραπεζιού ήταν ακουμπισμένα στη σειρά τα πόδια της και τρεις στοίβες από μάνιουαλ για ηλεκτρονικές συσκευές: όλες από τον παλιό κόσμο. Το βάρος των ποδιών έγερνε το δέρμα του τραπεζιού κι έφερνε τις στοίβες πιο κοντά.

Ήταν εμφανές πως το τραπεζάκι είχε αρκετά σχεδιαστικά λάθη, αλλά η Ήλια δεν ήθελε να το αποχωριστεί. Ήταν εμπνευσμένο από ένα αρχιτεκτονικό κίνημα των αρχών του 20ού αιώνα, και συγκεκριμένα μια καρέκλα, που η Βίβλος έλεγε ότι είχε αφιερωθεί σ' έναν διάσημο ζωγράφο της εποχής, τον Καντίνσκι. Οι τέχνες δεν ήταν ακριβώς ο τομέας της, αλλά από τα λίγα που είχε διαβάσει, το Μπαουχάουζ ήταν ένα κίνημα που πολύ θα άρεσε στους λουλουδίτες.

Όταν ο Μπρόιερ κατασκεύασε την πρώτη καρέκλα, είχε σωστά σκεφτεί ότι το δέρμα πάνω στους μεταλλικούς σωλήνες θα κύρτωνε από το βάρος του χρήστη της, ένα εφέ καθόλα επιθυμητό για μια καρέκλα, αλλά όχι για ένα τραπεζάκι. Με τον ίδιο τρόπο που η στοίβα από μάνιουαλ και μπροσούρες έγερνε προς τα πόδια της αυτήν τη στιγμή, έτσι είχαν γύρει στο παρελθόν πιάτα, ποτήρια και άλλα αντικείμενα που δεν εκτιμούσαν καθόλου αυτήν την ξαφνική μετατόπιση του κάθετου άξονα πάνω στον οποίο ήταν τοποθετημένα.

Η Ήλια δεν αμφισβητούσε το γεωμετρικό πόρισμα της Τζο, αλλά ήταν συναισθηματικά δεμένη με το προβληματικό τραπεζάκι. Ήταν η πρώτη κατασκευή που είχε καταφέρει να φτιάξει με τα χέρια της. Είχε κατεβάσει τα σχέδια καθώς και όλες τις οδηγίες από τη Βίβλο με τη βοήθεια της Μι, που της είχε φέρει και το δέρμα. Ύστερα η Μι την πήρε από το χέρι και την πήγε προς την εγκαταλελειμμένη πόλη για να ψάξουν για σωλήνες. Η Ήλια, όπως και πολλοί άλλοι, δεν είχε πατήσει ποτέ το πόδι της σε αυτό το στοιχειωμένο μέρος. Αλλά η Μι ήταν ανυποχώρητη: «Πώς σκατά θα γίνεις ιστορικός αν δεν επισκεφτείς τα ερείπια;» Ο τόνος της δεν μαρτυρούσε κανένα ίχνος στοργής.

Η Μι είχε δίκιο. Ο φόβος των ερειπίων ήταν μεγάλος και παράλογος, αλλά ακόμη πιο μεγάλη ήταν η περηφάνια της και η δίψα της να γίνει μια καλή ιστορικός. Πώς θα μπορούσε ένας αιγυπτιολόγος να φοβάται τις μούμιες; Κάπως έτσι η Ήλια έμαθε τα φαντάσματα των ερειπίων, να κόβει χαλκοσωλήνες και να δουλεύει τη φωτιά για να τους ενώσει με καλάι. Κατάλαβε πόσο δύσκολο είναι να ράβεις το δέρμα και να λειαίνεις την επιφάνειά του.

Η διαδικασία κατασκευής του τραπεζιού ήταν μια επιτυχία, αλλά τα

σχεδιαστικά προβλήματα έγιναν γρήγορα αντιληπτά. Σήμερα το σχέδιο έχει εγκαταλειφθεί πλήρως και βρίσκεται παροπλισμένο σε μια γωνιά της Βίβλου μαζί με χιλιάδες άλλες ιδέες που κανείς πια δεν χρησιμοποιεί. Για την Ήλια, το τραπέζι είναι το τρόπαιο που συμβολίζει τη συμφιλίωσή της με τα φαντάσματα.

Το επίμονο χτύπημα της πόρτας, ή μάλλον καλύτερα ένας πνιχτός, υπόκωφος γδούπος, την έβγαλε από την ευχάριστη αναπόληση. Ίσως κάποια γειτόνισσα, σκέφτηκε καθώς σήκωνε τα πόδια από το τραπεζάκι και οι στοίβες μετακινήθηκαν στον κάθετο άξονά τους για μια ακόμη φορά.

Σωριασμένη στο κατώφλι βρήκε την Τζο να μυζοκλαίει. Ή περίπου, καθώς το σώμα της δεν μπορούσε να βγάλει κάτι άλλο από σκόρπιους, μικρούς λυγμούς. Της έβγαλε τα σκονισμένα παπούτσια και το λερωμένο πανωφόρι εκεί στην είσοδο και την κουβάλησε στον καναπέ. Η Τζο δεν αντιδρούσε, αλλά ούτε και συνεργαζόταν. Καθώς την ακουμπούσε στον καναπέ, το μανίκι της είχε γεμίσει με μύξες και δάκρια και λίγο αίμα. Από τα τρία εστίασε στο τελευταίο και βρήκε την πηγή του στον ώμο της μικρής. Ένα κόψιμο μήκους τεσσάρων εκατοστών, όχι ιδιαίτερα βαθύ. Έπιασε μια πετσέτα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι και την τοποθέτησε στον ώμο της Τζο. Δεν ήθελε να λερώσει τον καναπέ της, και αυτή ήταν η πιο σοβαρή απειλή αυτής της πληγής. Οι γρατζουνιές στο πρόσωπο ήταν ακόμα πιο επιπόλαιες και η πετσέτα τις εξαφάνισε, αλλά ανάγκασαν την Τζο να την κοιτάξει στα μάτια.

«Τι έγινε;»

«Έπεσα.»

«Πού;»

«Στην αποθήκη θήτα.»

Η αποθήκη θήτα ήταν το πιο παλιό από τα πολλά μικρά καταφύγια που είχε φτιάξει η Τζο στην εγκαταλελειμμένη πόλη. Ήταν το πρώτο της και δεν το επισκεπτόταν σχεδόν ποτέ, καθώς στα δεκατρία που το έφτιαξε, είχε διαφορετικές προτεραιότητες. Ο πέμπτος όροφος ενός παλιού ετοιμόρροπου κτηρίου δεν ήταν η καταλληλότερη θέση για μια αποθήκη· αλλά ίσως για ένα παρατηρητήριο ή τελοσπάντων κάτι που ένα άλλο παιδί, σε μια άλλη εποχή, θα είχε ικανοποιήσει φτιάχνοντας ένα δεντρόσπιτο.

Τράβηξε ζεστό νερό από τον ηλιακό, το άφησε να βράζει και έριξε λίγο χαμομήλι σε δύο κούπες. Στην πρώτη έριξε και λίγη παπαρούνα. Άφησε το τσάι να κρυώνει και κατευθύνθηκε προς το χωλ, όπου φυλούσε το βαλιτσάκι με τις πρώτες βοήθειες· από τα εντόσθιά του έβγαλε ένα νήμα και μια χειρουργική βελόνα· το δωμάτιο μύρισε οινόπνευμα. Η Τζο μόρφασε λιγάκι από την ενόχληση και παραλίγο να της χυθεί το τσάι που μόλις είχε πάρει στο χέρι της. Η Ήλια χαμογέλασε ικανοποιημένα παρατηρώντας την Τζο να επιλέγει το σωστό τσάι, κι άρχισε να ράβει τα δύο ανοιγμένα κομμάτια δέρματος. Πέρα από μερικές αντανάκλαστικές κραυγές πόνου δεν αντάλλαξαν κουβέντα.

Βλέποντας τη στραπατσαρισμένη Τζο, η Ήλια παραδέχθηκε πως είχε πει ψέματα για τα ερείπια· ακόμη τα φοβόταν. Είχε μάθει να τα σέβεται, γιατί εκεί βρίσκονταν φυλακισμένες οι ψυχές χιλιάδων ανθρώπων. Τα επισκεπτόταν συχνά και η στοίβα με τις μπροσούρες ήταν ένα από τα πιο πρόσφατα ευρήματά. Όμως το να δηλώσει ότι δεν την ενοχλούσαν ήταν ένα ψέμα. Ειδικά όταν είχε μπροστά της την Τζο· ένα αγρίμι που δεν έδειχνε κανένα σεβασμό για τα φαντάσματα· που χρησιμοποιούσε την παλιά πόλη ως μια τεράστια αποθήκη υλικών. Έναν παλιό καμβά πάνω στον οποίο έφτιαχνε τα μικρά της αριστουργήματα, ένα τεράστιο Λοότ πάρκο. Κι αυτήν την πλήρη ανυποληψία η Ήλια την έβρισκε εξαιρετικά ελκυστική.

Ακόμα θυμάται τη γεύση της αδρεναλίνης, όταν η Τζο την πήγε στην αποθήκη θήτα. Η θέα ήταν υπέροχη και δεν θα την είχε δει ποτέ, αν η Τζο δεν την τραβούσε κάθε φορά που δέιλιαζε. Η Μι και η Τζο είχαν πολλά κοινά μεταξύ τους. Η αποθήκη θήτα ήταν ένα μισογκρεμισμένο, επικίνδυνο και άδειο μέρος· το τέλειο δεντρόσπιτο για τη 13χρονη Τζο. Ήταν όμως παράλογο να τη διατηρεί ακόμα στα 23 της, και ακόμα πιο παράλογο να τη σκαρφαλώνει με μια 28χρονη εθνολόγο που είχε αποφασίσει να μη φοβηθεί. Η έρημη πόλη ήταν ο φυσικός χώρος της Τζο και η Ήλια εμπιστευόταν τα ένστικτα της φυλής που άνηκε η μικρή. Τουλάχιστον μέχρι να καταλάβει που ακριβώς βρισκόταν η αποθήκη θήτα· αλλά τότε ήταν ήδη πια αργά.

Κάπως έτσι πηδήχτηκαν για πρώτη φορά στη σπηλιά της Τζο και η Ήλια κατάφερε να δει λίγο την έρημη πόλη μέσα από τα μάτια της μικρής. Ένα μέρος χωρίς φαντάσματα, μ' ένα παρελθόν που δεν είχε βάρος, αποστερημένο από κάθε μαγανεία. Ήταν μια ματιά που την είχε συνεπάρει, και ακόμα δεν είχε προλάβει να καταλάβει πόσα από τα κουμπιά της κατάφερε να πατήσει ταυτόχρονα η Τζο χωρίς καμία προσπάθεια. Ήταν σαν να πηδιόταν με ένα ιστορικό φαινόμενο εν εξελίξει· το αντιμετώπιζε πάντα με μεγάλη αγάπη και υπομονή. Για την Ήλια η Τζο αντιπροσώπευε τη γέννηση ενός καινούργιου κόσμου, και δεν μπορούσε να της διαφύγει η ειρωνεία ότι για την Τζο, ο κόσμος που ονειρεύονταν οι λουλουδίτες ήταν ένα λάθος, ένας παλιός κόσμος που θα αυτοκαταστρεφόταν· σύντομα μάλιστα.

Επιθεώρησε με περηφάνια τα πέντε ράμματα που μόλις είχε κάνει και ταυτόχρονα έριξε μια ματιά και στην υπόλοιπη Τζο, που είχε αρχίσει να ηρεμεί. Την πλήγωσε πριν δύο μήνες, όταν της ανακοίνωσε ότι δεν ήθελε πια να είναι ερωμένες· περισσότερο για την αχρείαστη σκληράδα, παρά για τη δήλωση καθεαυτή. Όμως -όπως και για πολλά ακόμα πράγματα- οι λέξεις για την Τζο δεν είχαν την ίδια βαρύτητα που είχαν για τους ανθρώπους σαν κι αυτή, που πατούσε ακόμα αρκετά γερά στο παρελθόν. Η Τζο την αρνήθηκε ως ερωμένη, αλλά δεν παρέβλεπε να την πηδαίει συχνά πυκνά. Ποιος είπε ότι τα ιστορικά φαινόμενα δεν είναι γεμάτα αντιφάσεις;

Αποφάσισε να της βγάλει και τα υπόλοιπα ρούχα, να τη σύρει ως το μπάνιο και να την πλύνει· δεν υπήρχε περίπτωση να την κοιμίσει στο κρεβάτι της

με όλη αυτήν τη σκόνη. Η Τζο έκανε πως διαμαρτύρεται, αλλά ήξερε τους κανόνες κι έτσι περιορίστηκε σε μια παθητική μορφή αντίστασης που χαρακτηριζόταν από την απροθυμία των άκρων της να συνεργαστούν.

Το νερό ήταν ζεστό, το σαπούνι στα χέρια της Ήλιας απαλό, αλλά η Τζο τα υπέμενε όλα αυτά, λες και κάποιος της έκανε κλύσμα. Η Ήλια την έλουσε με διάφορα κοσμητικά επίθετα που περιφέρονταν γύρω από την ιδέα ενός πεντάχρονου που περνάει την περίοδο του δεν-θέλω-να-πλένομαι. Το αγρίμι που τη “χώρισε”, γιατί ένιωθε ότι περιοριζόταν η ανεξαρτησία του, είχε πέσει στην ανάγκη της· κι αντί να το απολαύσει, γκρίνιαζε για τη χαμένη ανεξαρτησία, που η ίδια είχε παραδώσει με τιμές αρχηγού κράτους. Αν τα ιστορικά φαινόμενα είναι γεμάτα αντιφάσεις, τότε φαίνεται πως οι εθνολόγοι λατρεύουν τις αντιφάσεις των ιστορικών φαινομένων.

Η φρεσκοπλυμένη και ηττημένη Τζο κατευθύνθηκε τυλιγμένη με μια πετσέτα προς το κρεβάτι. Η παπαρούνα είχε κάνει ήδη το μαγικό της καθήκον και το μεγαλύτερο μέρος της έντασης είχε υποχωρήσει. Ή Τζο ήταν αντίθετη στη χρήση ψυχοτρόπων ουσιών, αλλά είχε μάθει τους κανόνες· όταν αφήνεσαι, δεν είσαι κύριος της μοίρας σου. Η Ήλια άρχισε να ετοιμάζεται κι αυτή για ύπνο. Έκλεισε τα πατζούρια, τοποθέτησε τη μαύρη βαλίτσα με τις πρώτες βοήθειες πίσω στο ντουλάπι, έπλυνε τα ποτήρια, κατούρησε και άλλαξε το κυπελάκι που είχε γεμίσει από το αίμα της -για μια ακόμα φορά ατίθασης- περιόδου. Πήγε να το ξαναβάλει, άλλαξε γνώμη και το πήρε μαζί της. Άνοιξε ένα αρωματικό μπουκαλάκι με αμυγδαλέλαιο, κάθισε επάνω στον κώλο της Τζο και άρχισε να μαλάζει την πλάτη της. Η Τζο μούγκρισε· όχι δυσάρεστα. Ήταν σαν τα ακροδάχτυλα της Ήλιας να είχαν βγάλει μικρές αόρατες βελόνες που είχαν συνδεθεί κατευθείαν με τον εγκέφαλο της Τζο, γιατί η Ήλια ήξερε ακριβώς με τι πάλευε εκείνη τη στιγμή η μικρή. Να την πηδήξω ή να μην την πηδήξω; Ή, για την ακρίβεια, θέλω πολύ να την πηδήξω, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ.

Όταν η μάχη κρίθηκε, η Τζο μουρμούρισε ευχαριστώ και πέντε λεπτά αργότερα η αναπνοή της είχε βαρύνει. Η Ήλια χαμογέλασε και συνέχισε να τη μαλάζει. Ήταν κι αυτή κουρασμένη. Κοίταξε λοξά το σιλικονένιο κυπελάκι στο κομοδίνο και υποσχέθηκε στον εαυτό της να μην πέσει για ύπνο προτού το ξαναβάλει.

18

**Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ**

Καθώς ξύπναγε η Τζο, ο ήλιος έφτανε στο αποκορύφωμά του και η πλευρά του κρεβατιού που κοιμόταν η Ήλια δεν έδειχνε κανένα σημάδι της παρουσίας της. Είχε μια μικρή θολούρα για τις ακριβείς συνθήκες του τέλους της βραδιάς, αλλά ήξερε πως η Ήλια ξυπνάει νωρίς. Αδειασε την κύστη της στο μπάνιο και τη γέμισε ξανά με μια κούπα κρύου καφέ που την περίμενε στην κουζίνα· δεν έδειξε να δυσανασχετεί με τη θερμοκρασία, μόνο με την έλλειψη υδατανθράκων. Έριξε τρεις κουταλιές ζάχαρη και τον κατέβασε μονορούφι.

Όταν το σκριπτ θεμελιωδών διαδικασιών ολοκληρώθηκε, η Τζο άρχισε να ψάχνει την Ήλια· αποτυχημένα. Το πρώτο πράγμα που κατάφερε να δει, όταν τα μάτια της συνήθισαν το εκτυφλωτικό φως της βεράντας, ήταν η γειτόνισσα που έδειχνε να μην εκτιμά ιδιαίτερα την παρουσία της· ή μάλλον το γεγονός ότι η Τζο περιφερόταν γυμνή. Ο ήλιος είχε ζεστάνει τον αέρα και η μεταβλητή ρούχα δεν αποτελούσε μέρος του σκριπτ θεμελιωδών διαδικασιών για κάθε θερμοκρασία μεγαλύτερη ή ίση των 24 βαθμών Κελσίου.

124

Άρχισε να περιεργάζεται τα φυλλάδια και τα μάνιουαλ που βρίσκονταν πάνω στο πραγματικά άχρηστο τραπεζάκι του σαλονιού. Υποθέτοντας πως η Ήλια δεν απέκτησε ξαφνικά κάποιο έντονο ενδιαφέρον για βιντ συσκευές, έβαλε τον κύλο της κάτω και άρχισε να προσπαθεί να καταλάβει αν είχαν κάποια συνοχή μεταξύ τους. Υπήρχαν τρεις ντάνες με ανάκατα μάνιουαλ και τεχνικά άχρηστες μπροσούρες. Η μόνη διαφορά μεταξύ τους ήταν η παλαιότητα του χαρτιού που ήταν τυπωμένα και άρα μάλλον και η εποχή από την οποία προέρχονταν. Στην πρώτη και πιο κιτρινωμένη, το χαρτί συνήθως δεν ήταν καν γυαλιστερό. Το ενδιαφέρον της εξαφανίστηκε γρήγορα αλλά όχι πριν ακούσει την Ήλια να επιστρέφει στο σπίτι.

«Αποφάσεις να γίνεις τέκης σαν εμένα;» πετάχτηκε και την υποδέχθηκε στην είσοδο περιπαικτικά.

«Όχι μωρέ, απλά προσπαθώ να τελειώσω ένα άρθρο που γράφω για τη Βίβλο πάνω στις καταναλωτικές συνήθειες του παλιού κόσμου. Για την ακρίβεια, προσπαθώ να καταλάβω τα διάφορα ιδεολογικά στοιχεία που παρεισφρήσαν ακόμα και στα μάνιουαλ. Πόσο μεγάλο κομμάτι τους δηλαδή δεν επιτελούσε κανένα χρηστικό σκοπό, αλλά είχε τυπωθεί με βασικό στόχο να κάνει τον αγοραστή της συσκευής να νιώσει καλά με την αγορά του. Την εποχή εκείνη το ονόμαζαν after-sale service.»

«Αυτό το ξέρουμε όλοι οι τέκνηδες που δεν κάνουμε ποτέ τον κόπο να κοιτάμε τις μπροσούρες. Και οι ντάνες;»

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο πολύ άλλαξαν τα προπαγανδιστικά

στοιχεία των μάνιουαλ μέσα στα σαράντα χρόνια από το 1975 μέχρι το 2015 που εξετάζω», είπε με μια ανάσα και ξεφόρτωσε από την πλάτη της την τσάντα της.

«Οι καταναλωτικές συνήθειες άλλαξαν την εποχή εκείνη, κι έτσι προσπάθησα να τα δω ανά εποχές. Πάρε για παράδειγμα τα ηχοσυστήματα ή HiFi, όπως τα έλεγαν τότε. Τη δεκαετία του '70 και του '80 το να διαθέτεις ένα καλό, αλλά βασικά ακριβό ηχοσύστημα βρισκόταν στην κορυφή των τεχνοπολιτιστικών αναφορών του δυτικού κόσμου. Η ποιότητα των ηλεκτρονικών συνδυαζόταν με την ποιότητα της μουσικής που άκουγες και ακόμα περισσότερο, μια καλή δισκοθήκη θεωρούταν σημάδι πολιτισμικής καλλιέργειας σε μια νεώτερη γενιά που δεν έβρισκε τόσο γοητευτικές τις βαρυφορτωμένες βιβλιοθήκες. Παρά την ξεκάθαρη μάχη για το κοινωνικό στάτους, οι χρήστες των HiFi αρνούνταν κατηγορηματικά κάθε σχέση με αυτό· έριζαν για τα επικαλυμμένα με χρυσό βύσματα και για το αν αυτά είχαν κάποια μαγική ιδιότητα πάνω στα ηχητικά κύματα, μόνο και μόνο επειδή ήταν χρυσά.

«Δεν είχαν», πετάχτηκε η Τζο που ήθελε να συμμετάσχει στη συζήτηση.

«Όχι, δεν είχαν, αλλά σε μια υποτίθεται τόσο απομαγεμένη εποχή, οι άνθρωποι είχαν τις ίδιες πάνω κάτω φαντασιώσεις με τους ανθρώπους της αναγέννησης, όταν πίστευαν ότι η σκόνη χρυσού ή οι πέρλες μαργαριταριών κάνουν καλό στην υγεία επειδή είναι ακριβές και πολύτιμες.»

«Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό ήταν το φετίχ του πολιτισμού τους; Οι λουλουδίτες είναι γεμάτοι τέτοια.»

«Σαφώς, αλλά το πιο εντυπωσιακό στοιχείο δεν είναι η μαγικοθρησκευτική πίστη των ανθρώπων στην τεχνολογία. Είναι η ευκολία με την οποία αλλαγοπιστούν. Μέχρι το 2000 η πίστη στα επικρυσωμένα βύσματα είχε ξεφτίσει. Όχι γιατί κατάλαβαν τη ματαιότητά τους, αλλά γιατί το HiFi ως δείκτης κοινωνικής καλλιέργειας είχε υποχωρήσει. Μέχρι το 2005 έγινε παντελώς αδιάφορο, και τη θέση του πήραν τα κινητά και τα mp3 players. Η ποιότητα του ήχου έπαψε να αποτελεί κοινωνική αναφορά και τη θέση της πήρε το μέγεθος της συσκευής. Οι μπροσούρες, τα ευαγγέλια της εποχής, φώναζαν ήδη όσο πιο μικρό τόσο πιο ποθητό.»

«Να το ονομάσεις το νησί των λωτοφάγων», τιτίβισε η Τζο.

Το βλέμμα της Ήλιας επιθεωρούσε ήδη τις ντάνες για πιθανές ακαταστασίες. Ήταν περίεργη, το ήξερε, αλλά ευτυχώς όλα φαίνονταν στη θέση τους. Εκτός από τον καναπέ. Προσπάθησε να πολεμήσει μέσα την ακαταμάχητη επιθυμία να γκρινιάξει. Κοίταξε τα πραγματικά όμορφα κωλομέρια της Τζο, που ετοίμαζε φρέσκο καφέ στην κουζίνα, και προσπάθησε να σκεφτεί πόσο πολύ την κάβλωναν. Τους στενούς της ώμους και τον σχετικά κοντό λαιμό, που της άρεσε τόσο πολύ να δαγκώνει. Αλλά το σπασικλάκι μέσα της δεν έλεγε να ησυχάσει.

Η Τζο γύρισε τον κορμό της και προσπάθησε να καταλάβει γιατί η Ήλια δεν

σχολίασε τον τίτλο που πρότεινε. Η Ήλια την κοίταξε στα μάτια και της είπε απνευστί.

«Πήγα να πάρω λίγη φέτα γιατί έλεγα να φτιάξω φακές. Θα κάτσεις να φάμε, να υποθέσω, ε; Είπα στη Δανάη και στην Παν να μην έρθουν σήμερα για φαΐ, γιατί θα σου έκανα το τραπέζι· ξέρω πως δεν τις συμπαθείς.»

Η Τζο προσπάθησε να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω από την εντελώς βαρετή και άχρηστη πρόταση. Η Παν και η Δανάη, ίσως το τρίτο πιο βαρετό ζευγάρι του οικισμού, μιλούσαν συνέχεια για τα παιδιά τους, τον κήπο τους και τα ζαρζαβατικά τους.

«Αν είναι να σου κόβω την ανάσα κάθε φορά που με βλέπεις γυμνή, να πάω να φορέσω κάτι, γιατί πραγματικά θέλω να ακούσω την ιστορία.»

Άφησε τον καφέ και πήγε προς τον καναπέ να πάρει κάτι ρούχα που κείτονταν τριγύρω· τότε είδε αυτό που έκανε την Ήλια μετρο της κοινοτοπίας. Ήταν η γύμνια της, ναι, αλλά δυστυχώς όχι η κάβλα της, που την είχε αποσβολώσει.

«Θα το καθαρίσω, υπόσχομαι.»

«Αφού είσαι γυμνοσάλιαγκας, ρε Τζο, γιατί δεν φοράς κάτι να μην τα κάνουν όλα χάλια;»

«Θα το καθαρίσω, σόρρυ, δεν το σκέφτηκα» ξανάπε η Τζο και πήγε και βούτηξε την Ήλια από τους ώμους, κολλώντας τη στον τοίχο.

«Δεν θέλω να σου γκρινιάζω, αλλά ξέρεις ότι είμαι περίεργη...»

«Έχεις δίκιο, συγγνώμη, αλλά άσε με τώρα να σου δείξω πόσο έμπρακτα στεναχωρημένη είμαι. Το μουνί μου είναι μούσκεμα από το κλάμα.»

Τα κουμπιά της Ήλιας. Η Τζο είχε καταχωρημένα τρία-τέσσερα που δούλευαν πάντα. Ήταν σπαστική με την καθαριότητα· ακόμα κι όταν πηδούνταν δεν θα παρέλειπε να αλλάξει σεντόνια την επόμενη μέρα. Αλλά η Τζο ήξερε πως όταν η Ήλια ασχολούταν πολύ με τα σεντόνια, είχε καιρό να γαμηθεί. Και υποψιαζόταν πως αυτόν τον καιρό ήταν δυστυχώς η μοναδική που είχε πρόσβαση στο μουνί της. Ήθελε να την ηρεμήσει, με τον ίδιο αγαπησιάρικο τρόπο που την είχε ηρεμήσει η Ήλια χτες το βράδυ.

Την τράβηξε προς το υπνοδωμάτιο. Η Ήλια διαμαρτυρήθηκε πως είχε ακόμα περίοδο, αλλά αυτό δεν σταμάτησε το τραβολόγημα. Πρόσθεσε μόνο μια στάση στο μπάνιο, όπου η Τζο τράβηξε μια πετσέτα με το ένα της χέρι, την ώρα που το άλλο προσπαθούσε να τραβήξει το κυπελάκι της περιόδου από το μουνί της. Κάτι που δεν συνέβαλε ιδιαίτερα στην απαστράπτουσα καθαριότητα των πλακακιών του χωλ. Μέχρι να φτάσουν στο κρεβάτι, είχε παραιτηθεί από τις διαμαρτυρίες κι είχε αφεθεί στα χέρια του ιστορικού φαινομένου. Έτσι κι αλλιώς θα έπρεπε να καθαρίσει μετά, οπότε γιατί να μην τα κάνουν όλα πούτανα τώρα;

Το κρεβάτι είχε γεμίσει αίματα και χύσια και η πετσέτα που τράβηξε η Τζο από το μπάνιο δεν ήταν παρά ένα φύλο συκής για να ηρεμήσει τις νευρώσεις του σπασίικλα. Η μικρή χαμογελούσε σχεδόν θριαμβευτικά που είχε την Ήλια μέσα σε αυτό το σφαγείο.

«Δεν μου αρέσει που είμαι σπαστική. Δεν ήθελα καν να το αναφέρω.»

«Δεν πειράζει. Ήμουν αμαλάκας που σου λέρωσα τον καναπέ και δεν το σκέφτηκα καθόλου. Άλλωστε αν δεν γκρινιάξεις για κάποιου είδους καθαριότητα, πώς θα ξέρω κι εγώ ότι θέλεις να ηγηχτείς;»

«Είδες τα κουσούρια που έχουμε εμείς οι άνθρωποι του παλιού κόσμου;»

«Πφφφ, ήσουν βαριά πέντε όταν η χώρα βγήκε από το ευρώ και βαριά εννιά όταν έσκαγαν τα πυρηνικά μανιτάρια· αλλά γουστάρεις τρελά να περνιέσαι για άνθρωπος του παλιού κόσμου. Ούτε ο Σιμ τέτοια προσκόλληση.»

«Μιλάει για προσκόλληση στο παρελθόν ένα ενεργό μέλος των CapUη;»

«Με ψέγεις που προσπαθώ να μάθω την αλήθεια ανάμεσα στην προπαγάνδα της Βίβλου των λουλουδιτών;»

«Όχι, απλά σου υπενθυμίζω ότι κανείς μας δεν είναι ελεύθερος από τα φαντάσματα του παλιού κόσμου.»

«Ούτε καν οι χαρούμενες οικογένειες που μένουνε γύρω σου και γεννοβολάνε; Σαν την Παν και τη Δανάη;»

«Ούτε καν αυτές. Το γεγονός ότι το κάνουν τόσο μεγάλο θέμα που γεννοβολάνε είναι περισσότερο δεμένο με το παρελθόν απ' ό,τι φαντάζεσαι. Με το γεγονός, δηλαδή, ότι η προηγούμενη γενιά ήταν εντελώς στείρα.»

«Αυτό δεν μας εμπόδισε να κάνουμε παιδιά.»

«Δεν μας εμπόδισε να κάνουμε παιδιά, μας εμπόδισε να κάνουμε παιδιά με τον τρόπο που τα παιδιά γεννιούνταν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Κι αυτό είχε ένα αντίκτυπο στους ανθρώπους. Τα ωάρια μου δεν μπορούν να γονιμοποιηθούν και κάθε μήνα έχω μια αστεία σύντομη περίοδο να μου το υπενθυμίζει.»

«Νόμιζα ότι δεν σε πείραζε...»

«Δεν με πειράζει, αλλά μπορώ να καταλάβω γιατί πείραζε τους γονείς των παιδιών που τώρα μεγάλωσαν και νιώθουν την ανάγκη να γεννοβολάνε. Παρότι τα παιδιά αυτά γεννήθηκαν μετά το τέλος του παλιού κόσμου, οι φαντασιώσεις τους είναι ακόμα εδραιωμένες στο παρελθόν.»

«Να μην ξεχάσεις να το πεις αυτό στους λουλουδίτες. Α! Και σε αυτές που γεννοβολάνε περήφανες τον νέο γενναίο κόσμο...»

«Από τον οποίο να υποθέσω εσύ έχεις ξεφύγει, μικρέ μου γυμνο-σάλιαγκα;»

«Πολύ περισσότερο από όλους αυτούς.»

Η Ήλια δεν απάντησε παρότι ένα κομμάτι της πολύ το ήθελε· το υπόλοιπο της έλεγε να το βουλώσει. Η Τζο ήταν κι αυτή θύμα της ίδιας περήφανης άγνοιας για την οποία κατηγορούσε τους συνομηλικούς της. Μόνο με έναν πολύ ενδιαφέροντα τρόπο. Το μήλο κάτω από τη μηλιά...

Η Ήλια σηκώθηκε και ξεκίνησε να συγυρίζει το σφαγείο. Η Τζο την κοίταξε επιτιμητικά· της δικαιολογήθηκε ότι αν το αίμα ξεραθεί δεν θα βγαίνει με τίποτα. Η Τζο υποχώρησε σε αυτό το λογικό επιχείρημα και πήγε στην κουζίνα να φτιάξει τις φακές με τη συνταγή που της είχε μάθει ο πατέρας της και ο καθένας μπορούσε να βρει στη Βίβλο. Ο Σιμ θα πρέπει να έχει γράψει πάνω από 400 συνταγές μαγειρικής στη Βίβλο. Η Ήλια λάτρευε τον

Σίμωνα και τη μαγειρική του. Ώρες ώρες η Τζο αναρωτιόταν αν τη γούσταρε περισσότερο εξαιτίας του· μια γνήσια απορία που δεν χρειαζόταν καν να απαντηθεί.

Ό,τι χρειαζόταν να ξέρει η Τζο για την αγάπη της Ηλίας βρισκόταν αυτήν τη στιγμή ανάμεσα στα κατακόκκινα δάχτυλά της και στα μάτια της την ώρα που έχυνε· ή που έτρωγε της φακές της· ή που της έλεγε ιστορίες από τον παλιό κόσμο· ή που την περιέθαλπε όταν αυτή της χτυπούσε την πόρτα αργά τη νύχτα.

Δύο μεγάλα πιάτα φακές είχαν ήδη αδειάσει, η Τζο είχε επιτέλους πλύνει τα χέρια της από τα αίματα και ο ήλιος είχε γύρει αρκετά, έτσι ώστε να μπαίνει από την μπαλκονόπορτα. Ο κόσμος μπορεί να πήγαινε κατά διαόλου, αλλά, γι' αυτήν και μόνο τη στιγμή, η εντροπία φαινόταν να έχει την ευγένεια να τους παραχωρήσει μερικά λεπτά αδράνειας.

«Υπάρχει μια ιδιωτική πρωτοβουλία που νομίζω θα σου αρέσει. Προσπαθούν να φτιάξουν έναν υποθαλάσσιο οικισμό για να προφυλάσσονται από τη ραδιενέργεια. Ζητάνε κόσμο που ξέρει από αυτοματισμούς κι έλεγα να περάσω να δω τι κάνουν.»

«Στον Ποσειδώνα; Το σκέφτηκα κάποια στιγμή όταν ανακοινώθηκε η πρωτοβουλία στην Αγορά, αλλά νομίζω ότι μου αρέσει να ζω εδώ στην πόλη με τους κανονικούς ανθρώπους που γεννοβολάνε. Λατρεύω κάτι φρικιά σαν κι εσάς, αλλά αν θέλω να γίνω καλή ιστορικός, θα πρέπει να παραμείνω κανονικός άνθρωπος.»

«Φρικό ξεφρικό, δεν είμαι εγώ μανιακή με την καθαριότητα. Είναι αδύνατο να ζήσεις χωρίς ραδιονουκλίδια σ' έναν κόσμο γεμάτο από δαύτα.»

«Έχεις δίκιο, η ιδέα του Ποσειδώνα είναι εντελώς τρελή και η μανία μου με την καθαριότητα ένα οικογενειακό κατάλοιπο, αλλά μην είσαι τόσο σκληρή. Οι εμπειρίες από τον πόλεμο, από τις βόμβες, τους καρκίνους, την έλλειψη φαρμάκων, άλλαξε εντελώς τις προτεραιότητές τους. Η μαζικότητα των θανάτων και η αδυναμία τους να κάνουν οτιδήποτε γι' αυτό έκανε τους ανθρώπους να απαντήσουν με τρόπους που σήμερα σου φαίνονται παράλογοι. Για σκέψου το λίγο. Όσο παραπάνω ραδιενεργή σκόνη είχες επάνω σου, τόσο μεγαλύτερη η πιθανότητα να πεθάνεις από τα εγκαύματα, την ασθένεια της ραδιενέργειας ή τις επιπλοκές που θα σε ακολουθούσαν στην υπόλοιπη ζωή σου. Το να είσαι καθαρός, σχεδόν αποστειρωμένος, ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσεις να επηρεάσεις κάπως τη μοίρα σου. Είτε σε προσωπικό είτε σε συλλογικό επίπεδο, οι άνθρωποι του παλιού κόσμου πίστευαν πως είναι κύριοι της μοίρας τους. Και σε αυτό το σημείο δεν διαφέρεις πολύ· δεν έχεις υιοθετήσει όλες τις παρανοϊκές ιδέες που ταλάνιζαν τον παλιό κόσμο, αλλά η βασική σου φαντασίωση είναι ότι μπορείς να κυριαρχήσεις πάνω στη μοίρα σου.

Τα φυλλάδια και τα μάνιουαλ που διαβάζω αντικατοπτρίζουν συνέχεια αυτήν τη θεμελιώδη φαντασίωση. Μπορεί να μένεις 60 χιλιόμετρα μακριά από τη δουλειά σου, αλλά αυτό δεν θα σε εμποδίσει να πηγαίνεις εκεί με

το τάδε νέο αυτοκίνητο. Αν δεν σου αρέσει η μύτη σου ή ο κώλος σου, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Διότι με την τάδε κρέμα ή την τάδε εγχείρηση μπορείς να αλλάξεις τον εαυτό σου, όπως εσύ θέλεις. Ήταν τόσο ισχυρή αυτή η φαντασίωση της παντοδυναμίας τους, που είχαν φτάσει να πιστέψουν ακόμα πως και οι κλανιές τους ευθύνονταν για τις μεταβολές της θερμοκρασίας ολόκληρου του πλανήτη.

Σκέψου λοιπόν τις πρώτες ανταλλαγές πυρηνικών πυραύλων σε μια τέτοια κοινωνία. Σκέψου πόσο απροετοίμαστους τους είχε αφήσει ο ιδεολογικός μηχανισμός της προπαγάνδας τους. Ήξεραν είκοσι τρόπους για να γυμνάσουν τους κοιλιακούς τους, αλλά σχεδόν τίποτα για το πώς να αντιμετωπίζουν ένα πυρηνικό μανιτάρι. Ο πόλεμος τους ήρθε τόσο απροσδόκητα που οι μηχανισμοί της αγοράς τους δεν πρόλαβαν να αρχίσουν να πουλάνε μετρητές ραδιενέργειας, πυρηνικά καταφύγια και πρετ-α-πορτέ στολές ραδιενεργού πολέμου. Οι μηχανισμοί προπαγάνδας δεν πρόλαβαν να εμπορευματοποιήσουν τη νέα ανάγκη.

Τα πυρηνικά μανιτάρια, η αντίσταση στα πολεμοχαρή κελεύσματα των κεντρικών κυβερνήσεων και η κατάρρευση των κρατικών δομών που ακολούθησε δημιούργησαν ένα περιβάλλον πλήρους αδυναμίας, στο οποίο οι άνθρωποι έπρεπε να αντιδράσουν κάπως ως κύριοι της μοίρας τους. Το αποτέλεσμα ήταν ακόμα μεγαλύτερη διάσπαση. Ολόκληρες περιοχές αυτονομήθηκαν και κήρυξαν την αυτοτέλειά τους για να μη χρειαστεί να πάνε να πολεμήσουν σε κάποια μακρινή χώρα ή να δουν το τρομερό μανιτάρι στην πόλη τους. Από την άλλη, όμως, σε προσωπικό επίπεδο, η αδυναμία ήταν συντριπτική. Και έτσι η καθαριότητα έγινε το μοναδικό τους όπλο.

Οι ιστορικοί ακόμα ερίζουμε για το πόσες ζωές έσωσαν αυτές οι μέθοδοι: πιθανότατα δεν θα μάθουμε ποτέ αν υπήρχε κάποιος αντίκτυπος στη συνολική θνησιμότητα. Αυτό για το οποίο είμαστε σίγουροι είναι ότι η μανία με την καθαριότητα ήταν το μοναδικό ξόρκι που κατάφερε να βρει ο παλιός κόσμος για να αντιμετωπίσει το κακό. Κι αυτό το ξόρκι μας επηρεάζει ακόμα και σήμερα· κάνοντας εσένα να γελάς που η φίλη σου σηκώνεται να πλύνει το κάλυμμα του καναπέ από τα εμφανώς μη ραδιενεργά ζουμιά του μουνιού σου.»

19

ΔΙΑΚΟΠΟΔΑΝΕΙΟ

«Μα δεν έχω ξεχρεώσει ακόμα την κάρτα από πέρσι, ρε Γεωργίτσα.»
«Και θέλεις να τιμωρήσεις τον εαυτό σου μένοντας στο καμίνι όλο το καλοκαίρι;»

«Λέω απλά ότι είναι παράλογο να προσπαθείς να με πείσεις να πάρω διακοποδάνειο.»

«Το επιτόκιο είναι πολύ χαμηλότερο από την κάρτα που ξεχρεώνεις.»

«Κάτσε να φτάσει Ιούνης και βλέπουμε.»

«Είναι η ευκαιρία σου να κάνεις αίτηση. Δίνουν τους πρώτους τρεις μήνες χωρίς τόκο και σου επιστρέφουν 3% για όλες τις αποδείξεις που θα φέρεις από τις διακοπές. Αν είσαι λίγο έξυπνη, θα το πάρεις, θα ξεχρεώσεις την κάρτα με το ληστρικό επιτόκιο και θα χρησιμοποιήσεις τα υπόλοιπα για να πας διακοπές μαζί μου.»

«Δεν ξέρω, όλα αυτά μου φαίνονται υπερβολικά περίπλοκα.»

«Μην ξεχνάς τη Φολέγανδρο, φιλενάδα. Οι φετινές μας διακοπές θα είναι ακόμα καλύτερες.»

«Πες μου ότι δεν πηδιέσαι με τον τύπο από την τράπεζα που θέλει να μας δώσει τα δάνεια...»

«Έτερον εκάτερον. Ποιος μας απαγορεύει να ανακαλύπτουμε καλές ιδέες σε αυτούς που πηδάμε; Ο λόγος που είσαι μονίμως χρεωμένη είναι ότι χρησιμοποιείς την πιστωτική σου κάρτα. Η πιστωτική έχει ληστρικό επιτόκιο και ο βασικός λόγος που όλοι τη χρησιμοποιούν είναι ότι δεν θέλουν να μπλέξουν με τη γραφειοκρατία ενός κανονικού δάνειου με το μισό επιτόκιο. Στην ουσία οι τράπεζες εκμεταλλεύονται την απέχθειά μας να μπλεκόμαστε με τα κακά δάνεια και τη χαρτούρα τους, τη στιγμή που η πιστωτική είναι ένα δάνειο light. Υποτίθεται. Γιατί στην πραγματικότητα είναι πολύ χειρότερη.»

«Θα με σκοτώσει η μάνα μου αν μάθει ότι πήρα δάνειο.»

«Ενώ τώρα εννοείς που έχεις πάρει δάνειο από την πιστωτική είναι όλα μια χαρά. Φιλενάδα, είσαι 33 χρονών γαϊδάρα, δεν γίνεται να ασχολείσαι ακόμα με το τι θέλει η μάνα σου. Ειδικά όταν οι τράπεζες εκμεταλλεύονται ακριβώς αυτήν την απέχθεια της μάνας σου για τα κανονικά δάνεια, που έχουν επιτόκιο 9%, και έτσι σας βαράνε στο κεφάλι το 18% της πιστωτικής. Γαμώ τις μαθηματικές διάνοιες είναι η μάνα σου.»

«Καλά, δεν ξέρω, ακόμα Μάης είναι. Αν συνεχίσεις να τον βλέπεις μέχρι τον Ιούνιο, μπορεί να σκεφτώ να κάνω αίτηση. Είμαι σίγουρη πως η "προσφορά" δεν θα έχει λήξει μέχρι τότε.»

Δύο υπερφορτωμένες κάρτες και δεν είχε καταφύγει σε καμία υπερβολή. Εκτός από εκείνο το ταξίδι στη Μάλτα με τον Νίκο πριν δυο χρόνια που την

τσάκισε· οικονομικά και ψυχολογικά. Θα ήταν υποτίθεται το τέλειο ταξίδι με όλα τα προαπαιτούμενα εξασφαλισμένα. Το ξενοδοχείο ήταν άνετο αλλά χωρίς κίτς πολυτέλειες, το νησί ξερό και ανεμοδαρμένο. Ότι χρειαζόνταν για να ηρεμήσουν μετά από μια δύσκολη χρονιά· τότε πίστευε ακόμα ότι έφταιγε η δύσκολη χρονιά για τα δεινά της πιο μακροχρόνιας σχέσης της. Δύο χρόνια παρά έναν μήνα. Θα είχαν επέτειο μια βδομάδα μετά τη Μάλτα και ήθελε να είναι όλα όπως όταν πρωτογνωρίστηκαν· η καθημερινότητα, σαν άλλος σκόρος, είχε γεμίσει το υπέροχο κασμίρι της σχέσης τους με τρύπες. Κακιά πεταλούδα. Έτσι αποφάσισαν μετά από έναν καυγά να πετάξουν μακριά στη Μάλτα για να ξορκίσουν την κακιά πεταλούδα. Η αλήθεια είναι ότι η πεταλούδα δεν μπορούσε να πετάξει μέχρι τη Μάλτα· τους περίμενε καρτερικά να επιστρέψουν στην Αθήνα.

Γιόρτασαν τη δεύτερη επέτειό τους με τυμπανοκρουσίες. Το banana moon γέμισε μαζί με την πιστωτική της· απαραίτητες θυσίες για να πάει καλά η νέα σχολική χρονιά και να μην επιστρέψει η πεταλούδα. Η θυσία δεν ήταν και πολύ πετυχημένη. Η κακιά πεταλούδα, δηλαδή η μάνα του Νίκου, δεν θα τους άφηνε έτσι εύκολα. Είχε ένα μικρό ξενοδοχείο στην Κάρπαθο, μάλλον διάγραψέ το, είχε μερικά rooms to let που τα ονόμαζε ξενοδοχείο στην Κάρπαθο, και ήθελε ο κανακάρης της να το αναλάβει. Το “ξενοδοχείο” τους πρόσφερε μια εύκολη ζωή κι ο μοναχογιός δεν ήθελε να της χαλάσει το χατίρι.

132

Αλλά μαζί με τις ανέσεις των εσόδων του ξενοδοχείου έρχονταν και τα ρέστα. Να βρει ένα κορίτσι από τον τόπο του, κι όχι μια ξένη· πόσο μάλλον μια ξένη που δεν ήταν κανονική γυναίκα γιατί δεν φόραγε τρία κιλά μείκ-απ, όπως συνήθιζαν τα κορίτσια του τόπου τους.

Κι ας προσπαθούσε. Φορούσε ό,τι πιο επίσημο γινόταν που να μην είναι ξέκωλο και βαφόταν μέχρι που δεν άντεχε τον εαυτό της. Πόσο μάλλον που το μεγαλύτερο ελάττωμά της δεν ήταν το διακριτικό κονσίλερ, αλλά το γεγονός ότι δεν προερχόταν από τη μίξη κάποιων μακρύτερων ή εγγύτερων ξαδερφιών του Νίκου, όπως ήταν τόσο συνηθισμένο σε όλα αυτά τα μικρά νησιά.

Ο Νίκος λοιπόν δεν είχε προβλήματα με τις κάρτες του ακριβώς επειδή δεν ήθελε να απογαλακτιστεί από τη μάνα του. Κι αυτό βούρλιζε τη Ρέα ακόμα περισσότερο. Οι διακοπές στη Μάλτα ήταν υπέροχες, αλλά αυτή δύο χρόνια αργότερα ακόμα πάσχιζε να τις ξεπληρώσει, τη στιγμή που ο Νίκος απλά τα έβαλε στα έξοδα του ξενοδοχείου. Ας μην ήταν γνωστός ο εφοριακός και θα σου έλεγα εγώ τι έξοδα παράστασης ήταν αυτά.

Της φαινόταν πολύ άδικο να κρύβεται αυτός πίσω από τη φούστα της μάνας του, την ίδια στιγμή που της ίδιας της έβγαине ο κώλος να παραμένει ανεξάρτητη και εκτός της επιρροής της δικής της οικογένειας. Ένωθε συνεχώς πως πάλευε αδιάκοπα γι' αυτήν τη σχέση, γι' αυτήν τη δουλειά, γι' αυτήν τη σιλουέτα, τη στιγμή που ο Νίκος καθόταν πασάς στα Γιάννενα και δεν ήθελε να κουνήσει το δακτυλάκι του.

Είχε βάλει τόσα πολλά σε αυτήν τη σχέση. Και όχι, δεν ζητούσε απόδειξη, που έλεγε και το γνωστό ανέκδοτο· ζητούσε μόνο να δείξει και ο άλλος ότι δεν είναι στ' αρχίδια του. Ότι νοιάζεται κι αυτός λίγο για τη σχέση κι όχι μόνο για τη βολή του. Το ταξίδι στη Μάλτα ήταν υπέροχο, αλλά δεν έκανε τίποτα για να βοηθήσει το παράπονο της Ρέας. Κι έτσι η θυσία στους θεούς των πιστωτικών καρτών εκείνο το καλοκαίρι πήγε στον βρόντο.

Η Γεωργία είχε δίκιο. Χρειαζόταν μια Φολέγανδρο όσο τίποτε άλλο αυτό το καλοκαίρι. Ο χειμώνας στη δουλειά ήταν στριμμένος και το αφεντικό γκρίνιαζε συνεχώς πως δεν τα πηγαίνουν αρκετά καλά. Στην ουσία γκρίνιαζε γιατί οι συνάδελφοί του τα πήγαιναν καλύτερα· στον τομέα της, τουλάχιστον, οι πωλήσεις αυξάνονταν με πολύ καλύτερους ρυθμούς απ' ό,τι τα προηγούμενα χρόνια. Η γκρίνια στη δουλειά, όπως και στις σχέσεις, είναι μια κακιά πεταλούδα που σε κατατρώει. Τις χρειαζόταν αυτές τις διακοπές.

Ήξερε ότι οι θυσίες στους θεούς των πιστωτικών καρτών δεν είχαν πάντα αποτέλεσμα. Ότι η Γεωργία είχε συνδέσει για μια ακόμη φορά το μυαλό της με το μουνί της και ότι μέσα στο επόμενο εξάμηνο θα είχε γίνει εξπέρ στις πωλήσεις δανείων. Ίσως ο τραπεζικός υπάλληλος να είχε δίκιο· οι τόκοι της πιστωτικής ήταν ληστρικοί. Απλά σου διατηρούσαν την ψευδαίσθηση ότι δεν έχεις δάνεια. Ίσως τελικά αυτή η ψευδαίσθηση να της κόστιζε πολύ παραπάνω και να πρέπει να κάνει τη βουτιά να αποκτήσει και η ίδια ένα επίσημο δάνειο με υπογραφές και τα πάντα.

Όπως όταν χώρισε με τον Νίκο, η ψευδαίσθηση πως είχαν μια κοινή σχέση είχε αρχίσει να της κοστίζει πολύ περισσότερο από τη χαρά του να παίζουν τις κουμπάρες. Κι έπρεπε απλά να κάνει τη βουτιά, γιατί αν περίμενε από τον ίδιο, δεν θα το έκανε ποτέ. Οι κοπέλες στη δουλειά είχαν για μια φορά δίκιο· οι άντρες είναι πάντα δειλοί.

20

**ΟΙ ΤΡΕΛΟΙ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ**

Η Τζο καθόταν αναπαυτικά στη μικρή παλιά πολυθρόνα της Ήλιας. Αυτήν τη φορά είχε φορέσει το βρακί της, αλλά τίποτα παραπάνω. Η Ήλια καθόταν απέναντί της και βρισκόταν απορροφημένη ανάμεσα στις μπροσούρες και τα μάνιουαλ του παλιού κόσμου. Πού και πού σήκωνε το κεφάλι της, έπινε λίγο από τη λουίτζα της και τη ρωτούσε αν κάποια τεχνική λεπτομέρεια είχε πραγματική αξία ή όχι.

Κατά τ' άλλα η Τζο μπορούσε να βυθιστεί στη νέα συνάντηση του Capitalist Underground, που είχε ξεκινήσει εδώ και μισή ώρα. Η ομάδα λίγο πολύ τελείωνε με τον διαγωνισμό συσσώρευσης και έμπαινε στο θέμα της εβδομάδας, που δεν ήταν άλλο από μια ιστορική ανάλυση του πολίτη Mr.Smith. Ένα πραγματικό διαμάντι αντι-πληροφόρησης, όπως οι περισσότερες μελέτες του Mr.Smith. Η Τζο κρατούσε το λογκ και είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να το δώσει στην Ήλια να το διαβάσει, αφού το συγύριζε λίγο από τις πιο ακραίες θέσεις του.

Mr.Smith: «Η σημερινή μου τοποθέτηση, που προετοιμάζω εδώ κι έναν μήνα, βασίζεται κυρίως στις παρατηρήσεις μου και διάφορες ιστορικές πηγές. Όπως ξέρετε πολλοί από εσάς, είμαι ένας άνθρωπος που έζησε σε νεαρή ηλικία όλη την άνοδο του λουλουδιτισμού, και άρα έχω μια πολύ καλή εικόνα για το κίνημα, αρκετά πριν αυτό προλάβει να γίνει καθεστώς. Θα σας φανεί ίσως αξιοπερίεργο, αλλά οι λουλουδίτες ξεκίνησαν ως μια περιθωριακή ομάδα στη Μακεδονία, σε αυτό το κομμάτι που άνηκε στο ελληνικό κράτος. Μετά την ντροπιαστική αποπομπή της χώρας από το ευρώ, επικράτησε, όπως όλοι γνωρίζουμε, χάος. Η συγκολλητική ουσία που το ευρώ αποτελούσε για την ελληνική κοινωνία έχασε την ισχύ της και το οθωμανικού τύπου υπανάπτυκτο ελληνικό κράτος δεν μπόρεσε να καλύψει το κενό. Η κυβέρνηση, προκειμένου να συγκρατήσει τη συνεχή πτώση της ισοτιμίας του νέου νομίσματος -της θνησιγενούς μνας- έβαλε δασμούς σχεδόν σε όλα τα εισαγόμενα προϊόντα. Για τους περισσότερους, αυτή η αφύσικη στάση του ελληνικού κράτους ήταν μια πρόκληση που έπρεπε να ξεπεράσουν, ένα στοίχημα, αν θέλετε.

Οι τρόποι ήταν πολλοί και αρκετά εφευρετικοί. Το συνάλλαγμα που έφερνε ο τουρισμός φυλασσόταν ζηλόφθονα και το λαθρεμπόριο αθασμολόγητων ηλεκτρονικών συσκευών αφθονούσε. Οι περιοχές κοντά στα σύνορα έγιναν χρυσωρυχεία για ένα εκτεταμένο δίκτυο μικρολαθρέμπορων, και όσο απομακρυνόσουν από αυτά, η τιμή αυξανόταν.

Όμως για να είμαστε ειλικρινείς, οι δασμοί περιορίσαν τις εισαγωγές και πολλοί άνθρωποι αποφάσισαν να μείνουν πίσω τεχνολογικά και να μην ασχοληθούν με το λαθρεμπόριο του latest and greatest, όπως το έλεγαν τότε.

Μέσα σε αυτό το χάος, υπήρξε μια μικρή ομάδα τρελών κάπου στη δυτική Μακεδονία η οποία αποφάσισε να μην ασχοληθεί με το διαδεδομένο μικρολαθρεμπόριο. Αντιθέτως ανέπτυξε μια εντελώς διαφορετική αντιμετώπιση. Έχοντας αγοράσει μια αρκετά μεγάλη περιοχή σχεδόν τσάμπα και έχοντας μαζέψει μερικές εκατοντάδες τρελούς απ' όλη τη χώρα, έμελλε να γίνει η κοιτίδα αυτού που σήμερα ονομάζουμε λουλουδιτισμό.

Πρέπει να μην ξεχνάμε πόσο ακραία και ασυνάρτητη ήταν αυτή η ομάδα στα χρόνια μετά την αποπομπή της Ελλάδας από το ευρώ. Και πόσο οι ιδέες της δεν συγκινούσαν παρά μόνο τους τρελούς του χωριού. Διότι η λύση που πρότειναν αυτοί οι προπάτορες του λουλουδιτισμού στο πρόβλημα των δασμών δεν είχε καμία απήχηση.

Άρχισαν να εισάγουν κοντέινερ με σκουπίδια ηλεκτρονικών και ηλεκτρικών συσκευών από τη Γερμανία και από άλλες χώρες με ανεπτυγμένο δίκτυο ανακύκλωσης και να βρίσκουν μέσα σε αυτά τις συσκευές που λειτουργούσαν ή που ήθελαν μια μικρή επισκευή για να λειτουργήσουν. Μέσα σ' ένα ιδεολογικό παραλήρημα μεταξύ ρομαντισμού και οικολογίας, το χωριό των τρελών πήρε μια ιδέα που αναπτύχθηκε στα 1960-1970, την arte povera, και τη μετέτρεψε σε μια μορφή διαμαρτυρίας για τον καταναλωτικό κόσμο και τρόπο ζωής.

Όπως μπορείτε να φανταστείτε, ακόμα και στο ευεργετικό για τους ίδιους καθεστώς των δασμών, η επιχείρηση δεν πήγαινε και πολύ καλά.

136

Οι εργατοώρες που χρειάζονταν για τη διαλογή και την επισκευή των συσκευών ήταν τόσες, που ακόμα και για την Ελλάδα με την ανεργία στο 40%, δεν είχε μεγάλο νόημα. Τα κοντέινερ ήταν σχεδόν τσάμπα, αλλά τι να το κάνεις από τη στιγμή που η όλη επιχείρηση δεν έβγαζε κανένα οικονομικό νόημα έξω από το χωριό των τρελών;

Η τιμή που έπιανε στην αγορά ένα λάπτοπ με έτος κατασκευής μια πενταετία ή μια επταετία πριν δεν ήταν αξιοζήλευτη, κι αν εξαιρέσεις αυτούς που συγκινούνταν από το κίνημα και τις οικολογικές τους ανησυχίες, οι πωλήσεις δεν πήγαιναν και τόσο καλά.

Ήταν όμως αρκετά τα έσοδα ώστε η κοινότητά τους να μπορέσει να επιβιώσει σε αυτό που άλλοι οικονομολόγοι θα ονόμαζαν subsistence, δηλαδή μια οριακή επιβίωση. Η ομάδα καλλιεργούσε τη γη και προσπαθούσε να είναι αυτάρκης, έτσι ώστε τα λιγοστά έσοδα από το ιδεολογικά φορτισμένο της εμπόριο να ισοσκελίζουν τα έξοδα μιας σπαρτιάτικης ζωής.

Αλλά μέχρι εκεί. Ακόμα κι όταν το κράτος άρχισε να αποσυντίθεται κι ο πόλεμος στον υπόλοιπο κόσμο να ανάβει, με λίγα λόγια ακόμα κι όταν το σύστημα αποσταθεροποιούνταν, το χωριό των τρελών δεν βρήκε πολλούς μιμητές. Υπήρχαν οι γνωστοί-άγνωστοι που αποφάσιζαν να ξενιτευτούν σε αυτήν τη σχετικά αναξιοποίητη γωνιά της χώρας, αλλά τα κίνητρά τους σπάνια έβγαζαν νόημα οικονομικά. Θα μπορούσαμε να τους ονομάσουμε χαμένες ψυχές μέσα σ' έναν κόσμο που γινόταν πιο ασαφής, μακριά από τις βασικές αλήθειες της φύσης του ανθρώπου. Ή μάλλον από τις σκοτεινές

εκφάνσεις αυτής της φύσης.

Σας παραθέτω μερικά άρθρα που σκάναρα από εκείνη την εποχή και δείχνουν το πόσο οριακή ήταν αυτή η κοινότητα σε όλο της το μεγαλείο. Ακόμα και αυτά που είναι πλήρως υποστηρικτικά, αντιμετωπίζουν το όλο εγχείρημα σαν κάτι μεταξύ ενός γαλατικού χωριού (ένα κόμικ που ήταν πολιτισμική αναφορά την εποχή εκείνη, συνώνυμο με μια ζωή οριακή και έξω από το κοινωνικό σύνολο) και μιας ζαπατίστικης κοινότητας.

Οι Ζαπατίστας ήταν ένα κίνημα ινδιάνων στις πιο απομακρυσμένες άκρες του Μεξικού, που ξεκίνησε κάπου στη δεκαετία του 1990 και έγινε σημαία των περισσότερων αριστερίστικων κινήματων της δύσης σε μια προσπάθεια που οι σχολιαστές της εποχής ονόμαζαν *escapism*, δηλαδή μια προσπάθεια αποφυγής της πραγματικότητας και αναχωρητισμού. Καθώς οι ιδεολογικές καθηλώσεις των αριστεριστών δεν είχαν καμία απήχηση στην κοινωνία τους, οι άνθρωποι αυτοί άρχισαν να βλέπουν ως παραδείγματα τις κοινότητες κάποιων ξεβράκωτων ινδιάνων που ελάχιστα καταλάβαιναν και ακόμα πιο ελάχιστη σχέση είχαν με τις δικές τους φαντασιώσεις. Όμως η απόσταση ήταν το καλύτερο φάρμακο προκειμένου να προβάλουν εκεί τις δικές τους επιθυμίες, και κάπως έτσι οι ινδιάνοι του Μεξικού έγιναν η απόλυτη φαντασίωση του καθηλωμένου χορτάτου αριστερού της δύσης. Και με αυτό το ζαπατίστικο κίνημα συγκρινόταν το χωριό των τρελών στη δυτική Μακεδονία. Με λίγα λόγια, τρικυμία εν κρανίω.

137

Η προβολή φαντασιώσεων δεν είναι τίποτα καινούργιο. Ακόμα και λαμπρά μυαλά έπεσαν στην παγίδα τους, όπως ο Άνταμ Σμιθ, το όνομα του οποίου χρησιμοποιώ ως παρατσούκλι σε αυτές εδώ τις συναντήσεις. Ο μεγάλος κύριος Σμιθ έπλασε κι αυτός τις φαντασιώσεις του για τον κόσμο σύμφωνα με το πώς θα ήθελε να συμπεριφέρονται κάποιοι άλλοι ινδιάνοι στη Βόρεια Αμερική της εποχής του. Που φυσικά δεν συμφωνούσαν μαζί του. Όμως αυτό που σχετικά εύκολα μπορούμε να συγκυρώσουμε σ' έναν άνθρωπο που ζούσε το 1770, σε μια εποχή που τα ταξίδια ήταν δύσκολα και οι πληροφορίες λιγοστές, δεν συγκυρείται το ίδιο εύκολα σ' έναν κόσμο όπου το ίντερνετ είχε διαχύσει παντού την πληροφορία.

Κι αυτό ήταν ένα πρόβλημα του χωριού των τρελών σε σχέση με τους μακρινούς τους συντρόφους, τους Ζαπατίστας. Ένα ταξίδι μέχρι τη δυτική Μακεδονία ήταν ικανό για να πείσει τους περισσότερους καλόπιστους πως το όραμα αυτών που αργότερα θα ονομάζονταν λουλουδίτες δεν είχε καμία σχέση με τη φαντασίωση που είχαν οι ίδιοι στο μυαλό τους. Και το ταξίδι αυτό, δυστυχώς για τους λουλουδίτες, ήταν πραγματικά πιο εύκολο απ' ό,τι το αντίστοιχο ταξίδι στην επαρχία Τσιάπας στην άλλη άκρη του κόσμου.

Στο δεύτερο πακέτο ιστορικού υλικού θα βρείτε τις εμπειρίες πολλών από αυτούς που έκαναν το μικρό ταξίδι και είδαν με τα μάτια τους την απόσταση μεταξύ φαντασίωσης και πραγματικότητας. Το χωριό των

τρελών ήταν ένα χωριό με λίγους υποστηρικτές. Καθώς την εποχή εκείνη ήμουν 23 ετών, είχα ένα ελκρινές ενδιαφέρον για το “κίνημά” τους και είχα μαζέψει πολλές πληροφορίες, οι οποίες ευτυχώς έμειναν αποθηκευμένες για πολλά χρόνια σε διαδοχικές μνήμες υπολογιστών.»

Talos: «Κύριε Σμιθ, μένω όπως πάντα εντυπωσιασμένος από την πληρότητα και τη γλαφυρότητα των περιγραφών σας. Όμως θα ήθελα να κάνω μια ερώτηση προκειμένου να διευκολύνω τη συζήτηση. Πώς κατάφερε να επιβιώσει αυτή η ομάδα, την ίδια στιγμή που ολόκληρη η Μακεδονία πέρασε στα χέρια των ενωτιστών; Κι ακόμα περισσότερο, πώς ακριβώς αυτή η πραγματικά οριακή ομάδα κατάφερε να γίνει το νέο καθεστώς σήμερα;»

Mr.Smith: «Αυτό είναι και η ουσία του επόμενου μέρους της ιστορικής μου έρευνας. Συγκεκριμένα θέλω να δείξω το πώς μερικές παραξενιές της τύχης και της Ιστορίας εκτόξευσαν αυτήν την περιθωριακή και αποτυχημένη ομάδα στη σημερινή της θέση.

Όπως πολύ σωστά λέτε, οι περισσότερες περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας πήγαν ντεφάκτο με τους ενωτιστές. Αλλά, όπως παραδέχεται ακόμα και η Βίβλος, αυτός ο διαχωρισμός, αυτό το σχίσμα, δεν είχε τόσο σκληρή γεωγραφική και διοικητική μορφή. Το κράτος και στις δύο περιοχές ήταν αρκετά αποδυναμωμένο και ποτέ δεν δημιουργήθηκαν πραγματικά σύνορα. Η επικοινωνία των περιοχών ήταν εύκολη και απλή υπόθεση. Με αυτόν τον τρόπο, αρκετοί θύλακες επιβίωσαν μέσα στο ενωτικό κράτος. Αυτοί δεν ήθελαν καμία σχέση μαζί του ή με τον πόλεμο και τα ευρώ του.

Ας μην ξεχνάμε πως το ενωτικό κράτος δεν είχε προλάβει να αναπτύξει καμία σοβαρή διοικητική δομή και οι περισσότερες προσπάθειες πήγαν στη συγκρότηση των στρατιωτικών σωμάτων που εξασφάλιζαν και διασφάλιζαν την παραμονή της περιοχής στον πολιτισμένο κόσμο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, το χωριό των τρελών δεν είχε δυσκολία να διακηρύξει ότι δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με αυτό το ενωτικό κέντρο και τα ευρώ του. Είχε συγκροτήσει μάλιστα και οπλισμένες ομάδες αυτοάμυνας για να υπερασπιστεί την ανεξαρτησία του. Όχι τίποτα ιδιαίτερο, υποψιάζομαι, αλλά αρκετό για να αποτρέψει τον τοπικό έφορο από το να πλησιάσει για κάτι πιο σοβαρό από έναν φιλικό καφέ.

Λίγο πολύ, αυτό που έγινε στην υπόλοιπη Ευρώπη το βλέπουμε να γίνεται και στο χωριό των τρελών. Το κράτος ήταν αδύναμο να επιβάλει τη θέλησή του κι έτσι περιοριζόταν σε κάποιες τεμαχιακές συμφωνίες με τις διάφορες ημιαυτόνομες περιοχές. Το χωριό των τρελών ήταν από τις πιο ακραίες εκφάνσεις αυτονομίας και δεν ήθελε καμία σχέση με τους ενωτιστές στη Θεσσαλονίκη.

Μολαταύτα η γεωγραφική θέση του χωριού των τρελών παρέμενε ένα σημαντικό πρόβλημα. Διότι οι όποιοι συγγενείς των ιδεολογικών τους καθηλώσεων είχαν την τάση να συγκεντρώνονται στην άλλη άκρη της

χώρας, δηλαδή στον Νότο, που παρέμεινε εκτός ευρώ.

Όπως καταλαβαίνετε, αυτό δημιούργησε πολλές συζητήσεις και μια ας πούμε φιλική διάσπαση, καθώς ένα κομμάτι της ομάδας του χωριού αποφάσισε να μετακομίσει στον Νότο. Κι εδώ βλέπουμε μια ιστορική ειρωνεία. Το χωριό των τρελών ήλπιζε να γίνει παράδειγμα προς μίμηση σε άλλες περιοχές, με βασική ιδεολογική πυξίδα αυτό που αργότερα θα ονομαστεί λουλουδιτισμός. Αλλά αντί γι' αυτό, βλέπουμε το ίδιο το χωριό να διασπάται και να πηγαίνει το μισό στον Νότο. Άλλο ένα στοιχείο που δείχνει το πόσο αποτυχημένο ήταν το όλο εγχείρημα.

Η ιστορική μοίρα τα έφερε έτσι, ώστε η διάσπαση που μετακόμισε στον Νότο να αρχίσει να έχει όλο και μεγαλύτερη επιτυχία. Όχι φυσικά από τους παντελώς αναποτελεσματικούς δασμούς, αλλά από την ίδια την κατάρρευση του διεθνούς εμπορίου που έφερνε ο πόλεμος. Ξαφνικά τα εργαλεία που είχε αναπτύξει το χωριό των τρελών άρχισαν να γίνονται όλο και πιο χρήσιμα στον Νότο. Η ιδεολογική καθήλωση στις επισκευές και την επαναχρησιμοποίηση των παλαιών υλικών και η ντεφάκτο διάλυση του ευρώ στην ουσία έκανε τα ευρωχαρτάκια στα χέρια των συσσωρευτών πραγματικά πιο άχρηστα και από κωλόχαρτο. Τα χαρτονομίσματα είχαν μια κάποια ανταλλακτική αξία στον Βορρά, στους ενωτιστές ή στις υπόλοιπες χώρες, αλλά από τη στιγμή που δεν υπήρχαν πολλά προϊόντα για να ανταλλαχθούν, έπαψαν να έχουν τόσο ενδιαφέρον.

Κάπως έτσι η νότια διάσπαση του χωριού των τρελών άρχισε να αντιμετωπίζει τις πρώτες της επιτυχίες. Ίσως η λέξη επιτυχίες να είναι υπερβολική· θα ήθελα περισσότερο να το φανταστείτε ως τη διατήρηση μιας μικρής αντίστασης σ' έναν κόσμο που διαλυόταν.

Δεν πέρασε πολύς καιρός μέχρι τη στιγμή που οι πυρηνικές βόμβες άρχισαν να πέφτουν· όσοι θυμούνται εκείνη την εποχή, θα θυμούνται και το πόσο αποκαλυπτικά άρχισαν να σκέφτονται οι άνθρωποι. Ξαφνικά, για τα ταραγμένα από το σοκ μυαλά των ανθρώπων που βίωναν τη φρίκη, το ρομαντικό όνειρο του χωριού των τρελών άρχισε να έχει κάποιο νόημα. Ακόμα και ως μια διαστρεβλωμένη αντίληψη ενός κόσμου που δεν υπήρχε πια.

Για πολλούς ανθρώπους οι λουλουδίτες έγιναν η μόνη τους επαφή με έναν κόσμο που χανόταν. Και αυτό το εκμεταλλεύτηκαν δεόντως για να σπρώξουν την προπαγάνδα τους. Μπορούσες να πας την παλιά σου τοστιέρα για φτιάξιμο και θα έτρωγες στο κεφάλι ένα ολόκληρο μάθημα για το πως επισκευάζονται οι τοστιέρες και το πόσο άχρηστο ήταν να αγοράσεις μια καινούργια. Αλλά στην ουσία δεν υπήρχαν καινούργιες τοστιέρες να αγοραστούν, κι έτσι αναγκαστικά μαζί με την επισκευή θα έτρωγες στη μούρη και το ιδεολογικό τους παραλήρημα.

Ο κόσμος άρχισε να τους πιστεύει. Διότι μέσα στο χάος και τις βόμβες, οι λουλουδίτες πρόσφεραν μικρά δωράκια απόλαυσης από το παρελθόν. Παρά την προπαγάνδα τους ότι έχτιζαν έναν νέο κόσμο, για τους

περισσότερους ανθρώπους της εποχής, οι λουλουδίτες αντιπροσώπευαν μια γλυκιά καθησυχαστική επαφή με τον παλιό κόσμο. Και όλα αυτά μέσα από τις τοστιέρες που επισκεύαζαν. Αρκετά ειρωνικό για ένα τόσο υπερβολικό και υποτίθεται φιλοσοφικό κίνημα, δεν βρίσκετε, αγαπητοί μου;»

Spengler: «Να προσθέσω εδώ κι εγώ πως το μεγαλύτερο βήμα των λουλουδιτών προς την εξουσία δεν έγινε τόσο από την επισκευή ευτελών ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών συσκευών, αλλά από την ανήθικη μονοπωλιακή θέση που απέκτησαν στην αναπαραγωγή. Και αυτό είναι το βρώμικο μυστικό πίσω από τις λουλουδίτικες φιλοτιμίες. Καθώς η ραδιενέργεια άφησε ένα συντριπτικό κομμάτι του πληθυσμού στειρό ή με σημαντικά αναπαραγωγικά προβλήματα, καθώς ο θάνατος που απλώθηκε παντού άρχισε να διαστρεβλώνει όλα εκείνα που οι άνθρωποι θεωρούσαν φυσικά, οι λουλουδίτες βρέθηκαν σε θέση να προσφέρουν ένα μέλλον με τη μορφή ενός παιδιού, καθώς διατηρούσαν το μοναδικό λειτουργικό εργαστήριο εξωσωματικής γονιμοποίησης, το οποίο έφτιαξαν με εντελώς δικά τους μέσα.

Η ίδια η ιδεολογική τους καθήλωση να ανακαλύπτουν τα πάντα στα σκουπίδια, τους επέτρεψε να συνεχίσουν να λειτουργούν, ακόμα κι όταν όλες οι άλλες δομές κατέρρεαν. Κι αυτή είναι η ιστορική ειρωνεία που αναφέρει ο κύριος Σμιθ. Αυτή, και μια εντελώς τυχαία συνάντηση. Η αινιγματική φιγούρα που σήμερα γεμίζει ηρωικά τις σελίδες της Βίβλου, η σκοτεινή Κ που ποτέ δεν αποκάλυψε τον εαυτό της στον κόσμο. Αυτή έγινε η μοναδική επαφή των ανθρώπων με το μέλλον.

Πρόκειται για έναν ψυχολογικό εκβιασμό τεραστίου μεγέθους, που οι σοκαρισμένοι από τον θάνατο και τον πόλεμο άνθρωποι ήταν αναγκασμένοι να αποδεχθούν. Παιδιά με αντάλλαγμα την πλήρη επικράτηση του λουλουδιτισμού.»

Η Ήλια σήκωσε τα μάτια της από την ταμπλέτα, μόλις τελείωσε με τα περιεχόμενα του log της συνάντησης του CapUn. Ήπια λίγο από το τσάι της και δεν άνοιξε το στόμα της. Η Τζο την κοίταζε ανυπόμονα περιμένοντας ένα σχόλιο ή μια απάντηση σε αυτήν την αποκαλυπτική ιστορία.

«Τζο, δεν μπορώ να σου πω κάτι άλλο πέρα από το γεγονός πως είναι και αυτό μια αφήγηση. Νομίζω μια πολύ αρνητική αφήγηση, μια αφήγηση που βλέπει μονίμως το ποτήρι μισοάδειο, και ψάχνει να βρει μονίμως υποχθόνια κίνητρα. Κάτι που λέει περισσότερα για τα μέλη του CapUn παρά για την ίδια την ιστορία του λουλουδιτισμού.»

«Πρέπει να παραδεχθείς όμως ότι έχει πολλές πληροφορίες που η Βίβλος αποκρύπτει...»

«Ας πούμε ότι δεν τονίζει επαρκώς, γιατί το αποκρύπτει σημαίνει ότι υπάρχει κίνητρο πίσω από αυτήν την απόκρυψη. Πάρε για παράδειγμα τη μυστηριώδη κυρία Κ. Η Κ πραγματικά είναι λίγο πολύ η “μητέρα” όλων εσάς

των παιδιών που γεννηθήκατε μετά τις βόμβες. Είναι η γυναίκα εκείνη που κατάφερε σε αντίξοες συνθήκες να βοηθήσει δεκάδες χιλιάδες γυναίκες να φέρουν στον κόσμο εσάς. Αλλά δεν είναι καμία αινιγματική φιγούρα, όπως αφήνουν να εννοηθεί στο CapUn. Οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες τη συνάντησαν και μίλησαν μαζί της. Και σύμφωνα με τις μαρτυρίες, ήταν μια υπέροχη γυναίκα.

Είναι αλήθεια πως οι μαρτυρίες ήταν επηρεασμένες από τη μαγεία που απέπνεαν οι εκπληκτικές της ικανότητες· να προσφέρει απογόνους ακόμα και σε ανθρώπους χωρίς καμία αναπαραγωγική δυνατότητα. Ικανότητες που, αν τις εξετάσουμε κάτω από το πρίσμα του τι συνέβαινε στον υπόλοιπο κόσμο την ίδια στιγμή, πλησιάζουν τη μαγεία.»

«Και τότε γιατί ξέρουμε ελάχιστα γι' αυτήν; Εάν δεκάδες χιλιάδες γυναίκες τη συνάντησαν, γιατί δεν υπάρχουν πληροφορίες γι' αυτή; Πρέπει να παραδεχθείς ως ιστορικός πως κάτι βρωμάει εδώ.»

«Αυτό έχει να κάνει με μια ιδιοτροπία της ίδιας της Κ. Παρότι πολύ ανοιχτή, επέμενε να μην κρατηθούν λεπτομέρειες από τη ζωή της. Ήξερε το μαγικό καθήκον που επιτελούσε, ήξερε πως ήταν η ντεφάκτο μάνα-δημιουργός μιας ολόκληρης γενιάς ανθρώπων· δεν ήθελε να μετατραπεί σε θεότητα, σ' ένα τοτέμ. Κι έτσι επέμενε πολύ σε αυτό. Και οι λουλουδίτες σεβάστηκαν την επιθυμία της.

Ένα από τα ζητήματα που θέλω να ρωτήσω τον πατέρα σου είναι ακριβώς αυτό. Διότι όλες οι μαρτυρίες συγκλίνουν ότι ο πατέρας σου και η Κ. γνωρίζονταν πολύ καλά. Όπως και οι περισσότεροι φυσικά από τους λουλουδίτες που μετακόμισαν στον Νότο. Αλλά οι πηγές μας λένε ότι αυτοί οι δύο εργάστηκαν μαζί για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα. Φίλοι, εραστές, ποιος ξέρει; Ιστορικά δεν μπορείς να φανταστείς πόσο περίεργη είμαι. Αλλά ξέρεις τι; Πώς μπορώ να μη σεβαστώ το δικαίωμα μιας τέτοιας γυναίκας στην ανωνυμία; Πώς μπορώ να βεβηλώσω την ταπεινή επιθυμία της να παραμείνει άγνωστη, την ίδια στιγμή που οποιοσδήποτε από τους φίλους σου στο CapUn θα σκότωναν για μια τόσο κεντρική θέση στην Ιστορία;»

Η Τζο την κοίταζε με μάτια που καίνε.

«Η ιστορία της πρέπει να γραφτεί! Είναι καθήκον σου και σκασίλα μου τι ήθελε η μυστηριώδης Κ. Το ξέρεις πολύ καλά πως είναι καθήκον σου, πως πρέπει να το κάνεις. Οι νεκροί με τους νεκρούς. Τα σάβανα δεν έχουν τσέπες. Μου το έχετε κάνει κλύσμα από μικρή. Ε λοιπόν, τα σάβανα δεν έχουν τσέπες, αλλά δεν έχουν και επιθυμίες. Έχετε υποχρέωση να το κάνετε.»

Η Ήλια της χαμογέλασε, ρουφώντας αργά μια γουλιά από τη λουίζα της. Αχ αυτά τα οιδιπόδεια! Ούτε τα ιστορικά φαινόμενα δεν μπορούν να ξεφύγουν. Κι όμως, κάπου μέσα της ήξερε πως η Τζο είχε δίκιο. Το διάσημο τσιτάτο των λουλουδιτών θα πρέπει να ίσχυε σίγουρα και για τις επιθυμίες.

21

**TO BUDGE OR
NOT TO BUDGE?**

Η Έλενα και η Σία κοίταξαν για μια ακόμη φορά τα στοιχεία που τους έφερε ο Χάνς, αλλά τα νούμερα δεν ήθελαν να αναθεωρηθούν από μόνα τους. Η μικρή τους κοινότητα ήταν βαθιά χρεωμένη. Όταν ξεκίνησαν πριν δύο χρόνια να φτιάχνουν τις κιβωτούς και να μαζεύουν τα πρώτα κατσίκια, δεν είχαν φανταστεί ότι το ισοζύγιο σε ανταλλακτικές εργατοώρες θα μπορούσε να γυρίσει τόσο αρνητικό. Τέσσερις κοινότητες τους είχαν προσφέρει άπλετες πιστώσεις εργατοωρών, προκειμένου να φτιάξουν μια κοινότητα παραγωγής κατσικίσου γάλατος, τυριού και κρέατος. Το γάλα από τα μικρά νούμπιαν κατσίκια που πήραν ήταν διάσημο για τη μη κατσικίσια γεύση του. Τα κατσίκια ήταν όμως μικροκαμωμένα και τζαναμπέτικα και τελικά δεν παρήγαγαν όσο είχαν προϋπολογίσει· κι επιπλέον είχαν ξοδέψει πολλά στις κιβωτούς.

Ήταν υπερβολικά αισιόδοχοι, μια παραδοχή που είχαν κάνει εδώ κι έναν χρόνο, αλλά δεν τους βοηθούσε και πολύ να βελτιώσουν το αρνητικό τους ισοζύγιο. Είχαν προσπαθήσει να αυξήσουν τον πληθυσμό των κατσικιών· αυτό πέτυχε, αλλά οι καρποί της αύξησης αργούσαν να εμφανιστούν. Μέχρι να φτάσουν σε παραγωγική ηλικία, το χρέος τους μειωνόταν με εξαιρετικά αργούς ρυθμούς.

Και η ιστορία με τις κιβωτούς δεν βοηθούσε. Οι πρώτες που είχαν φτιάξει είχαν σχεδιαστεί για πιο ξερά κλίματα και μάζευαν υγρασία. Τίποτα που δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί, αλλά κάθε ταξίδι που έκαναν για να παραδώσουν γάλα και τυρί κατέληγε περισσότερο σε ανταλλαγή υλικών παρά σε μείωση του χρέους.

«Ξέρετε ότι οι κοινότητες αγοράζουν όσο γάλα και τυρί μπορούμε να τους προσφέρουμε, είναι πολύ χαρούμενοι που έχουν προτεραιότητα πρόσβασης σε προϊόντα που είναι ακόμα ελλειμματικά στην Αγορά, αλλά ανησυχούν ότι το σχέδιό μας δεν είναι βιώσιμο.»

«Δεν έχουν και άδικο, Χάνς», παραδέχθηκε άβολα η Έλενα. Μια παραδοχή που δεν θα έκανε ποτέ σε κάποιον εκτός της κοινότητας.

«Δεν έχουν άδικο, αλλά η τελική τιμή που πληρώνουν για το γάλα και το τυρί είναι 30% υψηλότερη από την τιμή της Αγοράς. Μέχρι στιγμής δεν παραπονιούνται, αλλά κάποια στιγμή θα ζητήσουν να τη ρίξουμε. Δεν είμαστε οι μόνοι που χρηματοδότησαν και οι υπόλοιποι δεν έχτισαν ολόκληρες κιβωτούς, όπως μου είπαν δεικτικά την προηγούμενη βδομάδα.»

«Καταλαβαίνω την πίεση που δέχεσαι, αλλά συνεχίζω να πιστεύω πως δεν είναι λύση να εκμεταλλευτούμε το ταλέντο του Τριόδιου.»

«Η Σία έχει δίκιο, Χάνς. Είμαστε μια κοινότητα που υπόσχεται μια εύκολη

και απροβλημάτιστη ζωή, μακριά από την όλο και πιο εντατική μορφή που παίρνουν οι ασχολίες σε πολλές από τις κοινότητες, που έτσι αρχίζουν και θυμίζουν τις αρχές του παλιού κόσμου. Γι' αυτό και έχουμε προσελκύσει συγκεκριμένους τύπους ανθρώπων. Ο Τριόδιος είναι μια εξαίρεση, αλλά είναι ανήθικο να τον εκμεταλλευτούμε για να ρυθμίσουμε το ισοζύγιο μας.»

«Και ανήθικο, και ενάντια στις αρχές μας.»

«Σύμφωνοι, αλλά το πρόβλημα παραμένει.»

«Ωρες ώρες προτιμώ να μιλώ με την Κλαούντια που ποτέ δεν έμαθε τόσο καλά ελληνικά και μπορώ να την τουμπάρω πιο εύκολα!» του είπε χαριτολογώντας η Έλενα. Ο Χανς ανασήκωσε τους ώμους δείχνοντας ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα, είτε τον τούμπαραν είτε όχι.

«Έχουμε γύρω στα έξι κοντέινερ με παλιά πράγματα. Δεν λέω να τα κάνει όλα μόνος του ο Τριόδιος, αλλά αν κάτσουμε και ξεδιαλύνουμε το περιεχόμενό τους όλοι μαζί, μπορούμε να τον βοηθήσουμε, να ξεφορτωθούμε τη σαβούρα και να μπορέσουμε να εξισορροπήσουμε κάπως το ισοζύγιό μας μέχρι και τα υπόλοιπα μικρά κατσίκια να αρχίσουν να γεννάνε και να κατεβάζουν γάλα. Αν μειώσουμε το χρέος μας σε ανταλλακτικές εργατοώρες, οι άλλες κοινότητες θα πάνε να γκρινιάζουν για τις "υπερπολυτελείς" κιβωτούς μας.»

«Είναι που αυτός ο νέος κόσμος μοιάζει τόσο υπερβολικά πολύ με τον παλιό ώρες ώρες. Μη δουν κάτι διαφορετικό, αρχίζουν αμέσως να θέλουν να το ισοπεδώσουν.»

«Σίι, πρέπει να παραδεχθούμε ότι από την μεριά τους οι κοινότητες που μας χρηματοδότησαν έχουν κάποιο δικίο. Μας πρόσφεραν απλόχερα τόσες πολλές εργατοώρες προκειμένου να εγκατασταθούμε εδώ, εργατοώρες που οι ίδιοι δούλεψαν. Με το να διατηρούμε το χρέος μας σταθερό, στην ουσία δείχνουμε ότι τους εκμεταλλευόμαστε. Και μετά αυτό το συναίσθημα της ανισότητας είναι λογικό να βρίσκει διέξοδο στις περιέργες -και πανάκριβες- κιβωτούς μας.»

«Προσωπικά φοβάμαι ότι θα καθόμαστε τριάντα νοματαίοι πάνω από τον Τριόδιο και θα περιμένουμε από τον θεό των μηχανών να βγάλει τον χρησμό του για την τάδε ή τη δείνα συσκευή.»

«Δεν έχεις δικίο», είπε ο Χανς. «Τα κοντέινερ έχουν ημερομηνία αποστολής το 2019. Μέσα τους θα βρούμε πολλή σαβούρα που μπορούμε να αναγνωρίσουμε και χωρίς τον θεό των μηχανών. Οι κουζίνες αερίου και οι ντιζελογεννήτριες είναι άχρηστες και χωρίς τον χρησμό του Τριόδιου. Αν φτιάξουμε ένα-δύο κοντέινερ με τέτοια άχρηστα πράγματα και τα βγάλουμε στην Αγορά, θα μπορέσουμε να ξεχρεώσουμε ένα μέρος και να αφήσουμε τον Τριόδιο να επικεντρωθεί στα πιο χρήσιμα.»

«Και τα έξοδα αποστολής; Στον παλιό κόσμο υπήρχαν χιλιάδες ακρησιμοποίητα φορτηγά, και οι φορτηγατζήδες έκαναν τα πάντα για έναν μικρό ναύλο· σήμερα το κόστος μεταφοράς είναι πολύ πιθανό να

ξεπεράσει την αξία του ίδιου του κοντέινερ.»

«Κι αν τα μεταφέραμε σιγά σιγά με τα ηλεκτρικά ποδήλατα;»

«Είναι τρελό!» διαμαρτυρήθηκε η Σία.

«Τρελό δεν είναι, είναι κουραστικό· αλλά δεν θα το κάνουμε συνέχεια. Θα βάλουμε ως σημείο παράδοσης μία από τις κοντινές μας κοινότητες στην κοιλάδα και εμείς θα αναλάβουμε να πηγαίνουμε εκεί ό,τι πουλιέται.»

«Δεν ξέρω Χανς, ας το συζητήσουμε στη συνάντηση του επόμενου φεγγαριού.»

«Να το συζητήσουμε, αλλά να πάρουμε και απόφαση. Δεν μπορώ κάθε φορά να κάνω τον παλιάτσο για να διασκεδάσω τους φόβους των κοινοτήτων.»

«Ο Χανς έχει δίκιο», προσπάθησε να παρέμβει η Έλενα, που έβλεπε την ένταση ανάμεσα στους δύο να αυξάνεται. «Ας το συζητήσουμε στο επόμενο φεγγάρι, αλλά ας πάρουμε μια απόφαση.»

«Τα κοντέινερ;» ρώτησε ο Τριόδιος αποσβολωμένος.

«Ναι, τα κοντέινερ. Είναι γεμάτα πράγματα που θα μπορούσαμε να πουλήσουμε στην Αγορά», είπε η Σία χωρίς πραγματικά να το πιστεύει.

«Πότε;»

«Πιθανότατα μετά τη συνάντηση του επόμενου φεγγαριού.»

Ο Τριόδιος άσπρισε.

«Μήπως δεν θέλεις να το κάνεις;» ρώτησε η Σία διερευνητικά.

Θα ήταν ανήθικο να τον μανιπουλάρει, αλλά αν ο Τριόδιος από μόνος του αποφάσιζε ότι δεν του άρεσε η δουλειά, η Σία θα γλίτωνε πολύ κουβάλημα μέχρι την πόλη. Για ένα ηλίθιο και εντελώς υποθετικό χρέος.

«Όχι, δεν έχω πρόβλημα», απάντησε διστακτικά. «Πόσο καιρό θα μας πάρει;»

«Δεν έχω ιδέα και δεν θέλω και να ξέρω. Όλη αυτή η ιστορία με το χρέος μας στις κοινότητες μου είναι λίγο αδιάφορη. Δηλαδή γιατί σκατά φτιάξαμε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, αν είναι πάλι να μιλάμε για χρέη και να βασανιζόμαστε από αυτά;»

Ο Τριόδιος προσπάθησε να καταλάβει τι θέλει να πει η Σία. Κεντρική θέση στον αλγοριθμικό τύπο που περιέγραφε τη Σία κατείχαν οι εξής γραμμές.

```
#include <Sia.h>

typedef enum {false=0, true=1} bool;

//0 η κατάσταση της Σίας είναι κανονική,
//1 η κατάσταση της Σίας είναι τεμπέλα.

bool Σια = false; // ξεκινάμε με την υπόθεση πως η κατάσταση
                  //της Σίας είναι κανονική.

int Γκρίνια;

scanf("%d", &Γκρίνια); //μετράει τα εισερχόμενα δεδομένα
                       //από το αριστερό αυτί.

if(Γκρίνια > 10) {
    Σια = true; //η Σία είναι τεμπέλα αν η γκρίνια
               //είναι μεγαλύτερη από 10 και

    printf("%d", Γκρίνια); // επιτρέπει την έξοδο των δεδομένων από
                          //το άλλο αυτί χωρίς να τα επεξεργαστεί.
}

}
```

146

Ο αλγόριθμος κατέληξε πως η γκρίνια της Σίας τού ήταν αδιάφορη, αλλά η χρονική στιγμή που επέλεξαν να αδειάσουν τα κοντέινερ δεν του ήταν καθόλου. Σηκώθηκε από τη θέση του χωρίς να την κοιτάξει και πήγε να βρει τον Μπίου, που εκείνη τη στιγμή μαστόρευε μια υδρορροή.

«Μπίου, πόσες μέρες πιστεύεις ότι θα μας πάρει να πουλήσουμε τα κοντέινερ;»

Ο Μπίου γύρισε το κεφάλι λίγο άγαρμπα και έγδαρε το μέτωπό του. Σιχτίρισε και σκέφτηκε πως πάλι καλά που η υδρορροή ήταν πλαστική. Δύο χρόνια στην κοινότητα και η ρομποτική φωνή του Τριόδιου ακόμα τον εξέπληττε. Καμία εισαγωγή, καμία ένδειξη ότι ο Μπίου ήταν φίλος του Τριόδιου· μόνο μια ξερή ερώτηση που περίμενε απάντηση.

«Οι βάσεις μας δεν είναι ενημερωμένες με αυτήν την πληροφορία. Εισαγάγετε query, εισαγάγετε query», του είπε με ρομποτική φωνή, κλείνοντας τη μύτη του με το χέρι.

«Ξέρεις πότε θα ενημερωθούν;» Ο Τριόδιος φαίνεται να μην έπιασε το αστείο.

Ο Μπίου αποφάσισε να συνεχίσει την πλάκα. Κράτησε τη μύτη του κλειστή και την ίδια μονότονη φωνή.

«Error! Cannot compute. Error! Cannot compute. Παρακαλώ. Εισαγάγετε Νέα. Δεδομένα. Είστε. Αντίθετος. Με. Την. Πώληση. Των. Κοντέινερ;»

«Όχι! Γιατί όλοι με ρωτάτε αυτό;»

«Γιατί. Ακόμα. Και. Τα. Ρομπότ. Βαριούνται. Είστε. Αντίθετος. Με. Την. Πώληση. Των. Κοντέινερ;»

«Όχι, απλά είχα υποσχεθεί στην Τζο να της τα δείξω. Αν τα πουλήσουμε και έρθει, τότε τι ακριβώς θα της δείξω;»

Ο Μπίου ξεκόλλησε το χέρι του από τη μύτη χωρίς να δώσει σημασία σε μια μικρή μύξα που είχε κολλήσει στον αντίχειρα και κοίταξε αποσβολωμένος τον Τριόδιο. Άφησε το κατσαβίδι που κρατούσε στο άλλο χέρι, ανασήκωσε τον κορμό του και έβαλε το βάρος στον κώλο· το σώμα του έψαχνε να πάρει μια πιο σοβαρή στάση για τα πράγματα που ήταν έτοιμος να ξεστομίσει.

«Τριόδιε. Αν ποτέ αυτή η σκύλα απαντήσει στο μέιλ σου και πατήσσει το πόδι της στην κοινότητά μας, σου υπόσχομαι ότι δεν θα το κάνει ούτε για τα κοντέινερ, ούτε για τις φίλιπς βίδες που κρατάω στα χέρια μου, ούτε για τον δράκο που επισκευάζεις στο υπόστεγο.»

Ο Τριόδιος ένιωσε λίγο πληγωμένος από την κρίση του Μπίου. Όχι για το σκύλα, αλλά για την αδιαφορία που θα έδειχνε η Τζο προς τον δράκο του. Άσε που ο Μπίου έκανε λάθος γιατί δεν ήξερε την Τζο. Δεν είχε στείλει σ' εκείνον το μήνυμα για τις βίδες φίλιπς. Αλλά δεν είχε σημασία· η κρίση του Μπίου ήταν αρκετή για να τον καθησυχάσει και να συμφωνήσει με την απόφαση πώλησης των κοντέινερ. Μια σχεδόν παράλογη απόφαση, βασισμένη πάνω στο ηθικό καθήκον που ένιωθαν απέναντι στους ανθρώπους των άλλων κοινοτήτων. Ο Χανς ίσως να είχε δίκιο. Ο καινούργιος κόσμος μερικές φορές έμοιαζε τόσο πολύ με τον παλιό.

22

ΣΠΑΣ' ΤΑ!

Καθώς ένωσε την υγρή ζέστη του Ιούνη στο πρόσωπό της, συνειδητοποίησε τι την ενοχλούσε τόσο ώρα. Ένωθε τον λαιμό της λίγο τραχύ, ένα τόσο περίεργο συναίσθημα, Ιούνη μήνα. Σταμάτησε στο περίπτερο να πάρει ένα μπουκαλάκι νερό. Ίσως να έφταιγε το air condition στην τράπεζα. Η ίσως πάλι το περιεχόμενο της επίσκεψής της εκεί. Κοίταξε το ρολόι της και βιάστηκε προς τη στοά της Κοραή, σκάρτα 150 μέτρα παραπέρα. Η Γεωργία την περίμενε για λίγο σουσί πριν ξαναπάρει το ταξί και ξεκινήσει το μακρύ ταξίδι της Κηφισίας προς τα βόρεια προάστια και τη δουλειά της.

«Κάνουμε σπαστό ωράριο σήμερα, φιλενάδα;»

«Βασικά μειωμένο. Το αφεντικό λείπει σε ταξίδι “για δουλειές” και τα ποντίκια κλείνουν όλες τις εκκρεμότητες του μήνα μέχρι την Παρασκευή.»

«Ντροπή σας! Καμία εργασιακή ηθική»

«Αυτός φταίει που μας βασάνιζε όλο τον μήνα με τη “σημαντική παρουσίαση” στους πελάτες. Κλαιγόταν για κλεισμένη δουλειά και μας έκανε και εμάς να κλαίμε.»

Η Γεωργία δεν άντεξε να μη γελάσει

«Ειλικρινά είναι εντυπωσιακό το πόσο τσιμπάς όταν σου θίγουν την εργασιακή ηθική σου.»

«Τι να κάνω; Είμαι παιδί από καλή οικογένεια. Τι παρήγγειλες;»

«Μάκι κυρίως, αφού ξέρεις ότι το ωμό ψάρι το αντέχω μόνο κρυμμένο ανάμεσα σε στρώσεις ρυζιού και φυκιών.»

«Κι εγώ που νόμιζα πως η ταπεινή καταγωγή σου σε έχει συνηθίσει στο ωμό κρέας.»

«Μόνο εφόσον είναι ζωντανό την ώρα που το δαγκώνεις.»

Η Ρέα έκανε ένα νεύμα στη σερβιτόρα και συμπλήρωσε την παραγγελία με μερικά νιγκίρι και λίγο σασίμι. Σε αντίθεση με τη Γεωργία, είχε πολλή όρεξη για ωμό κρέας, έστω και ψόφιο.

«Τι έγινε τελικά; Την έκανες την κίνηση;»

«Την έκανα», είπε χωρίς να σηκώσει καν το βλέμμα από τον κατάλογο.

«Και πως νιώθεις;»

«Έχω έναν σπαστικό πονόλαιμο από το air condition»

«Α ρε Ρέα με τα ψυχοσωματικά σου. Τουλάχιστον τώρα με το δάνειο θα καταφέρεις να ξελασπώσεις, μήπως και γλιτώσουμε δυο-τρεις ανακοπές και μισή ντουζίνα καρκίνους στο επόμενο εξάμηνο.»

«Να ευχαριστείς τα ζάναξ γι' αυτό. Αυτά τα μαγικά χαπάκια που τα χρειάζεσαι όταν οι φίλοι σου βαριούνται να σε στηρίξουν στις δύσκολες στιγμές.»

«Άχου το, το κακόμοιρο το κροκοδειλάκι... Ελάτε, κυρία Πανωραία, πείτε στην κάμερα την περιπέτειά σας εναντίον των αρπακτικών της κινητής τηλεφωνίας.»

«Δεν είναι να το γελάς και δεν είναι καθόλου ευχάριστη υπόθεση. 1345 ευρώ μαζί με τους τόκους, μου είπε ο φίλος σου ότι θα μου κοστίσει, κάτι λιγότερο από το μισό δάνειο.»

«Πρέπει να παραδεχθείς όμως πως αυτή η μη ευχάριστη υπόθεση έχει μια αιτία, δεν κατέβηκε από τον ουρανό.»

«Αφού το ξέρεις ότι είναι εργαλείο δουλειάς.»

«Οριακά.»

«Τι οριακά;»

«Όσο είναι τα παπούτσια της κάρι μπράντσοου εργαλείο δουλειάς.»

«Τώρα συγκρίνεις τα παπούτσια με το κινητό. Πολύ έξυπνο. Θα φάω ένα νιγκίρι για να σου δείξω την απαξίωσή μου.»

«Γιατί, βρε Πανωραία μου, δεν είναι τα παπούτσια απαραίτητο πράγμα για τη δουλειά; Ξυπόλητη πηγαίνεις;»

Η Ρέα συνέχισε να μασουλάει νιγκίρι αμίλητη, οπότε και η Γεωργία αποφάσισε να την ακολουθήσει. Η Ρέα είχε ήδη ξεχωρίσει από το σωρό τα μάκι και τα είχε τοποθετήσει στην πλευρά της Γεωργίας, φτιάχνοντας ένα τείχος από φύκια και από ρύζι μπροστά της. Το μήνυμα ήταν σαφές, αλλά ταυτόχρονα ήταν και βολικό να μη χρειάζεται να τσιμπάει τα μάκι της από την άλλη πλευρά του τραπεζιού. Η φίλη της ήξερε ότι δεν ήταν κανένας εξπέρ με τα ξυλάκια, και το τείχος από μάκι ήταν εκεί για να τη βοηθήσει και να της υπενθυμίσει την ταπεινή καταγωγή της.

Όχι ότι χρειαζόταν και πολύ. Καθώς μετέφερε ένα μάκι με σολομό και φρέσκο κρεμμυδάκι προς τη λιμνούλα με τη σόγια, τα ξυλάκια διασταυρώθηκαν και το άτυχο μάκι έπεσε άγαρμπα, δημιουργώντας τον γνωστό παφλασμό με τις αναπόδραστες πιτσιλιές πάνω στα ρούχα της. Η Ρέα δεν μπόρεσε να κρύψει την ικανοποίησή της.

«Αγροίκε!»

«Με καλές διασυνδέσεις.»

«Αγροίκε με καλές διασυνδέσεις, που εκμεταλλεύεσαι αθώες δεσπούνες που βρίσκονται στην ανάγκη σου.»

«Αχ αυτές οι ανάγκες, όπως το να μιλάς από το κινητό ξαπλωμένη στο κρεβάτι όλο το βράδυ, γιατί είχες ξεχάσει να φορτίσεις τις μπαταρίες του ασύρματου.»

«Αυτό έγινε μια φορά.»

«Μια φορά που βαριόσουν να κουνήσεις τον κώλο σου δυο μέτρα.»

«Έκανε κρύο.»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα να κάνεις ό,τι θέλεις, αλλά...»

«Έχεις και παραέχεις...»

«Οκέι, έχω, αλλά μη μου κοπανάς ότι είναι εργαλείο δουλειάς και ότι οι φίλοι σου δεν σε στηρίζουν.»

«Με έστειλες σε αυτήν την τσόνα για να βγάλω δάνειο περισσότερο για να με τιμωρήσεις παρά για να με βοηθήσεις. Και μάλιστα ήρθες εδώ να φας σουσί μαζί μου για να χαρείς να με βλέπεις να ταπεινώνομαι.»

«Εγώ είμαι αυτή που έχει τις πιτσιλιές από σόγια στο πουκάμισο.»

«Ναι, αλλά εγώ είμαι αυτή που μόλις πλήρωσε 1345 ευρώ σε δύο λογαριασμούς κινητής.»

Η Γεωργία αναστέναξε και δοκίμασε να πιάσει άλλο ένα μάκι από το τείχος. Αυτήν τη φορά ήλπιζε πως το αγγούρι και ο τόνος θα ήταν πιο ευγενικά μαζί της.

«Νομίζω ότι απλά προβάλλεις τις τύψεις σου επάνω μου. Εγώ δεν έχω κανένα θέμα αν θέλεις να πληρώνεις 1345 ευρώ σε λογαριασμούς κινητής. Αυτό που έχω βαρεθεί είναι ότι το κάνεις κάθε φορά τόσο μεγάλο ζήτημα.»

«Σωστά, διότι για την κυρία Γεωργία, 1345 ευρώ είναι τα της που μαζεύει σε ένα βράδυ από την πολύ προσοδοφόρα δουλειά της. Το θέμα είναι ότι...»

«Το θέμα είναι ότι εγώ δεν κάνω τέτοιους λογαριασμούς. Και το θέμα είναι ότι εσύ τους κάνεις συνέχεια. Μαζί με τις κρίσεις πανικού, όταν τους λαμβάνεις. Αν ήταν να έκανες μια μαλακία μία φορά να σε στηρίξω, αλλά οι λογαριασμοί σου είναι εξαιρετικά συνεπείς στο ύψος τους.»

«Αυτά που πλήρωσα για τους δύο τελευταίους μήνες δεν τα έχω ξαναπληρώσει! Μιλάμε για πάνω από 500 ευρώ τον μήνα! Κι εσύ απλά με έστειλες στην τραπεζική σου τσόνα.»

«Δεν έχεις ξαναπληρώσει 500, αλλά πόσα πληρώνεις τους υπόλοιπους μήνες;»

«Το πολύ μέχρι 200.»

«Εκτός από τα καλοκαίρια, που μπορεί να γίνει και 250.»

«Μόνο στις διακοπές.»

«Άρα το πολύ 250.»

«Εβγαλα έναν μέσο όρο. Το 250 είναι σπάνιο.»

«Ωραία, και αφού πληρώνεις τόσα κάθε μήνα, γιατί συνεχίζεις και γκρινιάζεις;»

«Καλά, με δουλεύεις; Γιατί δεν μπορώ να πληρώνω τόσα λεφτά στο κινητό.»

«Και τότε γιατί κάνεις αυτούς τους λογαριασμούς;»

«Διότι το ξεχνάω και μιλάω παραπάνω.»

Η Ρέα καταβυθίστηκε στα νιγκίρι της, αλλά πρόσεξε ότι είχε περισσέψει μόλις ένα και μάλιστα με γαρίδα. Ούτε καν σολομό. Το άφησε στη γωνία και χτύπησε ένα μάκι από το τείχος της Γεωργίας για να ξεπλύνει το στόμα της πριν επιστρέψει στην κορωνίδα του πιάτου. Τα αγαπημένα της σασίμι, δηλαδή.

Η Γεωργία είχε ήδη παρατήσει το βασανιστήριο με τα ξυλάκια και έδειχνε να έχει χάσει τελείως το ενδιαφέρον της για το φαί. Περίμενε να κάνει κι η Ρέα το ίδιο για να της μιλήσει, αλλά αυτή παρέμενε προσηλωμένη στα ξυλάκια και τα σασίμι, σαν να ήταν το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο. Προσπάθησε να εκμεταλλευτεί αυτήν την παύση προκειμένου να κρύψει τον εκνευρισμό της. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί της την έσπαγε τόσο ο

στρουθοκαμηλισμός της Ρέας. Ίσως γιατί τη χτύπαγε εκεί που πονούσε περισσότερο, στην ταπεινή καταγωγή της, στο ότι στο σπίτι της δεν είχαν μια ταϊβανέζα οικογενειακή φίλη για να μάθει να τρώει με ξυλάκια από τα οκτώ της.

Άφησε τη Ρέα να αποτελείώσει και το τελευταίο σασίμι. Στο ξύλο είχαν περισσέψει μερικά σκόρπια μάκι, ένα θλιβερό απομεινάρι από το κάποτε περήφανο τείχος, αλλά η πλευρά της Ρέας ήταν εντελώς άδεια παρεκτός από ένα νικίρι με γαρίδα, ο τελευταίος μοναχικός βασιλιάς απέναντι στην επίθεση των πιονιών μάκι που τον απειλούσαν.

Η μάχη είχε ήδη κριθεί, η Ρέα ήταν συγκεντρωμένη στον βασιλιά της, αλλά και οι δύο γνώριζαν πως δεν υπήρχε καμία σωτηρία για τον βασιλιά γαρίδα. Τα ταπεινά πιόνια είχαν κερδίσει την παρτίδα.

Η Ρέα σήκωσε τα μάτια της στα όρια του βουρκώματος και κοίταξε τη Γεωργία. «Βρε Ρέα, δεν είσαι η πρώτη που κάνει τεράστιους λογαριασμούς κινητής τηλεφωνίας, αλλά είναι κουραστικό να μιλάμε κάθε φορά για ένα δράμα που είναι επιλογή σου.»

«Μα δεν είναι», της είπε κουνώντας τα χείλια σχεδόν χωρίς να βγάλει άχνα. «Όχι, είναι. Και μάλιστα είσαι περήφανη γι' αυτό. Είναι ένας τρόπος προκειμένου να επιβεβαιώνεις πως είσαι κι εσύ ένα μέλος της καλής μεσοαστικής κοινωνίας, γνήσιο τέκνο της καλής ανατροφής σου.»

Η Ρέα συνέχισε να την κοιτά αδύναμη και πληγωμένη.

«Είναι όπως όταν οι τσόνες αγοράζουν ένα καλό αυτοκίνητο.»

«Μα δεν έχω καν αυτοκίνητο», ψέλλισε η Ρέα.

«Ο στόχος σου είναι ο ίδιος, μόνο ο μηχανισμός διαφέρει. Το αυτοκίνητο επιβεβαιώνει ότι έχεις μαζέψει αρκετά λεφτά για να είσαι επιτυχημένος. Αλλά εσύ, για τον ίδιο σκοπό, νιώθεις την ανάγκη να πετάξεις τα λεφτά στον αέρα προκειμένου να νιώσεις το ίδιο. Αν δεν μπορείς να κάνεις μερικές υπερβολές χωρίς κανένα νόημα, τότε δεν είσαι αρκετά μεσοαστή. Οι εταιρίες κινητής, σου προσφέρουν αυτήν την υπηρεσία, με τον ίδιο τρόπο που τα χαρτιά και οι τζογαδόροι πρόσφεραν την ίδια υπηρεσία στους αριστοκράτες των βερσαλιών στην ταινία που είδαμε προχθές στο DVD... Αυτό που σου είναι σημαντικό είναι να πετάς τα λεφτά και να μη σε απασχολεί.»

«Σου φαίνεται να μη με απασχολεί;»

«Εντελώς! Αν έκανες μια φορά έναν μεγάλο λογαριασμό, θα μπορούσε να ήταν λάθος, μια μαλακία. Αλλά εσύ κάνεις κάθε μήνα το ίδιο “λάθος”, με συνέπεια. Απλά σου ζητώ να το αναγνωρίσεις αντί να δημιουργείς ένα ολόκληρο δράμα.»

Η Ρέα κοίταξε τη Γεωργία και σκέφτηκε αν άρχισε να ηηδίζεται με κανέναν ψυχίατρο. Την κοίταξε ξανά και αποφάσισε να μην πει τίποτα.

«Ναι ξέρω τι σκέφτεσαι. Πού τα ξέρω εγώ όλα αυτά, τι σχέση έχω με τις Βερσαλίες, πότε ένιωσα ότι έχω καλή καταγωγή. Αλλά ξέρεις ποια είναι η πλάκα; Ότι τον ίδιο μηχανισμό επιβεβαίωσης χρησιμοποιούν και στη λαϊκή

καταγωγή μου. Όταν ο μπάρμπα μου με σέρνει στα μπουζούκια και καίει τα λεφτά του σε γαρύφαλλα, σαμπάνιες και πιάτα, το ίδιο ακριβώς πράγμα κάνει. Επιβεβαιώνει ότι είναι αρκετά επιτυχημένος, επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται ότι πετάει τα λεφτά του σε κάτι που είναι εντελώς άχρηστο. Και οι τύψεις που έχει την επόμενη μέρα, μαζί με το χανγκόβερ, είναι ακριβώς η επιβεβαίωση πως αυτό που κάναμε εκθές ήταν μια υπερβολή. Αλλά μια υπερβολή που μας καθησυχάζει ακριβώς επειδή μπορούμε να την κάνουμε.»

Η Ρέα κοίταξε για λίγο τη σερβιτόρα που μπήκε στο οπτικό της πεδίο, και της είπε να κρατήσει τα ρέστα προκειμένου να εξαφανιστεί όσο πιο γρήγορα γίνεται. Η σερβιτόρα γούρλωσε τα μάτια έκπληκτη, αλλά η Ρέα είχε ήδη σηκωθεί από το τραπέζι και ετοιμαζόταν να βγει.

Αυτήν τη φορά, η ζέστη στο πρόσωπό της καθώς άνοιγε την πόρτα ήταν πιο ευπρόσδεκτη. Άκουσε τη Γεωργία να λέει κάτι στο βάθος αλλά δεν έδωσε και πολύ σημασία. Αν ήταν κάτι σημαντικό, θα το επαναλάμβανε και έξω. Η ξηρότητα στον λαιμό της είχε μετατραπεί σε κόμπο στο στομάχι. Σκέφτηκε τα ζάναξ στην τσάντα της, αλλά δεν ήθελε να ταπεινωθεί κι άλλο μπροστά στη φίλη της.

Η Γεωργία την αγκάλιασε, πιάνοντας τον δεξί της γοφό σφικτά σαν άντρας, και άρχισε να την περπατάει πάνω στον πεζόδρομο της Κοραή.

«Πάμε από την Ακαδημίας να πάρεις ταξί, έχει λιγότερη κίνηση».

Η πρακτική Γεωργία. Ακόμα κι όταν δεν το θέλει, φροντίζει τα οικονομικά της. Και μπορεί να είχε και δίκιο, διότι η Ρέα δεν θα σκεφτόταν ποτέ να περπατήσει μέχρι την Ακαδημίας για να πληρώσει λιγότερα στον ταξιτζή. Η Σταδίου ήταν ο πιο κοντινός δρόμος, κι ίσως αυτό να ήταν μια πολυτέλεια που χρειαζόταν.

Καθώς διέσχιζαν τον πεζόδρομο, η Ρέα σκεφτόταν πόσο πολύ της άρεσε που η Γεωργία την κρατούσε σφικτά και την περπατούσε, μέχρι που της τσίμπησε ελαφρά το γοφί για να την επαναφέρει στην πραγματικότητα.

«Το κατάλαβες, φιλενάδα, ότι μόλις έκανες αυτό που σου περιγράψω τόση ώρα, ε;»

Η Ρέα την κοίταξε με γνήσια απορία και προσπαθούσε να καταλάβει αν η Γεωργία διάβασε τη σκέψη της για την επιλογή του δρόμου επιβίβασης στο ταξί.

«Ααα, πες μου τώρα ότι δεν “κατάλαβες” πως άφησες 20 ευρώ πουρμπουάρ στη σερβιτόρα.»

Η Ρέα ξαφνιάστηκε και αμέσως θυμήθηκε το έκπληκτο βλέμμα της σερβιτόρας. Έκανε μια αντανάκλαστική κίνηση να διαμαρτυρηθεί: Η αλήθεια είναι ότι ήθελε απλά να ξεφύγει από τη συζήτηση, αποφάσισε όμως ότι η διαμαρτυρία δεν έχει κανένα νόημα και αφέθηκε στα χέρια της Γεωργίας, καθώς αυτή ετοιμαζόταν να τη βάλει στην επόμενη ζεστή αγκαλιά του πίσω καθίσματος ενός ταξιτζή.

Δεν υπήρχε περίπτωση να δεχθεί διπλοκούρσα σήμερα.

23

**Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ
ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΩΝ**

Στη Συνομοσπονδία δεν υπήρχαν τηλέφωνα· ούτε ραδιόφωνα· ούτε τηλεοράσεις. Πρακτικά, ούτε ταχυδρομεία με τον τρόπο που τα καταλάβαιναν στον παλιό κόσμο. Υπήρχε βασικά η Αγορά. Και από εκεί μέσα καλύπτονταν οι περισσότερες από τις παραπάνω ανάγκες. Το κόστος συντήρησης και διατήρησης των παλαιών δομών τους ήταν πολύ συχνά δυσβάσταχτο, ειδικά αν σκεφτούμε πόσο μικρότερος ήταν ο σημερινός πληθυσμός. Η ιδέα ότι κάτι είναι διαθέσιμο 24 ώρες το 24ωρο, επτά μέρες την εβδομάδα, το χρειάζεσαι δεν το χρειάζεσαι, τους ήταν γενικά ξένη. Ειδικά αν σκεφτούμε πως κάποιος θα πρέπει να κάτσει να κάνει αυτήν τη δουλειά· να περιμένει για ώρες μήπως και κάποιος φανεί που να θέλει κάτι. Η Αγορά ήταν η μόνη υπηρεσία που οι κοινότητες προσπαθούσαν ζηλόφθονα να κρατούν σε διαρκή βάση. Ακόμα κι εκεί όμως, δεν ήταν λίγες οι φορές που διάφοροι παράγοντες έριχναν το σήμα σε κάποια κοινότητα και η αποκατάσταση έπαιρνε μέρες.

Κανείς δεν έδειχνε να βασανίζεται από αυτήν την έλλειψη. Η Αγορά διέθετε ένα σύστημα ειδοποίησης σε περίπτωση που κάποιος κόμβος έβγαινε από το σύστημα· αν χρειαζόταν ανθρώπινη παρέμβαση μέχρι να ξαναμπει online, η κοινότητα που ήταν εκτός έβρισκε εναλλακτικούς τρόπους να ειδοποιήσει κάποιον ειδικό να παρέμβει. Για παράδειγμα μικρά drones ή παλιές ραδιοζεύξεις που χρησιμοποιούνταν για ψηφιοποιημένα σήματα χαμηλών ταχυτήτων. Αλλά κακά τα ψέματα, η πιο συνηθισμένη λύση ήταν να πάρει κάποιος το ποδήλατό του και να πάει μέχρι τον επόμενο κόμβο-κοινότητα για να τσεκάρει αν λειτουργεί και να ζητήσει βοήθεια.

Η αίσθηση του επείγοντος ήταν κάτι που φαινόταν να λείπει από τις ζωές τους, εκτός κι αν πραγματικά συνέβαινε κάτι επείγον. Σε αυτήν την περίπτωση ενεργοποιούνταν ένα σωρό δικλίδες ασφαλείας μέσα στο ίδιο σύστημα της Αγοράς. Οι παλιές κεραίες των ραδιοφωνικών ΑΜ που χρησίμευαν συχνά για τη μεταφορά πακέτων χαμηλού bandwidth έμπαιναν σε λειτουργία και μετέφεραν κρίσιμες πληροφορίες. Δεν είχαν όλες οι κοινότητες όλες τις δυνατότητες. Όσο πιο βόρεια πήγαινε κανείς, τόσο πιο πιθανό θα ήταν να βρει μια κοινότητα προετοιμασμένη για θεομηνίες. Μέχρι τουλάχιστον να φτάσεις στις κοινότητες των ακριτών, συνήθως παλαιών ενωτικών που δεν θέλησαν να ενταχθούν στη Συνομοσπονδία, αλλά στην ουσία λειτουργούσαν ντεφάκτο δορυφορικά προς αυτή.

Γι' αυτούς τους ενωτικούς η Συνομοσπονδία ήταν γεμάτη παρα-λογισμούς· ήταν όμως ταυτόχρονα και πραγματιστές άνθρωποι, και στη διάρκεια της ζωής τους είχαν δει πολλά παράλογα. Η Συνομοσπονδία ήταν από εκείνα τα λίγα πράγματα που λειτουργούσαν σε ακτίνα πολλών εκατοντάδων

χιλιομέτρων από τις περιοχές τους· έτσι προτιμούσαν να αποδεχθούν τις παραξενιές των λουλουδιτών, καθώς μια σύνδεση με την Αγορά ήταν σαφώς πιο επιθυμητή απ' ό,τι το χάος που επεκτεινόταν ακόμα πιο βόρεια. Η Συνομοσπονδία σε γενικές γραμμές πρόσφερε την Αγορά και άλλες υπηρεσίες της σε οποιονδήποτε τις ζητούσε, ή τουλάχιστον σε όποιον είχε την τεχνική δυνατότητα να φτιάξει έναν κόμβο. Πολύ συχνά, κοινότητες κοντά στα βόρεια σύνορα ζητούσαν από τέκηδες να φτιάξουν κόμβους για άλλες κοινότητες έξω από τη Συνομοσπονδία, προκειμένου να διευκολύνεται η επικοινωνία και το εμπόριο.

Οι κοινότητες αυτές των ενωτικών που ήταν ντεφάκτο ενωμένοι με την Αγορά, αν και όχι επίσημα μέλη της Συνομοσπονδίας, αποτελούσαν και τον συνοριακό στρατό της Συνομοσπονδίας.

Δεν είναι ότι κάποιος προσπαθούσε να τους επιτεθεί ή να τους κατακτήσει. Αν κάτι χαρακτήριζε τον τέταρτο 30ετή πόλεμο, αυτό ήταν η σχεδόν πλήρης απροθυμία των εμπλεκόμενων να κατακτήσουν τους αντιπάλους τους. Πέρα από μικρές συνοριακές συγκρούσεις για περιοχές που θεωρούνταν αμφισβητούμενες, κανείς δεν προσπαθούσε να κατακτήσει τη γη κάποιου άλλου. Διότι το PNEE που σημάδεψε την αρχή του πολέμου είχε αλλάξει τα πάντα και ο τέταρτος 30ετής έμοιαζε περισσότερο με τον πρώτο παρά με τους επόμενους δύο.

Μέσα σε αυτόν τον χαοτικό κόσμο, η Συνομοσπονδία δεν είχε πολλούς εχθρούς. Είχε μόνο διάφορες φατρίες από παλιούς πολεμιστές που ενίοτε προσπαθούσαν να “εισβάλουν”. Στην ουσία, τις περισσότερες φορές αυτή η “εισβολή” δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο στόχο, καθώς δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να “αρπάξουν”. Κάποιες κοινότητες ενωτικών μιλούσαν ενίοτε για ομάδες που είχαν στόχο να αρπάξουν γυναίκες, αλλά κι αυτό ήταν περισσότερο ένας από τους μύθους που κυκλοφορούσαν ανάμεσα στους ακρίτες. Όπως συμβαίνει στους περισσότερους πολέμους, υπήρχε ένα πλεόνασμα γυναικών, αν και όχι τόσο δραματικό όπως σε παλιότερες εποχές. Οι ατομικές βόμβες δεν κάνουν διακρίσεις στο φύλο, και οι στρατοί των απρόθυμων αποδέχθηκαν πολύ γρήγορα κάθε άτομο που ήταν έτοιμο να πολεμήσει, ανεξαρτήτως φύλου.

Οι εισβολές ήταν σπάνιες και η τεχνική βοήθεια που πρόσφεραν οι κοινότητες στα ενωτικά χωριά ήταν συνήθως αρκετή για να αποτρέψει τις περιπλανώμενες φατρίες πολεμιστών από το να πλησιάζουν τη Συνομοσπονδία.

Λίγο πολύ με τον ίδιο τρόπο είχε επιβιώσει και η Σικελία, μαζί με μερικές ακόμα περιοχές της νότιας Ιταλίας, από τις επιθέσεις των μελανοχιτώνων που είχαν καταφέρει να ενώσουν αρκετές περιοχές υπό τον νέο Καίσαρα. Ο Σιμ πάντα γελούσε με αυτό τον ιστορικό αναχρονισμό. Ένας Καίσαρας στη μέση ενός 30ετούς πολέμου του 21ου αιώνα. Τουλάχιστον αυτός ο Καίσαρας δεν έδειχνε ιδιαίτερη προθυμία να επιτεθεί στους Σικελιάνους. Μερικές εμνηστικές δηλώσεις του ήταν συνήθως αρκετές -τόσο για τους

οπαδούς, όσο και για τους αντιπάλους του- που διασκέδαζαν όταν τύχαινε να μάθουν κάποιον από τους τελευταίους θεατρινισμούς του.

Αυτό ήταν το μοτίβο επιβίωσης της Συνομοσπονδίας, που διατηρούσε ένα ελάχιστο επίπεδο μιλιταρισμού, κυρίως στις ακριτικές περιοχές. Οι τέκνηδες της γενιάς του είχαν καταφέρει να προσφέρουν μια ασπίδα προστασίας στον Νότο, με αντάλλαγμα τις υπηρεσίες τους στον ακριτικό Βορρά, με τον οποίον συνδέονταν σχεδόν αποκλειστικά μέσω της Αγοράς.

Κάπως έτσι η Αγορά είχε αποκτήσει μια μυθική διάσταση στις περιοχές αυτές. Όταν επέλεγαν το όνομα, ο ίδιος είχε διαφωνήσει. Θεωρούσε πως το βάρος αυτής της παλιάς λέξης θα σκίαζε και θα διαμόρφωνε το δημιουργημά τους. Όμως παρότι η Αγορά διατήρησε το μυθικό της όνομα, απέκτησε ένα τελείως διαφορετικό περιεχόμενο, που ξεπέρασε ακόμα και τις πιο τρελές φαντασιώσεις των ιδίων. Ο Σιμ θυμόταν ακόμα τις πρώτες βινιέτες που έφτιαξαν για την Αγορά και που αντικατόπτριζαν το τι προσδοκούσαν από αυτή. Κάτι ανάμεσα σε παζάρι της Ανατολής και αρχαίας ελληνικής αγοράς.

Κι όμως, αυτή κατέληξε να γίνει ο χαλαρός συνδετικός κρίκος όλων των κοινοτήτων. Μια κεντρομόλος δύναμη που έλκει κοντά της όλο και πιο μακρινές περιοχές. Μερικές φορές του άρεσε να τη φαντάζεται σαν μια μαύρη τρύπα που τους μεταφέρει μακριά, σε μια άλλη απόμερη γωνιά του σύμπαντος, χωρίς πόλεμο, χωρίς ραδιενέργεια και χωρίς μίσση. Όταν οι πρώτες κοινότητες ενωτικών τούς ζήτησαν ένα λινκ με την Αγορά προκειμένου να ανταλλάσσουν αγαθά, δεν μπορούσε να πιστέψει τ' αυτά του. Οι ενωτικοί να ζητάνε βοήθεια από αυτούς που οι ίδιοι ονόμαζαν ειρωνικά λουλουδίτες.

Πολλές ενωτικές κοινότητες πήραν στην αρχή μόνο το “εμπορικό” κομμάτι και άφησαν πολλές υπηρεσίες απέξω ως άχρηστη προπαγάνδα, όπως τη Βίβλο, τα ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά δίκτυα κλπ. Αλλά τα χρόνια περνούσαν και σιγά σιγά οι ενωτικές κοινότητες καταλάβαιναν πως τα παζάρια της Ανατολής σπάνια αντάλλασσαν μόνο αγαθά. Η Βίβλος πέρα από προπαγάνδα είχε και νόστιμες συνταγές μαγειρικής, και ο Σίμωνας θεωρούσε τις τετρακόσιες κάτι συνταγές του -πασπαλισμένες με μικρά δηκτικά σχόλια κατά του παλιού κόσμου- ως το πιο ύπουλο και αποτελεσματικό υπερόπλο που είχε εξαπολύσει ποτέ προς τους ενωτικούς. Δεν ένιωθε κανέναν ανταγωνισμό πια. Ίσως ποτέ να μην είχε νιώσει μίσος για τους ιδεολογικούς του αντιπάλους. Ήταν από εκείνους τους τέκνηδες που γρήγορα πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στις ενωτικές κοινότητες. Σε μία από τις πρώτες κοινότητες που συνέδεσαν, τους πήρε πάνω από δύο μήνες να τα καταφέρουν. Η απόσταση από τον τελευταίο κόμβο ήταν μεγάλη, αλλά ήταν ξεροκέφαλος και δεν θα άφηνε μερικές ξεροψημένες από το ηλεκτρομαγνητικό κύμα της βόμβας στη Θεσσαλονίκη κεραίες να του σταθούν εμπόδιο. Κατάφεραν να καλύψουν την απόσταση συχνά πυκνά με καλώδια που τραβούσαν οι ίδιοι. Ήταν μια πενιχρή σύνδεση

50Mbps, αλλά για την κοινότητα της Παναγιάς Φανερωμένης, εκεί στους βόρειους πρόποδες του Ολύμπου, ήταν συνώνυμη με την επιστροφή του πολιτισμού· λουλουδίτικου ή μη, μικρή σημασία είχε.

Για να θυμάται αυτήν την εκδρομή, του είχαν προσφέρει ένα δώρο. Ένα πορτοκαλί τηλέφωνο από εκείνα τα παλιά με το κυλινδρικό παλμικό καντράν, το μεγάλο και βαρύ ακουστικό και το διαπεραστικό κουδούνισμα. Θυμάται την αμηχανία του την ώρα που το έπαιρνε στα χέρια. Για να την κρύψει άρχισε να το επιθεωρεί, το γύρισε ανάποδα και στον κώλο του είδε μια επιγραφή που έγραφε SIEMENS· χαμογέλασε με την ειρωνεία, σήκωσε το βλέμμα, τους κοίταξε στα μάτια και είπε ευχαριστώ.

Όλοι ήξεραν πως ήταν άχρηστο πια, αλλά ο μύθος ήθελε το τηλέφωνο αυτό να βρίσκεται στο γραφείο του αντιστράτηγου Χαράλαμπου Παπαναστασίου, στο 3ο Σώμα Στρατού στη Θεσσαλονίκη, και να χτυπάει για να τον ειδοποιήσει πως από την πρώτη επίθεση με τακτικά πυρηνικά, δύο ολόκληρες ταξιαρχίες του Ελληνικού Ενωτικού Εκστρατευτικού Σώματος στην Ουκρανία είχαν εξαφανιστεί.

Ο αντιστράτηγος Παπαναστασίου έμαθε ότι υπήρχαν 3.848 επιζώντες από ένα σύνολο 16.000 μαχητών. Μέσα στις πρώτες 48 ώρες, αυτοί θα είχαν μειωθεί σε 960, και μέχρι το τέλος της πρώτης εβδομάδας, σε 124. Στο τέλος κατάφεραν να επιστρέψουν το πολύ δύο ντουζίνες από δαύτους. Οι κάτοικοι του χωριού βούρκωναν και μόνο στο άκουσμα αυτής της ιστορίας. Όχι γιατί απαραίτητα είχαν χάσει κάποιον σε αυτήν τη “μάχη”, αλλά γιατί είχαν δει πολλά ραδιενεργά εγκαύματα σε φίλους, γνωστούς και αγαπημένους για να μπορούν να μείνουν αμέτοχοι.

Θυμάται πως ως απάντηση, είχε στο μυαλό του να τους πει μια άλλη ιστορία για την εταιρεία που έφτιαξε αυτό το τηλέφωνο κάπου στα μέσα της δεκαετίας του 1980, αλλά αποφάσισε να το βουλώσει και να μην καταστρέψει το συμβολισμό αυτής της κίνησης. Δεν ήταν πια τόσο βέβηλος όσο ο νεώτερος εαυτός του.

Αυτό το τηλέφωνο των νεκρών ψυχών τον ακολουθούσε έκτοτε, διότι ποτέ δεν του πήγε η καρδιά να το πετάξει. Παρότι δεν υπήρχαν τηλεφωνικά δίκτυα των 48Volts για να λειτουργήσει το κουδούνι και ο μηχανισμός του, έφτιαξε ένα κύκλωμα που συνέδεε τις ψηφιακές τηλεφωνικές υπηρεσίες της Αγοράς με την παλιά αναλογική συσκευή. Στην αρχή ήθελε να το επιστρέψει πίσω στην κοινότητα της Παναγιάς Φανερωμένης για να τοβάλουν κάπου στο δημαρχείο ή οπουδήποτε αλλού ήθελαν, αλλά η μητέρα της Τζο τον απέτρεψε, εξηγώντας του πως ίσως να μην ήταν και τόσο καλή ιδέα.

Κάπως έτσι το παλιό πορτοκαλί τηλέφωνο συνέχιζε μέχρι σήμερα να είναι το “επίσημό” του· δηλαδή το μοναδικό του· άλλωστε δεν μιλούσε με πολύ κόσμο τον τελευταίο καιρό, βρισκόταν σε αγρανάπαυση, όπως του άρεσε να λέει.

Έτσι άφηνε το τηλέφωνο να κουδουνίζει χωρίς να του δίνει ιδιαίτερη σημασία. Χτυπούσε τόσο σπάνια που δεν υπήρχε λόγος να το σηκώσει. Το κουδούνισμα δεν ήταν τόσο διαπεραστικό όπως όταν σχεδιάστηκε,

διότι πριν από δεκαπέντε χρόνια, η οκτάχρονη κόρη του είχε αποφασίσει να το κάνει να σιγάσει· το είχε κατσαβιδιάσει και είχε προσθέσει μερικές στρώσεις σελοτέιπ εκεί που έκαναν επαφή τα γλωσσίδια των κουδουνιών. Πήρε γρήγορα χαμπάρι ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν είχε σκεφτεί ότι η αιτία ήταν η κόρη του. Στην αρχή φαντάστηκε πως κάτι είχε χαλάσει στο κύκλωμα μετατροπής κι αυτό δεν έδινε το σωστό ρεύμα. Όταν έφτασε στην πηγή του προβλήματος, δεν μπόρεσε να μην καμαρώσει την πρώτη πετυχημένη χακεριά της κορούλας του· η οποία αποκλείεται να τον παίρνει αυτήν τη στιγμή. Κοίταξε βλοσυρά το τηλέφωνο σαν να ήθελε να το διατάξει να σταματήσει· τελικά η χακεριά της κορούλας του δεν ήταν και τόσο κακή. Λίγα λεπτά αργότερα ο υπολογιστής του γκρίνιαξε πως είχε ένα μήνυμα. Ήταν η Ήλια που είχε το ίδιο απειλητικό ύφος που είχε και η μάνα της όταν δεν της απαντούσε στο τηλέφωνο κάπου τριάντα χρόνια πίσω στο παρελθόν. Το μήνυμα έγραφε: Ξέρω ότι είσαι εκεί, σήκωσέ το, το γαμημένο. Τα ζύγισσε λίγο στο κεφάλι του, αποφάσισε ότι δεν θα γλίστωνε έτσι εύκολα, κι έτσι αποφάσισε να το σηκώσει.

«Δεν θα σε ενοχλήσω για τις συνεντεύξεις που μου έχεις υποσχεθεί τόσο καιρό.»

«Κι εγώ που νόμιζα πως ήθελες να μου ευχηθείς για τα γενέθλιά μου.»

«Θέλω μόνο να σε ρωτήσω γιατί αφήνεις την Τζο και πιστεύει όλες αυτές τις βλακειές που ακούει στο CapUn.»

«Η Τζο είναι μεγάλος άνθρωπος και μπορεί να αποφασίσει για τον εαυτό της.» είπε κάπως πιο κοφτά απ' όσο θα ήθελε.

«Μη μου το παίζεις ανεξάρτητος, ξέρεις πολύ καλά τι λέω. Δεν σε ρώτησα γιατί δεν απαγορεύεις στην Τζο να ακούει τις βλακειές στο CapUn, σε ρώτησα γιατί την αφήνεις να τις πιστεύει, αφού είμαι σίγουρη ότι εσύ έχεις μια πολύ καλύτερη ιστορία να διηγηθείς.»

«Η ιστορία μου είναι στη Βίβλο, και να σου υπενθυμίσω πως η κόρη μου δεν θέλει να έχει καμία σχέση με τα άρθρα της και τα ιστορικά απολειφάδια που τα έγραψαν.»

«Αυτό που κάνεις σαν δωδεκάχρονο, ειλικρινά δεν θα το καταλάβω ποτέ. Για πες μου, ειλικρινά πιστεύεις ότι είναι μέρος της γοητείας σου;»

«Ήλια, όλοι ξέρουμε ότι πεθαίνω, απλά η Τζο δεν θέλει να το αποδεχθεί και με κατηγορεί ότι το κάνω επίτηδες.»

«Ας πούμε ότι καταλαβαίνω ότι η Τζο δεν είναι τόσο παράλογη που το πιστεύει.»

«Δηλαδή θεωρείς κι εσύ ότι θέλω να πεθάνω...»

«Θεωρώ ότι η αγρανάπαυσή σου είναι μια μορφή παραίτησης.»

«Είμαι αγρανάπαυμένος εδώ και έξι χρόνια, ο καρκίνος όμως εμφανίστηκε μόλις πέρσι.»

«Σιμ, δεν θέλω να σου κάνω τη ζωή δύσκολη, αλλά μου φαίνεται άδικο προς την Τζο να μην έχει ακούσει τις ιστορίες σου.»

«Οι ιστορίες μου είναι...»

«Ναι, οι ιστορίες σου είναι στη Βίβλο, ή τελοσπάντων κάποια κομμάτια από αυτές, αλλά εγώ θυμάμαι ότι οι αφηγήσεις του Σίμωνα ήταν πάντα πιο

ζωντανές από τις ιστορίες της Βίβλου. Και θυμάμαι ότι ο Σιμ τις έλεγε αυτές τις ιστορίες σε μια έφηβη που μόλις είχε γυρίσει από τη βομβαρδισμένη Θεσσαλονίκη ορφανή και με μάτια γεμάτα τρόμο· θυμάμαι ακόμα πως ήταν αυτές οι μαγικές ιστορίες από τον παλιό κόσμο που κατάφεραν να με κάνουν να ξαναβρώ τον ύπνο μου και το κίνητρο να γίνω ιστορικός. Και αυτό που ξέρω είναι ότι εσύ αρνείσαι να πεις μία από αυτές τις ιστορίες στην ίδια σου την κόρη, μόνο και μόνο τάχα για να μην την επηρεάσεις.»

«Ήλια, δεν καταλαβαίνεις. Η Τζο δεν θέλει να με βλέπει μπροστά της. Τις προάλλες την είχα καλέσει για φαγητό και δεν πρόλαβα καν να φτιάξω τη σαλάτα πριν εκτοξευθεί σε κάποιο άλλο γαλαξία.»

«Το ξέρω, αργά το ίδιο βράδυ ήρθε στο σπίτι μου ματωμένη.»

«Αααα», είπε ο Σιμ κάπως αβέβαια. «Νόμιζα ότι εσείς οι δύο δεν είστε πια ερωμένες.»

«Η Τζο είναι δύσκολο παιδί, αλλά σου μοιάζει. Τίποτα που είναι στο μυαλό της δεν είναι απλό για τους έξω, παρότι γι' αυτήν είναι ξεκάθαρο. Κι αυτό την κάνει ξεροκέφαλη. Νομίζει ότι οι άλλοι απλά την κοροϊδεύουν. Η Τζο δεν θέλει να είναι ερωμένη μου γιατί δεν θέλει να νιώθει δεσμευμένη. Όχι από εμένα, αλλά από τον περίγυρό της, που της φοράει την ταμπέλα η κοπέλα της Ήλιας. Κι εγώ είχα μείνει αποσβολωμένη όταν τα “χάλασε” μαζί μου με ένα μακροσκελές μείλ. Για να έρθει το ίδιο βράδυ να μου εξηγήσει τι εννοεί. Ακόμα δεν είμαι σίγουρη τι ακριβώς εννοεί. Δεν είναι καλή στο να λέει ιστορίες όπως εσύ, και τα κάνει όλα κουλουβάχατα στα λόγια. Αλλά ξέρω ότι την εμπιστεύομαι και ξέρω ότι με θέλει.

Και γι' αυτό σου ζητάω να την εμπιστευτείς κι εσύ και να μην παίρνεις τοις μετρητοίς αυτά που σου λέει.»

«Δηλαδή μου ζητάς να πηδηχτώ με την κόρη μου για να την εμπιστεύομαι περισσότερο;»

Η Ήλια χαμογέλασε, γιατί ήξερε ότι τον είχε πείσει. Ο Σιμ χαμογέλασε, γιατί η Ήλια πίστευε πως ήταν καλός στο να λέει ιστορίες. Ευτυχώς σχεδόν κανείς από αυτούς δεν είχε γεννηθεί όταν ήταν ακόμα ένας σιχαμένος μυξιάρης που όταν άνοιγε το στόμα του τα έκανε όλα κουλουβάχατα. Ίσως και δυστυχώς.

«Οκέι, πότε θέλεις να κλείσουμε ένα ραντεβού;»

«Τι λες για τώρα;»

«Τώρα; Μα δεν...»

«Τώρα, Σιμ, αλλιώς δεν θα το κάνεις ποτέ.»

«Ετσι, από το τηλέφωνο;»

«Έχεις πρόβλημα με την τεχνολογία;»

«Οκέι, δώσε μου τρία λεπτά να ανοίξω το βαποράκιζερ και να βάλω μέσα λίγο από το χόρτο της κόρης μου. Ίσως έτσι να καταφέρω να μην ακούω αυτά που λέει, χωρίς να χρειαστεί να πηδηχτούμε.»

Και κάπως έτσι ο Σίμωνας ξεκίνησε να λέει μια ακόμα ιστορία από τα παλιά. Από αυτές που έκαναν τους ανθρώπους να του χαρίζουν πορτοκαλί τηλέφωνα με 16.000 νεκρές ψυχές παγιδευμένες μέσα τους· memento mori εκείνης της αποφράδας ημέρας των Θεοφανίων του παλαιού ημερολογίου.

24

ΑΠΟΚΡΥΨΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ

**(ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΡΣΕΝΙΚΟΥ ΕΧΘΡΟΥ)**

Η Ρέα κοίταξε ξανά διστακτικά την ντουλάπα με τα ρούχα. Μια ματιά στον καθρέφτη θα έπειθε τον οποιοδήποτε πως ήταν ντυμένη και στολισμένη και πως κάθε επιπλέον παρέκκλιση θα ήταν σκέτη ματαιοπονία. Λίγο διακριτικό κονσίλερ για τους μαύρους κύκλους, λίγο διακριτικό ρουζ και η αγαπημένη της μάσκαρα συμπλήρωναν την παραπάνω πεποίθηση. Και τότε γιατί η ντουλάπα και συγκεκριμένα το τρίτο συρτάρι συνέχιζε να την κοιτάει τόσο επίμονα;

Αυτό που βασάνιζε τη Ρέα δεν βρισκόταν στο πρόσωπό της, δεν βρισκόταν καν στα ρούχα που είχε επιλέξει, αλλά κάτω από αυτά. Είχε φορέσει ένα rush-up κολάν που αγόρασε την προηγούμενη βδομάδα και ένιωθε άβολα μ' αυτό. Ένιωθε ότι κλέβει, παρότι η λέξη ήταν υπερβολική. Υπερβολή που δεν άλλαζε το γεγονός ότι συνέχιζε να νιώθει άβολα· το ίδιο άβολα όπως με τη δικτατορία των σουτιέν με ενίσχυση. Από τότε που τα wonderbra θεωρήθηκαν μια καλή ιδέα, όταν τελείωνε το λύκειο, ήταν πρακτικά αδύνατο να βρεις σουτιέν χωρίς έστω μια μικρή τόση δα βάτα. Κι όλες αυτές οι βάτες για βυζιά δεν της άρεσαν καθόλου· όπως άλλωστε και οι ορίτζιναλ βάτες των 80s.

162

Το να καταφέρεις να αποφύγεις την ενίσχυση σ' ένα σουτιέν ήταν αδύνατο πια, κι αυτό την είχε κάνει να αποδεχθεί πως στον τομέα των βυζιών θα κλέβει λίγο, ακόμα και χωρίς να το θέλει. Δεν είχε μεγάλα βυζιά και ποτέ δεν την πείραξε· ούτε και κανέναν γκόμενό της. Με το να φοράει όλα αυτά τα σουτιέν, δεν ένιωθε ότι κοροϊδεύει κανέναν πια. Ήταν μια άδικη αλλά αναπόδραστη αλήθεια της ζωής, όπως όταν ο καπουτσίνο σκαρφάλωσε στα τρία ευρώ με την εισαγωγή του νέου νομίσματος.

Όμως το rush-up κολάν που φόραγε σήμερα ήταν μια επιλογή. Είναι σαφές ότι στην αγορά μπορείς να βρεις πολλά κανονικά κολάν, και το συγκεκριμένο την έκανε να νιώθει άβολα γιατί είχε αποφασίσει να το φορέσει παρ' όλα αυτά.

Η ιδέα ότι πρέπει να κοροϊδέψει τα αρσενικά της φαινόταν ανυπόφορη και υποτιμητική. Όχι ότι συνήθως τα αρσενικά ενδιαφέρονταν για τέτοιες λεπτομέρειες· και τα μυτερά Γκοτιέ σουτιέν της Μαντόνα να φορούσες, δεν θα καταλάβαιναν τη διαφορά. Το πολύ πολύ να πίστευαν πως σε είχαν καβλώσει πολύ και πετάγονταν οι ρώγες σου. Οι άντρες, στο πλαίσιο που το γενικό σύνολο τους φαινόταν ευχάριστο, δεν βασανίζονταν με λεπτομέρειες. Και το γενικό σύνολο δεν ήταν παρά η ευθεία σχέση ανάμεσα στο τι έβλεπαν μπροστά τους και με τι μαλακίστηκαν τον προηγούμενο μήνα. Πολλαπλασιασμένη πάντα με το επίπεδο της αγαμίας τους.

Με λίγα λόγια, έβρισκε μάταιη αυτήν την αναζήτηση των περισσότερων

γυναικών να φορέσουν κάτι που να εντυπωσιάσει. Όσο δεν ξέρεις με τι μαλακίστηκαν χθες το βράδυ, το μόνο στο οποίο μπορείς να ποντάρεις είναι το πόσο πολύ θέλουν να γαμηθούν. Κι αυτό συνήθως δεν βελτιώνει την αυτοπεποίθησή σου, διότι γνωρίζεις ότι αν θέλουν πολύ να γαμηθούν, το τι φοράς τους είναι πρακτικά αδιάφορο· πολύ συχνά και το ποια είσαι. Οκέι, υπάρχουν εξαιρέσεις! Ο αφορισμός παραήταν υπερβολικός· παίζουν μερικά τρικ που όλοι ξέρουν πως έχουν σχεδόν πανελλήνια επιτυχία. Όπως το να δείχνεις τα μπούτια σου. Ή το να φορέσεις ψηλοτάκουνα. Ή να κρατήσεις τα χείλια σου λίγο μισάνοικτα και να αφήσεις τα δύο μπροστινά Μπακς Μπάνυ δοντάκια σου να αστράψουν στο ημίφως. Ή να δείξεις τα βυζιά σου. Το τρικ βασίζεται στη σιγουριά πως κάποια στιγμή θα είχαν μαλακιστεί με κάτι αντίστοιχο. Η όλη τέχνη βρίσκεται στο να τα κάνεις όλα αυτά και:

α) να μη νιώσεις τελείως φθηνή κλέφτρα που καταφεύγει σε ευκολακία (κυρίως απέναντι στις άλλες γυναίκες).

β) να μην το παρακάνεις και ξεπεράσεις κατά πολύ το επίπεδο της σεμνοτυφίας του (γιατί θα σε πηδήξει μεν, αλλά κατά πάσα πιθανότητα δεν θα σου δώσει καμία άλλη σημασία και θα νιώσεις σαν σκουπίδι).

γ) να μην ξεπεράσεις το επίπεδο της δικής σου σεμνοτυφίας (γιατί απλά θα τριγυρνάς στην Αθήνα νιώθοντας γυμνή και ηλίθια και θα περάσεις τον μισό σου χρόνο προσπαθώντας να καλύψεις αυτό που αντικειμενικά δεν καλύπτεται, διότι γι' αυτό το επέλεξες) και κυρίως

δ) να μην τολμήσεις να φορέσεις κάτι που θα σε κάνει να φαίνεσαι ψηλότερη από αυτόν, διότι είναι εγγυημένο ότι θα θίξεις τον ανδρισμό του, ένα όργανο πιο ευαίσθητο κι από σειсмоγράφο στην Ιαπωνία. Κι εντάξει, σκασίλα σου αν πληγωθεί ο γιαπωνέζικος σειсмоγράφος, το πρόβλημα είναι ότι ο ανδρισμός του βρίσκεται σε απευθείας σύνδεση με το πουλάκι του και δεν θα δεις χαρά στα σκέλια σου.

Όλα αυτά ήταν ένα εξαιρετικά επίπονο παιχνίδι, που η Ρέα είχε αρχίσει να βαριέται στην ηλικία της· από την άλλη, δεν είχε γίνει και τόσο ζεν για να κυκλοφορεί σαν μητέρα φάλαйна τυφλή. Οπότε στην ουσία το push-up κολάν το αγόρασε περισσότερο για την ίδια παρά για τον Κίμωνα με τον οποίο είχε ραντεβού. Κι αυτή ήταν η μόνη σκέψη που την έκανε να νιώθει κάπως καλύτερα.

Αν ήταν τελείως ειλικρινής, θα έπρεπε να πεί να του πει ότι, κοίτα, φοράω ένα κολάν που κάνει τον κώλο μου να φαίνεται πιο πεταχτός απ' ό,τι είναι, αλλά το κάνω για να νιώθω εγώ καλύτερα με τον εαυτό μου και γιατί η

Γεωργία δεν με άφηνε να φύγω από το μαγαζί χωρίς να το αγοράσω. Αλλά κάτι τέτοιο θα θεωρούνταν τόσο ανώμαλο και περίεργο, που ο Κίμωνας θα έτρωγε γρήγορα το φαί του και θα έτρεχε να κρυφτεί στο σπίτι του. Άσε που θα του έμπαιναν ιδέες ότι ο κώλος της είχε κάτι προβληματικό.

Με κάτι τέτοιες σκέψεις κατάφερε να κατέβει από το σπίτι της στις εννιά παρά τέταρτο, δηλαδή πραγματικά καθυστερημένη· μισούσε την ιδέα να τον στήσει, γιατί μισούσε την ιδέα να θεωρηθεί τυπική γκόμενα· ακόμα και στη χασοτική κίνηση της Αθήνας. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο δραματικά, τίποτα που δεν θα μπορούσε να διορθώσει με το άπλωμα του χεριού της και την επίκληση ενός κίτρινου ιπτάμενου χαλιού. Έδωσε στον ταξιτζή μια διεύθυνση κάπου στο Χαλάνδρι. Το να είσαι καλοντυμένη τελικά βοηθάει και στην εύρεση ταξί.

Ναι, ο Κίμωνας ήταν Β.Π., αλλά δεν θα άφηνε αυτό το κουσούρι να την πτοήσει· τουλάχιστον όχι πριν αρχίσει από μόνος του να χαντακώνει τον εαυτό του, λέγοντας βαρετές ιστορίες από τον Μωραΐτη ή από το Κολλέγιο, ή από οποιοδήποτε άλλο ιδιωτικό είχαν αποφασίσει οι γονείς του να τον στείλουν διότι το δημόσιο του Πολύδροσου δεν ήταν του επιπέδου τους. Μια απόφαση που θα κάλυπταν πίσω από τον τυπικό 80s φερετζέ κάθε πρώην αριστερού με τύψεις. Για να μην πέσει το παιδί στα ναρκωτικά βρε. Το εστιατόριο ήταν ήδη, όπως τα περισσότερα της περιοχής. Είχε μια δόση παλιακού καθωσπρεπισμού, με λευκά τραπεζομάντιλα και μαχαίροπίρουνα στη σωστή θέση. Ένα κερί συμπλήρωνε την όλη εικόνα πως σε αυτήν τη γειτονιά έχουμε αστικούς τρόπους, κι ας βόσκαμε πρόβατα μέχρι πριν από δέκα χρόνια. Κι όλα αυτά παρά το γεγονός ότι η πρόσοψη θα κατέρρεε μαζί με την πρώτη μπουκιά, όταν καταλάβαινες δηλαδή πως το ρύζι δεν ήταν αλ-ντέντε, λόγω κάποιας παραξενιάς του σεφ.

Ήσουν στο τσακ να το σχολιάσεις, αλλά το κατάπιες αθόρυβα γιατί ο Κίμωνας μόλις σου είχε εξηγήσει ότι αυτό ήταν το αγαπημένο εστιατόριο της παιδικής του ηλικίας. Τότε που ερχόταν κάθε Κυριακή απόγευμα με τον πατέρα του, πριν τον επιστρέψει στη μάνα και την αδερφή του. Ποιος θα μπορούσε να βεβηλώσει αυτήν τη μελαγχολική μνήμη των σουρουπωμένων Κυριακών, πριν ξεκινήσει ο γολγοθάς μίας ακόμα σχολικής εβδομάδας;

Την ίδια φειδωλή τακτική αποφάσισες να ακολουθήσεις σαν αναφέρθηκε το ζήτημα της δουλειάς. Στη διαφημιστική που δουλεύει, θα πρέπει να βγάζει τα μισά απ' όσα βγάζεις εσύ. Σαν ήρθε η σειρά σου, του έδωσες μια γενική περιγραφή που θα μπορούσε να σε κατατάξει σίγουρα πάνω από το επίπεδο της γραμματέως, αλλά σ' ένα βολικό για τον ίδιο στελεχειακό καθεστώς αντίστοιχο με το δικό του. Σε περίπτωση, δηλαδή, που θα ήθελε να σκεφτεί κάτι τέτοιο.

Κάπως έτσι φτάσετε στην κρεμ μπρουλέ, τη σκληρή και καμένη κρούστα της οποίας δεν άντεξες να μη σχολιάσεις. Την παρομοιάσες με κάποιο παράξενο ηφαιστειακό νησί, το τοίχωμα του οποίου οι απέλπιδες προσπάθειες της σκαπάνης του κουταλιού σου αδυνατούσαν να διαπεράσουν. Κι ύστερα

σώπασες και περίμενες να δεις πως θα αντιδράσει. Κι αυτός γέλασε· λίγο αμήχανα μάλλον, γιατί είπες κάτι κακό για το αγαπημένο εστιατόριο των εφηβικών του χρόνων. Αλλά το γέλιο του ήταν ειλικρινές και το αστείο σου του άρεσε. Για την ακρίβεια, όσο περισσότερο ξεπερνούσε την προσβολή του εστιατορίου-τοτέμ, τόσο περισσότερο του άρεσε το αστείο σου. Άρχισε να προσποιείται ότι προσπαθεί να σκαρφαλώσει στα γυαλιστερά ηφαιστειακά τοιχώματα με το κουταλάκι του και να γλιστράει μέσα στη λευκή γαλακτερή λίμνη που είχε ανοίξει στο κέντρο.

Δεν σε άφησε να πληρώσεις και το δέχθηκες μόνο όταν σου πρότεινε μόνος του να πληρώσεις τα ποτά. Έτσι κι αλλιώς δεν ήθελες να πληρώσεις φράγκο σε αυτούς τους μαλάκες. Ο Κίμωνας δεν ήταν από αυτούς τους μαλάκες που δεν αντέχουν τις έξυπνες γκόμενες και τα ποτά δεν θα ήταν ένα μαρτύριο.

Round 2.

Βγήκατε από το εστιατόριο και σε ρώτησε που θα ήθελες να πάτε. Προσποιήθηκες ότι δεν ξέρεις καλά την περιοχή και, στο κάτω κάτω της γραφής, ήταν η γειτονιά του. Σε πήγε μερικά χιλιόμετρα παραπάνω, κοντά στην αφετηρία του 450, τα καθίσματα του οποίου είχες λερώσει άπειρες φορές καθώς γυρνούσες από το σπίτι των γονιών του εραστή σου και γείτονα του Κίμωνα. Πάνε και δώδεκα χρόνια από τότε.

Το μπαρ είχε ένα άθλιο 90s όνομα, τελείως ταιριαστό με την ανάδυση του Χαλανδρίου την ίδια εποχή, αλλά τουλάχιστον είχαν ωραία ποτά. Δεν χρειάστηκε να σ' το πει ο Κίμωνας· το ήξερες γιατί είχες πάει κάμποσες φορές. Καθίσατε κοντά στην τζαμαρία, παρήγγειλες το καθιερωμένο τζιν και θυμήθηκες ότι κάποτε έπινες βότκα πορτοκαλί· τότε που ακόμα επισκεπτόσουν την ίδια ακριβώς τζαμαρία.

Κάποιος, μετά από τρεις τέσσερις από αυτές τις βότκες, σε είχε ρωτήσει τι σπούδαζες. Του απάντησες επικοινωνία και αυτός ρώτησε αν δουλεύεις στον ΟΤΕ. Γέλασες στα μούτρα του· ήσουν κακομαθημένη και ψηλομύτα. Στην ουσία σε είχε καβλώσει ο τύπος και δεν ήξερες πώς να αντιδράσεις. Και αντέδρασες με τον μοναδικό τρόπο που σου είχαν μάθει τόσα χρόνια σχολικής εκπαίδευσης· υπεροπτικά. Υποσχέθηκες στον εαυτό σου ότι δεν θα το ξανάκανες. Και προσπαθείς φιλότιμα από τότε.

Ο Κίμωνας σε ρώτησε γιατί είσαι μελαγχολική. Για την ακρίβεια σταμάτησε να περιγράφει κάποιο αστείο περιστατικό από τη δουλειά του για να σε ρωτήσει, όταν κατάλαβε ότι δεν έδινες πολλή σημασία. Χαμογέλασες. Δεν ήταν καθόλου κακός. Αποφάσισες να του εκμυστηρευτείς την ιστορία με τον τύπο που σε κάβλωσε και τον ΟΤΕ. Αλλά δεν είπες ότι έγινε σε αυτό το ίδιο μαγαζί· ούτε χρησιμοποίησες το ρήμα καβλώνω.

Τρία τζιν αργότερα, είχες αποφασίσει ότι ο Κίμωνας ήταν καλό παιδί κι ότι τελικά εσύ θα πλήρωνες περισσότερα για τα ποτά απ' όσο πλήρωσε αυτός

για το εστιατόριο. Δεν έδειχνε να τον πειράζει όταν παράγγειλε τον τέταρτο γύρο, κι αυτό σου άρεσε πολύ.

Κάνατε μια συμφωνία και δεν θεώρησε ότι πρέπει να την αναιρέσετε, επειδή τελικά θα πληρώσεις περισσότερα· εσύ, η γυναίκα. Βγήκατε από το μπαρ και τρεκλίσατε λίγο προς την κατεύθυνση του αυτοκινήτου του. Κοντοστάθηκες και είπες ότι είναι καλύτερα να πάρεις ένα ταξί. Σου ζήτησε να έρθεις μαζί του στο σπίτι. Το σκέφτηκες· ήσουν αρκετά μεθυσμένη και είχες περάσει καλά παρά το αλ-ντέντε ρύζι και την ηφαιστιογενή κρεμ μπρουλέ. Το μουνί σου συμφωνούσε και ήλπιζε σε μια θετική έκβαση· αυτός ο Κίμωνας ήταν μια συμπαθητική περίπτωση. Αλλά ακριβώς επειδή ήταν μια συμπαθητική περίπτωση, θα έπρεπε να πάρεις ένα ταξί και να πας σπίτι σου.

Κανόνας νούμερο 2. Μην προσπαθήσεις να ξεπεράσεις τα όρια της σεμνοτυφίας του. Ακόμα κι όταν είναι πολύ καβλωμένος. Σαν να άκουγες τις συμβουλές της Γεωργίας στο κεφάλι σου που γύριζε. Του είπες λίγο ναζιάρικα πως καλύτερα να γυρίσεις σπίτι. Δεν ήθελες να σου βγει τόσο νάζι, αλλά φαίνεται πως αυτά τα τέσσερα γαμημένα τζιν ξύπνησαν κάποιο αρχαίο αντανakλαστικό.

Ήρθε κοντά σου και σε κοίταξε στα μάτια. Τουλάχιστον δεν θα παρέβαινες ποτέ τον κανόνα 4 μαζί του, όσο ψηλά τακούνια κι αν φορούσες. Και σου άρεσε και αυτό· όπως σου άρεσαν και τα χέρια του, που άρχισαν να αγκαλιάζουν το πρόσωπό σου. Σε ρώτησε τι πρέπει να κάνει για να σε πείσει να έρθεις μαζί του. Του είπες ότι δεν χρειάζεται να κάνει τίποτα, γιατί θα πήγαινες μαζί του. Αλλά μια επόμενη φορά.

Σε φίλησε και το μουνί σου σχεδόν πιτσίλισε το βρακί σου. Η όλη ιστορία άρχισε να γίνεται λίγο γελοία και ζητούσε μια γρήγορη απόφαση· σκέφτηκες να του πεις ότι έχεις περίοδο. Ήταν ένα ακόμα κομμάτι της σχολικής σου εκπαίδευσης· η μαγική δικαιολογία που κάνει τους πάντες να υποχωρούν. Αλλά δεν το έκανες· σου φάνηκε πολύ ανειλικρινές και, κάπως έτσι, άρχισε να σε τραβάει από το χέρι προς το αυτοκίνητό του.

Αντιστάθηκες για λίγο, μόνο για λίγο· μέχρι να πάρεις την απόφαση εσύ κι όχι αυτός που σε τραβάει προς τη σπηλιά του. Δεκαπέντε βήματα αργότερα, τον ρώτησες πειραχτικά αν θα πρέπει να περάσετε κρυφά μπροστά από το δωμάτιο των γονιών του. Σου απάντησε ότι μένει στον πάνω όροφο σε δικό του διαμέρισμα. Και άλλωστε δεν είχε καμία σημασία. Οι αντιστάσεις σου πια ήταν για την τιμή των όπλων. Ήλπιζες μόνο ότι δεν είχες καταπατήσει τον κανόνα 2.

25

**TIMEO DANAOS
ET DONA
FERENTES**

«Δεν ξέρω πόσο πραγματικά θα λείψω. Ίσως τρεις με τέσσερις βδομάδες. Σκέψου πως μόνο το ταξίδι μέχρι εκεί θα μου πάρει δύο με τρεις μέρες.»

Η Τζο έλεγε ψέματα στον γείτονά της. Όχι για το πόσο θα λείψει, αυτό πράγματι δεν το ήξερε, αλλά για τη διάρκεια του ταξιδιού. Αν ο γείτονας μπορούσε να ρίξει μια ματιά στους χάρτες, θα είχε δει ότι η Τζο θα ακολουθούσε μια αρκετά παράλογη και ορεινή διαδρομή μέχρι να φτάσει στην κοινότητα του Ποσειδώνα. Μια διαδρομή που σίγουρα θα γονάτιζε τις μπαταρίες του ποδηλάτου της και θα την ανάγκαζε να κάνει πολύ περισσότερες στάσεις. Τόσο για να φορτίσει τις μπαταρίες, όσο και για να ξεκουράσει τα πόδια της.

Στην πραγματικότητα, η Τζο ντρεπόταν να πει ότι ήθελε να κάνει αυτήν την παράκαμψη για να εξηγήσει σε μια κοινότητα λουλουδιτών πόσο λάθος ήταν να χρησιμοποιούν ακόμα βίδες φίλιπς. Οι άνθρωποι τη θεωρούσαν φρικιό ακόμα κι όταν δεν αποκάλυπτε τέτοιες λεπτομέρειες. Γι' αυτό προσπαθούσε να κρατάει τη συζήτηση σ' αυτά που ήταν κοινώς αποδεκτά. Πολλοί εξωτερικοί παρατηρητές θα αρνούνταν πως η Τζο κατέβαλλε κάποια προσπάθεια να μην προκαλεί. Κάτι που έκανε την Τζο να νιώθει ακόμα περισσότερο φρικιό, σε περίπτωση που τολμούσε να αποκαλύψει τον πραγματικό εαυτό της.

Έτσι αποφάσισε να αποκαλύψει στον γείτονα μόνο το κομμάτι εκείνο του ταξιδιού που ήταν κοινωνικά αποδεκτό. Ήταν ένα επίπεδο υποκρισίας που μπορούσε να αντέξει, απλά όχι τόσο συχνά. Ίσως γι' αυτό να έμενε και στη λιγότερο κατοικημένη πλευρά της πόλης· μαζί με τους ερημίτες.

«Τζο, ειλικρινά σε θαυμάζω. Μακάρι να είχα κι εγώ τις ικανότητές σου, να πήγαινα να βοηθήσω στον Ποσειδώνα. Όταν διάβασα για την κοινότητα, κατάλαβα πως αυτός είναι ο δρόμος για το μέλλον, αλλά τώρα που κι εσύ, ένας τέκνης, πάει να βοηθήσει, νιώθω πολύ πιο σίγουρος.»

«Εγώ πάλι δεν έχω πεισθεί ότι αξίζει τον κόπο όλη αυτή η παράνοια, αλλά ξέρεις πώς είμαι. Μη δω κάποια τρελή ιδέα, θα πάω να χωθώ.»

Ο γείτονας γέλασε με την καρδιά του.

«Τι θα είχαμε απογίνει, Τζο, αν δεν υπήρχαν κάποιοι τρελοί σαν τους λουλουδίτες; Η κοινότητα του Ποσειδώνα μοιάζει περισσότερο με κάποια θρησκευτική σχέση, αλλά σάμπως το ίδιο δεν πίστευαν και οι παλιοί άνθρωποι για τους λουλουδίτες;»

Της Τζο δεν της άρεσε καθόλου αυτή η σύγκριση και το πρόσωπό της δεν ήταν το πιο διακριτικό του κόσμου για να το κρύψει.

«Αχ μη με παρεξηγείς, ξέρω ότι δεν τους γουστάρεις. Αλλά εγώ πιστεύω

πως όλες οι τρελές ιδέες καλό είναι να υπάρχουν, γιατί ποτέ δεν ξέρεις πότε θα σου φανούν χρήσιμες. Εγώ είμαι πρακτικός άνθρωπος και όλες αυτές τις ιδεολογίες δεν τις πολυπιστεύω. Ίσως γι' αυτό και να επέλεξα να ζω εδώ πάνω, λίγο μακριά από την πόλη. Κι ως πρακτικός άνθρωπος, σου λέω πως αυτό που μάθαμε από την ιστορία είναι ότι οι τρελοί είναι χρήσιμοι. Έστω και σαν δικλείδα ασφαλείας για όταν όλοι οι σώφρονες πάνε κατά διαόλου. Γι' αυτό και σε θαυμάζω.»

Η Τζο ήξερε πως ο γείτονάς της ήταν απλά ένας ακόμα υποκριτικός βολεψάκias. Κι ότι αν πραγματικά πίστευε στην κοινότητα του Ποσειδώνα, θα πήγαινε να βοηθήσει. Αλλωστε ως ξυλουργός δεν θα προσέφερε λιγότερα από την ίδια. Αλλά ο βολεψάκias θέλει απλά να τη βολέψει με το μικρότερο δυνατό κόστος για τον ίδιο.

Αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος που ο γείτονας ζούσε έξω από την πόλη. Όχι γιατί δεν γούσταρε τους άλλους, αλλά διότι με αυτόν τον τρόπο απέφευγε τις κοινές δράσεις της πόλης, απέφευγε τον συλλογικό προσανατολισμό, τις συνελεύσεις και τις αρμοδιότητες. Ήθελε να μπορεί να γεύεται τα πλεονεκτήματα της πόλης, χωρίς να παίρνει μέρος στις υποχρεώσεις της. Κι αυτό δεν της άρεσε καθόλου· πολύ περισσότερο κι από τους χαρούμενους κατοίκους που γεννοβολούσαν με κάθε αφορμή.

Το είχε γνωρίσει καλά αυτό το είδος εδώ στις παρυφές. Θα κάνουν τα πάντα για να δείξουν ότι είναι καλοί συμπολίτες, αλλά τίποτα παραπάνω από αυτό. Λουλουδίτες επιφανείας τους ονόμαζε ο Σιμ, που είχε κι αυτός μερικούς τέτοιους στη γειτονιά του. Πρακτικοί άνθρωποι αυτοαποκαλούνταν εκείνοι. Κι αν η Τζο έριχνε μια σκληρή ματιά στον εαυτό της, θα έβλεπε ότι κι αυτή πολύ συχνά το ίδιο κάνει. Χρησιμοποιεί όλα τα πλεονεκτήματα της πόλης της, χωρίς να μετέχει πραγματικά σε αυτή.

Κάποια στιγμή, σ' ένα από τα κοινοτικά δείπνα που αρέσκεται να διοργανώνει η Ήλια, κάτι γείτονες σαν την Παν και τη Δανάη είχαν ψέξει την Τζο που ιδιωτεύει και δεν παίρνει μέρος στα κοινά. Η Ήλια πετάχτηκε γρήγορα σε αυτήν την άβολη κατάσταση και αστειεύτηκε πως η Τζο είναι πολύ περισσότερο κοινοτικός άνθρωπος απ' όσο δηλώνει, κι ότι συχνά πυκνά πάει και κάνει "προσκυνήματα" σε άλλες κοινότητες για να εκφράσει αυτήν την ανάγκη της.

Ναι, ακριβώς έτσι τα είχε ονομάσει: προσκυνήματα. Τη μέρα εκείνη είχε θυμώσει πολύ με τον υποτιμητικό και απολογητικό τόνο της Ήλιας. Είχαν ρίξει έναν τρικούβερτο καβγά, και στο μυαλό της τα επιχειρήματα που συνηγορούσαν στο ότι έπρεπε να χωρίσουν πολλαπλασιάστηκαν σαν κοινότητα βακτηρίων που έπεσε πάνω σε μια σταγόνα ζαχαρόνερου.

Αν ντρεπόταν τόσο πολύ για την ίδια, γιατί ήθελε να την εμφανίζει κάθε φορά στο πλάι της; Δεν είχε καμία υποχρέωση να τρώει κάθε μέρα με αυτούς τους βαρετούς τύπους και να ανέχεται τα σχόλιά τους.

Αλλά κατά βάθος η Ήλια είχε δίκιο. Αυτά τα "προσκυνήματα" -σαν την επίσκεψη στον Ποσειδώνα- ήταν ο τρόπος της να μη μοιάσει στον

πρακτικό της γείτονα. Δεν ήξερε ακριβώς να εξηγήσει γιατί ο πρακτικός γείτονας ήταν κακός. Στο CapUn ήταν σίγουρο πως θα εξήραν το αγοραίο ήθος του και θα το έφερναν ως ένα ακόμα παράδειγμα της πραγματικής -αναλλοίωτης από την ιδεολογία του λουλουδιτισμού- φύσης του ατόμου. Ίσως τελικά κι αυτή να ήταν κατά βάθος μια μικρή λουλουδίτισσα, με τόσες μαλακίες που της είχαν κάνει κλύσμα από μικρή. Το μόνο σίγουρο ήταν πως δεν θα ήθελε να μοιάζει ποτέ στον πρακτικό γείτονα και αυτή ήταν μια αλήθεια μέσα της που -όπως κι αν την ονόμαζε- δεν ήθελε να αλλάξει. Ο γείτονας είχε έρθει να της φέρει μερικά φρέσκα αυγά από το κοτέτσι του· πάντα γιατί δεν ξέρει τι να τα κάνει και πάντα γιατί νοιάζεται για το τι τρώει. Όμως η Τζο ξέρει πως αυτή είναι η ανεπίσημη πληρωμή του για την περίσσια ηλεκτρικού ρεύματος που η Τζο παράγει. Και πως εδώ, έξω από τα όρια του δικτύου της πόλης, μια τέτοια περίσσια είναι αρκετά βολική, καθώς δεν υπήρχαν και πολλοί γείτονες για να δημιουργήσουν μια πιο ισορροπημένη προσφορά και ζήτηση ρεύματος.

Κατά τους κανόνες των κοινοτήτων, θα μπορούσαν την ίδια σχέση να την εκφράσουν μέσω της Αγοράς, ως σχέση ανταλλαγής ρεύματος με αυγά (και μήλα και πορτοκάλια και μερικές φορές κανένα κουνέλι. Ο γείτονας είχε μεγάλο κήπο). Αλλά κατά τα ήθη των κοινοτήτων, αυτές οι αγοροπωλησίες ήταν καλύτερα να λύνονται σ' ένα φιλικό επίπεδο μεταξύ γειτόνων.

Το ίδιο συνέβαινε και με άλλες τρεις γειτόνισσες που έμεναν λίγο πιο ανατολικά από την Τζο, αλλά για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να εξηγήσει ακριβώς, τα δικά τους δώρα τα δεχόταν πάντα με μεγαλύτερη χαρά.

Αν η Τζο ήταν λιγότερο αντιδραστική, θα μπορούσε να θυμηθεί αυτό που κάποτε της είχε εξηγήσει ο Σιμ. Ο πρακτικός γείτονας υπολόγιζε ακριβώς τα αυγά που χρωστούσε, την ίδια στιγμή που οι τρεις απερίσκεπτες γειτόνισσες στα ανατολικά της έδιναν πραγματικά ό,τι είχαν εύκαιρο από το μποστάνι τους. Κι ότι ο πρακτικός ήταν πολύ πιο κοντά στο πνεύμα του CapUN από τις απερίσκεπτες, που έφερναν κάθε φορά ό,τι έβρισκαν στον κήπο τους. Η Τζο ένιωθε αλλά δεν μπορούσε να εξηγήσει λογικά γιατί οι απερίσκεπτες την έκαναν να νιώθει καλύτερα από τον πρακτικό που μετρούσε ακριβώς την κάθε αξία. Δεν είχε κάτσει ποτέ να μετρήσει την αξία όσων της έφερναν οι γειτόνισσες, ακριβώς γιατί δεν ενδιαφέρονταν να δείξουν πως αυτό ήταν μια ανταλλαγή· με τον καιρό, ακόμα και η Τζο έπαψε να κοιτάει πόσες κιλοβατώρες τους πρόσφερε.

Η Ήλια -που ήταν μπροστά στη συζήτηση- πίστευε πως η Τζο ίσως και να θυμόταν την παρατήρηση του Σίμωνα, αν δεν είχε συνοδεύσει αυτήν την εξήγηση από ένα θριαμβευτικό χαμόγελο νίκης που "αποδεικνυε" πόσο λουλουδίτισσα ήταν και η μικρή του κόρη. Και πόσο ιδεολογικά φορτισμένοι ήταν οι πρακτικοί του CapUN. Ή ίσως απλά να έπρεπε ο Σιμ να φύγει από τον κόσμο των ζωντανών για να ξαναθυμηθεί η Τζο τα λόγια του. Και οι δύο σκέψεις θα έκαναν την Τζο να περάσει ένα ακόμα μελαγχολικό βράδυ και

μερικές ακόμα μέρες αδράνειας στην αγκαλιά της Ήλιας.

Αλλά ευτυχώς για την κοινότητα του Ποσειδώνα, η Τζο δεν μπορούσε να επεξεργαστεί όλες αυτές τις σκέψεις και απλά δεν συμπαθούσε τον πρακτικό γείτονα. Παρότι τα αυγά του έφτιαχναν καταπληκτικά σάντουιτς με ομελέτα, που θα ετοίμαζε για το ταξίδι.

Δεν ήταν καθόλου αναγκαία αυτά τα σάντουιτς. Τα ήθη των κοινοτήτων σχεδόν απαγόρευαν να μη μοιραστείς το φαΐ σου με έναν ταξιδιώτη. Και εδώ που τα λέμε, ακόμα κι αν τα ήθη δεν το επέβαλλαν, θα ήταν ηλίθιο να μην το κάνεις. Με την ορεινή διαδρομή που είχε χαράξει η Τζο προς τον Ποσειδώνα, ήταν σχεδόν σίγουρο ότι θα έτρωγε απίθανα κοντοσουβλिया και σύγκλινα και παρμεζάνες με σύκα και μέλι και ένα σωρό άλλα καλούδια του δάσους, που θα έκαναν τα πεντανόστιμα σάντουιτς με ομελέτα να μαραζώνουν μέσα στην τσάντα της.

Σαν άκουγαν μάλιστα το πού πήγαινε η Τζο, ήταν σχεδόν σίγουρο πως μέχρι να φτάσει στον Ποσειδώνα, θα είχε μαζέψει αρκετούς μεζέδες για να προσκαλέσει όλη την κοινότητα των τρελών σ' ένα μεγάλο γιορτινό τσιμπούσι. Όμως η Ήλια είχε αποδεχθεί πως αυτή ήταν η Τζο. Ένα ξεροκέφαλο παιδί που δυσκολεύονταν να δεχθεί τα δώρα που οι άλλοι της πρόσφεραν απλόχερα.

Απέδιδε αυτήν τη δυσκολία στη βασανιστικά ακατάπαυστη ορμή της για ανεξαρτησία. Έπρεπε να φτιάξει τα σάντουιτς προκειμένου να είναι σίγουρη ότι δεν θα χρειαστεί να φάει μαζί με κάποιον που δεν ήθελε. Κατά βάθος, ούτε η Ήλια δεν ήταν έτοιμη να δεχθεί μια λίγο πιο λογική αλλά σκοτεινότερη εξήγηση γι' αυτήν τη συμπεριφορά του ιστορικού φαινομένου. Το γεγονός ότι ο Σιμ δεν είχε καταφέρει να της μεταφέρει την ιδέα ότι είναι αρκετά άξια να δέχεται δώρα. Γιατί ο Σιμ στο μυαλό της Ήλιας δεν μπορούσε να κάνει λάθη. Γι' αυτό και συχνά προτιμούσε να πιστέψει κάτι εντελώς παράλογο· όπως ότι από κάποιο ατύχημα, η μυστηριώδης Κ. κληροδότησε στην Τζο μερικά από τα γονίδια του Λαοκόοντα.

26

ON THE ROAD

Τα δίκτυα της Συνομοσπονδίας ήταν σε αξιοζήλευτη κατά-σταση, τουλάχιστον το virtual κομμάτι τους. Διότι τα δίκτυα μεταφορών παρέμεναν ακόμα αρκετά προβληματικά, κάτι που παραδεχόταν ακόμα και η Βίβλος. "Η αποχώρηση του νότιου τμήματος από το Ευρώ έφερε αλλαγές σε μια κουλτούρα κατανάλωσης και υψηλών ενεργειακών απαιτήσεων, αλλά οι αλλαγές αυτές ήταν πολύ μικρές για να προετοιμάσουν για τη μεγάλη έλλειψη πετρελαίου που ήρθε με την έναρξη του τριακονταετούς πολέμου. Οι περιοχές των ενωτικών είχαν δελτίο στο πετρέλαιο, ενώ οι περιοχές που ήταν εκτός Ευρώ δεν είχαν πρακτικά καθόλου πετρέλαιο. Ο ανταγωνισμός για υδρογονάνθρακες παγκοσμίως ήταν τόσο μεγάλος, που κανείς στον Νότο δεν ήθελε να μπλέξει μαζί του. Κάποια λαθρεμπορικά έκαναν μερικά μπάρκα, αλλά το νόμισμα των νότιων δεν είχε μεγάλη ανταλλακτική αξία στα χέρια των λαθρεμπόρων και το τουριστικό συνάλλαγμα είχε βυθιστεί λόγω του πολέμου. Έτσι άρχισαν να στηρίζονται όλο και περισσότερο στον λιγνίτη και στο μικρής έκτασης λαθρεμπόριο καυσίμων από τον ενωτικό Βορρά. Με την έλευση των πυρηνικών μανιταριών, εξαφανίστηκε κι αυτή η μικρή πηγή."

173

Κάπως έτσι προσπαθεί να δικαιολογήσει η Βίβλος το ότι εικοσιπέντε χρόνια μετά από αυτήν την περιγραφή, η κατάσταση συνέχιζε να είναι αξιοθρήνητη. Η Τζο καταλάβαινε πως οι άνθρωποι άρχισαν όλο και περισσότερο να χρησιμοποιούν τα πόδια τους και τα ποδήλατα· της φαινόταν λογικό ότι η εννιάχρονη Ήλια ξεκίνησε από τη Θεσσαλονίκη μόνη της μ' ένα ποδήλατο, του οποίου το πίσω λάστιχο έσκασε λίγο μετά την Κατερίνη, και συνέχισε με τα πόδια μέχρι την πόρτα του Σιμ.

Αυτό που της ήταν τελείως ακατανόητο ήταν γιατί σχεδόν εικοσιπέντε χρόνια αργότερα η κατάσταση δεν είχε αλλάξει και πολύ. Ακατανόητο, τρόπος του λέγειν, διότι ήξερε το πόσο αργές και επίπονες ήταν οι αποφάσεις στη Συνομοσπονδία. Όσο οι λουλουδίτες αποκτούσαν όλο και μεγαλύτερη επιρροή στις αποφάσεις των κοινοτήτων, τόσο η δυσκολιότητα επεκτεινόταν· μέχρι που δημιουργήθηκαν δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Το ένα ήθελε να ξοδέψει όσες περισσότερες εργατοώρες μπορούσε για τη δημιουργία οδικών και σιδηροδρομικών δικτύων. Το άλλο θεωρούσε πως η πρωτοβουλία ήταν μια παράλογη, πανάκριβη και μη υλοποιήσιμη πρόταση, και πρότεινε τη μείωση των μετακινήσεων και τη δημιουργία τοπικής παραγωγής.

Καμία από τις δύο ομάδες δεν κατάφερε να επικρατήσει πλήρως και έτσι η κατάσταση συνέχιζε μέχρι σήμερα να είναι χαοτική. Περιοχές και κοινότητες

που υποστήριζαν τα δίκτυα προχώρησαν σε διάφορες λύσεις προς αυτήν την κατεύθυνση, κυρίως ιδιωτικές πρωτοβουλίες, την ίδια στιγμή που άλλες στράφηκαν περισσότερο στην τοπική αυτόρκεια.

Αν κάποιος δεν ήξερε αυτήν την παλιά διαμάχη, δεν θα μπορούσε να την κατανοήσει κοιτάζοντας την κατάσταση των μεταφορών σήμερα στη Συνομοσπονδία. Διότι τελικά όλες οι περιοχές κάλυψαν τις βασικές τους ανάγκες τοπικά· το ενεργειακό κόστος της μεταφοράς εμπορευμάτων ήταν τεράστιο. Η μόνη διαφορά ήταν πως υπήρχαν μερικές κοινότητες που ασχολήθηκαν πιο εντατικά με την παραγωγή ή τη μετατροπή μέσων μεταφοράς, τα οποία με τον καιρό εξαπλώθηκαν σε όλη τη Συνομοσπονδία. Το κυριότερο μέσο ήταν το ποδήλατο και δευτερευόντως το ηλεκτρικό ποδήλατο. Ήταν άλλωστε ένα μέσο που καμία από τις δύο ομάδες δεν αντιπάλευε. Κι εκεί τελείωνε και η συναίνεση, μαζί με τις επιτυχίες της Συνομοσπονδίας· για να αρχίσει το χάος.

Υπήρχαν φορτηγά που λειτουργούσαν ακόμα με ντίζελ, παρά το γεγονός ότι η τιμή του πετρελαίου συνέχιζε να βρίσκεται σε απαγορευτικά επίπεδα· όπως όλοι έλεγαν, ήταν πολύ πολύτιμο για να το κάψεις. Στην αρχή οι υδρογονάνθρακες χρησιμοποιούνταν στην παραγωγή αζωτούχων λιπασμάτων, αλλά γρήγορα αντικαταστάθηκαν από φυσικά λιπάσματα. Κυρίως κομποστοποιημένα απόβλητα, που πρόσφεραν άφθονο άζωτο και κάλιο, και κονιορτοποιημένα κόκαλα ζώων, που πρόσφεραν φώσφορο.

174

Μια άλλη μεγάλη πηγή ζήτησης πετρελαίου ήταν η παραγωγή πλαστικών. Ακόμα και με ένα εκτεταμένο πρόγραμμα ανακύκλωσης, η Συνομοσπονδία είχε ακόμα ελλείψεις σε πλαστικό και άλλα παράγωγα του πετρελαίου.

Πολλές φορές προσπάθησαν να αντικαταστήσουν την ευκολία του πετρελαίου με άλλες μεθόδους, όπως τα βιοπλαστικά, για παράδειγμα, όμως η προσφορά πετρελαίου κάθε χρόνο χειροτέρευε και οι κοινότητες δεν είχαν κανένα μεγάλο κίνητρο να βγουν στο κυνήγι εναντίον των Ιταλών μελανοχιτώνων που θυσίαζαν δεκάδες πλοία και στρατιώτες κάθε βδομάδα για να διατηρήσουν το εμπόριο με τη φατρία του πράσινου βιβλίου της Λιβύης. Κάθε φορά που οι λουλουδίτες τα έβρισκαν σκούρα, προτιμούσαν να αποχωρούν και να κλείνονται στο καβούκι τους.

Γι' αυτό και μία κοινότητα αφοσιωμένων μηχανικών, με αρκετή βοήθεια από άλλες κοινότητες, δημιούργησε μια ιδιωτική πρωτοβουλία παραγωγής μηχανών εξωτερικής καύσης για τρένα. Μετά από έξι χρόνια προσπαθειών, κατάφεραν να παρουσιάσουν την ατμομηχανή Κλονταϊκ-1. Στην ουσία, και οι οκτώ ατμομηχανές Κλονταϊκ-1 που φτιάχτηκαν, αντιμετώπισαν τόσα πολλά προβλήματα αξιοπιστίας που τους πήρε τρία χρόνια συνεχών αναβαθμίσεων μέχρι να φτάσουν σ' ένα ικανοποιητικό επίπεδο λειτουργίας. Με λίγα λόγια, την Κλονταϊκ 1.5.6.

Οι μηχανές χρησιμοποιούνταν για τη μαζική μεταφορά εμπορευμάτων και τη λειτουργία τους είχαν αναλάβει οι ίδιες κολεκτίβες που ασχολήθηκαν με την κατασκευή τους. Οι κακές γλώσσες λένε πως οι μηχανές ήταν

τόσο ιδιότροπες που μόνο αυτοί που τις έφτιαξαν μπορούσαν να τις χρησιμοποιήσουν, αλλά το βασικό πρόβλημα ήταν πως το σιδηροδρομικό δίκτυο δεν είναι ακριβώς εκτεταμένο. Διάφορες προσπάθειες που έγιναν να χαραχθούν νέες γραμμές κατέληξαν γρήγορα σε αποτυχία, καθώς η έλλειψη πετρελαίου και ατσαλιού έκανε την χάραξη καινούργιων γραμμών αρκετά δύσκολη υπόθεση.

Το μεγαλύτερο ίσως επίτευγμα στον τομέα αυτόν ήταν η κατασκευή της σιδηροδρομικής γραμμής στον οδικό άξονα Μαρκοπούλου-Λαυρίου. Πρακτικά οι μηχανικοί χρησιμοποίησαν το οδόστρωμα της μίας κατεύθυνσης του αντίστοιχου δρόμου για να περάσουν γραμμές τρένου, προκειμένου να διευκολύνεται η τροφοδοσία των νησιών από τα ιστιοφόρα. Παρότι το έργο δεν χρειαζόταν χωματουργικές και άλλες ενεργοβόρες διαδικασίες, και παρότι όλες οι κοινότητες το χαιρέτησαν ως ένα μεγάλο επίτευγμα, πρακτικά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να το επαναλάβει σε άλλες περιοχές.

Κι αυτό έδειχνε τα όρια της Συνομοσπονδίας. Ήταν κάπως σαν ο νέος κόσμος να μην είχε την ίδια δίψα για συνεχείς μετακινήσεις με τον παλιό. Η Ήλια έλεγε πως ήταν πολύ θετικό που οι κοινότητες σήμερα θεωρούν παρανοϊκό και απάνθρωπο να υιοθετήσουν ένα καπρίτσιο του ιστορικού καπιταλισμού, να μαζεύονται σε μια μεγάλη αποθήκη 200 άνθρωποι που κάνουν το ίδιο πράγμα.

Ή ίσως και να ήταν μια καλή ιδέα, συνέχιζε, για το περιβάλλον της Βρετανίας του 1760, με τα οικοτροφεία στοιβαγμένα με φτωχούς αγρότες που κατέληγαν στις πόλεις και αναγκάζονταν από τον νόμο να δουλεύουν για να “πληρώνουν” την παραμονή τους. Αλλά δεν έβγαζε κανένα νόημα για τις κοινότητες. Που ακόμα κι αν ήθελαν, δεν θα μπορούσαν να το επαναλάβουν. Το να συγκεντρώσεις τόσο μεγάλες ποσότητες πρώτων υλών σε αυτήν την αποθήκη που ονομάζεις εργοστάσιο και μετά να ξαναμοιράσεις όλα αυτά τα έτοιμα προϊόντα πίσω στις περιοχές που θα καταναλωθούν, ήθελε μια τεράστια προσπάθεια σε χρόνο και ενέργεια. Τα επιχειρήματα της Ήλιας δεν ήταν λανθασμένα, αλλά η Τζο ήξερε πως μ’ αυτά και μ’ εκείνα ο κόσμος τους παρέμενε βαλτωμένος· και τα θεωρούσε κυρίως δικαιολογίες προκειμένου οι τεμπέληδες λουλουδίτες να μην προοδεύσουν. Διότι κανείς δεν τους ζήτησε να αναπαραγάγουν τα παλιά εργοστάσια.

Πράγματι, στις περιπτώσεις όπου είχαν υιοθετηθεί τα ανοικτά πρότυπα παραγωγής, δεν υπήρχε κανένα μονοπώλιο στις μεθόδους παραγωγής. Άρα η ιδέα ότι κάποιος θα κουβαλήσει είκοσι κιλά σωλήνες για 100 χιλιόμετρα προκειμένου να τις συγκολλήσει για να φτιάξει ένα ποδήλατο, και μετά να τις κουβαλήσει άλλα 100 χιλιόμετρα πίσω, ήταν μια εξαιρετικά ηλίθια και αντιπαραγωγική πρόταση. Αλλά αυτός ο παραλογισμός δεν εξηγούσε για ποιο λόγο η κολεκτίβα Τουρ-ντε-Φρανς, μια κολεκτίβα που κατασκευάζει εξαιρετικά ποδήλατα, είχε αναμονή οχτώ μήνες στις παραγγελίες.

Γι' αυτό και ο ενθουσιασμός που έδειξαν αρχικά για τις μηχανές Κλονταϊκ βασιζόταν περισσότερο σ' ένα αρχέγονο ένστικτο του παλιού κόσμου, που λάτρευε τις ατμομηχανές σαν θεότητες. Μόλις ο ενθουσιασμός καταλάγιασε, όλοι συνειδητοποίησαν ότι δεν υπήρχαν και πολλά εμπορεύματα για να μεταφέρουν. Η σύνδεση με το Λαύριο και τα μονίμως ελλειμματικά νησιά έβγαζε νόημα σε επίπεδο σχεδιασμού, αλλά τελικά ήταν εξαιρετικά απλό για ένα ιστιοφόρο να προσαράξει σ' έναν ορμίσκο 150 χιλιόμετρα παραπάνω, προκειμένου να φορτώσει 500 κιλά πορτοκάλια από έναν τοπικό περιβολώνα.

Κάποιοι από τους κοινωνιολόγους θεωρούσαν ότι οι μηχανές Κλονταϊκ εμφανίστηκαν αρκετά αργά, και μέχρι τότε οι περισσότερες κοινότητες είχαν λύσει με εναλλακτικούς τρόπους τα προβλήματά τους, αλλά κι αυτή η θέση φαινόταν στην Τζο περισσότερο πρόφαση.

Ο πολίτης Ρικάρντο είχε αντιείνει ότι, στην πραγματικότητα, οι κλωστοϋφαντουργίες στο Μπρίστολ θα είχαν καταρρεύσει υπό το βάρος της τεράστιας παραγωγής τους, αν δεν υπήρχε αυτός ο τεράστιος εμπορικός στόλος να πουλήσει τα μάλλινα πουλόβερ σε όλο τον κόσμο. Κι ο αντίστοιχος αποικιακός στρατός, προκειμένου να επιβάλλει στους Ινδούς και τους Κινέζους να "αγοράζουν" τα βρετανικά πουλόβερ. Διότι θα έπρεπε να ήσουν εξαιρετικά ηλίθιος για να προτιμήσεις ένα μάλλινο βιομηχανικό πουλόβερ από ένα κινέζικο μεταξωτό ή ένα φημισμένο ινδικό ύφασμα.

176

Όπως όλοι γνώριζαν, ο κόσμος της Συνομοσπονδίας δεν διέθετε ούτε κάποιο τεράστιο εμπορικό στόλο ούτε δείγμα αποικιακού στρατού. Και γενικότερα, η ιδέα της επέκτασης και της προόδου τούς ήταν εξαιρετικά ξένη. Η Ήλια είχε γελάσει με την καρδιά της όταν είχε ακούσει αυτήν την εξήγηση με τους υπεριαλιστές γερομισμπίκηδες, όπως τους έλεγε. Δεν σχολίασε καν την ιστορική αναδρομή, παρά αναρωτήθηκε φωναχτά. Σ' έναν κόσμο γεμάτο πόλεμο και ραδιενέργεια, ποιος ο λόγος να φύγεις από το μικρό σου ειρηνικό παράδεισο;

Μεγαλύτερη επιτυχία φάνηκε να έχει ένα είδος ηλεκτρικού λεωφορείου, αλλά η μικρή χωρητικότητα των μπαταριών έκανε τις στάσεις πολύ συχνές και οι μετακινήσεις έπρεπε να λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια της ημέρας, που ο ήλιος μπορούσε να φορτίζει τα φωτοβολταϊκά υφάσματα που άπλωναν στα χωράφια κάθε μία με μιάμιση ώρα. Δεν ήταν δηλαδή το πιο γρήγορο μέσο του κόσμου, αλλά πρακτικά είχε μεγαλύτερη επιτυχία από τον σιδηρόδρομο, καθώς κάλυπτε τις ανάγκες του ηπειρωτικού ορεινού τμήματος της Συνομοσπονδίας ακτινωτά προς τη θάλασσα. Οι περισσότερες από τις λιγοστές κυψέλες καυσίμου που παράγονταν πήγαιναν σε αυτά τα λεωφορεία, και κάθε τέσσερις-πέντε μήνες προσέθεταν και μία κυψέλη που αύξανε την αυτονομία τους κατά μισή ώρα τουλάχιστον. Με αυτόν τον ρυθμό υπολόγιζαν ότι σε δύο με τρία χρόνια, η παραγωγή μπαταριών θα εξαλείψει τις περισσότερες στάσεις, τουλάχιστον τους φωτεινούς μήνες του χρόνου.

Χαρακτηριστική όλων αυτών των νέων τάσεων και προτεραιοτήτων ήταν μια τεράστια συζήτηση που έγινε πριν από τέσσερα χρόνια και κράτησε πάνω από ένα εξάμηνο. Η κολεκτίβα Κλονταϊκ πρότεινε την ανάπτυξη μηχανών εξωτερικής καύσης για φορτηγά, αλλά πολλοί λίγοι φάνηκαν διατεθειμένοι να συμμετάσχουν στο δύσκολο εγχείρημα. Η παραγωγή μηχανών εξωτερικής καύσης για οχήματα σε βιοτεχνική κλίμακα παρέμενε περισσότερο μια τέχνη για αφοσιωμένους μηχανικούς, παρά κάτι που μπορούσαν να αναπαράγουν όλες οι κοινότητες, μόνο και μόνο επειδή έχουν τα σχέδια. Κι αυτή η δυσκολία έκανε το πολύ ενδιαφέρον εγχείρημα λιγότερο ελκυστικό. Άρα εκείνη η παλιά ιδέα με τις μεγάλες αποθήκες με τα εκατοντάδες άτομα δεν ήταν και τόσο παράλογη, όσο κι αν ήθελε να το αποδείξει η Ήλια.

Οι ίδιοι ακριβώς περιορισμοί της αποκεντρωμένης παραγωγής είναι που έκαναν τα ηλεκτρικά ποδήλατα τόσο πετυχημένα. Υπήρχαν πια γύρω στα είκοσι με εικοσιπέντε κύρια σχέδια ηλεκτρικών ποδηλάτων για να επιλέξεις. Ούτε το ένα τρίτο από αυτά δεν έμοιαζαν με το κλασικό ποδήλατο του παλιού κόσμου. Για την ακρίβεια, τα πιο κλασικά και συνήθως μη ηλεκτρικά σχέδια χρησιμοποιούνταν για σύντομες μετακινήσεις και συχνές στάσεις. Τα πιο επιτυχημένα ποδήλατα μεγάλων αποστάσεων είχαν χαμηλώσει το κέντρο βάρους και είχαν φέρει τα πετάλια μπροστά, με αποτέλεσμα ο ποδηλάτης να κάθεται αναπαυτικά, σχεδόν ξαπλωτός πάνω στο ποδήλατο. Η επιτυχία αυτού του σχεδίου, πέρα από τα προφανή αεροδυναμικά πλεονεκτήματα, ήταν πως έκανε τα μακρινότερα ταξίδια ιδιαίτερα ξεκούραστα και άφηνε χώρο στο πίσω μέρος για αρκετές αποσκευές. Τουλάχιστον στην τρίκυκλη έκδοση, που σου έδινε τη δυνατότητα να βάλεις πίσω τα παιδιά ή τις βαλίτσες, χωρίς να καταστρέφεις ιδιαίτερα το αεροδυναμικό προφίλ.

Η τρίκυκλη έκδοση ήταν ας πούμε η “οικογενειακή”, καθώς έδινε βάρος στη δημιουργία χώρων αποθήκευσης (κάποια από αυτά χρησιμοποιούνταν και ως ασθενοφόρα) και ταυτόχρονα έκανε το σκαρφάλωμα υψωμάτων παιχνιδάκι. Με κόστος μια χαμηλότερη μέση ταχύτητα. Αρκετά από αυτά τα τρίκυκλα είχαν επικαλυμμένες κάποιες από τις επιφάνειές τους με ένα σκληρυμένο φωτοβολταϊκό ύφασμα, προκειμένου να προσφέρουν ακόμα μεγαλύτερα αεροδυναμικά πλεονεκτήματα και επιπλέον φόρτιση στις μπαταρίες.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι επιπρόσθετες αλλαγές στο βασικό σχέδιο εξυπηρετούσαν περισσότερο αισθητικούς παρά πρακτικούς σκοπούς. Η Τζο θεωρούσε πως το να καλύψει μερικές επιφάνειες στο δικό της τρίκυκλο με σκληρυμένο φωτοβολταϊκό ύφασμα πρόσφερε αρκετά πλεονεκτήματα αεροδυναμικής και φόρτισης.

Ω ναι, είχε επιλέξει να φτιάξει ένα “οικογενειακό” μοντέλο. Συχνά πυκνά το δικαιολογούσε στα ελαφρώς ειρωνικά μάτια των συνομηλίκων της ως αναγκαιότητα. Ως τέκης, έπρεπε να μεταφέρει πράγματα και το Λοότ δεν

ήταν ακριβώς ένα ανάλαφρο χόμπι.

Αλλά στην πραγματικότητα ήταν τεμπέλα και της άρεσε να ποδηλατεί ακόμα και με ταχύτητες σαλιγκαριού, απολαμβάνοντας τη διαδρομή και αφήνοντας τον ήλιο να γεμίζει τις μπαταρίες του μοτέρ. Είχε μάλιστα φτιάξει κι ένα σύστημα ημιαυτόματης οδήγησης, όπου το ποδήλατο μπορούσε να ακολουθήσει τις στροφές του δρόμου, όταν αυτές δεν ήταν πιο απότομες από 25 μοίρες. Έτσι πρακτικά μπορούσε να μην έχει καν την προσοχή της στον δρόμο και να διαβάζει στο ημιδιάφανο HUD που είχε προσαρτήσει σ' ένα παλιό κράνος μοτοσυκλέτας. Κράνος, από αυτά που η Ήλια της εξήγησε ότι χρησιμοποιούσε παλιά μια υποκουλτούρα που αυτοονομαζόταν τσοπεράδες.

Φυσικά και είχε φτιάξει αγωνιστικά δίκυκλα. Ως έφηβη, τουλάχιστον τρία. Τα είχε πουλήσει όλα στην Αγορά, το ένα μετά το άλλο, διότι η απόλαυση της δημιουργίας περνούσε γρήγορα και τα έργα της μετά απλά κάθονταν και μάζευαν σκόνη. Ο Σιμ εκείνα τα χρόνια αναρωτιόταν αν η δύστροπη κόρη του γνώριζε πως θα γινόταν αρκετά πιο δημοφιλής στη γειτονιά κυκλοφορώντας με κάποιο από αυτά τα αγωνιστικά· πόσο μάλλον αν έπαιρνε μέρος και στους τοπικούς αγώνες. Αλλά η ίδια έδειχνε να μην της καίγεται καρφί για τους συνομηλίκους της.

Στις άκρες των δρόμων, και ιδιαίτερα στις πιο γραφικές άκρες με απέραντη θέα, υπήρχαν μικρές στάσεις με τραπέζια και καθίσματα για ξεκούραση και πικνίκ. Δεν ήταν κάτι που σχεδιάστηκε από τη Συνομοσπονδία ή τις κοινότητες που ένωνε ο δρόμος. Απλά καθώς το ηλεκτρικό λεωφορείο και τα ηλεκτρικά ποδήλατα έκαναν συχνές στάσεις για να φορτίσουν τις μπαταρίες, οι άνθρωποι έτειναν να συγκεντρώνονται στα ίδια σημεία. Να συναντούν γνωστούς, να ανταλλάσσουν πέντε κουτσομπολιά, να χαίρονται την ταξιδιάρικη μέρα. Γι' αυτόν τον λόγο, στους πιο ορεινούς δρόμους υπήρχαν περισσότερες τέτοιες στάσεις απ' ό,τι στους πεδινούς, καθώς οι μπαταρίες αποφορτίζονταν πιο γρήγορα· δεν ήταν όλοι οι ταξιδιώτες τόσο σπορτίφ για να δίνουν τη μεγαλύτερη ώθηση με τα πεντάλ σε ορεινούς δρόμους, όπως πρότειναν στην κολεκτίβα Τουρ-ντε-Φράνς.

Η Τζο απέφευγε όπως ο διάολος το λιβάνι αυτούς τους αυθόρμητους χώρους συνεστίαςσης. Όταν οι μπαταρίες της έδειχναν να εξαντλούνται, σταματούσε στο πιο μοναχικό σημείο που μπορούσε να βρει, άπλωνε το φωτοβολταϊκό ύφασμα στο γρασίδι και χάζεψε τη θέα, διάβαζε ή κοιμόταν. Ήταν τόσο καταναγκαστική αυτή της η συμπεριφορά, που συχνά σταματούσε μόλις δυο-τρεις φουρκέτες μακριά από την προηγούμενη στάση, μόνο και μόνο για να μην κάτσει μαζί με τους υπόλοιπους· δεν είναι τυχαίο που οι περισσότεροι τη θεωρούσαν μυστήριο τρένο.

Όμως δεν την ένοιαζε. Τα κουτσομπολιά, αυτό το αιώνιο ελιξίριο της κοινωνικότητας, της ήταν αδιάφορα, και προτιμούσε να περνάει τον χρόνο της διαβάζοντας για τον παλιό κόσμο ή για κάποια χακεριά και τις

αντίστοιχες ομηρικές συζητήσεις για το κατά πόσο ήταν αυτή η καλύτερη ή κάποια άλλη.

Σε αυτήν την τελευταία στάση δεν είχε πρόσβαση στο δίκτυο, κι έτσι άνοιξε ξανά τον χάρτη στην ταμπλέτα και κοίταξε το υπόλοιπο της διαδρομής. Το INS έλεγε πως είχε ακόμα 48 χιλιόμετρα για την κοινότητα του χαζού λουλουδίτη και άλλα 53 για τον Ποσειδώνα. Αν ήθελε να είναι ευλικρινής, έπρεπε να παραδεχθεί πως η παράκαμψη ήταν κομματάκι υπερβολική· θα της κόστιζε τουλάχιστον μία μέρα ταξιδιού, με τους χαλαρούς ρυθμούς της. Αλλά από την άλλη, οι πληροφορίες που μάζεψε γι' αυτήν την κοινότητα λουλουδιτών την έκαναν κομματάκι πιο ενδιαφέρουσα από τις συνήθεις.

Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν συναντηθεί στην Αγορά και είχαν αποφασίσει να προωθήσουν ένα σχέδιο που θα περιλάμβανε τόσο τη δημιουργία των ΜΕΙ κατοικιών που ονόμαζαν κιβωτούς, όσο και τη δημιουργία μιας κολεκτίβας κτηνοτροφικών δραστηριοτήτων· παραδόξως, κανείς τους δεν φαινόταν να έχει εμπειρία στην κτηνοτροφία.

Οι ΜΕΙ κατοικίες ήταν άλλο ένα μεγάλο θέμα συζήτησης στην Αγορά εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία. Πολλοί θεωρούσαν τη δημιουργία κατοικιών Μηδενικού Ενεργειακού Ισοζυγίου χαμένο χρόνο. Ειδικά όταν υπήρχαν τόσα πολλά έρμα σπίτια τριγύρω, που με μερικές αλλαγές μπορούσαν να μετατραπούν σε χαμηλών ενεργειακών αναγκών.

Όμως αυτή η προσκόλληση στο ιδανικό ήταν μια κοινή αρρώστια των λουλουδιτών. Στην ουσία, η κολεκτίβα Ποσειδώνας και η κολεκτίβα του χαζού λουλουδίτη δεν διέφεραν και πολύ μεταξύ τους. Και οι δύο ήταν πρόθυμες να καταβάλλουν τεράστιες προσπάθειες για πολύ μικρές βελτιώσεις, μόνο και μόνο επειδή αυτές οι βελτιώσεις θα τους έφταναν σε μια θεωρητική τελειότητα. Όπως τα σπίτια ΜΕΙ.

Η Τζο δεν ήξερε αν συμπαθούσε αυτού του είδους τους λουλουδίτες περισσότερο από την Παν και τη Δανάη. Είχαν μια σπίθα μέσα τους, μια εσωτερική κινητήριο δύναμη, κάτι που έλειπε από τους συνήθεις, ράθυμους και χωρίς πολλά ενδιαφέροντα λουλουδίτες της πόλης, οι οποίοι έδειχναν ιδιαίτερο ενδιαφέρον μόνο για το κουτσομπολιό και την τεκνοποιία.

Ήταν τρία μικρά σπίτια στον ορίζοντά που την έβγαλαν από την αναπόληση και την επανέφεραν στην πραγματιστική ματαιότητα των κιβωτών. Και τα τρία ήταν εξίσου φρεσκοχτισμένα, αλλά ίσως το ακριβώς αντίθετο από τις κιβωτούς. Ακολουθούσαν το πιο διαδεδομένο σχέδιο γρήγορης και εύκολης κατασκευής σπιτιών με σκεπή, δηλαδή το σχήμα Α. Τηρούσαν μόνο τις πιο εύκολες και βασικές αρχές ενεργειακής αυτάρκειας, δηλαδή μεγάλα νότια παράθυρα, μια βασική μόνωση και μια πέργκολα πάνω από τα παράθυρα για να μην τα χτυπά ο καλοκαιρινός ήλιος. Ήταν απλά και όμορφα· άλλωστε σε αυτό το εύκρατο κλίμα, δεν χρειαζόταν και ιδιαίτερη προσπάθεια να κάνεις τη ζωή μες στο σπίτι ευχάριστη.

27

**ON THE ROAD
AGAIN**

Ο βραδινός αέρας στην πλαγιά που είχε κατασκηνώσει η Τζο ήταν αρκετά πιο δροσερός απ' ό,τι θα ήταν έτοιμη να παραδεχθεί. Οι περισσότεροι ταξιδιώτες που πρέπει να διανυκτερεύσουν κάπου προτιμούν να το κάνουν στους ξενώνες μιας κοντινής κοινότητας· η φιλοξενία ήταν άλλωστε μέρος της ιεροτελεστίας του ταξιδιού και της ανταλλαγής εμπειριών. Η Τζο, πάλι, προτιμούσε ένα μικρό αντίσκηνο. Ο δροσερός άνεμος ήταν νοτιοδυτικός και το δελτίο δεν προέβλεπε ιδιαίτερα επίπεδα ραδιενεργής σκόνης. Η σκηνή της Τζο ήταν καλά προετοιμασμένη ακόμα και γι' αυτό το ενδεχόμενο· είχε τριπλό στρώμα υφάσματος και ειδικά φίλτρα με δύο μικρούς ανεμιστήρες για να καθαρίζουν τον αέρα και να δημιουργούν μια ελαφριά θετική υπερπίεση· ακόμα κι έτσι, ήταν χειρότερα από έναν ξενώνα. Όπως και με τη θερμοκρασία του ορεινού αέρα, η Τζο δεν ήταν έτοιμη να παραδεχθεί την ανωτερότητα των ξενώνων.

Βρισκόταν μόλις 20 χιλιόμετρα από την κοινότητα του χαζού λουλουδίτη, αλλά σε αυτά περιλαμβανόταν και αρκετό σκαρφάλωμα από την τελευταία κοιλάδα και μετά. Άρχισε να φαντάζεται τη δημιουργία ενός τελεφερίκ από το ύψωμα όπου βρισκόταν τώρα έως κάτω στην κοιλάδα, και μετά ξανά επάνω από την άλλη πλευρά. Μέτρησε στον χάρτη πόσες κολώνες θα χρειαζόταν, πόση απόσταση ανάμεσα στην κάθε κολόνα, από πού θα ξεκινούσε και πού θα κατέληγε. Έκανε μερικούς γρήγορους υπολογισμούς. Σίγουρα το καλύτερο μέρος εκκίνησης ήταν το μικρό υδροηλεκτρικό που βρισκόταν δύο στροφές παρακάτω.

Ήταν από εκείνα τα πολύ μικρά υδροηλεκτρικά που εκμεταλλεύονταν περισσότερο το μεγάλο ύψος παρά την ποσότητα του νερού που κατέβαινε. Οι ορεινές κοινότητες έφτιαχναν πολύ συχνά τέτοια μικρά υδροηλεκτρικά, καθώς η μεταφορά κάρβουνου χωρίς σιδηρόδρομο δεν ήταν μια καθόλου εύκολη ή φθηνή υπόθεση. Πολύ συχνά, το υδροηλεκτρικό μπορεί να μη δούλευε όλους τους μήνες του χρόνου και εξίσου συχνά τα μοτέρ του ενδέχεται να μην είχαν ισχύ παραπάνω από μερικές δεκάδες κιλοβάτ· όσο μικρό κι αν ήταν, όμως, μερικές σωλήνες, μια φτερωτή και ένα μοτέρ ήταν πάντα μια πιο συμφέρουσα επένδυση από το να κουβαλάς συνεχώς καύσιμα από αλλού.

Τις περισσότερες φορές τα υδροηλεκτρικά ήταν τόσο μικρά που δεν χρειάζονταν κάτι παραπάνω από έναν τροχό πέλτον, που ήταν επιπλέον και πολύ εύκολος στην κατασκευή. Σε δεύτερη φάση κι όταν οι ποσότητες του νερού το δικαιολογούσαν, προχωρούσαν στην κατασκευή τουρμπίνων κάπλαν. Αλλά η ευκολία εγκατάστασης του τροχού πέλτον και οι μικρές ποσότητες νερού των ορεινών χειμάρρων είχαν μετατρέψει τον πέλτον σε

αγαπημένο τροχό των κοινότητων.

Η Τζο είδε ότι το υδροηλεκτρικό εδώ δίπλα είχε ισχύ γύρω στις 190KW και λειτουργούσε σχεδόν επτά μήνες τον χρόνο. Το τελεφερίκ της θα ήταν λιγότερο εύκολο να λειτουργήσει τους ξηρούς μήνες, που το υδροηλεκτρικό ήταν εκτός λειτουργίας· ίσως τελικά να μην ήταν τόσο καλή ιδέα. Όπως κι αν έχει, αποφάσισε να ανεβάσει το σχέδιό της στην Αγορά. Μπορεί κάποιος να το έβρισκε ενδιαφέρον και να το συνέχιζε, μπορεί η κοινότητα να αποφάσιζε κάποια στιγμή να το χρησιμοποιήσει. Βρήκε ότι κάποιος άλλος είχε μια παρόμοια ιδέα πριν από τέσσερις μήνες. Χαμογέλασε και άνοιξε το σχέδιο του ανταγωνιστή. Είχε επιλέξει ακριβώς την ίδια εκκίνηση, δηλαδή το υδροηλεκτρικό, αλλά είχε ακολουθήσει μια διαφορετική χάραξη· αρκετά καλή, έπρεπε να παραδεχθεί. Αποφάσισε να αρχειοθετήσει το δικό της σχέδιο ως εναλλακτική χάραξη πάνω στο αρχικό πλάνο του Φρύνου.

Η Αγορά ήταν γεμάτη από χιλιάδες τέτοιες ιδέες και σχέδια που πιθανότητα δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ. Υπήρχε πολλή σαβούρα, αλλά υπήρχαν και σχέδια που άξιζαν τον κόπο ακόμα κι όταν οι κοινότητες δεν έδειχναν ενδιαφέρον. Όπως τα φορτηγά εξωτερικής καύσης της κολεκτίβας Κλονταϊκ. Ήταν μια εξαιρετικά καλή ιδέα, θα έλυne πολλά προβλήματα μεταφορών μεταξύ των ορεινών κοινοτήτων και θα προήγαγε το εμπόριο. Ο μόνος λόγος που δεν προχωρούσε ήταν η απέχθεια των λουλουδιτών για την εντατική και οργανωμένη δουλειά, δηλαδή τα εργοστάσια.

182

Στο CapUn είχαν μια ολόκληρη λίστα από σχέδια που βρίσκονταν στην Αγορά και άξιζαν προσοχής, την ίδια στιγμή που οι μυωπικές κοινότητες προτιμούσαν να προωθούν την παραγωγή περισσότερου τυριού. Όχι πως το τυρί είναι κακό, αλλά δεν προσφέρει καμία υπεραξία στον μελλοντικό κόσμο.

Όταν ο πόλεμος τελειώσει και αναπτυχθεί το εμπόριο. Όπως λέει ο πολίτης Τάλος, ο πόλεμος είναι ο μόνος λόγος που οι λουλουδίτες επιβιώνουν. Είναι ο λόγος που εμφανίστηκαν και θα είναι ο λόγος που θα εξαφανιστούν. Η παραγωγή όλων αυτών των τοπικών προϊόντων δεν θα έχει κανένα νόημα μόλις το εμπόριο πάρει τα πάνω του, λόγω της αρχής του συγκριτικού πλεονεκτήματος που είχε περιγράψει ήδη από τις αρχές του 19ου αιώνα ένας οικονομολόγος με το όνομα Ρικάρντο.

Ο Ρικάρντο μάς είχε εξηγήσει πως το ελεύθερο εμπόριο προάγει το καλύτερο επίπεδο ζωής, και στην πραγματικότητα οι διάφορες περιοχές θα πρέπει να επικεντρωθούν στην παραγωγή αυτών των αντικειμένων για τα οποία έχουν το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Είναι σίγουρο πως όλες αυτές οι λουλουδίτικες κοινότητες με την εκτεταμένη αλλά τοπική παραγωγή τους δεν θα μπορέσουν να επιβιώσουν στην παγκόσμια αγορά, και είναι μόνο ο πόλεμος που τις προστατεύει.

Η Τζο προσπάθησε να καταπολεμήσει αυτό το καταθλιπτικό συναίσθημα, σκεπτόμενη πως δεν φταίει η ίδια που είναι άγγελος κακών ειδήσεων. Η Συνομοσπονδία είχε προσφέρει μια όαση ειρήνης και ασφάλειας σ' έναν

κόσμο που εδώ και πολλά χρόνια δεν έβγαζε νόημα, αλλά καταλάβαινε πως ο πολίτης Τάλος είχε κατά βάθος δίκιο. Η Συνομοσπονδία θα τελείωνε με το τέλος αυτού του ατελείωτου πολέμου.

Ανέβασε το σχέδιο του τελεφερίκ, έκλεισε την ταμπλέτα και κουκουλώθηκε στο σλίπινγκ-μπαγκ της, σαν να προσπαθούσε να προστατευθεί από όλες αυτές τις κακές σκέψεις. Για νανούρισμα άρχισε να φαντάζεται πώς θα ήταν ο κόσμος μετά το τέλος του πολέμου. Ήταν ήδη εμφανές πως οι περισσότεροι εμπλεκόμενοι είχαν χάσει την όρεξή τους για νέες περιπέτειες και προσπαθούσαν να συγκροτήσουν μια συμμαχία ή έναν συμβιβασμό κάποιου είδους· αυτή η κατάσταση ίσχυε εδώ και τουλάχιστον τρία με τέσσερα χρόνια. Κι εκεί που νομίζεις ότι έχει δημιουργηθεί μια ντεφάκτο ανακωχή, όλο και μια νέα “τελευταία” επίθεση συνέβαινε. Όλο και κάποιος σύμμαχος υποχωρούσε ή κάποια από τις δορυφορικές δυνάμεις αποφάσιζε πως, πράγματι, πολύ θα ήθελε μια ανακωχή· απλά όχι πριν την κατάκτηση της άλφα ή βήτα στρατηγικής περιοχής.

Ένας πόλεμος στατικός, που σέρνεται και κανείς δεν ξέρει πότε θα τελειώσει, χωρίς πραγματικούς νικητές και ηττημένους. Κι όμως, η ιδέα πως αυτός ο πόλεμος θα τελείωνε κάποια στιγμή γέμιζε την Τζο μ' ένα αίσθημα άγχους. Διότι παρά τα ευχολόγια του CapUN, κανείς δεν ήξερε πώς θα μοιάζει η ειρήνη. Κανείς δεν μπορούσε να δώσει περιεχόμενο σε μια τέτοια ειρήνη. Κι αυτή η αβεβαιότητα έκανε μερικές φορές την Τζο να μη θέλει να σταματήσει ο πόλεμος και να καταστραφεί η Συνομοσπονδία. Ένωθε τύψεις γι' αυτήν τη σκέψη· αν το τέλος του πολέμου σήμαινε το τέλος της Συνομοσπονδίας, χωρίς να υπάρχει κάτι να την αντικαταστήσει, τότε αυτό το μέλλον δεν ήθελε να το φανταστεί.

Το σώμα της τουρτούρισε και τα βλέφαρά της βάρυναν, καθώς η Τζο έμπαινε σε αυτήν την ενδιάμεση κατάσταση μεταξύ ονειροπόλησης και ύπνου. Και το βράδυ ονειρεύτηκε τον νέο κόσμο· την ελευθερία, το διεθνές εμπόριο, τα μεγάλα ταξίδια σε λιγότερο κατεστραμμένες περιοχές. Το πετρέλαιο. Και παρ' όλα αυτά, το όνειρο δεν της άφησε καμία θετική γεύση το επόμενο πρωί.

Η πρωινή πάχνη είχε μειώσει την ορατότητα, αλλά αυτό δεν την σταμάτησε από το να τοποθετήσει με τον νου τις κολώνες του τελεφερίκ πάνω στην πλαγιά· ο χάραξη του Φρύνου ήταν μάλλον καλύτερη· άπλωσε το φωτοβολταϊκό ύφασμα για να αρπάξει τον πρώτο ήλιο και κάθισε ανακούρκουδα προκειμένου να κατοικήσει. Όταν σταμάτησε να ακούει το κάτουρο που έτρεχε στα χόρτα, έχωσε δύο δάχτυλα μέσα στο μουνί της, έπιασε το κυπελάκι της περιόδου, το τράβηξε και το άδειασε παραδίπλα. Το ξέπλυνε με λίγο νερό από τον χείμαρρο και περίμενε να επιστρέψει σε μια λογική θερμοκρασία πριν το ξαναχώσει μέσα της. Κούνησε λίγο τους γοφούς της μέχρι να βεντουζώσει καλά και συνειδητοποίησε πως είχε γίνει το κύριο θέμα συζήτησης δύο ποδηλατών που καβαλούσαν την επόμενη

στροφή. Προσποιήθηκε πως δεν τους βλέπει και συνέχισε να ντύνεται. Δεν είχε καμία όρεξη για κουβέντες· όπως το να εξηγεί για ποιο λόγο είχε αποφασίσει να κοιμηθεί στη σκηνούλα της, όταν ο επόμενος ξενώνας ήταν μερικά χιλιόμετρα παραδίπλα· άσε που δεν είχε και καμία κοινωνικά αποδεκτή εξήγηση να προσφέρει. Συγκέντρωσε την προσοχή της στην απέναντι πλαγιά, εκεί που το προτεινόμενο τελεφερίκ της θα ανηφόριζε. Η πάχνη είχε αρχίσει να διαλύεται και άρχιζε να διακρίνει μερικά βαθουλώματα στη μέση της πλαγιάς. Βαθουλώματα που δεν έμοιαζαν φυσικά.

Σιγουρεύτηκε ότι οι ποδηλάτες είχαν εξαφανιστεί στην επόμενη στροφή και πήγε πίσω στη σκηνή να αναζητήσει την ταμπλέτα της. Τελικά ο Φρύνος είχε επιλέξει λίγο πολύ τη μόνη διαδρομή τελεφερίκ που ήταν δυνατή σε αυτήν την περιοχή, καθώς η δική της χάραξη έπεφτε από την άλλη πλευρά επάνω σε κάτι παλιά σιλό αντιαεροπορικών πυραύλων. Σπάνια έβαζε στον χάρτη το φίλτρο με τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις· τόσο νότια δεν υπήρχαν και πολλές.

Αν υπήρχε κάτι που να χαρακτηρίζει αυτόν τον ατελείωτο πόλεμο, αυτό ήταν η εξής φράση: Η ασπίδα κερδίζει το βέλος. Από τη στιγμή που ξεκίνησε ο πόλεμος, η πυραυλική τεχνολογία ήταν τόσο ανεπτυγμένη, που έκανε την επίθεση μια ανούσια και πολύ αιματηρή υπόθεση. Σε αυτό έμοιαζε πολύ με το πρώτο ημίχρονο του προηγούμενου πολέμου που είχε τελειώσει το 1918. Και τότε τα πολυβόλα και το πυροβολικό καθιστούσαν κάθε σκέψη επίθεσης αυτοκτονική. Το μόνο που άλλαζε σε σχέση με τότε ήταν πως σήμερα δεν υπήρχαν εκατομμύρια άνθρωποι έτοιμοι να θυσιάσουν για την πατρίδα.

Αυτό δεν σήμαινε πως δεν πέθαιναν εκατομμύρια. Σήμαινε απλά πως δεν υπήρχαν αρκετοί πρόθυμοι να πεθάνουν επιτιθέμενοι. Τα στρατιωτικά επιτελεία το είχαν καταλάβει από νωρίς, γι' αυτό και γρήγορα ο πόλεμος έγινε πυρηνικός. Ή τουλάχιστον σχεδόν πυρηνικός, όπως ονομάστηκε το πρώτο Partial Nuclear Exchange Event. Ο πυρηνικός πύραυλος είναι αδύνατο να αποκρουσθεί, ενώ ταυτόχρονα δεν χρειάζεται παρά δύο χέρια που θα πατήσουν το κουμπί.

Αυτή η αλήθεια δεν είχε αλλάξει ούτε σήμερα. Οι αντιμαχόμενοι είχαν δοκιμάσει ένα σωρό αντίμετρα για τους πυραύλους. Laser, railguns, νέφη μικρών drones. Κάθε λύση είχε περιορισμένη επιτυχία, αλλά οι πύραυλοι ήταν εξαιρετικά φθηνοί, και πάντα, αργά ή γρήγορα, κάποιος θα διαπερνούσε τις άμυνες του επιτιθέμενου όπλου. Είτε για λόγους στατιστικής είτε διότι μια μικρή μετατροπή θα έκανε τα αντίμετρα παντελώς αναποτελεσματικά.

Το μόνο που είχε αλλάξει όλα αυτά τα χρόνια ήταν η συμφωνία του Cape Town· είχαν περάσει περίπου είκοσι χρόνια από τότε που απαγορεύτηκε η χρήση πυρηνικών ανάμεσα στις υπόλοιπες δυνάμεις, που έπαιρναν μέρος μόνο περιφερειακά στον πόλεμο. Οι Βραζιλιάνοι, οι Νοτιοαφρικάνοι

και άλλοι παίκτες εμπλέκονταν συχνά στις εκθροπραξίες -άμεσα ή μέσω τρίτων-, αλλά σε γενικές γραμμές είχαν τηρήσει τη συμφωνία, θεωρώντας τα πυρηνικά ένα βάρβαρο κατάλοιπο του δυτικού πολιτισμού.

Κάπως έτσι η Συνομοσπονδία αποφάσισε, χωρίς ακριβώς να το πολυσκεφθεί, πως η ανάπτυξη αμυντικών πυραύλων ήταν λίγο πολύ το μοναδικό όπλο που χρειαζόταν. Όχι δηλαδή ότι ενδιαφερόταν και κανείς πραγματικά. Η Τζο ανάθεμα κι αν θυμάται να έχει ακούσει ποτέ για τη χρήση αντιαεροπορικών πυραύλων σαν κι αυτούς που έβλεπε στα σιλό της απέναντι πλαγιάς. Λίγο πιο συχνά άκουγε για πυραύλους που χτυπούσαν πειρατικά πλοία, αν και αυτό συνέβαινε μόνο αν κάποιος πειρατικός στολίσκος δοκίμαζε να πλησιάσει πολύ τις ακτές. Η πειρατεία ήταν μια λίγο πολύ αναπόδραστη αλήθεια της Μεσογείου, αλλά οι πειρατές σπάνια πλησίαζαν τις ακτές, εκτός κι αν είχαν πληροφορίες για κάποιο ιδιαίτερα πολύτιμο φορτίο. Ειδικά όταν ήξεραν ότι η Συνομοσπονδία δεν είχε και τίποτα ιδιαίτερο να τους προσφέρει.

Μ' αυτά και μ' εκείνα μάζεψε τη σκηνή της και ξεκίνησε για το υπόλοιπο της διαδρομής, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία στα δεκάδες σιλό που ήταν παρατεταγμένα στην απέναντι πλαγιά. Αν είχε δώσει, θα είχε παρατηρήσει πως μερικά από αυτά τα βαθουλώματα ήταν πιο μεγάλα, κάτι που θα μαρτυρούσε πως οι πύραυλοι που φιλοξενούσαν δεν ήταν αντιαεροπορικοί αλλά βαλλιστικοί.

28

**Η ΠΕΖΟΔΙΑΒΑΣΗ
ΤΟΥ ΡΟΥΒΙΚΩΝΑ**

Κοίταξε το ρολόι της. Επτά παρά τέταρτο. Χαμογέλασε με την ιδέα πως το ρολόι χεριού ήταν ήδη κάτι τόσο ντεμοντέ. Σαν ένα αόρατο ηλικιακό πέπλο που χώριζε τις γενιές των ανθρώπων. Κι ας μη γελιόμαστε, ανήκε τετελεσμένα στους μεσήλικες.

Αν ξεκινούσε αμέσως, ίσως και να προλάβαινε τη Γεωργία. Ίσως να την έπιανε στην αρχή της πορείας. Η Γεωργία την είχε διαβεβαιώσει πως οι πορείες δεν ξεκινούσαν ποτέ στην ώρα τους. Η Γεωργία. Ο άνθρωπος με τα χίλια πρόσωπα. Κάθε τσόνα και μια προσωπικότητα. Αυτόν τον καιρό ήταν εξειδικευμένη στην αντιπροσώπευση του κινήματος και την ταξική πάλη. Καταλάβαινε πως ο Κίμωνας είχε δίκιο. Πως δεν είχε κανένα νόημα να κατέβει σε αυτήν την πορεία, την ώρα που η Αθήνα καιγόταν. Είχε δίκιο, κι όμως είχε χρησιμοποιήσει κάθε χειριστικό μέσο για να την πείσει να μην κατέβει. Ναι, ήταν πολύ μεγάλη για τέτοια, ναι, δεν είχε καμία σχέση, ναι, δεν ήξερε πού της πάνε τα τέσσερα· όχι, δεν θα ερχόταν στα δικαστήρια να την υπερασπιστεί ούτε στο νοσοκομείο να την περιθάψει, όχι, δεν ήταν σοβαρά πράγματα αυτά.

Κι όμως η Ρέα ένιωθε αποπνικτικά στο διαμέρισμά του. Ένιωθε ξένη κι αποκλεισμένη. Κι ας περνούσε πια εδώ τις μισές μέρες της εβδομάδας.

Την προηγούμενη είχε κατέβει μέχρι την αγορά του Χαλανδρίου, και καθώς περνούσε από το αστυνομικό τμήμα, είδε την πιτσιρικάριά μαζεμένη και αγριεμένη. Είδε τα νεράντζια που έπεφταν βροχή και τους μπάτσους που έτρεμε το φυλλοκάρδι τους πίσω από τα κάγκελα του τμήματος. Δύο περιπολικά ήταν αναποδογυρισμένα. Νιώσε πώς είναι να είσαι φυλακισμένος, σκέφτηκε χαιρέκακα. Άρπαξε μάλιστα κι ένα νεράντζι από το πεζούλι του δρόμου καθώς κοντοστεκόταν, αλλά δεν έκανε καμία απειλητική κίνηση. Κοίταξε γύρω της. Όλη η αγορά ήταν στο πόδι. Οι περισσότεροι κοιτούσαν με περιέργεια· οι περισσότεροι μεσήλικες, δηλαδή· μερικοί επιδοκίμαζαν κιόλας. Αλλά δεν είδε κανέναν να πετάει νεράντζια. Ένωσε λίγο ηλίθια και λίγο μεγάλη κι άρχισε να ξεφλουδίζει μηχανικά το νεράντζι, σαν να ‘ταν πορτοκάλι. Αν την παρακολουθούσε κανείς εκείνη τη στιγμή, θα πίστευε πως είναι εντελώς γελοία. Μια μεσήλικη που άρπαξε ένα νεράντζι από τον δρόμο κι άρχισε να το ξεφλουδίζει. Μήπως να το έκανες και γλυκό του κουταλιού, κυρά μου;

Αισθανόταν ακόμα ντροπή γι' αυτήν τη σκηνή και ήθελε με κάποιο τρόπο να διαχωρίσει τον εαυτό της από τα χθεσινά γεγονότα. Ήθελε να μην είναι μεσήλικη, να μην είναι τόσο κότα, τόσο σοβαροφανής· ήθελε να κάνει κάτι, όχι τόσο για το παιδί που φάγανε χωρίς λόγο, όσο για να πάψει να ανήκει στην άλλη πλευρά του πέπλου.

Ξανακοίταξε τα μηνύματα του Κίμωνα στο κινητό της. “Βρε γλύκα μου, μην κάνεις καμιά κουταμάρα”. Στα μάτια της φαινόταν περισσότερο ως απειλή παρά ως παραίνεση. Κι αυτό τη θύμωνε ακόμα περισσότερο. Έβαλε ένα ζευγάρι αθλητικά, έκλεισε την πόρτα χωρίς καν να κλειδώσει. Ο Κίμωνας θα φρίκαρε μόλις έπαιρνε χαμπάρι ότι το σπίτι ήταν άδειο και ξεκλειδωτό. Κυρίως ξεκλειδωτό και δευτερευόντως άδειο.

Ο ταξιτζής προσπάθησε εξίσου να τη συνετίσει με το που του έδωσε τη διεύθυνση.

«Κορίτσι μου, γίνονται φασαρίες στο κέντρο. Το πρωί καιγόταν η Πανεπιστημίου. Κατέβαινα τη Σόλωνος για μια κούρσα και ήταν αποπνικτικά.»

Η Ρέα δεν απάντησε. Ήταν σαν αυτό το καταραμένο μέρος να μην την άφηνε να φύγει. Κοίταξε στα μάτια τον ταξιτζή μέσα από τον καθρέφτη του παρμπρίζ.

«Δεν σ’ το λέω για την κούρσα, εγώ να σε πάω μέχρι όσο πάει. Αν δεν με πιστεύεις, να βάλω το ραδιόφωνο», κι έκανε μια κίνηση να αλλάξει σταθμό από κάτι αδιόρατα ποδοσφαιρικό.

«Θέλω να με πάτε όσο πάει. Μετά θα συναντήσω κάτι φίλους.»

Πάντα φίλους, πάντα άντρες. Μόνο έτσι ηρεμούν οι γύρω σου.

«Να σε πάω, κορίτσι μου, έχετε τα δίκια σας κι εσείς οι νέοι άνθρωποι. Είναι απαράδεκτη αυτή η κατάσταση.»

188

Πήγε να συνεχίσει, αλλά είδε ότι η Ρέα δεν ενδιαφερόταν. Τόσα χρόνια είχε μάθει να εκπέμπει τα κατάλληλα σήματα στους ταρίφες. Άπλωσε λοιπόν μια δόση φερομόνης αδιαφορίας και δύο δόσεις φερομόνης αλλοπαρμένου. Ο ταρίφας έπιασε το μήνυμα και συγκεντρώθηκε στην αναζήτηση φρέσκων ειδήσεων από το μέτωπο, καθώς το ταξί μαγικά κατάφερε να διαπεράσει το πέπλο των συνόρων του Χαλανδρίου.

Με το που είδε την Κηφισίας, ξεφύσηξε με ανακούφιση. Είχε πάρει τη σωστή απόφαση· ακόμα και ο ταξιτζής αναγνώρισε πως δεν ανήκει στη γενιά των μεσηλίκων. Κοίταξε ξανά το ρολόι· επτά και δέκα. Το έβγαλε από το χέρι της με μια σβέλτη κίνηση και το πέταξε μέσα στη μικρή της τσάντα. Το έκανε σχεδόν ασυναίσθητα, αλλά μέσα της γνώριζε πως αυτή ήταν μια κίνηση με βαρύνουσα σημασία. Θα ήταν η τελευταία φορά που θα φορούσε ρολόι στη ζωή της.

Στο ύψος της Αλεξάνδρας το κινητό της κουδούνισε, τα μάτια του ταρίφα καρφώθηκαν στο καθρεφτάκι και της Ρέας στην οθόνη του κινητού. Ο Κίμωνας. Προβλέψιμος όπως τα ρολόγια. Άφησε τον αντίχειρά της μετέωρο. Όχι γιατί δεν μπορούσε να τον αντιμετωπίσει, αλλά γιατί δεν ήθελε να χαλάσει την εικόνα της στα μάτια του ταρίφα. Του πρώτου μάρτυρα που επιτέλους την κατέταξε στην άλλη πλευρά του πέπλου.

«Γεια σου, Κίμωνα»

«Πες μου ότι δεν έκανες καμιά τρέλα. Στο ραδιόφωνο λένε ότι ξεκίνησαν ήδη τα επεισόδια.»

«Είμαι ήδη στον δρόμο, πάω να συναντήσω τα παιδιά.»

«Ποια παιδιά; Ρέα, σε παρακαλώ, συμπεριφέρσου σαν ενήλικη. Κι αν δεν θέλεις να το κάνεις για εσένα, κάν' το τουλάχιστον για εμένα, δεν καταλαβαίνεις πόσο επικίνδυνο και ανάχρηστο είναι αυτό που πας να κάνεις;»

Η Ρέα κατάλαβε ότι ήθελε να πει ανόητο, και το ήξερε πως ήταν· πραγματικά το ήξερε. Αλλά αν έπρεπε να κάνει ανόητα πράγματα για να βρίσκεται στην άλλη πλευρά του πέπλου, ας πάει και το παλιάμπελο.

«Θα κοιμηθώ στο σπίτι μου σήμερα», του είπε όσο πιο κοφτά και κρυπτικά μπορούσε. Αυτήν τη στιγμή την ένοιαζε περισσότερο η γνώμη του ταρίφα παρά του Κίμωνα.

«Ρέα, σε παρακαλώ, ξανασκέψου το. Δεν νιώθω καθόλου άνετα με αυτήν την τρέλα. Ελπίζω να μην το κάνεις για να μου την πεις ή κάτι αντίστοιχο· η συμπεριφορά σου είναι πραγματικά εφηβική.»

«Θα σε πάρω μόλις γυρίσω σπίτι, σε αφήνω τώρα· γεια.»

Έκλεισε το τηλέφωνο κι ένωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι. Ο ταρίφας προσποιήθηκε ότι δεν παρακολουθούσε, πράγμα που σημαίνει ότι βρισκόταν ακόμα στη σωστή πλευρά του πέπλου. Υπήρχε πια και δεύτερος μάρτυρας της θέσης της στον κόσμο. Ο Κίμωνας τη χαρακτήρισε έφηβη, αν και δεν ήταν καθόλου σίγουρη τι συνέπειες θα είχε αυτή η μαρτυρία για το μέλλον της μαζί του. Δεν είχε σίγουρα το σώμα μιας έφηβης, και τους σχεδόν μεσήλικους Κίμωνες το μόνο εφηβικό που θα τους ενδιέφερε θα ήταν κανένα κωλαράκι.

Το ταξί κόλλησε στην κίνηση λίγο πριν το Χίλτον, ο ταρίφας σιχτίρισε και έστριψε προς τη Μικαλακοπούλου. Η Ρέα τον πλήρωσε, κατέβηκε και κοίταξε τη ζέβρα της πεζοδιάβασης μπροστά της· κοίταξε και το φανάρι που ήταν κόκκινο· τα αυτοκίνητα έρχονταν νωχελικά, κι αποφάσισε να την περάσει.

Ο αέρας είχε ήδη γίνει αποπνικτικός όταν περνούσε τη βρετανική πρεσβεία κι έβλεπε τα πρώτα θύματα του πολέμου να περπατάνε προς την αντίθετη πλευρά. Ήταν πραγματικά απόκοσμο θέαμα, σαν να έβλεπε την αστική εκδοχή της απόβασης στη Νορμανδία. Και χωρίς τον μαλάκα τον Ράιαν που πρέπει σώνει και καλά να σωθεί.

Ήταν αδύνατο να πετύχει τη Γεωργία στο κινητό, παρότι προσπαθούσε μανιασμένα. Αυτό, μαζί με τον λαϊμό της που άρχισε λίγο να καίει και τους βετεράνους της μάχης που επέστρεφαν αποκαμωμένοι, γέμισε την ψυχή της με αδρεναλίνη και φόβο. Η υποχώρηση δεν ήταν επιλογή. Πώς σκατά θα επέστρεφε στο σπίτι της άπραγη και θα κοίταζε τον εαυτό της στον καθρέφτη; Στο βάθος είδε τις πλάτες των ματατζήδων στο ύψος του υπουργείου εξωτερικών, έστριψε για να κάνει τον κύκλο, αλλά πριν προλάβει να φτάσει στο Σύνταγμα, είδε και τις φλόγες στην πλατεία.

Πλησίασε περισσότερο διερευνητικά παρά προσεκτικά, και τότε κατάλαβε πως αυτές οι ψηλές φλόγες δεν ήταν τίποτα άλλο από το αβραμόδεντρο.

Το πιο κιτς χριστουγεννιάτικο δέντρο της Ευρώπης φλεγόταν, ήδη η επανάσταση είχε κερδίσει μέσα της. Καθόταν και το χάζευε για λίγη ώρα, προσπαθώντας να βρει τη Γεωργία στο κινητό. Δεν ήξερε πού αλλού να πάει, δεν ήξερε τι άλλο να κάνει, ήθελε απλά να είναι εκεί, στην άλλη πλευρά της πεζοδιάβασης, στη θαλπωρή αυτού του μεταμοντέρνου σουρεαλιστικού τζακιού που έκαιγε μπροστά της.

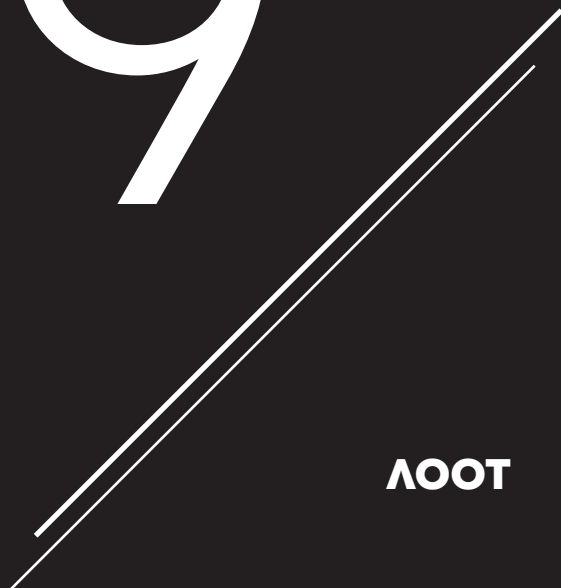
Ίσως προς τη Σταδίου. Κάτι μπομπιράκια όρμαγαν προς τα εκεί, ίσως να πήγαινε μαζί τους. Ήταν και το σπίτι της προς τα κει, κι αφού δεν έβρισκε τη Γεωργία... Ένωθε όλο και πιο χαμένη μέσα στους ίδιους δρόμους που τριγυρνούσε για είκοσι ολόκληρα χρόνια. Η Αθήνα ήταν μια άλλη πόλη κι αυτή την έβλεπε με τα μάτια κάποιων άλλων. Ακολουθούσε τα μπομπιράκια από κάποια απόσταση, αλλά μέχρι να φτάσουν στη Σοφοκλέους που έστριβε για το σπίτι της δεν είχε γίνει τίποτα σπουδαίο. Μόνο τα αποκαϊδια από τη δράση μιας άλλης στιγμής, οι καμένοι κάδοι σκουπιδιών, οι σπασμένες βιτρίνες. Ίσως η Γεωργία να ήταν εκεί όταν συνέβαιναν όλα αυτά.

Έστριψε για το σπίτι της και ένωσε λίγο προδομένη από τη φίλη της. Η Γεωργία ήταν πάντα ο μικρός διάβολος που την τράβαγε προς τη δράση. Αυτήν, που πάντα την κατέβαλλε η αδράνεια και η αμφιβολία, που ήταν πάντα το πιο καλό κορίτσι. Θυμήθηκε τη μάνα της να της λέει πόσο κακή επιρροή είναι αυτή η αλήτισσα, θυμήθηκε την ντροπή που ένωσε που δεν την υπερασπίστηκε. Και τότε αποφάσισε να μην το ξανακάνει.

190

Η Γεωργία, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε, και για να μην το σηκώνει σημαίνει ότι δεν μπορεί. Ή ότι την έχουν συλλάβει. Γύρισε σπίτι ανήσυχη. Η ατμόσφαιρα ήταν ακόμα και μέσα στο σπίτι αποπνικτική. Άνοιξε τα παράθυρα να μπει φρέσκος αέρας· ο λαϊμός της πονούσε και ένωθε λίγη ναυτία· έπλυνε το πρόσωπό της και προσπάθησε να κοιμηθεί. Ούτε καν ήξερε πόση ώρα της πήρε να γλαρώσει, ούτε καν κούνησε το χέρι της όταν άκουσε το μήνυμα στο κινητό της. Το υπνωτικό που της είχε δώσει ο γιατρός ακριβώς για μέρες σαν αυτή έκανε τη δουλειά του και τη βύθιζε στη λήθη.

29

ΛOOT

Το πρωί την καλωσόρισε μια θολούρα από το χάπι, ένας θαμπός ήλιος από το παράθυρο και το κινητό που χτυπούσε. Δεν είχε βάλει ξυπνητήρι, ήταν η πρώτη της σκέψη. Άρχισε να το ψαχουλεύει με κλειστά μάτια, μισοκοίταξε την οθόνη και πάτησε τη σιγή. Ο Κίμωνας.

Προσπάθησε να γυρίσει το σώμα της ανάσκελα, αλλά ήταν σαν η επήρεια από το χάπι να μην είχε περάσει ακόμα. Mother's Little Helper τα ονόμαζε χαριτολογώντας στον Κίμωνα, που δεν τα γούσταρε καθόλου. Όπως όμως και οι περισσότεροι άντρες, είχε αποδεχθεί πως υπάρχει κάτι εγγενώς προβληματικό στη χημεία των γυναικών που δεν μπορεί να κατανοήσει: έτσι, εξέφραζε αυτήν τη δυσaréσκειά του με μια σαρκαστική δόση παραίτησης του τύπου "πού να γίνεις και μάννα, δηλαδή".

Δεν της άρεσε να κρύβεται πίσω από τα "μυστήρια της γυναικείας χημείας", αλλά θα έπρεπε να παραδεχθεί ότι κάποιες φορές ήταν εξαιρετικά βολικό. Αντί ο Κίμωνας να θεωρήσει ότι τα υπνωτικά που κατέβαζε κατά καιρούς ήταν ένα ελάττωμα του χαρακτήρα της, το απέδιδε σε κάτι γενικό για το οποίο δεν μπορούσε κανείς τους να κάνει κάτι. Σαν να αποδίδεις το κάπνισμα στην εξάρτηση. Άσε που τα 'χε γράψει και γιατρός.

Ο καθρέφτης δεν έδειχνε να αντανakλά τίποτα ιδιαίτερα θετικό, αλλά τουλάχιστον είχε κοιμηθεί καλά και δεν είχε περάσει το βράδυ άυπνη από την υπερένταση.

Προσπάθησε να καταπολεμήσει τη θολούρα κοιτάζοντας το κινητό. Δεκατέσσερις αναπάντητες κλήσεις και ένα μήνυμα. Όλες οι κλήσεις από τον Κίμωνα, το μήνυμα, όμως, από τη Γεωργία. Το άνοιξε αχόρταγα και παράτησε στη γωνία τις αναπάντητες. Θα τις αντιμετώπιζε αργότερα, μαζί με τον καφέ.

"συγγιμ φιλενάδα, άργησες και δεν πρόλαβα να σε πάρω μαζί μου, τώρα δεν μπορώ να πω πού είμαι, τα κινητά παρακολουθ. Σαγαπώ θα σε ψάξω αύριο"

Η Γεωργίτσα της. Ο άνθρωπος που τη βοηθούσε να επικοινωνεί με τον κόσμο. Αν ποτέ έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στις τσόνες και τη Γεωργία, ήξερε την απάντηση. Έτσι είχε πει στη θεραπεύτριά της μια μέρα, και σήμερα το πίστευε όσο ποτέ.

Ο καφές καταπολεμούσε τα τελευταία κατάλοιπα του υπνωτικού όταν έπιασε στο χέρι της ξανά το κινητό. Τι άδικο που ήταν: δεκατέσσερις αναπάντητες από έναν άνδρα εξέφραζαν έντονη ανησυχία. Από μια γυναίκα ήταν σίγουρα σημάδι υστερίας, μιας ανεξήγητης ορμονικής διαταραχής που τοποθετούνταν στην αθέατη πλευρά του φεγγαριού, μαζί με την περίοδο και τα υπνωτικά χάπια.

Χάρηκε με την ιδέα πως δεν ήταν η μόνη παράλογη και έφηβη στη σχέση τους. Ήπια μια γουλιά και τον πήρε τηλέφωνο. Δεν είχε να ρισκάρει και πολλά· ήταν στη δουλειά· υπολογισμένη κίνηση.

«Ελα, ρε Ρέα, σε ψάχνω από χθες το βράδυ. Πού ήσουνα ρε γαμώτο;»

Η φωνή του ήταν στα όρια της υστερίας. Ξεκίνησε σαν κύμβαλο αλαλάζον για να κατέβει μια οκτάβα και 9db μέχρι το τέλος της πρότασης. Αποφάσισε να το παίξει η φωνή της λογικής. Move on please, nothing to see here!

«Στην πορεία, δεν σου είπα; Δεν σου είπα ότι θα κοιμηθώ στο σπίτι μου χθες; Τι ακριβώς σε έπιασε και κοπανούσες τα τηλέφωνα όλη τη νύχτα;» Φυσικά, καμία αναφορά στο χαπάκι που θα αδυνάτιζε τη θέση της ως έλλογου όντος.

«Πλάκα μου κάνεις; Γιατί δεν το σήκωνες και με τρέλανεσ από την ανησυχία;»

Η φωνή του ήταν πιο χαμηλή αλλά με την ίδια υστερία. Μπορούσε να τον ακούσει να προσπαθεί να απομονωθεί σε κάποιο σημείο του γραφείου για να μη μαρτυρήσει την ταραχή του στους υπόλοιπους.

«Κίμωνα, καταλαβαίνεις ότι βρίσκεσαι σε παροξυσμό, έτσι; Κατέβηκα στην πορεία, γύρισα σπίτι μου και κοιμήθηκα. Δεν είμαι κανένα μωρό για να με επιπλήττεις και δεν είσαι η μάνα μου για να με παίρνεις δεκαπέντε τηλέφωνα.»

«Καλά, εσύ δεν έχεις καταλάβει τίποτα. Είσαι τόσο χαζή που δεν βλέπεις ότι δεν μιλάμε για μια πορεία αλλά για μια κατάσταση ανεξέλεγκτη; Τι πορείες και κουραφέξαλα μου τσαμπουνάς;»

Η Ρέα ενστικτωδώς σκέφτηκε ότι όσο το υπνωτικό χάπι λειτουργούσε, στη χώρα είχε πέσει η κυβέρνηση, είχε γίνει πραξικόπημα ή τελοσπάντων την είχε επισκεφθεί ο Mad Max. Προσπάθησε να κρύψει την αμφιβολία της, αλλά σκέφτηκε να ανοίξει την τηλεόραση να δει μήπως έχει χάσει τίποτα και γελοιοποιηθεί.

«Και πού τα είδες εσύ όλα αυτά, ρε Κίμωνα; Από το Μέγκα μαζί με τις άλλες θειάδες;»

«Ρέα, ειλικρινά δεν σε καταλαβαίνω...»

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Ότι συμπεριφέρεσαι σαν κάποια θεία που βλέπει τα γεγονότα από το τηλεπαράθυρο;»

«Ρέα, η κατάσταση είναι ανεξέλεγκτη.»

«Ανεξέλεγκτο είναι να πυροβολείς στο ψαχνό έναν μπόμπιρα επειδή σου πέταξε ένα μπουκαλάκι νερό.»

«Μα δεν καταλαβαίνεις ότι δεν έχει να κάνει πια με τον μπόμπιρα;»

«Εσύ δεν καταλαβαίνεις ότι θα μπορούσες να είσαι ο μπόμπιρας πριν από μερικά χρόνια;»

«Ρέα, σοβαρέψου! Εδώ μιλάμε για οπλισμένες συμμορίες που ληστεύουν οπλοπωλεία, μιλάμε για πλιάτσικα σε όλη την Αθήνα.»

Εκεί η Ρέα κατάλαβε ότι ο Mad Max δεν είχε κατέβει στο Ελ.Βελ με τιμητικό άγημα σαράντα δύο πανκ σκίνκεντς με χρωματιστά μαλλιά. Κατάλαβε ότι ο Κίμωνας, ένας άντρας, δηλαδή μια φωνή της λογικής, συμπεριφερόταν

σαν υστερική θεία.

Σιχτίρισε τον εαυτό της που άφησε για λίγο την ανδρική υπεροχή να την μπερδέψει και αποφάσισε να το ρίξει στην ειρωνεία για να πάρει την εκδίκησή της.

«Ωπα ρε Κίμωνα, τι έγινε, σου κάψανε το αβραμόδεντρο και άρχισες να κλαις;»

«Τώρα σοβαρολογείς, ρε Ρέα; Ποιο αβραμόδεντρο; Εδώ καίνε και σπάνε τα πάντα αδιακρίτως, και όχι μόνο στο κέντρο.»

«Οπότε οι παράλογοι είναι αυτοί που καίνε και σπάνε κι όχι αυτοί που πυροβολούν στο ψαχνό.»

«Μα τι θα καταφέρουν, ρε Ρέα, συνεχίζοντας να σπάνε έτσι; Δηλαδή αν κάψουν τα αυτοκίνητα όλης της Αθήνας θα αλλάξει κάτι;»

«Θα έχει σίγουρα λιγότερη κίνηση και, για να είμαι ειλικρινής, θα έκαίγα κι εγώ κάνα δυο από τα καγκουράμαξα που παρκάρουν πάνω στο πεζοδρόμιο στη γειτονιά σου για να μην τους χτυπήσει τον καθρέφτη κανένας “ασυνείδητος”.»

«Δηλαδή αυτό είναι το θέμα σου τώρα, ρε Ρέα; Να κάψουμε όλα τα αυτοκίνητα και θα λυθούν τα πάντα;»

«Όχι, Κίμωνα, αλλά εσύ ανέφερες τα αυτοκίνητα ως σημαντικό ζήτημα, όχι εγώ.»

«Οπότε δηλαδή να μου κάψουν και το δικό μου αυτοκίνητο που δεν έχω κάνει τίποτα, που δεν παρκάρω στο πεζοδρόμιο, που δεν κατεβαίνω συχνά στο κέντρο για να συμμετέχω στην κίνηση που τόσο μισείς.»

«Με λίγα λόγια, απ’ ό,τι συμβαίνει, εσύ για το μόνο που ενδιαφέρεσαι είναι μην αρχίσουν να καίνε τα αυτοκίνητα και φτάσουν κάποια στιγμή στο Χαλάνδρι και κάψουν και το δικό σου.»

«Δεν είναι για το αυτοκίνητο, είναι για τη ματαιότητα του πράγματος. Το καμένο μου αυτοκίνητο δεν θα φέρει πίσω τον νεκρό μπόμπιρα.»

«Άρα, δηλαδή, αν μιλήσω εδώ με τους συντρόφους και αποφασίσουμε να μη σου κάψουμε το αυτοκίνητο, εσύ δεν θα έχεις πρόβλημα για όλα τα υπόλοιπα.»

Ο Κίμωνας σάστισε. Τον καταλάβαινε. Ήταν ηλίθιο να ερίζεις για το αυτοκίνητό του και το ήξερε. Αλλά στην πραγματικότητα, δεν είχε επεξεργαστεί τίποτα παραπάνω όλες αυτές τις μέρες. Τα πάντα τα έβλεπε από την τηλεόραση σαν να έβλεπε την εισβολή στο Ιράκ. Και εκθές είχε αντιδράσει ακριβώς σαν η φίλη του να είχε ανακοινώσει ότι φεύγει πολεμική ανταποκρίτρια στη Βασόρα.

Το ήξερε αυτό το συναίσθημα, το είχε νιώσει και η ίδια κάποτε. Ο Κίμωνας πίστευε ότι η φίλη του ήταν στη μέση μιας εμπόλεμης ζώνης και διακινδύνευε τη ζωή της χωρίς λόγο· το μόνο που θα ήθελε είναι να έχει την ηρεμία του και να μην του προκαλούν περισσότερα προβλήματα. Όπως το να τρέχει στις ασφαλιστικές για ένα καμένο αυτοκίνητο “από τρομοκρατική ενέργεια”.

Στην πραγματικότητα, η Ρέα τον είχε κολλήσει στον τοίχο. Τον είχε φέρει αντιμέτωπο με την ασημαντότητα των προβλημάτων του, και ήξερε ότι αυτό δύσκολα θα της το συγχωρούσε. Ήξερε ότι μέσα του έβραζε, αλλά δεν ήξερε τι ήθελε να πει. Κι αυτή το ίδιο έβραζε, αλλά τουλάχιστον αυτή ήξερε τι ήθελε να πει.

Ο Κίμωνας άνοιξε το στόμα του· είναι μια κοινωνική αναγκαιότητα των αγοριών να μην μπορούν να το κρατήσουν κλειστό.

«Ρέα, δεν ξέρω ευλικρινά τι έχεις πάθει, ποια μύγα σε τσίμπησε και στην ηλικία μας τρέχεις και παίζεις την κόρη μου τη σοσιαλίστρια. Ξέρεις πως έχω αρκετά προβλήματα αυτήν τη στιγμή στη ζωή μου για να θέλω να σκέφτομαι κι ένα καμένο αυτοκίνητο ή ένα καμένο σπίτι ή την κοπέλα μου στο αυτόφωρο ή στο νοσοκομείο με κανένα σπασμένο κεφάλι. Δεν ήταν σωστό που έφαγαν τον μπόμπιρα, αλλά ούτε και είναι σωστό να μου κάψουν το αυτοκίνητο. Ίδρωσα πολύ για να το αποκτήσω και δεν θα το χαρίσω στην πυρομανία κάποιου δεκαπεντάχρονου που από την αγαμία θέλει κάπου να ξεσπάσει.»

Η Ρέα ένιωσε να βράζει μέσα της, αλλά κράτησε το στόμα της κλειστό. Απομάκρυνε το κινητό από το αυτί της. Στο μυαλό της, το είχε ήδη πετάξει στον τοίχο, το είχε δει να σμπαραλιάζεται και να αφήνει ένα σημάδι στο σημείο της πρόσκρουσης. Ένα σημάδι που κάποτε θα κορνίζωνε περήφανη. Ο ενήλικος εαυτός της τη συγκράτησε. Μπορεί να σε ψάχνει η Γεωργία και δεν υπάρχουν και πολλά καταστήματα κινητής ανοικτά σήμερα, χασκογέλασε. Από το ακουστικό άκουσε τον Κίμωνα κάτι να της λέει, αλλά ήταν ήδη πολύ μακριά για να το ακούσει. Άπλωσε επιδεικτικά τον αντίχειρα, χάιδεψε το κόκκινο κουμπί και το πάτησε με σαδιστική χαρά. Η οθόνη του κινητού έσβησε κι αυτή απόλαυσε την ηρεμία. Όχι για πολύ, καθώς η οθόνη και το κινητό ξανακουδούνισαν. Πάτησε το κόκκινο κουμπί με πιο πολλή δύναμη· ξανά και ξανά.

Σκέφτηκε να βγάλει την μπαταρία, αλλά μετά σκέφτηκε κάτι καλύτερο. Πήγε στις ρυθμίσεις και έβαλε φραγή εισερχομένων για το τηλέφωνο του Κίμωνα. Της πήρε λίγη παραπάνω ώρα μέχρι να το καταφέρει, καθώς ο Κίμωνας συνέχιζε να προσπαθεί εμμονικά να της μιλήσει. Ηρεμία. Μέχρι που το κινητό ξανακτύπησε. Ο μαλάκας την έπαιρνε από το κινητό της δουλειάς. Έβαλε φραγή σε όλες τις κλήσεις εκτός από της Γεωργίας. Έτσι κι αλλιώς δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν. Αν ο Κίμωνας ήθελε να ξεφορτώσει κάπου τις μαλακίες του, ας το έκανε στον τηλεφωνητή.

Κατάπιε τον υπόλοιπο καφέ της με μια γουλιά. Περισσότερο για να καθαρίσει τον κόμπο στον λαιμό· όμως ο καφές δεν βελτίωσε τον άλλο κόμπο στο στομάχι. Φόρεσε ξανά τα χθεσινά αθλητικά παπούτσια, πήρε το κινητό και κατέβηκε στον δρόμο.

Στη γωνία ήταν ένα καφέ που μόλις είχε ανοίξει. Ένα από εκείνα τα δήθεν εναλλακτικά, για να κατεβαίνουν από το Χαλάνδρι οι Κίμωνες, όταν ένιωθαν πως ήθελαν λίγη περιπέτεια στο κέντρο της Αθήνας. Πολιτισμένα

πράγματα, on the wild side. Μέχρι τουλάχιστον η ώρα να πάει μία και να αρχίσουν οι πολιτισμένοι να γκαρίζουν για κάποια γκόμενα που τους παράτησε. Ή για κάποιον που τους γρατζούνισε το αμάξι. Ισοπίθανα ενδεχόμενα.

Κοίταξε γύρω της, αλλά δεν έβρισκε κανένα όπλο. Βρήκε μια πέτρα εντελώς παράταιρη δεκαπέντε βήματα παρακάτω. Τη σήκωσε αβέβαια, αλλά ευτυχώς δεν ήταν νεράντζι να το ξεφλουδίσει. Την πέταξε στην τζαμαρία του εναλλακτικού καφέ. Ο πέτρα αναπήδησε στην τζαμαρία αφήνοντας ένα μικρό λευκό σημάδι. Κι αυτό την εξόργισε ακόμα παραπάνω. Αλλά τότε είδε ένα από τα πράσινα πασαλάκια του Αβραμόπουλου. Ένα από αυτά που κλειδώνουν με λουκετάκι για να μην παρκάρουν οι άλλοι τα άλλα αυτοκίνητά τους, παρά μόνο εμείς το δικό μας· που έχει πάρει άδεια, βεβαίως· από τον αντιδήμαρχο αυτοπροσώπως. Το λουκετάκι έλειπε και η Ρέα το σήκωσε με τον ίδιο τρόπο που ο Αρθούρος σήκωσε το εξσκάλιμπερ από την πέτρα.

Πήρε φόρα, και με μισή πιρουέτα εκσφενδόνισε το πασαλάκι προς την τζαμαρία. Η τζαμαρία σείστηκε ολόκληρη, αλλά δεν έσπασε. Από τη φασαρία, μαζεύτηκε μια παρέα από έξι-επτά μπομπιράκια, περισσότερο περίεργα παρά ετοιμοπόλεμα.

Στην αρχή ένιωσε λίγο γελοία, αλλά μετά θυμήθηκε τα νεράντζια στο αστυνομικό τμήμα Χαλανδρίου και χαμογέλασε. Περισσότερο στον εαυτό της παρά στα μπομπιράκια. Οι ρόλοι είχαν αντιστραφεί. Δεν είχε για τίποτα να ντραπεί. Σήκωσε ξανά το πράσινο αβραμο-πασαλάκι και άρχισε να παίρνει φόρα.

Ένα από τα μπομπιράκια φαίνεται πως τη λυπήθηκε και τη σταμάτησε με μια φωνή.

«Εεε, κοπελιά! Δοκίμασε με την άλλη άκρη, που είναι πιο σουβλερή. Και μην πετάξεις το πασαλάκι, κράτα το και βάλε όλη σου τη δύναμη στην τζαμαρία.»

Η Ρέα σχεδόν έκλαψε από τη χαρά της. Δεν άνηκε στον ίδιο κόσμο με αυτόν του Κίμωνα. Ακολούθησε τις εντολές και έβαλε όλη της τη δύναμη. Το τράνταγμα που ένιωσε ήταν τρομακτικό· το ίδιο και ο ήχος της τζαμαρίας που θρυμματιζόταν. Τώρα έκλαιγε πραγματικά από την ένταση, και τα χέρια της έτρεμαν από την πρόσκρουση.

Τα μπομπιράκια πανηγύρισαν, αλλά χωρίς ιδιαίτερη ζέση. Στην κλίμακά τους άντε να είχε πάρει ένα 10 με βάση το 20. Κι αυτό μόνο επειδή ήταν μεγάλη. Κάποιο από αυτά την πλησίασε και τη ρώτησε γιατί έσπασε την τζαμαρία του καφέ. Η Ρέα του απάντησε ότι εκεί μαζεύονταν όλοι αυτοί που μισούν όλοι αυτοί που σιχαίνονται και κάνουν τη ζωή τόσο άσχημη. Το μπομπιράκι εκτίμησε την κατάσταση. Δεν ήταν σίγουρο το κατά πόσο την πίστεψε, αλλά στράφηκε προς τον σύντροφό του και τον ρώτησε αν του έχει περισσέψει κανένα μπουκάλι.

Η Ρέα έτρεμε ακόμα, και δύο από τα άλλα μπομπιράκια την πλησίασαν όσο

οι φίλοι τους ετοίμαζαν το μπουκάλι για το καφέ. Το ένα την ακούμπησε στην πλάτη φιλικά και προσπάθησε να της πιάσει ψιλή κουβέντα.

«Η πρώτη σου;»

Η Ρέα σάστισε και γύρισε να το κοιτάξει. Ήταν ένα κορίτσι όχι πάνω από δεκαπέντε, που μόλις είχε προσπαθήσει να ξυρίσει τα μαλλιά της. Όχι ακριβώς επιτυχημένα.

«Ναι», έγνευσε περισσότερο παρά απάντησε. Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι. Η συντρόφισσα συγκατένευσε και συνέχιζε να της χαϊδεύει την πλάτη. Από δίπλα της κι ένα αγόρι που μάλλον είχε ανησυχήσει περισσότερο μήπως η Ρέα είναι κάποια τρελή που θα τους μείνει στον τόπο. Το μπουκάλι έσπασε πίσω από την μπάρα κι ένα μεγάλο σγουσσας ακούστηκε λίγο πριν νιώσει τις φλόγες να της ζεσταίνουν το πρόσωπο. Κοίταζε το καφέ να καίγεται, σαστισμένη αλλά εμφανώς ικανοποιημένη. Ο σύντροφος που παρήγγειλε το μπουκάλι άρχισε να παραπονιέται ψεύτικα.

«Όχι, ρε Δανάη, περίμενε να πάρουμε καμιά τεκίλα να πιούμε πρώτα»

«Δεν πειράζει, άσ' το να καεί· καλύτερα έτσι.»

Τα μπουκάλια με το αλκοόλ έσπαγαν το ένα μετά το άλλο από τη ζέστη κι έκαναν τις φλόγες να θεριεύουν σ' έναν αλλόκοτο αλλά καθηλωτικό ρυθμό. Η Ρέα και τα μπομπιράκια χάζευαν τις φλόγες μαγεμένοι και αμίλητοι. Κάποια στιγμή, η μικρή που της έπιασε κουβέντα έσπασε τη σιωπή.

«Είναι πολύ πιο όμορφο από τα καταστήματα κινητής τηλεφωνίας. Εκεί είναι όλα πλαστικά και ο καπνός είναι αποπνικτικός. Εδώ καίγεται μόνο αλκοόλ και ξύλο.»

«Τα όμορφα χωριά όμορφα καίγονται», παρατήρησε θυμόσοφα κάποιο από τα άλλα μπομπιράκια· η Ρέα δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί πως οι καινούργιοι της σύντροφοι δεν γλίσωναν απαραίτητα από την κοινοτοπία.

«Μη φανταστείς, κι εμείς τώρα μαθαίνουμε», πρόσθεσε η Δανάη που πέταξε το μπουκάλι. Όχι τόσο γιατί το πίστευε, αλλά για να κάνει τη Ρέα να νιώσει καλύτερα.

«Είσαι της γειτονιάς;»

«Πού το κατάλαβες;»

«Φοράς αθλητικά μεν, αλλά η φόρμα μοιάζει περισσότερο για πιτζάμα», παρατήρησε ο θυμόσοφος μπόμπιρας.

Η Ρέα γέλασε. Γέλασε με την καρδιά της. Το ίδιο και τα μπομπιράκια. 1-1, σκέφτηκε. Είσαι κοινότοπος, αλλά κι εγώ δεν είμαι λιγότερο χαζή. Η επαναστάτρια με τις πιτζάμες. Ήδη σκεφτόταν τον εαυτό της να περνάει εμπρός από τις κάμερες στα δικαστήρια, και τον Σόμπολο να κάνει το ρεπορτάζ.

«Αφού είσαι της γειτονιάς, ξέρεις και κανένα άλλο καθίκι που θέλει σπάσιμο;»

Η Ρέα το σκέφτηκε. Η γειτονιά της ήταν λίγο άδεια. Τα μικρά παλιά μαγαζάκια ήταν κρίμα να τα χαλάσουν, και για να πετύχουν τα υπόλοιπα εναλλακτικά καφέ, έπρεπε να κατέβουν κάτω απ' την Αιόλου. Ήταν έτοιμη

να αρνηθεί, όταν σκέφτηκε το κοσμηματοπωλείο στην παραπάνω γωνία. Η σκύλα που το είχε ήταν μια αχώνευτη φαντασμένη, που νόμιζε πως ήταν πολύ καλή γι' αυτήν τη γειτονιά. Πάντα γκρίνιαζε για τους άστεγους, τα σκυλοκούραδα, το παραεμπόριο, τους αράπηδες. Δεν ήταν ακριβώς πλούσια, το κοσμηματοπωλείο της ήταν μόνο βιτρίνα και εδώ και κάποια χρόνια έφερνε κοσμήματα από την Ινδία, καθώς ο άντρας της που ήτανε τεχνίτης είχε σκλήρυνση κατά πλάκας και δεν μπορούσε να δουλεύει άλλο. Αλλά αυτό ήταν που την έκανε τόσο σιχαμερή· σαν τον Κίμωνα και σαν την ίδια.

Σαν άλλος καταδότης στο μπλόκο της Καισαριανής, σήκωσε τον δείκτη και έδειξε το κοσμηματοπωλείο. Μόνο που εκείνη ήταν με τη σωστή πλευρά της ιστορίας. Ένα από τα μπομπιράκια κώλωσε. Ο στόχος τού φάνηκε πολύ μικροαστικός. Ίσως να του θύμισε το μαγαζί της μαμάς του. Τη ρώτησαν ξανά αν είναι σίγουρη. Αποφάσισε να είναι κι αυτή κοινότοπη.

«Ένας παλιός τύπος που έζησε σε παρόμοιες εποχές με τις δικιές μας έλεγε “μη βαράτε το καθαρά, αλλά το καθαρμάκι”. Είναι σκατόψυχη, σας λέω, πιστέψτε με.»

Τα μπομπιράκια κατευθύνθηκαν προς το κοσμηματοπωλείο με βήμα αβέβαιο, αλλά ήταν εμφανές πως δεν είχαν και τίποτα άλλο να κάνουν. Η φωτιά στο μπαρ είχε πάρει την πορεία της και θα περνούσε κάποια ώρα μέχρι να εξαπλωθεί αρκετά για να έρθει η πυροσβεστική.

198

Το κοσμηματοπωλείο είχε κάγκελα σιδερόφρακτα, κι έτσι το καγκελάκι του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου που κρατούσε η Ρέα δεν θα κατάφερνε και πολλά. Το πρόβλημα δεν ήταν μόνο ηθικό αλλά και τεχνικό. Στον δρόμο είχαν μαζευτεί κι άλλοι, κι ενώ τα μπομπιράκια προσπαθούσαν να εκτιμήσουν αν μπορούν να επιτεθούν σε αυτόν τον στόχο (στην ουσία, μάλλον ήταν έτοιμα να αποδεχθούν την αδυναμία τους), πετάχτηκαν από τη γωνία κάποια άλλα μπομπιράκια. Φαίνονταν λίγο μεγαλύτεροι και είχαν πιο σκληρά χαρακτηριστικά από τα παιδιά των προαστίων που τη συνόδευαν. Ο ένας από δαύτους έβγαλε ένα μικρό τσεκούρι, σαν κι αυτά της πυρασφάλειας, και άρχισε να επιτίθεται στο εντοιχισμένο κουτί του μηχανισμού που κατέβαζε το σιδερόφρακτο κάγκελο. Το κουτί μετά από μερικά χτυπήματα άνοιξε και ο τύπος με το τσεκούρι έσκυψε για λίγο, κοιτάζοντας τον ξεντεριασμένο μηχανισμό. Ένωσε μερικά καλώδια μεταξύ τους μέχρι να βρει το ζευγάρι που ανέβαζε το ρολό. Η καριόλα είχε πληρώσει ένα σκασμό χρήματα γι' αυτόν τον μηχανισμό, κι αυτός παραδινόταν με πέντε χτυπήματα από ένα τσεκούρι. Ούτε στις ταινίες.

Στο βάθος ακούστηκε ένας μικρός βόμβος σαν από κάποιο συναγερμό που περίμενε τον κωδικό του. Κάποιος από τους πιο σκληροτράχηλους είπε στα μπομπιράκια «Εμπρός! Τι περιμένετε, σε λίγο θα αρχίσει να χτυπάει ο συναγερμός.» Τα μπομπιράκια ακολούθησαν το σήμα και άνοιξαν μια αρκετά μεγάλη τρύπα στο τζάμι ασφαλείας, που δεν ήθελε να θρυμματιστεί το ίδιο θεαματικά με αυτό του μπαρ. Χρησιμοποιούσαν δύο μικρά

ορειβατικά σκερπανάκια που έκαναν καταπληκτική δουλειά. Η Ρέα πέταξε στη γωνία το άχρηστο αβραμοκάγκελο και συνέχισε να τους θαυμάζει. Χαμογελούσε με την ιδέα πως αυτά τα ορειβατικά σκερπανάκια θα ήταν το χριστουγεννιάτικο δώρο κάποιου περήφανου γονέα που ένιωθε πολλές τύψεις που δεν είχε χρόνο να βλέπει το παιδί του. Ήταν εμφανώς καλής ποιότητας και μάρκας, και τα μπομπιράκια τα χειρίζονταν με μαεστρία. Οι γονείς τους θα έπρεπε να ήταν πραγματικά περήφανοι, αν δεν ήταν τόσο ηλίθιοι για να τα αφήνουν να μεγαλώσουν με νταντά το playstation και με ακριβά άχρηστα δώρα, σχεδιασμένα μόνο για να καταπνίξουν τις δικές τους τύψεις. Επιτέλους τα σκερπανάκια είχαν πιάσει τόπο.

Μέχρι ο συναγερμός να αρχίσει να τους ξεκουφαίνει, η τρύπα στο τζάμι είχε γίνει αρκετά μεγάλη για να πετάξουν το μπουκάλι μέσα. Το πρώτο δεν κατάφερε να σπάσει πάνω στην παλιά αλλά παχιά μοκέτα, αλλά το δεύτερο προσέκρουσε σε κάτι ράφια και θρυμματίστηκε.

Τα μπομπιράκια επιθεώρησαν λίγο τη δουλειά τους, αλλά ο σαματάς από τον συναγερμό δεν σε άφηνε να τη χαρείς. Κάποιος από τα αλάνια είπε ότι έρχονται μπάτσοι, κι έτσι εξαφανίστηκαν μέσα στον σαματά και σχεδόν ξέχασαν την ύπαρξη της Ρέας. Μόνο το κορίτσι με το κακοξυρισμένο κεφάλι γύρισε λίγο για να την ψάξει, τη συνάντησε με τα μάτια, της χαμογέλασε και συνέχισε να τρέχει.

Αν δεν ένιωθε τόσο γελοία μικροαστή, θα ήθελε να τρέξει να το φιλήσει αυτό το κορίτσι. Η Ρέα συνέχισε να κοιτάει το κοσμηματοπωλείο της σκατόψυχης να καίγεται, αλλά παρατήρησε πως τα αλάνια είχαν διώξει τα μπομπιράκια προκειμένου να ξαφρίσουν τις προθήκες του μαγαζιού. Ήταν σχεδόν αστείο πως τα αλάνια ντρέπονταν να δώσουν το κακό παράδειγμα στα μικρά.

Η σκατόψυχη δεν είχε αφήσει τα καλά κομμάτια στη βιτρίνα, αλλά ήταν και αρκετά τεμπέλα για να τα κρύβει όλα κάθε απόγευμα. Ο ένας μαγκάκος την κοίταξε λίγο περίεργα. Του χαμογέλασε, κι εκείνος συνέχισε τη δουλειά του. Από μια άλλη γωνία εμφανίστηκαν και κάτι πακιστάνοι που τους θυμόταν να κυκλοφορούν στη γειτονιά με καρότσια σουπερμάρκετ γεμάτα χαρτιά και άλλα ανακυκλώσιμα υλικά.

Οι πάκηδες δεν πλησίαζαν πολύ όσο ήταν τα αλάνια, αλλά κάθονταν υπομονετικά στη γωνία. Τα λάφυρα του πολέμου.

Η Ρέα πήγε στον μάγκα που της χαμογέλασε και του ζήτησε κι αυτή το μερτικό της. Ο μάγκας ξαφνιάστηκε, αλλά δεν θέλησε να το δείξει. Τράβηξε από το μπάκπακ δυο χούφτες και της έδωσε· ό,τι έπιασε το χέρι του. Της χαμογέλασε πονηρά. Του ανταπέδωσε το πονηρό χαμόγελο. Αν βρίσκονταν κάπου αλλού, ίσως και να κάβλωνε μαζί του.

Παράτησε τα αλάνια και πήγε προς τους πάκηδες. Τους έδωσε τα λάφυρά της και τους είπε να εξαφανιστούν. Έτσι κι αλλιώς οι μπάτσοι αυτούς θα κυνηγούσαν, όπως πάντα. Οι πάκηδες την αναγνώρισαν και προς στιγμήν προσπάθησαν να καταλάβουν αν το όλο ανόητο σκηνικό ήταν κάποια

περίπλοκη παγίδα. Πήραν τα λάφυρα με δύο χαμόγελα και εξαφανίστηκαν στα στενά. Σίγα μη χρειάζονταν τη Ρέα να τους πει τι να κάνουν.

Συνέχιζε να χαζεύει το κοσμηματοπωλείο, που άρχισε να φουντώνει από τη μοκέτα που άρπαζε. Τα μπομπιράκια είχαν δίκιο· το μπαρ καιγόταν πολύ πιο όμορφα. Κάποια στιγμή, τα αλάνια αποφάσισαν ότι δεν υπήρχε τίποτα άλλο ενδιαφέρον ή πως ο καπνός της μοκέτας ήταν πολύ αποπνικτικός. Στο βάθος ακούστηκε μια σειρήνα. Τα αλάνια ετοιμάστηκαν να την κάνουν, αλλά πριν φύγουν θέλησαν να αφήσουν το σημάδι τους. Ο μάγκας που χάκεψε τον μηχανισμό έβγαλε ένα κόκκινο σπρέι, έκανε το σήμα του V for Vendetta και από κάτω έγραψε ΛΟΟΤ. Με ελληνικό λάμδα.

Μέσα στον σματά, το τηλέφωνό της άρχισε να δονείται στην αριστερή τσέπη της φόρμας-πιτζάμας. Καθώς απομακρυνόταν από τη φασαρία, η Ρέα προσπάθησε να καταλάβει αν αυτό το ΛΟΟΤ ήταν κάποια στυλιστική παρέμβαση -το Λ είναι ένα αντεστραμμένο V- αλλά κάτι δεν της κόλλαγε σε αυτήν τη γραφιστική εξήγηση του κόσμου.

«Έλα ρε φιλενάδα, σόρρυ για εκθές, πού είσαι;»

«Στο σπίτι, Γεωργία μου, στο σπίτι.»

30

**Η ΤΕΧΝΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

Ο Τριόδιος βρισκόταν σκυμμένος και σκυθρωπός πάνω από το ξεντεριασμένο flip clock. Αν διέθετες έναν αρκετά καλό μεγεθυντικό φακό, θα μπορούσες να διακρίνεις το λεπτό στρώμα της σκόνης που είχε κατακάσει πάνω στα ρούχα και το κεφάλι του· δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του εδώ και πέντε μέρες. Όσο πλησίαζε η ημερομηνία των γενεθλίων της Κλαούντια, τόσο περισσότερο απελπιζόταν· αυτή η ακινησία ήταν για τον ίδιο μια απαραίτητη θυσία στον μικρό θεό της κοινωνικής αλληλεγγύης. Κανείς δεν του είχε ζητήσει να το κάνει. Ακόμα κι αν πράγματι επιθυμούσαν την επισκευή και δεν ήταν ένα τρικ για να ξεχάσει την εμμονή του με την ψηλομύτα γαϊδάρια, κανείς δεν θα περίμενε να φάει τόσες μέρες καθλωμένος στο γραφείο του. Οι φίλοι του είχαν ανησυχήσει. Του έφερναν δύο φορές τη μέρα φαγητό και τον ρωτούσαν αν θέλει κάτι άλλο. Ακόμα και η Κλαούντια πέρασε μια μέρα να τον ρωτήσει αν θέλει να κάνουν μαζί την απογευματινή του βόλτα.

Το είχε κάνει, μάλιστα, επτά λεπτά πριν τη συνηθισμένη ώρα που έβγαине βόλτα, μήπως και το εσωτερικό του ρολόι τον ξεκουνήσει. Το μόνο που κατάφερε ήταν να τον μετακινήσει τόσο όσο χρειαζόταν για να κρύψει το ρολόι από το βλέμμα της. Η απογευματινή του βόλτα -τη χρονική ακρίβεια της οποίας θα μπορούσε να ζηλέψει και ένα ατομικό ρολόι- θα αναβαλλόταν για μία ακόμη φορά.

Ο Μπίου δεν ξεκνούσε να κάνει σε όλους κήρυγμα για την “κατάρα των καλών προθέσεων”. Λέγοντας ψέματα στον Τριόδιο, προκειμένου να τον απασχολήσουν με κάτι, απλά κατάφεραν να μεταθέσουν το αντικείμενο της εμμονικής του συμπεριφοράς από ένα αναισθητο φάντασμα σ’ ένα ρολόι φάντασμα.

«Ηλεκτρικό ρολόι με παλμούς 50Hz από το δίκτυο του παλιού κόσμου είναι αυτό που κοιτάς;»

«Ναι», μούγκρισε ο Τριόδιος ανόρεχτα.

«Και θέλεις να το κάνεις να δουλέψει με συνεχές ρεύμα;»

«Ναι.»

«Τότε θα πρέπει να ξεφορτωθείς το συγχρομοτεράκι και να το αντι-καταστήσεις με ένα άλλο.»

«Σώπα.»

«Γιατί κάθεσαι και το κοιτάς;»

«Το πρόβλημα είναι...» ξεκίνησε εκνευρισμένα ο Τριόδιος να λέει, γυρίζοντας ταυτόχρονα τον κορμό του· μόλις είχε συνειδητοποιήσει πως απαντούσε σε μια άγνωστη φωνή που έκανε εξαιρετικά κοινότοπες ερωτήσεις.

Το ποιο ήταν το πρόβλημα η άγνωστη φωνή δεν θα το μάθαινε, διότι με το

που την αντίκρισε, ο Τριόδιος έχασε τη μιλιά του. Φυσικά και ήξερε ότι ήταν αυτή. Την είχε δει στο όνειρό του. Την είχε δει σε όλα τα όνειρα που είχε δει ποτέ στη ζωή του. Το λιγνό κορίτσι με τα κοντά μαλλιά, τα μικρά βυζιά και το αυθάδικο απορημένο βλέμμα, που περίμενε ειλικρινά να ακούσει ποιο ήταν το πρόβλημα με τη μετασκευή αυτού του ρολογιού.

«Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Ναι· δηλαδή όχι· εννοώ ξέρω· ξέρω ποια είσαι.»

«Αλλά δεν ξέρεις το πρόβλημα.»

Το μυαλό του Τριόδιου είχε μπλοκάρει. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σε δύο πράγματα ταυτόχρονα, και η παρουσία της Τζο έκανε τα κέντρα του εγκεφάλου του να προσπαθούν να πηδήξουν από την εμμονή ρολόι στην εμμονή κορίτσι. Η μεταβλητή κορίτσι επέμενε να μιλάει για τη μεταβλητή ρολόι, κι αυτό δημιουργούσε μια λούπα χωρίς τέλος.

«Το πρόβλημα είναι ότι το συγχρομοτέρ χρησιμοποιεί πολλά γρανάζια μέχρι να μεταδώσει την κίνηση στα φύλλα του ρολογιού, και τα γρανάζια αυτά δεν έχουν κάποιο εύκολα διαιρέσιμο αριθμό προκειμένου να μετρήσω την ώρα.»

Η Τζο πλησίασε και έριξε μια ματιά στο ελαφρώς παράξενο ρολόι. Δεν είχε ξαναδεί flip clock στη ζωή της, αλλά μπορούσε να καταλάβει αμέσως το πώς λειτουργούσε. Μια ακίδα στο πάνω μέρος κρατούσε τα φύλλα με τους μισούς αριθμούς. Μόλις το γρανάζι μετακινούσε το φύλλο, το φύλλο έπεφτε και έδειχνε το επόμενο λεπτό.

«Πόσα δόντια έχει το μεγάλο γρανάζι που μετακινεί τις ροδέλες με τα φύλλα;»

«75.»

«Παράξενο, αφού έχουμε μόλις 60 λεπτά. Και πόσα δόντια έχει το βοηθητικό μικρό γρανάζι πάνω στο οποίο ακουμπάει το μεγάλο;»

«15.»

«Με λίγα λόγια, 5:1· για κάθε περιστροφή του μεγάλου γραναζιού, το μικρό έχει κάνει πέντε. Τουλάχιστον αυτό βγάζει νόημα.»

«Αλλά υπάρχουν άλλα εννιά γρανάζια μέχρι το μοτέρ. Εκεί το νόημα χάνεται εντελώς.»

Ο Τριόδιος είχε ξαναβρεί τη μιλιά του, τώρα που ο εγκέφαλός του είχε επικεντρωθεί ξανά στο ρολόι. Ο εκνευρισμός του είχε επιστρέψει, καθώς όλα αυτά τα είχε σκεφτεί δεκάδες φορές και είχε κάνει εκατοντάδες υπολογισμούς.

Η Τζο άφησε στο πάτωμα τρία βρώμικα πιάτα που ήταν στοιβαγμένα πάνω σε μια καρέκλα και την έσυρε δίπλα στον Τριόδιο. Τον σκούνηξε λίγο με τον ώμο προκειμένου να έχει κι αυτή πρόσβαση στο χαλασμένο ρολόι και στο φως που έπεφτε από ένα δυνατό τηλεσκοπικό πορτατίφ.

«Οκέι, να υποθέσω πως έχεις σκεφτεί να χρησιμοποιήσεις stepper motors.»

«Εδώ και δύο βδομάδες» συνέχισε ενοχλημένα ο Τριόδιος.

«Και πότε εγκατέλειψες την ιδέα;»

«Εδώ και δύο βδομάδες» επανέλαβε περισσότερο βαριεστημένα παρά ενοχλημένα.

«Για ποιο λόγο;»

«Διότι τα 9+2 γρανάζια κάνουν την κίνηση πολύ περίπλοκη και καθόλου ακριβή για το stepper motor.»

Ο Τριόδιος έδειχνε φανερά ενοχλημένος. Οι φίλοι του, που είχαν αρχίσει να μαζεύονται στην εξωτερική πόρτα της κιβωτού, είχαν μείνει ακίνητοι και προσπαθούσαν να ακούσουν την κάθε λέξη. Δεν είχαν ανταλλάξει μιλιὰ μεταξύ τους· δεν χρειαζόταν, άλλωστε. Σε μια μικρή κοινότητα σαν αυτή, οι μικρές αλλαγές στην καθημερινότητα αποκτούσαν μια διαφορετική σημασία. Ένα ξένο ποδήλατο παραδίπλα και ο Μπίου με τη Σία στην εξώπορτα του Τριόδιου ήταν αρκετά σημάδια για να καταλάβουν όλοι ότι κάτι συνέβαινε· σαν μυρμήγκια που μύρισαν τις σωστές φερομόνες πάνω στο μονοπάτι, είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται πίσω από την κεντρική πόρτα και δίπλα στα τζάμια της κιβωτού.

Αν είχαν ανοίξει το στόμα τους να πουν κάτι, θα είχαν συμφωνήσει πως η προκλητικότητα και η ελαφρά ειρωνεία στη φωνή της αναίσθητης γαϊδάρας ήταν το ίδιο έντονες όσο και στον γραπτό της λόγο. Για να είμαστε ειλικρινείς, είχαν χαρεί και λιγάκι, καθώς έβλεπαν τον Τριόδιο να χάνει την υπομονή του και περίμεναν από στιγμή σε στιγμή την έκρηξη. Του Τριόδιου δεν του άρεσε καθόλου να του συμπεριφέρονται σαν μωρό.

«Για αρχή, ας προφασιστούμε ότι δεν υπάρχουν τα εννιά γρανάζια μέχρι το μοτέρ, μόνο τα άλλα δύο. Κι ας υποθέσουμε πως χρησιμοποιούμε ένα πολύ κλασικό και απλό stepper μοτεράκι των 48 βημάτων. Κάθε 48 βήματα, το μοτεράκι κάνει μια πλήρη περιστροφή. Με λίγα λόγια, κάθε βήμα στο μοτέρ αντιστοιχεί σε γωνία 7,5 μοιρών.»

Ο Τριόδιος πήρε ασυναίσθητα ένα χαρτί κι ένα μολύβι, την ίδια στιγμή που η Τζο έβγαζε την ταμπλέτα της, και άρχισε να καταγράφει τα δεδομένα.

«Η αλήθεια είναι ότι το 75 δοντάκια του μεγάλου γραναζιού και τα 48 βήματα του μοτέρ δεν βολεύουν.»

Ο Τριόδιος χαμογέλασε κι αυτός με τη σειρά του ειρωνικά, αλλά δεν μίλησε. «Αλλά από την άλλη, και τα δύο θέλουμε να βγάλουν 60 λεπτά. Για κάθε λεπτό που περνά, θέλουμε ο κύλινδρος να γυρίζει 360 μοίρες δια 60 λεπτά, 6° μοίρες το λεπτό. Αλλά το stepper μας δίνει 7,5 μοίρες...»

Ο Τριόδιος παρέμεινε ανέκφραστος. Το γεγονός ότι κάποιος επαναλάμβανε τις ίδιες κινήσεις που αυτός είχε κάνει πριν από δύο βδομάδες -και μάλιστα αμφισβητώντας τον- τον γέμιζε με μια μικρή δόση υπεροψίας· άφησε τον αντίπαλο να φτάσει μόνος του στο ίδιο αδιέξοδο.

Η Τζο παρέμενε κι αυτή ανέκφραστη. Ήξερε πως οι άνθρωποι του παλιού κόσμου κάποιο λόγο θα είχαν για να χρησιμοποιήσουν δύο γρανάζια με 75 και 15 δοντάκια αντίστοιχα, και ο λόγος αυτός αποκλείεται να ήταν παράλογος. Η σιωπή παρέμενε κι αυτή, μέχρι που ο Τριόδιος την έσπασε αφήνοντας κάτω το μολύβι.

«Δεν υπάρχει λογική. Πρόκειται για κάποια καμένη πατέντα του παλιού κόσμου, φτιαγμένη μόνο και μόνο για να μας σπάσει τα νεύρα.»

«Πότε φτιάχτηκε το ρολόι;»

«Το 1974» απάντησε ο Τριόδιος απορημένος.

«Τότε αποκλείεται να πρόκειται για καμενιά από πατέντα. Το ρολόι έχει γιαπωνέζικα εξαρτήματα και οι γιαπωνέζοι δεν έδιναν και μεγάλη σημασία στις πατέντες τότε. Αν ήταν πιο κατοπινό, ίσως, αλλά αυτά τα γρανάζια σίγουρα έχουν μια λογική εξήγηση.»

Πήρε το 75 (τα δοντάκια του μεγάλου γραναζιού) και διαίρεσε τον κύκλο μαζί του. «360 μοίρες δια 75 δοντάκια μας κάνει 4,8 μοίρες το κάθε δοντάκι», είπε, και ξαφνικά το πρόσωπό της έλαμψε.

Το stepper μοτεράκι που πήρε ως θεωρητικό παράδειγμα είχε εξίσου 48 βήματα ανά κύκλο, άρα αν μπορούσε να μεταφράσει αυτήν την κίνηση στο δεκαδικό θα μπορούσε να το συγχρονίσει με το μεγάλο γρανάζι και να αφήσει τα υπόλοιπα 9 γρανάζια στην άκρη. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως μέχρι στιγμής τα δούλευε όλα στο δωδεκαδικό σύστημα και έπρεπε να περάσει στο πιο άβολο δεκαδικό, καθώς το 75 δεν είναι πολλαπλάσιο του 12. Ο Τριόδιος είχε αρχίσει να μπλέκεται. Ήθελε να της επισημάνει πως άλλο τα βήματα του μοτέρ και άλλο οι μοίρες. Μπορεί να είχε βρει το ένα δέκατο του ίδιο αριθμού, αλλά ήταν σαν να συγκρίνει μήλα με πορτοκάλια. Όμως πάλι δεν είπε τίποτα. Αυτήν τη φορά, διότι παραδέχθηκε στον εαυτό του ότι δεν είχε βρει αυτήν τη σχέση, όσο κι αν του φαινόταν άσχετη.

Τα χέρια της Τζο κινούνταν γρήγορα πάνω στην ταμπλέτα. Ήταν από εκείνες τις στιγμές που η σκέψη της κινούνταν γρηγορότερα από τα χέρια, κι αυτό την έκανε να βιάζεται να την καταγράψει· σαν να φοβόταν ότι η αδεξιότητα των χεριών της θα την έκανε να χάσει το νήμα. Ίσως το μικρό γρανάζι να βοηθούσε. 360° δια 15 δοντάκια μας κάνει 24°, δηλαδή το μισό του 48. Υπήρχε σίγουρα μια λογική. Και ναι, ήξερε ότι ανακατεύει μήλα με πορτοκάλια. Αλλά οι αριθμοί ήταν τόσο κοινοί που αποκλείεται να μην υπήρχε μια λογική λύση. Αποκλείεται ο παλιός κόσμος να έκανε λάθος.

Η ταμπλέτα γέμισε από αριθμούς και σχέδια γραναζιών. Ο Τριόδιος δεν μπορούσε να παρακολουθήσει τίποτα, καθώς η Τζο βιαζόταν να καταγράψει τις σκέψεις της και επικοινωνούσε λεκτικά μόλις ένα μέρος τους. Η υποψία υπεροψίας που διέθετε είχε χαθεί. Διότι κάτι μέσα του φοβόταν πως τα μήλα και τα πορτοκάλια της Τζο μπορεί τελικά να έφτιαχναν έναν χορταστικό φρουτοχυμό.

Αυτό το αξεδιάλυτο συναίσθημα φόβου και προσμονής μέσα του προσπαθούσε να καταλάβει ο Τριόδιος, όταν η Τζο πετάχτηκε από την καρέκλα της και έκανε έναν πανηγυρικό χορό γύρω από το τραπέζι. Ο Τριόδιος την κοίταζε με μια ελαφριά ζήλια για την υποτιθέμενη ανακάλυψη, και με μια σχολαστικιστική ένταση, προκειμένου να εντοπίσει το παραμικρό λάθος στη λογική της.

«Λοιπόν, το πρόβλημά μας είναι ότι σκεφτόμαστε με λεπτά. Θέλουμε

εμμονικά το κάθε γρανάζι να κουνιέται στο ένα λεπτό, αλλά τότε θα χρειαζόμασταν 60 δοντάκια στο γρανάζι κι όχι 75 που έχουμε. Αντί να προσπαθήσουμε να βιάσουμε το γρανάζι των 75 δοντιών να συμπεριφερθεί σαν να είχε μόλις 60, γιατί να μη διαιρέσουμε την ώρα σε 75άδες;»

Ο Τριόδιος καταλάβαινε πως η Τζο είχε πιάσει κάτι καλό, αλλά η ιδέα συνέχισε να του φαίνεται προβληματική.

«Έχουμε λοιπόν 60 λεπτά και 75 δοντάκια. Αν πάμε στην επόμενη υποδιαίρεση, έχουμε 60 δευτερόλεπτα, και κάθε ώρα έχει 3600 δευτερόλεπτα. Δια 75 δοντάκια; 48! Η απάντηση είναι 48!»

«Θέλεις να πεις ότι αντί για κάθε λεπτό, το γρανάζι θα ρίχνει τα φύλλα κάθε 48 δευτερόλεπτα; Μα τότε δεν θα είναι ρολόι.»

«Θέλω να πω ότι αν κουνάμε ένα δοντάκι κάθε 48 δευτερόλεπτα, σε 75 μετακινήσεις ή δοντάκια θα έχει περάσει μία ώρα ακριβώς. Το μόνο που πρέπει να βρούμε τώρα είναι έναν τρόπο να το κάνουμε πιο ακριβές μέσα στην ίδια την ώρα, για το κάθε λεπτό που περνά.

Και για να το κάνουμε πιο ακριβές, θα χρησιμοποιήσουμε το μικρό γρανάζι με τα 15 δοντάκια. Είπαμε ότι για να κουνήσει το μικρό γρανάζι ένα δοντάκι του μεγάλου, χρειάζεται να μετακινηθεί 24 μοίρες. Αυτό είναι πολύ καλύτερη ανάλυση από τις 4,8 μοίρες που θέλει το μεγάλο γρανάζι. Διότι μπορούμε να πούμε στο stepper μοτεράκι να κουνιέται 24 μοίρες κάθε 48 δευτερόλεπτα, κάτι που μεταφράζεται σε κίνηση ενός δοντακιού από το μεγάλο γρανάζι.

206

Αν βάλουμε το stepper να δουλεύει σε βηματισμό 1/8, τότε κάθε πλήρης περιστροφή θα αποτελείται από 48 επί 8, δηλαδή 384 μικροβήματα. Για να περιστραφεί το μοτέρ 24 μοίρες (ή ένα δοντάκι), χρειάζεται 25,6 βήματα. Άρα κάθε 48 δευτερόλεπτα θα πρέπει να μετακινούμε το μοτέρ 25,6 βήματα.»

«Όχι ακριβώς βολικό, αλλά μπορούμε να το βελτιώσουμε», ήταν το πρώτο πράγμα που ξεστόμισε ο Τριόδιος, αφού κατανόησε τη λύση της Τζο.

«Ναι! Αν κάθε 48 δευτερόλεπτα κάνουμε 25 βήματα, τότε χάνουμε 0,6 του βήματος. Σε 5 περιόδους των 48 δευτερολέπτων θα έχουμε χάσει 3 βήματα. Δηλαδή, κάθε 4 λεπτά θα κάνουμε 125 μικροβήματα αντί για 128. Δεν είναι σημαντική χασούρα, διότι 3 μικροβήματα δεν είναι παρά 2,8 μοίρες συνολικά, τα γρανάζια ούτε που θα το καταλάβουν, καθώς δεν είναι κατασκευασμένα με τόσο τεράστια ακρίβεια.»

«Όμως αυτήν τη χασούρα θα πρέπει να την ξανακερδίσουμε προκειμένου να μη λειτουργήσει σωρευτικά. Διότι αν χάνουμε 2,8 μοίρες κάθε 4 λεπτά, τότε σε μία ολόκληρη ώρα θα έχουμε χάσει 42 μοίρες, που είναι τεράστια απώλεια. Σε μία μέρα το ρολόι μας θα δείχνει τελείως λάθος ώρα, καθώς θα έχει χάσει 1008 μοίρες, δηλαδή 42 δοντάκια ή αλλιώς 33,6 λεπτά!»

«Το μοτεράκι όμως τρέχει μέσω ενός μικροεπεξεργαστή, και έτσι αντί να του πούμε να κάνει μόνο 25 βήματα κάθε 48 δευτερόλεπτα, μπορούμε να του ζητήσουμε να κάνει κάτι πιο περίπλοκο. Στα πρώτα 48 δευτερόλεπτα να κάνει 25 βήματα, στα δεύτερα 26, στα τρίτα πάλι 25, στα τέταρτα 26 και στα

πέμπτα πάλι 26. Έτσι, σε 5 περιόδους ή $48 \cdot 5 = 240$ δευτερόλεπτα = 4 λεπτά, το μοτεράκι θα έχει κάνει συνολικά 128 βήματα, κι άρα το ρολόι μας θα είναι ακριβές!»

«Το ρολόι μας θα είναι ακριβές», επανέλαβε υπνωτισμένα ο Τριόδιος. Ξαφνικά η λύση του προβλήματος του ρολογιού έκανε το μυαλό του να επιστρέψει ξανά στην εμμονή κορίτσι. Ξαφνικά το ρολόι ΜΑΣ ήταν η πιο γλυκιά μελωδία του κόσμου· η πανηγυρική επισφράγιση μιας μοιραίας συνάντησης· η δροσιά του πρωινού γρασιδιού την ώρα που το ακουμπά το μαχμουρλίδικο από τον ύπνο πρόσωπό σου. Για τον Τριόδιο ήταν όλα πια ξεκάθαρα. Αν υπήρχε θεός, τότε η Τζο ήταν ο προφήτης του.

31

CABIN FEVER

Η κατάσταση μέσα στην κοινοτική κιβωτό ήταν αποπνικτική. Δεν είχαν περάσει ούτε δώδεκα ώρες από την άφιξη της Τζο στο λουλουδιτοχωριό, και έψαχνε ήδη την έξοδο κινδύνου· κάτι που οι κιβωτοί δεν φαινόταν να διαθέτουν.

Καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα που σίγουρα κάποιος είχε φτιάξει σκαλίζοντας. Με μεράκι, όπως θα έλεγαν οι λουλουδίτες. Όμως η Τζο δεν έβλεπε τίποτα παραπάνω σε αυτήν την καρέκλα από χαμένο χρόνο. Χώρια το γεγονός ότι ήταν εξίσου άβολη με τη χειροποίητη καρέκλα της Ήλιας.

Ο κόσμος γύρω της ήταν εμφανές πως δεν τη συμπαθούσε. Άσε που, όπου κι αν έπεφτε το μάτι της, έβλεπε συνεχώς βίδες φίλιπς. Άρα δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να τους πείσει για τα μειονεκτήματά τους. Οι τύποι φαίνεται πως είχαν πέσει πάνω σ' ένα ορυχείο από παλιές βίδες και είχαν αποφασίσει να τις χρησιμοποιήσουν όλες, καταδικάζοντας τις επόμενες γενιές στα μαρτύρια που πάντα βασάνιζαν αυτούς που χρησιμοποιούν σταυροκατσάβιδα.

Όμως το χειρότερο μαρτύριο ήταν το σκυλίσιο βλέμμα του Τριόδιου. Από τότε που τον βοήθησε να βρει μια λύση στο ρολόι, ο Τριόδιος την ακολουθεί παντού μ' ένα βλέμμα λατρείας που ποτέ δεν ζήτησε. Ήταν σίγουρο πως είχε μπλέξει με μια κοινότητα τρελών, και επιβεβαίωσε στον εαυτό της για μία ακόμα φορά πως τα πιο νόστιμα κατσικίσια παϊδάκια πληρώνονται πάντα πολύ ακριβά.

Σήκωσε τον κώλο της διακριτικά και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Πέρασε μέσα από το μικρό θερμοκήπιο και άφησε το πρόσωπό της να δροσιστεί από τον βουνίσιο αέρα. Κοίταξε λίγο τη θέα, αλλά το βλέμμα της έπεσε πίσω στις κιβωτούς.

Ήταν πραγματικά όμορφες κατασκευές. Κάθε κιβωτός ήταν ένα μικρό κούφιο λοφάκι από χώμα, η νότια πλευρά του οποίου κοβόταν απότομα από μια ξυλοκατασκευή, σαν σκελετός από φάλαινα ντυμένος με τζάμια αντί για δέρμα. Τα τζάμια είχαν τοποθετηθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να επιτρέπουν στον χειμερινό ήλιο να τη διαπερνά μέχρι το βάθος της, αλλά ταυτόχρονα να μην επιτρέπουν στον καλοκαιρινό ήλιο να εισχωρήσει πέρα από τα τρία-τέσσερα πρώτα μέτρα. Εκεί ακριβώς, σε αυτόν τον προθάλαμο, βρισκόταν και το θερμοκήπιο. Ένα μικρό περιβόλι με φυτά, σαν εσωτερικός κήπος. Και πίσω από εκεί, ένας δεύτερος σκελετός από ξύλα διαχωρίζε το θερμοκήπιο από το κυρίως διαμέρισμα, το οποίο φωτιζόταν είτε από τον χειμερινό ήλιο απευθείας είτε από την αντανάκλαση του θερινού ήλιου μέσα στον προθάλαμο. Μερικές τρύπες στο πίσω μέρος του διαμερίσματος, στη βορινή πλευρά, φρόντιζαν για τη δημιουργία ρεύματος τις πολύ ζεστές

μέρες, και μια μικρή σόμπα φρόντιζε για τις πολύ κρύες νύχτες.

Όπως τη διαβεβαίωσε περήφανα η Σία, η σόμπα δεν χρειαζόταν να λειτουργεί για παραπάνω από δεκαπέντε-είκοσι μέρες τον χρόνο, καθώς το μικρό χωμάτινο κούφιο λοφάκι λειτουργούσε ως μονωτικό και συσσωρευτής θερμότητας όλο το καλοκαίρι. Ως τέκνης, συμεριζόταν την περηφάνια της· οι κιβωτοί ήταν πραγματικά διαμάντια αρχιτεκτονικής και λειτουργικότητας. Σε πλήρη αντίθεση με τις χειροποίητες καρέκλες των ενοίκων τους. Ίσως να ήθελε να μείνει και η ίδια σε κάτι αντίστοιχο, αλλά ήξερε πως δεν θα κατάφερνε ποτέ να ζήσει σ' ένα τόσο λιτό σπίτι. Κάθε κιβωτός πρόσφερε περίπου τριάντα τετραγωνικά προσωπικού χώρου, συν άλλα τριάντα τετραγωνικά κοινών χώρων, χωρίς να προσμετρήσουμε τον εσωτερικό κήπο. Μόνο τα απολύτως απαραίτητα ηλεκτρονικά της γέμιζαν και τα ενενήντα τετραγωνικά του κάτω ορόφου στο σπίτι της, κι αυτό πάλι μετά από αρκετή προσπάθεια να ξεφορτωθεί τα πιο περιττά σε αποθήκες ή στην Αγορά. Όμως οι κιβωτοί ήταν όμορφες, ίσως από τα ελάχιστα πράγματα για τα οποία αυτό το χωριό των τρελών να έπρεπε να είναι περήφανο.

Είχε ήδη κατευθυνθεί προς την άκρη της κοινοτικής κιβωτού για να μην προσφέρει απλόχερα τη θέα των σκέψεών της στους υπόλοιπους. Για κάποιο λόγο ένιωθε συνεχώς πως την παρακολουθούσαν· ακόμα και πίσω από τον θάμνο που κατουρούσε. Αλλά αυτή η μικρή κίνηση προς την τυφλή πλευρά της κιβωτού ήταν προφανώς ανεπαρκής για να την προστατέψει από την καστανομάλλα αρχηγό των τρελών, που ήδη κατευθυνόταν προς το μέρος της. Προσπάθησε να σκεφτεί αν θα κρυβόταν αμυνόμενη ή επιτιθέμενη, αλλά -σαν τη γραμμή Μαζινό κατά τη διάρκεια του προηγούμενου τριακονταετή- ήταν κι αυτή μια παντελώς άχρηστη σκέψη· η μάγισσα είχε ήδη αρχίσει να της απευθύνει τον λόγο. Χαμογελαστά, αλλά χωρίς καμία ένδειξη αστεϊσμού.

«Σκέφτεσαι πώς θα ξεφύγεις;»

«Πρέπει έτσι κι αλλιώς να φτάσω στον Ποσειδώνα αύριο.»

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μου δείξεις την καλή σου ανατροφή· ούτε σ' εμένα αρέσει.»

Η Τζο σώπασε. Ήταν λίγοι οι άνθρωποι που της μιλούσαν τόσο ανοιχτά· και ήταν ακόμα λιγότεροι αυτοί που πραγματικά ζητούσαν να τους μιλήσεις ανοιχτά για πράγματα που δεν τους άρεσαν. Παρότι θα μπορούσε να φτιάξει μια λίστα με τα πράγματα που δεν της άρεσαν σε αυτό το χωριό, το μυαλό της φαινόταν να έχει παγώσει. Η μάγισσα περίμενε σαν να είχε όλο τον χρόνο του κόσμου στα πόδια της.

«Δεν τα πάω καλά με τον κόσμο, μην το πάρετε προσωπικά.»

«Δεν ήρθα εδώ για να σε κρίνω, Τζο. Μόνο για να σε ρωτήσω τι έχεις σκοπό να κάνεις με τον Τριόδιο.»

Η Τζο τινάχτηκε. Το στόμα της ήταν έτοιμο να ξεστομίσει «Και τι είσαι εσύ, η μαμά του;» Προσπάθησε να βρει μια άλλη απάντηση που να αποφεύγει

την ερώτηση· όμως η επιρροή της μάγισσας είχε μετατρέψει όλη τη φαιά ουσία σε ζελέ. Οι νευρώνες της, σαν παγιδευμένα κομματάκια από κομπούστα ροδάκινο, έμεναν ακίνητοι μέσα στο ζελέ. Η μάγισσα συνέχισε να περιμένει την απάντησή της.

«Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που με φρικάρουν στο χωριό σας. Είναι σαν να μην υπάρχουν άτομα. Κάθε φορά που μιλάω σε έναν είναι σαν να μιλάω σε όλο το χωριό. Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα με τον Τριόδιο. Ο Τριόδιος για εμένα είναι κύριος του εαυτού του.»

«Τον Τριόδιο τον βρήκαμε πριν από τέσσερα χρόνια σε μια άλλη κοινότητα. Ζούσε μόνος στην πιο απομακρυσμένη γωνιά της και δεν μιλούσε σχεδόν σε κανέναν. Οι ντόπιοι τον είχαν ξεγραμμένο, ακριβώς επειδή δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί του· να καταλάβουν τι θέλει. Και σαν κι εσένα, δεν είναι από τους πιο εύκολους ανθρώπους του κόσμου. Τα τάντρουμ του μπορούν να σπάσουν τα νεύρα και του πιο στωικού λουλουδίτη.

Η μάγισσα έκανε μια παύση. Η Τζο ήθελε να τη ρωτήσει γιατί της τα λέει όλα αυτά, αλλά η μάγισσα ήξερε ότι η Τζο δεν θα έβγαζε μιλιά· η παύση ήταν μόνο για να επιβεβαιώσει στην Τζο πως αυτή δεν ήταν μια συζήτηση μεταξύ ίσων. Και πως κάθε προσπάθεια αντίστασης ήταν καταδικασμένη.

«Τον πήραμε μαζί μας γιατί θέλαμε να του προσφέρουμε έναν χώρο που θα τον αποδεχόταν. Οι ντόπιοι ήξεραν πως έχαναν έναν πολύτιμο τέκη, αλλά ήξεραν επίσης πως δεν μπορούσαν να του προσφέρουν κάτι παραπάνω από τροφή και στέγη.»

«Και γιατί κανείς δεν μπορεί να σου αντισταθεί», πετάχτηκε η Τζο λέγοντας κάτι αυτονόητο, μόνο και μόνο για να δείξει ότι η ίδια δεν ήταν τόσο εύκολος στόχος.

Η μάγισσα συγκατένευσε και αναγνώρισε πως αυτή ήταν η συνθηκολόγηση της Τζο. Άσχετα αν της Τζο της πήρε μερικά λεπτά ακόμα μέχρι να καταλάβει ότι είχε ήδη συνθηκολογήσει.

«Πάρε τον μαζί σου στον Ποσειδώνα. Θα είναι το πιο μακρινό του ταξίδι εδώ και μια πενταετία. Και επέστρεψέ τον όταν θέλεις. Θα του κάνει καλό να δει λίγο τον κόσμο μέσα από τα μάτια σου.»

«Αυτό είναι αδύνατο. Δεν αντέχω να έχω μαζί μου κάποιον που με ακολουθεί σαν το σκυλάκι, και δεν είμαι η μανά του, να του κάνω θελήματα.»

Η μάγισσα χαμογέλασε κι αυτό έκανε την Τζο να νιώσει ακόμα πιο άβολα. Αφού ήθελε ειλικρίνεια, γιατί τώρα χαμογελάει σαν να ήξερε από πριν την απάντησή;

«Πες του ότι δεν θέλεις να πάρεις μαζί σου έναν σκύλο, αλλά έναν συνοδοιπόρο. Πες του πως δεν θέλεις να τον πηδήξεις, αφού αυτό σε αγχώνει· θα τον πονέσουν και τα δύο, αλλά θα εντυπωσιαστείς με το πόσο ακούει ο Τριόδιος και το πώς αντιδρά σε αυτά που του λένε.»

Η Τζο ένιωθε παγιδευμένη. Η συζήτηση είχε μεταφερθεί στις λεπτομέρειες του χειρισμού του Τριόδιου κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους. Και μόνο η σκέψη ότι θα κουβαλούσε αυτό το σκυλάκι την έκανε να εξοργίζεται· κυρίως

με το πόσο είχε παγιδευτεί. Και ποιος σκατά έβαλε το πήδημα στη συζήτηση; «Γιατί πρέπει να το κάνω όλο αυτό;»

«Διότι σου αρέσει να βοηθάς τους άλλους και γιατί ανέλαβες την υποχρέωση να τον διαφωτίσεις. Δεν σου ζητάω τίποτα παραπάνω από αυτό που η ίδια ήθελες να προσφέρεις.»

Η Τζο κοίταξε τη μάγισσα στα μάτια. Ήταν θυμωμένη· ήξερε ότι τη χειρίζεται και ήξερε ότι έχει δίκιο.

«Οκέι, θα τον πάρω μαζί μου και θα τον επιστρέψω στον γυρισμό· αλλά θέλω ευλικρινά να μάθω με ποιο τρόπο καταφέρνεις να κάνεις τους άλλους να ακολουθούν τις εντολές σου.»

Η μάγισσα πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Η απάντησή δεν θα σε ικανοποιήσει, αλλά είναι πάρα πολύ απλή. Τους προσφέρω αυτό που θέλουν, αλλά οι ίδιοι ντρέπονται να παραδεχθούν.» Η μάγισσα γύρισε την πλάτη της και κίνησε για την κιβωτό.

«Να υποθέσω πως θα θέλεις να φύγεις αύριο πρωί-πρωί;»

«Αξημέρωτα.»

«Θα πω στον Τριόδιο να ετοιμαστεί.»

Η Τζο έμεινε αποσβολωμένη στη θέση της. Ο δροσερός αέρας είχε αρχίσει να την κάνει να νιώθει άβολα. Λίγο πριν η μάγισσα απομακρυνθεί αρκετά για να χρειαστεί να της φωνάξει, η Τζο της πέταξε μια τελευταία ερώτηση.

«Αφού είσαι τόσο ξερόλας, μπορείς να μου πεις γιατί σ' ένα ξενοδοχείο στον παλιό κόσμο κάποιος τοποθετεί κάμερες ασφαλείας στον πρώτο όροφο, αλλά όχι στους υπόλοιπους;»

Η μάγισσα σάστισε αρκετά για να ικανοποιήσει την Τζο που της άρεσε να έχει τον τελευταίο λόγο, αλλά δεν πτοήθηκε. Το σκέφτηκε λίγο κοιτώντας τα άστρα και της αποκρίθηκε

«Πού ήταν αυτό το ξενοδοχείο;»

«Στον δρόμο προς ένα παλιό χιονοδρομικό κέντρο.»

«Τότε πιθανότητα αυτές δεν ήταν κάμερες ασφαλείας, αλλά παρακολούθησης.»

Η Τζο δεν ήξερε τι θα έπρεπε να καταλάβει από αυτήν την απάντηση και περίμενε μέχρι να λάβει μία πιο ικανοποιητική εκδοχή.

«Στα ξενοδοχεία του παλιού κόσμου, μπορούσες συχνά να νοικιάσεις ένα δωμάτιο για ένα βράδυ ή για μερικές ώρες. Στη δεύτερη εκδοχή, ο σκοπός της επίσκεψης ήταν σχεδόν πάντα σεξουαλικής φύσεως. Στα ξενοδοχεία, όμως, συνήθως δεν άρεσε να διατυμπανίζουν αυτήν την παροχή, κι έτσι κρατούσαν συνήθως τον πιο χαμηλό όροφο για τις ημιδιαμονές, όπως ευφημιστικά τις ονόμαζαν τότε. Οι κάμερες που βρήκες προφανώς και υπήρχαν για να καταγράφουν τις σεξουαλικές πρακτικές των επισκεπτών.»

Η Τζο είχε μείνει με το στόμα ανοικτό από την εξήγηση και είχε στο μυαλό της μισή ντουζίνα διευκρινιστικές ερωτήσεις για τα σεξουαλικά ήθη του παλιού κόσμου, αλλά δεν πρόλαβε να απευθύνει ούτε μία από αυτές στη μάγισσα, που ήδη άνοιγε την πόρτα της κοινοτικής κιβωτού.

32

TO SIXTY

Το ποδήλατο του Τριόδιου ήταν προφανώς ανεπαρκές για μετακινήσεις πέρα από τα όρια της κοιλάδας. Το σχέδιο ήταν υπερβολικά κλασικό, δεν είχε χώρους για να μεταφέρει πράγματα πέρα από δύο τσάντες στα αριστερά και δεξιά της πίσω ρόδας· το μπροστινό ρουλεμάν έτριζε και ήθελε αλλαγή· εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία, και οι μπαταρίες ίσα που έφταναν για να σκαρφαλώσουν την απόσταση από την κοιλάδα στην κοινότητα· με βοήθεια πάντα.

Όμως ό,τι έκανε αυτό το ποδήλατο αργό και ακατάλληλο για μεγάλα ταξίδια, το αναπλήρωνε ο Τριόδιος με αξιοζήλευτη αυταπάρηση. Και η Τζο δεν του χαρίστηκε ούτε στιγμή. Ξεκίνησε με τον αργό αλλά σταθερό ρυθμό της και κοιτούσε που και που πίσω της για να σιγουρευτεί ότι την ακολουθεί· ελάχιστα έκρυβε την επιθυμία της να καθεί από το οπτικό του πεδίο στην επόμενη στροφή. Το αν θα έμενε από λάστιχο ή από ανάσα λίγο την ένοιαζε.

Η Τζο δεν ήταν κανένας ιδιαίτερα αθλητικός τύπος. Ο ρυθμός που κρατούσε σαν καλοκουρδισμένο ρολόι βασιζόταν περισσότερο στον μικροεπεξεργαστή του μοτέρ που συμπλήρωνε τις αρρυθμίες που προκαλούσαν τα πόδια της στο πεντάλ. Όμως ακόμα και αυτή η μικρή αλλά σταθερή υποβοήθηση έκανε τους τετρακέφαλους του Τριόδιου να πλημμυρίζουν με γαλακτικό οξύ και την απελπισία στο βλέμμα του να μεγαλώνει.

Δεν υπήρχε περίπτωση να εγκαταλείψει· η Τζο το κατάλαβε πριν ακόμα αφήσουν την κοιλάδα και έδωσε εντολή στο μοτέρ να κρατήσει έναν πιο χαλαρό ρυθμό. Ήταν πέντε στροφές πριν φτάσουν στα μεγάλα κυλινδρικά σιλό που είχε δει βυθισμένα μέσα στην πλαγιά. Από κοντά φαίνονταν κάπως μεγάλα για να φιλοξενούν αντιαεροπορικούς πυραύλους. Σταμάτησε στην άκρη του δρόμου για να τα εξερευνήσει και περίμενε τον Τριόδιο να πλησιάσει. Το βλέμμα του είχε γεμίσει ανακούφιση από το αναπάντεχο διάλειμμα.

«Θέλεις να με ξεναγήσεις στις ομορφιές του τόπου σου;»

Ο Τριόδιος ένευσε, αλλά τα πόδια του αρνούνταν να κουνηθούν. Καθόταν λοιπόν εκεί, δύο βήματα από το ποδήλατό του, με έναν μορφασμό που έμοιαζε περισσότερο με κράμπα· προσπαθούσε να πιάσει την ανάσα του.

«Τα είχα δει από μακριά προχθές, αλλά τώρα, από κοντά, αυτά τα σιλό είναι πολύ φαρδιά για να στεγάσουν αντιαεροπορικούς πυραύλους.»

«Η αντιαεροπορική συστοιχία είναι παρακάτω, αυτοί εδώ είναι βαλλιστικοί πύραυλοι.»

Η Τζο είχε ακούσει για ένα μικρό στοκ βαλλιστικών πυραύλων και πως

αυτοί χρησιμοποιούνταν ως αντίποινα σε μικρές επιδρομές από τον Βορρά, αλλά οι συγκεκριμένοι ήταν αρκετά μεγάλοι και σε εντελώς άβολο σημείο, πολύ βαθιά μέσα στον Νότο.

«Και γιατί τους κρατάτε εδώ; Φοβάστε μήπως σας επιτεθούν οι λουλουδίτες της επόμενης κοιλάδας;»

«Αυτοί οι πύραυλοι ελέγχονται από ένα ζευγάρι που ζει παραπέρα. Πρέπει να έχουν αρκετά μεγάλο βεληνεκές και, για να είμαι ειλικρινής, είναι μια αρχαιολογία που έχει μείνει από τα πρώτα χρόνια του πολέμου. Όταν τους ρωτάς, συνήθως αρνούνται να απαντήσουν· ο Μπίου λέει ότι δεν πρέπει να το παίρνουμε προσωπικά, γιατί όλοι στην κοιλάδα γνωρίζουν πως αυτό το ζευγάρι γερόντων δεν στέκει στα καλά του. Το να φυλάνε αυτά τα πέντε βαλλιστικά σιλό είναι το μοναδικό πράγμα που τους κρατάει στη ζωή, καθώς έχουν χάσει τα πάντα στον Βορρά.»

Η Τζο χάζεψε λίγο παραπάνω την κυλινδρική καταπακτή του σιλό, αλλά δεν έδωσε μεγαλύτερη σημασία. Η Συνομοσπονδία ήταν γεμάτη από κατεστραμμένους ανθρώπους που προσπαθούσαν να την παλέψουν δίνοντας νόημα σε αδιάφορες λεπτομέρειες ή σε λείψανα του παρελθόντος. Παρότι ο Νότος ήταν ένα ειρηνικό και ήρεμο μέρος, η παράνοια του πολέμου δεν είχε αφήσει κανέναν αλώβητο.

Έτσι δεν της φάνηκε καθόλου περίεργο που το ζευγάρι αυτό των εξηντάρηδων πρώην μηχανικών είχε ξεχορταριάσει και πολύ προσεκτικά λαδώσει τους μεντεσέδες της κυλινδρικής καταπακτής. Το να συμπεριφέρεσαι με αξιοπρέπεια και σεβασμό σε αυτούς τους τρελούς ήταν ένας από τους άγραφους κοινούς κανόνες της Συνομοσπονδίας· κάποιος θα μπορούσε να τους ονομάσει και σύνταγμα της. Δεν ήταν μόνο το ότι όλο και κάποιος τρελός θα βρισκόταν στην οικογένεια. Αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει ίσως το πόσο εύκολα ο κανόνας αυτός θεωρούταν αυτονόητος· ήταν περισσότερο η βαθιά πεποίθηση πως όλη η Συνομοσπονδία αποτελούσε ένα καράβι των τρελών μέσα στον κανονικό κόσμο.

Κι αυτές τις σκέψεις μοιράστηκαν ο Τριόδιος και η Τζο χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα. Το flip clock ρολόι, η κοινότητα του Ποσειδώνα, το CapUn, ήταν όλα μικρά κομμάτια του παραλογισμού μέσα στον οποίο ζούσαν. Το ότι τα είχαν συνηθίσει και αποδεχθεί ως πραγματικότητα δεν τα έκανε λιγότερο τρελά.

«Πρόκειται για κινέζικους πυραύλους, πιθανότατα για τους DF-31, αλλά δεν μπόρεσα να βρω πολλές πληροφορίες και οι πύραυλοι δεν έχουν πάνω τους κανένα διακριτικό.»

«Τι είναι οι DF-31;»

«Δεν έχω βρει πολλές πληροφορίες. Πρέπει να είναι κινέζικοι βαλλιστικοί πύραυλοι μεγάλου βεληνεκού· τα στοιχεία που μάζεψα από το σιλό δεν είναι και πολλά.»

«Έχεις πρόσβαση στο σιλό;»

«Σιγά το δύσκολο, μερικές σκουριασμένες κλειδαριές και μερικά πουρνάρια

που κρύβουν την πόρτα· όλοι οι ντόπιοι ξέρουν γι' αυτά, όπως ξέρουν για κάθε απολίθωμα του παρελθόντος.»

Η Τζο στεκόταν παγωμένη κοιτάζοντας περισσότερο το κενό παρά τον Τριόδιο. Δεν ήταν πως δεν άκουγε τι έλεγε· αδυνατούσε όμως να αντιδράσει, να δείξει οποιοδήποτε συναίσθημα. Ο Τριόδιος κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και προσπάθησε να το διορθώσει προσφέροντας ακόμη περισσότερη πληροφορία.

«Βρήκα μερικά μάνιουαλ μεταφρασμένα στα βουλγάρικά μάλλον ή σε κάποια άλλη σλάβικη γλώσσα, αλλά όλα τα ηλεκτρονικά στο κέντρο ελέγχου του πυραύλου είναι κινέζικα και έχουν κινέζικους χαρακτήρες πάνω στις πλακέτες. Δεν μπορώ να καταλάβω πολλά. Στην αρχή ήθελα να τα λοοτάρω, αλλά δεν ήθελα να αντιμετωπίσω την οργή των δύο παππούδων που τα συντηρούν. Έτσι άφησα τα πάντα στη θέση τους σαν να μην είχε πειραχτεί τίποτα και πήγα να τους γνωρίσω.»

Οι επιπλέον πληροφορίες δεν έδειχναν να ηρεμούν την Τζο, το βλέμμα της οποίας συνέχιζε να κοιτά έναν απροσδιόριστο ορίζοντα πολύ πολύ μακριά από το κεφάλι του Τριόδιου.

«Είσαι καλά; Σόρρυ, δεν ήθελα να σε πρήξω με όλες αυτές τις πληροφορίες, αλλά εσύ με ρώτησες και νόμιζα ότι σε ενδιέφερε.»

Η Τζο έβγαλε την ταμπλέτα απ' το σακίδιο σχεδόν μηχανικά και κοίταξε τις ενδείξεις για ραδιενέργεια. Τίποτα ιδιαίτερο. Χτύπησε τις πόρτες του σιλό από πίσω της για να καταλάβει από τι υλικό ήταν φτιαγμένες. Έκαναν έναν μεταλλικό ήχο, αρκετά πιο οξύ από αυτό που περίμενε να ακούσει. Ο Τριόδιος γέλασε. Γέλασε με την καρδιά του. Δεν είχε κάνει τίποτα κακό ο ίδιος. Απλά κατάλαβε ότι ο θεός μόλις του αποκάλυψε ότι ο προφήτης που κυκλοφορούσε με το όνομα Τζο είναι κι αυτή ένας άγγελος με τις παραξενιές του.

«Πες μου ότι δεν πίστευες πως οι πύραυλοι στο σιλό έχουν εξοπλιστεί με...»

«Και τι θέλεις να πιστέψω, δηλαδή; Μου λες όλη αυτήν την ιστορία και τι θέλεις να πιστέψω;»

Ο Τριόδιος σοβαρεύτηκε, αλλά το στόμα του δεν έκλεισε εντελώς, με αποτέλεσμα έναν λίγο άβολο μορφασμό.

«Τα επίπεδα ραδιενέργειας μέσα στο σιλό είναι χαμηλότερα από τα επίπεδα ατμοσφαιρικής ραδιενέργειας. Ίσως λίγο υψηλότερα από τη βάση, αλλά αυτό δικαιολογείται περισσότερο από τα βροχόνερα που με τα χρόνια μαζεύονται. Παρότι καλολαδωμένες, αυτές οι καταπακτές δεν είναι και τόσο καλοσχεδιασμένες. Και σίγουρα όχι από μολύβι, όπως πήρες κι εσύ χαμπάρι χτυπώντας τις.»

Το πρόσωπο της Τζο ηρέμησε. Συνειδητοποίησε πως ο δραματικός της τόνος την έκανε πιο γελοία από την υποψία ότι η Συνομοσπονδία έκρυβε σε εγκαταλελειμμένα σιλό μια συστοιχία από πυρηνικούς πυραύλους. Ειδικά σε μια εποχή που δεν υπήρχε κανένα πυρηνικό ταμπού και κανένα αστικό

κέντρο άξιο λόγου για να γίνει στόχος.

Η όλη ιδέα ήταν αστεία· ο Τριόδιος είχε δίκιο να γελάσει με την καρδιά του. Πυρηνικές κεφαλές στα πουρνάρια, που τις φυλάει ένα ζευγάρι γέρων.

«Θα έχει ενδιαφέρουσες ιστορίες να πει αυτό το ζευγάρι. Θα ήθελα να τους γνωρίσω καμιά μέρα.»

«Από ιστορίες άλλο τίποτα, αλλά ξέρεις πώς είναι αυτοί οι άνθρωποι. Μπλέκουν το παρελθόν με τόσες φανταστικές ιστορίες, που τελικά δεν ξέρεις τι είναι αλήθεια και τι όχι. Αν θέλεις, μπορούμε να πάμε να τους βρούμε. Δεν μένουν πολύ μακριά από εδώ, αλλά σε προειδοποιώ ότι δεν θα φταίω εγώ αν βαρεθείς. Εμένα με καλούν μια φορά τον μήνα για να μου πουν τις ιστορίες τους.»

«Πιστεύεις ότι δεν θα μας πουν τίποτα σημαντικό για τους πυραύλους;»

«Αυτό είναι σίγουρο. Σου είπα, μιλάνε πολύ, αλλά πάντα με μισόλογα. Και στο χωριό γενικά δεν λένε και πολύ καλά λόγια γι' αυτούς...»

«Ούτε στη δική σου κοινότητα λέγανε πολύ καλά λόγια για εσένα, έμαθα.»

Ο Τριόδιος κοκκίνισε και μαζεύτηκε. Η Τζο ικανοποίησε τον σαδισμό της, αλλά από την άλλη κατάλαβε ότι δεν θα του έπαιρνε λέξη για τα κουτσομπολιά που ακούγονταν για τους δύο γέροντες στην κοιλάδα. Σχεδόν μετάνιωσε που άνοιξε το στόμα της· θυμήθηκε την Ήλια που της εξηγούσε πόσο σαδιστικό ζώο είναι και πόσο αυτό μπορούσε να πονέσει τους άλλους. Για την ακρίβεια, πόσο πολύ εκστασιαζόταν η Τζο πονώντας τους άλλους, ειδικά όταν θεωρούσε πως το άξιζαν.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σ' την πω.»

«Ηθελες, και είχες δίκιο. Φαντάζομαι οι άνθρωποι στην παλιά μου κοινότητα δεν είχαν και την καλύτερη άποψη για εμένα.»

«Ούτε για εμένα έχουν· αλλά δεν τους δίνω την ευκαιρία να την εκφράσουν. Μένω στην άλλη πλευρά της πόλης, όσο πιο μακριά μπορώ από τις τρεις κοινότητές τους και τις ιστορίες τους.»

«Μη θυμώνεις μαζί τους, έτσι είναι η ζωή στις κοινότητες. Οι πιο περίεργοι χαρακτήρες είναι εκεί για να προσφέρουν ενδιαφέρουσες ιστορίες και συνοχή στους υπόλοιπους. Η Έλενα έλεγε ότι αν δεν υπήρχαν οι περίεργοι και οι ιστορίες τους, οι κανονικοί δεν θα μπορούσαν να ορίσουν την κανονικότητά τους.»

«Υπάρχει κανείς στην κοινότητά σας που δεν τον έχει τυλίξει στα δίκτυα της η μάγισσα;» Ο Τριόδιος την κοίταξε με γνήσια απορία.

«Ποια δίκτυα; Η Έλενα είναι η πιο σοφή της κοινότητάς μας, και το να την ακούς συνήθως είναι ό,τι πιο έξυπνο μπορείς να κάνεις.»

«Ωωω η τυφλή υπακοή στον αρχηγό», έκανε η Τζο κοροϊδευτικά. «Please take us to your leader», είπε με μια ψεύτικη ρομποτική φωνή, κατεβαίνοντας τα σκαλιά του υποθετικού διαστημοπλοίου της.

«Κοροϊδεύεις, αλλά τελικά σε έπεισε κι εσένα να με πάρεις μαζί σου. Με έκανες να λαχανιάσω λίγο για να με τεστάρεις, αλλά τα κατάφερα και τώρα είμαστε παρέα. Και θέλεις να σε πάω στους γεροπαράξενους.»

Η Τζο σταμάτησε τις ειρωνικές γκριμάτσες και το βούλωσε. Κάτι μέσα της ένιωσε προδομένο, σαν να χάνει τον έλεγχο, κάτι να την τρώει· δεν έκανε τίποτα.

«Πώς νομίζεις ότι είμαι τόσο σίγουρος για όλα αυτά; Πώς νομίζεις ότι ξέρω ότι με τέσταρες, αλλά κατά βάθος με θέλεις για παρέα σου; Μου είπε να σε ακούω και να σε εμπιστεύομαι και να μην κάθομαι σαν χάνος, αλλά να σου δείξω ότι τραβήξει η ψυχή σου. Κι όπως βλέπεις, δουλεύει! Κι εσύ μιλάς για δίκτυα και για μάγισσες.»

Η Τζο έκανε να μιλήσει, ακριβώς επειδή θεώρησε ότι ήταν η σειρά της να πει κάτι· δεν είχε τίποτα να πει, για την ακρίβεια δεν είχε τίποτα να προσθέσει. Όλοι βρίσκονταν μπλεγμένοι μέσα στα δίκτυα αυτής της μάγισσας, δίκτυα που δεν έκανε καν τον κόπο να κρύψει. Δεν ένιωθε άσχημα με όλη αυτήν την πλεκτάνη και δεν καταλάβαινε καθόλου γιατί. Η περιέργειά της για το ζευγάρι των γεροπαράξενων ήταν γνήσια, κι αν η Έλενα είχε δώσει εντολή στον Τριόδιο να της αποκαλύψει ό,τι ζητούσε η ίδια, γιατί να μην το εκμεταλλευθεί;

«Πάμε λοιπόν να μου γνωρίσεις τους γεροπαράξενους και τους πυραύλους τους.»

«Ζούνε λίγο έξω από τη μεγάλη κοινότητα της κουλάδας, σ' ένα αγρόκτημα, και δεν είναι σίγουρο πως θα μας δεχθούν. Μπορούμε να δοκιμάσουμε», πρόσθεσε γρήγορα, πριν απογοητεύσει την Τζο. «Δεν θα είναι μεγάλη η παράκαμψη.»

Η Τζο ένευσε και κάθισε στο ποδήλατό της. Ο Τριόδιος καβάλησε το δικό του και περίμενε, όμως η Τζο δεν έλεγε να ξεκινήσει. Μόνο όταν γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε ειρωνικά κατάλαβε ότι θα πρέπει να της δείξει τον δρόμο. Κάτι που τα πόδια του εκτέλεσαν με περίσσια ευκολία, καθώς ο δρόμος προς τους γεροπαράξενους ήταν εμφανώς κατηφορικός.

33

**ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ
ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ**

Το “αγρόκτημα” είχε περισσότερο το όνομα παρά τη χάρη. Στην μπροστινή του πλευρά, αντί για δέντρα και θάμνους είχε μια τεράστια συλλογή από σκουριασμένα ανταλλακτικά μηχανών, των οποίων κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει την προέλευση. Ψέματα. Για αρκετά από αυτά, η Τζο μπορούσε να υποψιαστεί μια προέλευση, αλλά οι γεροπαράξενοι τα είχαν τοποθετήσει δίπλα σε άλλα που τα έκαναν να φαίνονται τρομακτικά και απόκοσμα. Και σίγουρα κάποια από αυτά ήταν ραδιενεργά, καθώς ο μετρητής της άρχισε να δονείται μέσα στην πλάγια τσέπη του παντελονιού. Έριξε μια διακριτική ματιά, που όμως δεν ξέφυγε από την αντίληψη του Τριόδιου, ο οποίος συνέχισε να χαμογελά. Το μέρος απέπνεε κάτι τρομακτικό, αλλά για τον Τριόδιο ήταν σαν μια επίσκεψη στον ελαφρά ιδιόρρυθμο θείο Πέτρο.

Ο μετρητής δεν έδειξε κάτι ανησυχητικό· ήταν περισσότερο το θέαμα από παλιά κουφάρια που την έκανε να κινείται επιφυλακτικά. Ή ίσως το γεγονός πως αυτοί οι γεροπαράξενοι είχαν στα χέρια τους τα κλειδιά μισής ντουζίνας βαλλιστικών πυραύλων. Ο Τριόδιος πλησίασε την Τζο με ύφος μεγάλου αδερφού και της είπε να περιμένει εκεί, στη μέση της μπροστινής αυλής, μέχρι να τα κανονίσει με το ζευγάρι. Η Τζο καταλάβαινε πως όλο αυτό το σκηνικό είχε μια θεατρικότητα, με στόχο να απομακρύνει τους περιέργους και να γεμίζει με φόβο τις ψυχές τους. Μια πιο ψύχραιμη ματιά έκανε εμφανή τη σκηνογραφία, ειδικά σε κάποιον σαν την ίδια, που είχε σκηνοθετήσει παρόμοια πράγματα σε μερικές από τις αποθήκες της. Ως ελάχιστο δείγμα συναδελφικής αλληλεγγύης, θα έπρεπε να παραδεχθεί πως η σκηνογραφική δουλειά του ζευγαριού ήταν ανώτερη.

Ο Τριόδιος πλησίασε την πόρτα και ακούμπησε τα μάτια του μέσα σε μια συσκευή που έμοιαζε με κιάλια. Περίμενε εκεί για λίγο, μέχρι να χρειαστεί να ανταλλάξει πέντε κουβέντες με κάποιον που καθόταν στην απέναντι πλευρά της πόρτας. Όταν αυτή άνοιξε, αντίκρισε έναν παράξενο γέρο. Λευκό σαν να μην τον είχε δει ο ήλιος για χρόνια, ελαφρά καμπούρη και ψαρομάλλη. Το πιο περίεργο όμως πάνω του ήταν ο τρόπος που κινούνταν· κι αν τα μάτια του δεν ήταν τόσο διαπεραστικά, θα πίστευες ότι επρόκειτο για κάποιο πτώμα.

Ο προθάλαμος του σπιτιού ήταν διαρρυθμισμένος σαν προθάλαμος εργαστηρίου. Μόνο που στην πίσω πλευρά βρισκόταν μια κουζίνα, δύο υπνοδωμάτια και το κυρίως εργαστήριο, που κάποτε ήταν σαλόνι. Ο δεύτερος γέρος καθόταν στην κουζίνα, και παρότι τα χαρακτηριστικά του ήταν διαφορετικά από του πρώτου, θα μπορούσες να τους πεις και αδέρφια.

«Σε τι οφείλουμε την τιμή, Τριόδιε; Είμαστε τέσσερις μέρες πριν την είσοδο των διδύμων κι εσύ ήρθες απρόσκλητος.»

«Ηθελα να σας πω ότι δεν θα έρθω στη συνάντησή μας στην είσοδο των διδύμων, γιατί θα ταξιδέψω με την Τζο μέχρι τον Ποσειδώνα, να βοηθήσουμε την εκεί κοινότητα.»

Οι δύο γέροι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, περισσότερο ξαφνιασμένοι παρά ενοχλημένοι. Ο Τριόδιος δεν συνήθιζε να χάνει τα μηνιαία ραντεβού τους, και αυτή η μούντζα που ήταν μαζί του τι ρόλο είχε;

«Θα ήθελες τότε να επισπεύσουμε τη συνάντηση;»

Ο Τριόδιος δεν περίμενε αυτήν την ερώτηση. Κοίταξε την Τζο, η οποία εμφανώς δεν καταλάβαινε τίποτα, και της εξήγησε ελαφρώς απολογητικά πως, αν ήταν να κάνουν τη συνάντηση σήμερα, θα έπρεπε να διανυκτερεύσουν εδώ. Η Τζο κατάλαβε ότι οι γέροι και ο Τριόδιος είχαν κάποια συμφωνία μεταξύ τους και δέχθηκε με μια σχετική παραίτηση να διανυκτερεύσουν. Τώρα της άξιζε τουλάχιστον μια ξενάγηση στα σιλό.

Το ζευγάρι συνέχισε να απορεί παρά να ενοχλείται από τις απαιτήσεις της μούντζας. Η ανακοίνωση του Τριόδιου πως η Τζο ήταν συνάδελφος δεν έδειξε να μειώνει το μέγεθος της έκπληξής τους· απλά αυτή αντικαταστάθηκε από μία νέα έκπληξη για το πού να κατηγοριοποιήσουν αυτήν τη μούντζα με τα κοντά μαλλιά και το αγορίστικο πρόσωπο που ήταν “συνάδελφος”. Στο τέλος αποφάσισαν ότι μπορεί να ήταν μούντζα, αλλά τουλάχιστον έδειχνε να καταλαβαίνει για τι μιλάνε.

Η όλη διαπραγμάτευση δεν πήρε παραπάνω από πέντε λεπτά, αλλά η σοβαρότητα με την οποία την αντιμετώπιζαν οι γέροι την έκανε να νιώσει πως μόλις είχε κάνει μια συμφωνία με τον διάβολο· δεν αρνούταν πως όλη αυτή η σκηνοθεσία την είχε ιντριγκάρει και δεν έκρυβε την ανυπομονησία να μάθει τα πάντα για τα σιλό.

Ίσως να έφταιγε ο κρύος αέρας και η μυρωδιά της κλειστούρας, αλλά με το που άνοιξαν την πόρτα του κέντρου ελέγχου των σιλό, η Τζο ένιωσε ότι μεταφέρθηκε σ’ έναν άλλο πλανήτη, γεμάτο κινέζικα ιδεογράμματα.

«Τριόδιε, θέλεις να εξηγήσεις στην Τζο τι σημαίνει το καθένα από τα κουμπιά στο κέντρο ελέγχου;» είπε κάπως αυστηρά αλλά σίγουρα περήφανα ο πρώτος, που άκουγε στο όνομα Ιωάννης.

Ο Τριόδιος άρχισε να απαριθμεί μία μία τις λειτουργίες του κέντρου ελέγχου, καθώς είχε μάθει σχεδόν όλα τα κινέζικα ιδεογράμματα που ήταν γραμμένα πάνω του. Η Τζο ρώτησε πόσο καιρό του πήρε, και ο Τριόδιος είπε ότι αυτό το κομμάτι του πήρε γύρω στους τέσσερις μήνες.

«Και γιατί δεν μεταφράζετε τα ιδεογράμματα, έτσι ώστε να μη χρειάζεται να μαθαίνει κάποιος όλα αυτά τα κινέζικα;» ρώτησε η Τζο με γνήσια απορία.

«Γιατί μερικά πράγματα είναι καλύτερα να μένουν κρυμμένα εμπρός στα μάτια των αθώων», απάντησε αυστηρά ο Ιωάννης.

«Και οι πύραυλοι, αυτοί οι DF-31, τι βεληνεκές έχουν; Βλέπω εδώ από τον πίνακα ότι δεν μπορείς να προσθέσεις οποιεσδήποτε συντεταγμένες θέλεις.»

Ο Τριόδιος γύρισε το βλέμμα του προς τον Ιωάννη.

«Ο Τριόδιος μαθαίνει ακόμα τον πίνακα ελέγχου και η μύησή του δεν έχει προχωρήσει ακόμα στα τεχνικά χαρακτηριστικά του ίδιου του πυραύλου. Αυτά θα αποκαλυφθούν μετά την είσοδο του Τοξότη.»

«Η μύηση», η Τζο κοίταξε με απορία τον Τριόδιο. Ο Τριόδιος την κοίταξε κι αυτός, μ' ένα βλέμμα που έλεγε να μη δίνει μεγάλη σημασία, αλλά δεν πρόδιδε καμία ειρωνεία.

«Η διαδικασία μύησης στον χειρισμό των πυραύλων παίρνει δεκατρείς περιόδους και ξεκινά πάντα με την είσοδο του Κριού. Βλέπεις, περιμέναμε πολλά χρόνια μέχρι να εμφανιστεί μια ψυχή αρκετά αγνή αλλά τεχνικά άρτια για να αναλάβει τις πύλες μετά το πέρασμά μας από αυτόν τον κόσμο... Παρότι το ενδιαφέρον σου είναι γνήσιο και συγκινητικό, δεν μπορούμε ούτε να δεχθούμε ούτε να ξεκινήσουμε την εκπαίδευσή σου. Αν ο επόμενος χειριστής αποφασίσει να σε μυήσει, αυτό θα είναι δική του απόφαση, την οποία θα μπορεί να πάρει από τον επόμενο Απρίλη.»

«Θέλετε να πείτε ότι αυτοί οι πύραυλοι είναι λειτουργικοί;»

«Απολύτως.»

«Και τι μεταφέρουν, τότε; Για ποιον προορίζονται;»

«Καταλαβαίνεις πως αυτά είναι πράγματα που γνωρίζει μόνο ο χειριστής μετά τη μύηση. Σου επιτρέψαμε να έρθεις στο κέντρο ελέγχου επειδή είδαμε την εκτίμηση που σου τρέφει ο επόμενος χειριστής και επειδή μερικές μικρές λεπτομέρειες δεν θα θέσουν σε κίνδυνο τη διαδικασία μύησης. Όλα τα υπόλοιπα είναι απόφαση του επόμενου χειριστή από τον επόμενο Απρίλη. Και έτσι θα παραμείνει.»

Η Τζο έγνευσε καταφατικά ενώ έκανε έναν μικρό υπολογισμό στο μυαλό της. Της φαινόταν εντελώς παράλογο να περιμένει εννέα μήνες μέχρι να ρωτήσει τον Τριόδιο να της πει όσα ξέρει για τους πυραύλους, αλλά θα ήταν απολύτως αγενές να μη σεβαστεί τις αποφάσεις των ανθρώπων που τη φιλοξενούσαν. Αγενές και αστόχαστο, καθώς για τους παραληρηματικούς γεροπαράξενους, η όλη διαδικασία είχε βαρύνουσα σημασία.

Η ξενάγηση πήρε μιάμιση ώρα και επιβεβαίωσε στην Τζο πως όλα τα συστήματα των πυραύλων ήταν καλοδιατηρημένα· κάτι που στα μάτια της αύξανε την αξιοπιστία της πρότασης των γεροπαράξενων πως οι πύραυλοι ήταν πλήρως λειτουργικοί. Παντελώς άχρηστοι, αλλά πλήρως λειτουργικοί.

Τις επόμενες έξι ώρες η Τζο τις πέρασε ψάχνοντας να βρει πληροφορίες για αυτούς τους κινέζικους DF-31. Ήταν μια παράλογη κατάσταση, διότι την ίδια στιγμή που η Βίβλος είχε ελάχιστες πληροφορίες, ο Τριόδιος καθόταν μέσα σ' ένα δωμάτιο και μάθαινε πολύ περισσότερα απ' όσα η ίδια κατάφερε να βρει στο ίδιο διάστημα. Κι αυτό ήταν μόλις ένα από τα πράγματα που την εκνεύριζαν και την έκαναν να νιώθει άβολα. Χασκογέλασε σκεπτόμενη πως τελικά η σκηνογραφία είχε δουλέψει περίφημα.

Καταπολέμησε τον παράλογο φόβο του εργαστηρίου, πηγαίνοντας προς το

ψυγείο να βάλει λίγο κρύο νερό. Το δωμάτιο της μύησης ήταν κλειστό για περισσότερο από ένα εξάωρο και η ίδια φανταζόταν τους γεροπαράξενους να φοράνε τηβέννους και να κηρύττουν την αλήθεια στον άμοιρο Τριόδιο. Καθώς το νερό έτρεχε στο ποτήρι, σκεφτόταν ότι η ίδια δεν θα είχε ποτέ την υπομονή να πηγαίνει να βλέπει δύο γεροπαράξενους στην αρχή κάθε ζωδιακού κύκλου, προκειμένου να μάθει να χειρίζεται ένα πραγματικά ενδιαφέρον αλλά άχρηστο σύστημα. Κι αυτό στα μάτια της έδωσε στον άμοιρο Τριόδιο ένα μικρό παρασημάκι εκτίμησης.

Ο Τριόδιος τρελαινόταν για τις παλιές μηχανές, όπως μαρτυρούσε και η εκτυπωτική heidelberg που είχε στο χωριό, και ταυτόχρονα τιμούσε έναν από τους πιο σεβαστούς άγραφους νόμους της Συνομοσπονδίας. Το να δίνεις αξία και χώρο σε γεροπαράξενους ήταν ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους επίδειξης καλών τρόπων. Το έκανε σχεδόν αντανakλαστικά, με τον ίδιο τρόπο που οι παλιοί άνθρωποι έφτιαχναν λεωφορεία με λίγα καθίσματα, προκειμένου να μπορούν να παραχωρούν τη θέση τους στους γέροντες με τα αδύναμα γόνατα.

Ένιωσε σχεδόν περήφανη για τον Τριόδιο και της άρεσε πολύ που αυτή θα μάθαινε το μισάωρο απόσταγμα αυτής της εξάωρης διάλεξης το ίδιο βράδυ. Διότι η επίδειξη σεβασμού στις παραξενιές των παλιών δεν της απαγόρευε να εκβιάσει τις πληροφορίες από τον Τριόδιο. Έριξε μια ματιά στην κλειστή πόρτα, και μόλις τότε παρατήρησε ότι από μέσα έβγαине ένας πνιχτός αλλά μονότονος γδούπος. Στην αρχή πήγε να κατευθυνθεί προς την έξοδο, επιπλήττοντας τον εαυτό της για την αδιακρισία· πριν όμως ολοκληρώσει την επίδειξη καλών τρόπων, αποφάσισε πως θα της άρεσε να δει τους γεροπαράξενους με την τήβεννο να αγοράεύουν για το κατάλληλο μείγμα οξυγόνου και καυσίμου που η αντλία τροφοδοτούσε στον θάλαμο καύσης του πυραύλου. Κι όλα αυτά, με σχεδιαγράμματα που θα είχαν μικρές αποτυπώσεις του ζωδιακού κύκλου σε κατάλληλα μυστικιστικά τοποθετημένα σημεία.

Κάπως έτσι γονάτισε εμπρός στην πόρτα και έβαλε το μάτι της στην πραγματικά μεγάλη κλειδαρότρυπα, ξεχνώντας τον κανόνα που της έμαθε ο πατέρας της: πριν αποφασίσεις να μάθεις ένα μυστικό, πρέπει να είσαι σίγουρη πως θέλεις να το μάθεις.

Ο Τριόδιος βρισκόταν σκυμμένος με το στήθος του πάνω σ' ένα τραπέζι την ώρα που ο Ιωάννης στεκόταν από πίσω του σε μια στάση που δεν άφηγε πολλά περιθώρια παρερμηνειών. Ο πνιχτός μονότονος γδούπος που άκουγε αντιστοιχούσε στη λεκάνη του Ιωάννη που χτυπούσε πάνω στα κωλομέρια του Τριόδιου. Το ζαρωμένο καβλί και οι μορφασμοί στο πρόσωπο του μικρού της προστατευόμενου μαρτυρούσε ότι δεν διασκέδαζε καθόλου με τη διαδικασία "μύησης". Έμεινε παγωμένη να κοιτάζει για ακριβώς δεκατρείς γδούπους· έβγαλε από την τσέπη το κλειδί μπαμπ, ξεκλείδωσε την πόρτα σε πέντε δευτερόλεπτα και όρμηξε μέσα στο δωμάτιο σχεδόν ουρλιάζοντας. Χωρίς να θυμάται τι.

Η συντροφιά των τριών της μήσης σάστισε μόλις την είδε, και ο Τριόδιος κοκκίνισε από την ντροπή του για το θέαμα που πρόσφερε. Η Τζο πέταξε στη γωνία τον Ιωάννη, που δεν αντιστάθηκε, και τράβηξε από το μπράτσο τον Τριόδιο προς την έξοδο, εκτοξεύοντας απειλές προς τους άλλους δύο. Μόλις βρέθηκαν έξω από την αυλή του σπιτιού, η Τζο ξαναβρήκε την ανάσα της και χαστούκισε τον Τριόδιο, που την κοίταζε αποσβολωμένος χωρίς να αντιδρά.

«Γιατί το έκανες αυτό;»

«Είναι μέρος της μήσης.»

«Κι εσύ γιατί το έκανες χωρίς να σου αρέσει;»

«Είναι μέρος της μήσης», απάντησε πιο χαμηλόφωνα ο Τριόδιος.

Η Τζο ένωσε όλο της το αίμα να έχει συγκεντρωθεί στη θέση που οι αρχαίοι Ινδοί τοποθετούσαν το τρίτο μάτι. Ένωθε παράλογα υπεύθυνη γι' αυτό το ούφο, και ταυτόχρονα ένωθε ότι είχε προδώσει τη μάγισσα που της τον εμπιστεύθηκε.

«Πες μου ότι η μάγισσα ξέρει γι' αυτό.» Ο Τριόδιος έγνευσε καταφατικά.

«Μα τους ενωτικούς, θέλεις να πεις ότι η μάγισσα σου είπε να το κάνεις αυτό;» Ο Τριόδιος την κοίταξε στα μάτια και δεν μίλησε

«Απάντα!»

«Μου είπε ότι αν θέλω να δεχθώ τη μήση, θα πρέπει να δεχθώ τους όρους τους.»

Η Τζο ένωσε μια μικρή ναυτία. Είχε ήδη μετανιώσει που γονάτισε εμπρός σε αυτήν την κλειδαρότρυπα. Σ' έναν πραγματικά παράλογο κόσμο, οι βουνίσσιες κοινότητες βρίσκονται εκεί για να αποδεικνύουν ότι τα πράγματα μπορεί να είναι και χειρότερα.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ιωάννης και ο σύντροφός του είχαν πλησιάσει τα δύο παιδιά, αν και κρατούσαν μια ασφαλή απόσταση. Ήταν πραγματικά παράταιροι και υπερβολικά λευκοί για τον απογευματινό ήλιο που τους έλουζε. Ένωθαν σαφώς άβολα μέσα στον ήλιο, αλλά δεν έλεγαν να επιστρέψουν και στο σπίτι τους. Η Τζο τους κοίταξε μ' ένα βλέμμα γνήσιου μίσους. Ο Ιωάννης πλησίασε ένα βήμα και πήγε κάτω να ψελλίσει.

«Μην τολμήσεις καν να ανοίξεις το στόμα σου.»

«Θα ήθελα να σας προσκαλέσω για ένα τσάι από χαμομήλι, προκειμένου ναλυθεί αυτή η παρεξήγηση.»

«Κοίτα, μπορεί εσύ αυτό να το ονομάζεις παρεξήγηση και όταν πηδάς τα κατσίκια σου να το ονομάζεις αυνανισμό, αλλά εμένα δεν με ενδιαφέρει να το συζητήσω.»

«Η αλήθεια είναι πως όταν σε είδαμε ξαφνικά, δεν ξέραμε τι να υποθέσουμε, αλλά με τη βοήθεια των θεών, αυτή η άβολη κατάσταση μας αποκάλυψε τον πραγματικό σου ρόλο. Δεν νιώθουμε προσβεβλημένοι· είναι στη φύση σου να αντιδράς με τον τρόπο που αντέδρασες και το σεβόμαστε. Όχι μόνο· χαιρόμαστε που μας αποκαλύφθηκες. Πριν αποφασίσεις ότι είμαστε μόνο δύο ανώμαλοι παράξενοι τρελοί, αφήστε μας να σας σερβίρουμε ένα χαμομήλι, έστω εδώ έξω στο γρασίδι.»

Η Τζο κοίταξε τον Τριόδιο χωρίς πραγματικά να περιμένει κάποια απάντηση· αυτός όμως, μέσα στην απέραντη ντροπή του, της πρόσφερε μία. Θα ήθελε να το πιει αυτό το χαμομήλι. Το μυαλό της δεν είχε σταματήσει να σβουρίζει. Έψαχνε τον τρόπο να τελειώνει με αυτόν τον εφιάλτη, να επιστρέψει τον Τριόδιο στο χωριό των τρελών και να γυρίσει τρέχοντας στην αγκαλιά της Ήλιας ή οποιουδήποτε θα μπορούσε να της εξηγήσει αυτό που βίωνε εκείνη τη στιγμή· ακόμα και του πατέρα της.

34

**ΜΑΔΩΝΤΑΣ
ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ**

Το χαμομήλι και η μαργαρίτα είναι δύο φυτά που η Τζο δεν μπορούσε να ξεχωρίσει μεταξύ τους. Ήταν οι σαφώς καταπραϋντικές ιδιότητες του πρώτου που την έκαναν να καθίσει οκλαδόν στο γρασίδι μαζί με τον Τριόδιο και τους γεροπαράξενους.

Η σιωπή από μόνη της ήταν καταπραϋντική, κι όσο περισσότερο κάθονταν εκεί αμίλητοι, τόσο έφευγε ο θυμός από μέσα της και έδινε τη θέση του σε μια ελαφριά αμυντική αδιαφορία. Σαν να είχε προσγειωθεί μέσα σε μια φυλή κανιβάλων που ήταν έτοιμοι να της εξηγήσουν τη συνταγή για την πιο λαχταριστή σούπα από ανθρώπινα κόκαλα. Και ο Τριόδιος κοιτούσε με περισσότερο τρόπο την ίδια παρά τους γεροπαράξενους που τον βίαζαν πριν από μισή ώρα.

Τη σιωπή έσπασε ο Ιωάννης, που έτσι κι αλλιώς ήταν ο μόνος από το ζευγάρι που έδειχνε να έχει το χάρισμα του λόγου.

«Όπως σου είπα, όταν είδαμε τον Τριόδιο να έρχεται μαζί σου, μπερδευθήκαμε. Δεν ξέραμε τι να συμπεράνουμε, γι' αυτό και ήμασταν πολύ επιφυλακτικοί ως προς την ξενάγηση. Θα παρατήρησες, φαντάζομαι, πως αυτή αφορούσε το πολύ εντυπωσιακό, αλλά εντελώς άχρηστο για τον αμύητο, κέντρο ελέγχου. Οι περισσότεροι επισκέπτες που κάνουν τον κόπο να φτάσουν μέχρι εδώ ικανοποιούνται συνήθως από αυτήν την ξενάγηση και επιστρέφουν χαρούμενοι στον κόσμο τους... Όμως η αλήθεια είναι ότι παρεξηγήσαμε τον ρόλο σου και ο χρωμοσωματικός σου τύπος δεν βοήθησε σ' αυτό. Η προφητεία λέει ότι ο κάθε χειριστής έχει έναν προστάτη που του αποκαλύπτει κάποια στιγμή. Αυτή η ένωση είναι πολύ δυνατή και κανείς δεν μπορεί να της ξεφύγει. Πάντα νομίζαμε ότι ο προστάτης θα ήταν ένας άντρας, όπως είμαι εγώ για τον σύντροφό μου, αλλά ποιος μπορεί να κρίνει τη βουλή των θεών;»

«Ίσως να είχαν λίγη μυωπία, γιατί από μακριά μοιάζεις πραγματικά με αγόρι», προσπάθησε να αστευτεί, χωρίς όμως κανένα αντίκτυπο από τη μεριά των υπολοίπων. Η υλική υπόσταση της Τζο δεν μαρτυρούσε καμία αντίδραση σε αυτά που έλεγε ο Ιωάννης, παρά το γεγονός ότι η πνευματική της υπόσταση θα είχε γύρω στις εικοσιπέντε ενστάσεις για τις μαλακίες που άκουγε, και σκασίλα της για τον σεβασμό προς τους γεροπαράξενους σοδομιστές.

«Είναι πια εμφανές ότι εσύ είσαι ο προστάτης, και είναι τιμή μας που σε γνωρίζουμε. Ως προστάτης, δικαιούσαι να μάθεις τι δουλειά κάνει ο χειριστής και ποιος ο σκοπός αυτής της μύησης. Δυστυχώς δεν μπορούμε να σου αποκαλύψουμε τα πάντα -αυτό, όπως είπα, είναι απόφαση του ίδιου του χειριστή-, αλλά σου υποσχόμαστε ότι θα σου λυθούν οι περισσότερες

απορίες. Το μόνο που μένει είναι μια μικρή τυπική διαδικασία για να σιγουρευτούμε, αν και ο σύντροφός μου πιστεύει ότι πρόκειται για έναν καταχρηστικό έλεγχο.»

Ο Ιωάννης έτεινε μια καρφίτσα προς την Τζο και της ζήτησε να τρυπήσει την άκρη του δαχτύλου της. Η Τζο το έκανε με την ίδια απάθεια που χαρακτήριζε και την υπόλοιπη στάση της, και ο σύντροφος του Ιωάννη μάζεψε μερικές σταγόνες αίματος σ' ένα μπουκαλάκι με αλατισμένο νερό με λίγο σαμπουάν. Άρχισε να κουνά το μπουκαλάκι πάνω κάτω, και μετά από λίγο τα τοιχώματα των κυττάρων μέσα στο αίμα άρχισαν να σπάνε και να αποκαλύπτουν το εσωτερικό τους. Ο σύντροφος κουνούσε μηχανικά πάνω κάτω το μπουκαλάκι, αργά αλλά χωρίς καμία διάθεση να σταματήσει. «Είναι ένας πραγματικά τυπικός έλεγχος και καταλαβαίνω τη δυσπιστία σου, αλλά μόλις σου εξηγήσουμε τα πάντα, ελπίζω να καταλάβεις λίγο όλες αυτές τις ιεροτελεστίες. Ως προστάτης του νέου χειριστή, είναι απόλυτο δικαίωμά σου να αναθεωρήσεις όλες τις διαδικασίες. Οι τρόποι μας είναι παλαιοί και, απ' ό,τι καταλάβαμε, σου είναι απεχθείς, αλλά θα πρέπει να μας ανεχθείς για λίγο ακόμα.»

Η Τζο ένευσε εξίσου αδιάφορα και κοίταξε για λίγο το πρόσωπο του Τριόδιου. Φαινόταν πιο ήρεμος, τουλάχιστον εξωτερικά. Μια ακόμα σιωπή γέμισε τη σκηνοθετημένα στοιχειωμένη αυλή, μέχρι ο αμίλητος σύντροφος του Ιωάννη να σταματήσει το κούνημα. Έριξε λίγο παγωμένο οινόπνευμα μέσα, και σιγά σιγά μέσα στο μπουκαλάκι σχηματιζόταν μια μικρή μάζα, καθώς τα DNA όλων των κυττάρων άρχιζαν να κολλούν μεταξύ τους σε μια αζεδιάλυτη μικρή μπάλα.

Μ' ένα μικρό τσιμπιδάκι, ο σύντροφος του Ιωάννη μάζεψε το μπαλάκι και το τοποθέτησε σ' έναν δοκιμαστικό σωλήνα, τον οποίο απέθεσε σ' ένα μπρίκι με νερό που έβραζε για το χαμομήλι, σαν σε ένα ιδιότυπο μπενμαρί. Έβγαλε ένα παλιό αναλογικό χρονόμετρο και μέτρησε πέντε λεπτά. Ο Ιωάννης πρότεινε να ξαναγεμίσει τα τσάγια τους με φρέσκο χαμόμηλο, περισσότερο για να καλύψει τη σιωπή της προσμονής. Κανείς δεν έδειξε να ενδιαφέρεται, πέρα από τον Τριόδιο που πρόθυμα πρότεινε το φλιτζάνι του. Μόλις πέρασαν τα πέντε λεπτά, σήκωσε τον δοκιμαστικό σωλήνα και κατευθύνθηκε προς το σπίτι.

«Πολύ ωραία, λοιπόν. Τριόδιε, συγχώρεσέ μας αυτήν την απaráδεκτη παρέμβαση στη μύσή σου. Αυτά που θα μάθεις τώρα θα έπρεπε να τα μάθεις κανονικά κατά τη διάρκεια των Ιχθύων, αλλά οι βουλές των θεών μάς αποκάλυψαν τον προστάτη σου νωρίτερα, και έτσι κι εμείς θα πρέπει να υποκύψουμε στο θέλημά τους... Η ιστορία που θα ακούσετε θα σας φανεί ψεύτικη, παραληρηματική και αποκήρυξη της φαντασίας δύο μοναχικών ιδιωτών. Δυστυχώς δεν μπορώ να σας προσφέρω κάτι παραπάνω από τη μαρτυρία μου, καθώς η πίστη δεν χρειάζεται αποδείξεις. Είναι δικαίωμά σας να πιστέψετε ή όχι αυτό που θα μοιραστούμε, όπως και είναι δικαίωμα σας να τα ξεχάσετε όλα και να επιστρέψετε στις ζωές σας.

Εμείς θα προσπαθήσουμε να βρούμε άλλο χειριστή και άλλο προστάτη, παρότι τα άστρα σας μας δείχνουν ότι είστε ιδανικοί γι' αυτήν τη δουλειά.» Η Τζο είχε ήδη αρχίσει να βαριέται με αυτήν τη ζευγαρίλα. Οι δύο γεροπαράξενες αδερφές μπορεί να ήταν εντελώς λαλημένες, αλλά διατηρούσαν τόσα πολλά στοιχεία του παλιακού καθωσπρεπισμού των πόλεων, που στην Τζο ερχόταν να ξεράσει. Ήταν εμφανές πως κουβαλούσαν ακόμα πάνω τους το στίγμα της ομοφυλοφιλίας, σαν να είχαν μείνει κλεισμένες ανάμεσα στις παλιές ταινίες που έβλεπαν για το θέμα· κάτι μεταξύ του Κλουβιού με τις τρελές και του Ευτυχώς που δεν είσαι γυναίκα. Ο νέος κόσμος δεν τους ακούμπησε ποτέ, και δεν θα καταλάβαιναν ότι ο λόγος που η Τζο σιχαινόταν τη φράση “η γκόμενα της Ήλιας” δεν είχε να κάνει με το στίγμα της παρανομίας, αλλά με αυτό της αφόρητης λουλουδίτικης κοινοτοπίας.

Αποφάσισε για μια ακόμη φορά να σωπάσει. Είχε ήδη αρχίσει να αμφιβάλλει για το μέγεθος της αποκάλυψης, και υποψιαζόταν ότι αν συνέχιζαν σε αυτόν τον ρυθμό, θα κατέληγαν σε κάποιο κοινότοπο ρητό του παλιού κόσμου, του τύπου “να ζεις, να γαμάς και να μαθαίνεις”.

«Ανήκετε σαφώς στη νέα γενιά ανθρώπων, και καταλαβαίνω πως αυτά που σας λέω μπορεί να σας φαίνονται βαρετά· είναι όμως σημαντικό να καταλάβετε τη μεγάλη σημασία του ελέγχου του γενετικού σας κώδικα.»

Η Τζο τελικά είχε κάνει λάθος. Οι γεροπαράξενοι ήταν έτοιμοι να τους ξεφουρνίσουν μια απίθανη ιστορία με εξωγήινους, από τους οποίους κατάγονται αυτή και ο Τριόδιος.

«Δεν γνωρίζω τις γνώσεις σας γύρω από τη βιολογία, αλλά φαντάζομαι γνωρίζετε πως ο γενετικός μας κώδικας αποτελείται από μια τεράστια σειρά νουκλεοτιδίων βαλμένων με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Η σειρά με την οποία είναι τοποθετημένα αυτά τα νουκλεοτίδια είναι αυτό που κάνει τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστό, και ταυτόχρονα μας διαχωρίζει από τις μύγες, τους χιμπατζήδες και τα δελφίνια. Αυτό που ίσως να μη γνωρίζετε είναι πως, παρότι η σειρά που βρίσκονται αυτά τα νουκλεοτίδια είναι πολύ σημαντική, υπάρχουν ολόκληρες περιοχές του ανθρώπινου DNA που είναι πρακτικά άχρηστες. Πρόκειται δηλαδή για πληροφορίες που δεν χρησιμοποιούνται ποτέ από τους ανθρώπους και δεν εκφράζονται με κανέναν τρόπο.

Θεωρητικά θα μπορούσαμε να κόψουμε από το ανθρώπινο γονιδίωμα μια τέτοια ακολουθία, να την αντικαταστήσουμε με μία άλλη, και όσο κρατάμε τον ίδιο αριθμό νουκλεοτιδίων, όσο δηλαδή δεν κονταίνουμε την αλυσίδα, ο άνθρωπος αυτός δεν θα έχει διαφορά με τον δίδυμο αδερφό του.

Φυσικά, αντί για μια τυχαία άχρηστη αλληλουχία, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε μια πιο χρήσιμη, που τελικά να εκφράζεται κάπως στο ανθρώπινο γονιδίωμα, αλλά κάτι τέτοιο μέχρι πριν τον πόλεμο ήταν απαγορευμένο. Αντίστοιχα επιτυχημένα πειράματα είχαμε κάνει μόνο σε ποντίκια, σε μια άχρηστη περιοχή του γονιδιώματός τους που ονομάζεται *rosa26*, αλλά σας διαβεβαιώ πως μια αντίστοιχη άχρηστη περιοχή στο

ανθρώπινο γονιδίωμα είχε ταυτοποιηθεί και ονομάστηκε rosa62.

Οι πρώτοι λουλουδίτες, των οποίων δεν ήμασταν ποτέ κοινωνοί, ήταν άνθρωποι που ζούσαν μέσα σ' έναν κόσμο που άλλαζε τρομακτικά, και δεν ήξεραν αν την επόμενη μέρα ένα πυρηνικό μανιτάρι θα έσκαγε πάνω από το κεφάλι τους. Όλοι γνωρίζουμε σήμερα ότι κανείς δεν ασχολιόταν μαζί τους, αλλά την εποχή εκείνη τους ήταν αδύνατο να είναι σίγουροι.

Μέσα σε αυτό το παρανοϊκό περιβάλλον, κάποιοι από τους λουλουδίτες σκέφτηκαν να αποκτήσουν κι αυτοί ένα αποτρεπτικό υπερόπλο. Το μόνο πρόβλημα σε αυτήν τη σκέψη ήταν πως τα πυρηνικά πια δεν αποτελούσαν το μεγάλο ταμπού, και άρα τη μεγάλη απειλή. Για να μη συζητήσουμε για την πλήρη αδυναμία του Νότου να παράγει πυρηνικά σχάσιμο υλικό. Κάπως έτσι, η επόμενη σκέψη ήταν τα πυρηνικά των φτωχών, με άλλα λόγια τα βιολογικά όπλα, και μάλιστα το πιο απλό και φυσικό όλων αυτών, η ευλογία.

Η ευλογία ήταν μια ασθένεια που βασάνιζε τον ανθρώπινο πολιτισμό από την απαρχή της Ιστορίας. Εξαπλώνεται πανεύκολα, δεν υπάρχουν φάρμακα που να την αντιμετωπίζουν, και σε ορισμένες μορφές της έχει θνησιμότητα πάνω από 90%. Όλα αυτά ήταν γνωστά από παλιά, οι μόνοι λόγοι που κανείς δεν τη χρησιμοποίησε ήταν πως η εξάπλωση της ευλογιάς δεν γνωρίζει σύνορα, και επιπλέον ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού έχει εμβολιαστεί εναντίον της.

230

Οι πρόοδοι της γενετικής έκαναν το δεύτερο σημείο πρακτικά αδιάφορο. Ο ιός της ευλογιάς, όπως όλοι οι ιοί, διαθέτει ένα σχετικά απλό γονιδίωμα που μπορεί εύκολα να μετατραπεί ώστε να παραμείνει το ίδιο θανατηφόρος, και την ίδια στιγμή να μην καλύπτεται από τα υπάρχοντα εμβόλια. Τόσο οι Σοβιετικοί όσο και οι Αμερικάνοι στον παλιό κόσμο φαίνεται να είχαν τέτοια αποθέματα. Άρα το όλο ζήτημα ήταν το πώς θα καταφέρεις να εμβολιάσεις τον πληθυσμό σου για ένα τέτοιο στέλεχος χωρίς να το πάρει κανείς χαμπάρι, κάτι εξαιρετικά δύσκολο να παραμείνει κρυφό στον παλιό κόσμο.

Οι λουλουδίτες κατάφεραν και αγόρασαν μπιρ παρά οκτώ κινέζικους διηπειρωτικούς πυραύλους χωρίς πυρηνικές κεφαλές. Οι Κινέζοι ήταν πρόθυμοι να τους πουλήσουν και ο αγοραστής αναλάμβανε να προσθέσει την κεφαλή. Για καλή τους τύχη, ένα φορτίο που προοριζόταν για την Αίγυπτο ξέμεινε χωρίς ποτέ να παραδοθεί, όταν οι μουσουλμάνοι αδερφοί κατέλαβαν και το τελευταίο προπύργιο των κοπτών στην Αλεξάνδρεια. Ο καπετάνιος δεν ήξερε τι να κάνει: ένα γεμάτο πλοίο που βολόδερνε ανοικτά της Κρήτης χωρίς σαφή προορισμό ήταν μια εξαιρετικά εύκολη λεία για τους πειρατές. Το να επιστρέψει το φορτίο στην Κίνα ήταν εξίσου επικίνδυνο και καθόλου προσοδοφόρο. Οι Κινέζοι δεν θα του πλήρωναν το μπάρκο για την επιστροφή των πυραύλων που μόλις κατασκεύασαν και πούλησαν. Η καλύτερη πιθανότητα επιβίωσης για τον ίδιο και το πλήρωμά θα ήταν να πετάξει το φορτίο στη θάλασσα, έτσι ώστε το άδριο πλοίο να μη φαίνεται

δελεαστικό για τα πειρατικά. Αλλά ήταν άδικο, μετά τους κινδύνους που διέτρεξε για να φέρει τους πυραύλους από το Σεντζέν μέχρι τη Μεσόγειο. Κάπως έτσι ήρθε σε συμφωνία με το λιμάνι του Λαυρίου να ξεφορτώσει τα κοντέινερ ως άχρηστα ανταλλακτικά, προκειμένου να συνεχίσει το ταξίδι του. Στην αρχή οι λουλουδίτες σκέφτηκαν να χρησιμοποιήσουν τους πυραύλους για να ανεβάσουν καινούργιους δορυφόρους, αλλά η ιδέα εγκαταλείφθηκε γρήγορα.

Όχι μόνο ήταν εξαιρετικά δύσκολο να φτιάξεις έναν δορυφόρο που θα επιβίωνε στη γεμάτη κατεστραμμένους δορυφόρους χαμηλή γεωστατική τροχιά, αλλά με το που έπαιρναν χαμπάρι ότι ανέβασες έναν δορυφόρο, γινόντουσαν αμέσως στόχος επιθέσεων αντιδορυφορικών πυραύλων, ανεξαρτήτως του περιεχομένου και της εθνικότητάς αυτού.

Παρ' όλα αυτά, το δοκίμασαν. Ο πρώτος από τους οκτώ DF-31 χρησιμοποιήθηκε για να βάλει σε τροχιά έναν μικρό δορυφόρο τηλεπικοινωνιών. Τον είχαν σχεδιάσει με σχετικά μικρή διάρκεια ζωής και αρκετή θωράκιση, τόσο γιατί δεν περίμεναν να επιβιώσει πολύ, όσο και γιατί οι DF-31 δεν είναι σχεδιασμένοι για να στέλνουν σε γεωστατική τροχιά δορυφόρους, αλλά για να μεταφέρουν σε βαλλιστική τροχιά μια ντουζίνα πυρηνικές κεφαλές. Παρά τους ταπεινούς στόχους που τέθηκαν, ο δορυφόρος έγινε στόχος αντιδορυφορικών πυραύλων μέσα στις πρώτες έξι μέρες της λειτουργίας του και καταστράφηκε. Ποτέ δεν μάθαμε από ποιον και ποτέ δεν μπορέσαμε να τον κάνουμε να λειτουργήσει κανονικά. Το ένα ρομποτικό χέρι που θα άπλωνε τα φωτοβολταϊκά υφάσματα εμφάνισε κάποια δυσλειτουργία.

Τους επόμενους μήνες, ο Νότος έγινε στόχος διαφόρων drones που προσπαθούσαν να καταλάβουν αν κάποιος στρατός είχε φτιάξει βάση εγκατάστασης στη χώρα, και όλοι οι λουλουδίτες τέκνηδες πέρασαν τον επόμενο χρόνο προσπαθώντας να καλύψουν κάθε ίχνος υψηλής τεχνολογίας στη Συνομοσπονδία. Μην ξεχνάτε πως ήμασταν ακόμα στην εποχή πριν τη συμφωνία του Κέιπ Τάουν, και άρα δεν κόστιζε σε κανέναν να ρίξει μερικές πυρηνικές κεφαλές προληπτικά.

Ήταν ένα σκληρό μάθημα για τα όνειρά μας να επιστρέψουμε σε μια κάποια κανονικότητα. Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της Συνομοσπονδίας ήταν πως όλοι θεωρούσαν ότι βρισκόμασταν πίσω στη λίθινη εποχή, και από τότε κάναμε τα πάντα για να διατηρήσουμε αυτήν την ιδέα. Άλλωστε υπήρχαν σαφώς πιο μεγάλα προβλήματα στην καθημερινή μας επιβίωση για να ασχολούμαστε με δορυφόρους.

Αυτή η αίσθηση ματαιότητας και τυχαιότητας της ζωής ενέπνευσε κάποιους από τους βιολόγους να αναπτύξουν ένα αποτρεπτικό υπερόπλο. Κι η ευλογία ήταν ο ευκολότερος στόχος. Στην αρχή, η ιδέα ήταν ένα όπλο τύπου Σαμσών. Ο Σαμσών ήταν ένας ήρωας της εβραϊκής μυθολογίας, αν θέλετε ο πρώτος καμικάζι βομβιστής αυτοκτονίας. Αν δεχόσουν μια επίθεση από κάποια περιφερειακή δύναμη, ήσουν ήδη χαμένος από χέρι,

άρα το να στείλεις την ευλογία π.χ. στη Βραζιλία θα ήταν αυτοκτονικό και για εσένα στο επόμενο διάστημα. Όμως η Βραζιλία θα καταστρεφόταν πρώτη.

Δεν ήταν μια λύση που γέμιζε κανέναν αισιοδοξία, και πολλοί λουλουδίτες αντιστάθηκαν στην ιδέα για λόγους καρμικής δικαιοσύνης. Ακόμα κι αν πέθαιναν αυτοί, δεν ήταν δυνατό να θέλουν να εξαφανίσουν το 90% του εναπομείναντος πληθυσμού μαζί τους. Κάπως έτσι, παρά το γεγονός ότι φτιάχτηκαν τα σιλό και εγκαταστάθηκαν οι πύραυλοι, η απόφαση ήταν να μην κατασκευαστεί ποτέ το θανατηφόρο στέλεχος της ευλογιάς. Η ιδέα του Σαμσών ήταν μια ιδέα που κατέστρεφε τους θεμελιώδεις λόγους της ύπαρξής του λουλουδιτισμού.

Κάπου εκεί, λοιπόν, μπαίνει στην ιστορία η περίφημη Κ., που στη Συνομοσπονδία διαθέτει καθεστώς Αγίας. Η Κ., όπως όλοι γνωρίζουμε, είναι η μητέρα όλων σας, καθώς πήρε το κατεστραμμένο γενετικό υλικό χιλιάδων ανθρώπων και το κατέστησε λειτουργικό, με αποτέλεσμα να γεννηθείτε εσείς, η νέα γενιά. Όμως χωρίς σχεδόν να ρωτήσει κανέναν, φρόντισε σε κάθε ωάριο που γονιμοποιούσε να προσθέσει έναν μικρό κώδικα στην άχρηστη περιοχή rosa62. Έναν μικρό κώδικα που θα παρέμενε ανενεργός, μέχρι να έρθει σε επαφή με κάποιο από τα στελέχη του ιού της ευλογιάς που είχαν ήδη παρασκευάσει, χρησιμοποιώντας για βάση τα καύκαλα από παλιούς ασθενείς που είχαν βρεθεί σ' έναν ναό στην Ινδία. Σε αυτήν την περίπτωση, ο μικρός marker που είχε βάλει στην αρχή του κώδικα θα ενεργοποιούταν και θα παρήγαγε αντισώματα ικανά να καταπολεμήσουν τον ιό.

Δεν δοκίμασε ποτέ in vivo σε ανθρώπους τη μικρή χακεριά της. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, χωρίς να ρισκάρει να εξαπλώσει τον ιό; Αλλά έτσι, σαν μια μικρή παραξενιά, φρόντισε ώστε όλα τα παιδιά του σωλήνα να έχουν αυτόν τον μικρό ανενεργό κώδικα.

Το μικρό της ένοχο μυστικό το εκμυστηρεύτηκε αρκετά αργότερα σε έναν μικρό κύκλο τέκνων, περισσότερο γιατί δεν μπορούσε να το κρατήσει μέσα της παρά γιατί ήθελε να κάνει κάτι γι' αυτό. Ο σύντροφός μου κουβαλάει από τότε αυτό το μυστικό.

Από τις επτά κεφαλές, μόνο η κεφαλή τρία και η κεφαλή πέντε έχουν φυλακισμένο τον ιό της ευλογιάς. Κανείς δεν είχε πραγματικά το κουράγιο να εξοπλίζει και τις υπόλοιπες, και αυτός ο μικρός κύκλος ένωσε ότι με την πράξη του πρόδιδε τις αρχές της μικρής μας Συνομοσπονδίας.

Έτσι το πρότζεκτ Σαμσών παρέμεινε μισοτελειωμένο και γρήγορα οι περισσότεροι τέκνες που ήξεραν γι' αυτό αποσύρθηκαν ή πέθαναν. Έχουν μείνει μόνο μια χούφτα από δαύτους, και ο σύντροφός μου, όπως σας είπα, είναι ένας από τους τελευταίους. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν μιλάει: θεωρεί ότι αν ξεστομίσει οποιαδήποτε κουβέντα, θα πρέπει να προδώσει και το μυστικό.

Όταν γνωρίσαμε τον Τριόδιο, ήμασταν σίγουροι πως ήταν ο σωστός

άνθρωπος για να κουβαλήσει το μυστικό, και έτσι αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε τη μύησή του. Ήταν ένα από τα καινούργια παιδιά που έχουν αυτήν τη θεωρητική ανοσία. Όπως κι εσύ, Τζο. Και τα παιδιά σας θα κουβαλάνε κι αυτά το ίδιο κομμάτι ανενεργού κώδικα στο DNA τους. Ο σύντροφός μου είναι σίγουρος πως δεν θέλει να αποφασίσει αυτός για την τύχη των πυραύλων, κι έτσι θα αφήσει στον νέο χειριστή και τον προστάτη του την κληρονομιά αυτής της απόφασης· τον ερχόμενο Απρίλη, με το καλό.

Όπως καταλαβαίνεις, Τζο, ο ρόλος του προστάτη δεν είναι αυτός ενός σωματοφύλακα, αλλά ενός βοηθού που προσπαθεί να μοιραστεί το τεράστιο φορτίο που βρίσκεται στις πλάτες του χειριστή. Κι εσύ από τη φύση σου, ως Καρκίνος, είσαι άνθρωπος που προστατεύει τους άλλους.»

Η Τζο κοίταξε τον Τριόδιο που παρακολουθούσε υπνωτισμένος. Πάλι καλά που αυτή ήταν μόνο ο προστάτης, γιατί δεν μπορούσε να φανταστεί το πως ένιωθε ο χειριστής. Κοίταξε τους γεροπαράξενους. Ο Ιωάννης περίμενε κάποια αντίδραση, αλλά ο χειριστής σύντροφός του είχε απλά κλείσει τα μάτια σε στάση ομφαλοσκόπησης και φαινόταν εξαιρετικά ήρεμος. Το μόνο που σκέφτηκε να ρωτήσει ήταν:

«Πότε γεννιούνται οι Καρκίνοι;»

«Σε έναν μήνα και τέσσερις μέρες από σήμερα, Τζο.»

«Μα εγώ έχω γεννηθεί στις 20 Νοέμβρη», ήταν το μόνο που κατάφερε να ψελλίσει.

35

**MANN TRACHT
GOTT LACHT**

Ο Τριόδιος καθόταν δίπλα στην Τζο, που με τη σειρά της καθόταν πάνω σ' ένα ανάχωμα που είχε φτιαχτεί πριν από πολλά χρόνια στη νότια πλευρά του λόφου απ' όπου ξεκίνησε η περιπέτειά τους. Το ανάχωμα ήταν αρκετά ψηλό για να κρέμονται τα πόδια τους στον αέρα, αλλά όχι τόσο ώστε να του προκαλεί ακροφοβία· κάτι λιγότερο από τέσσερα μέτρα. Τόσο είχε υπολογίσει ότι ήταν το όριο ύψους που άντεχε χωρίς να ιδρώσει. Αν ήταν παραπάνω, θα έπρεπε να το επεξεργαστεί λογικά για να πλησιάσει, να το διαπραγματευτεί, να νιώσει λίγο τις τρίχες στο σβέρκο του να ορθώνονται, και δεν θυμόταν να έχει συμβεί τίποτα απ' όλα αυτά.

Ο ήλιος είχε δώσει στη νοτιοδυτική άκρη της κοιλάδας και το μόνο που απέμενε ήταν η πανδαισία από μωβ και πορτοκαλί ανταύγειες που καθρεπτιζόνταν πάνω στα σύννεφα. Μερικές μοίρες δυτικότερα και αρκετά δεκάδες χιλιόμετρα παραπέρα, βρισκόταν η κοινότητα του Ποσειδώνια, που ήταν και ο στόχος του ταξιδιού τους. Ήταν προφανές πως δεν θα έφταναν ως εκεί· τουλάχιστον όχι σήμερα. Δεν θυμόταν ακριβώς πόση ώρα κάθονταν σε αυτήν τη θέση αγναντεύοντας αμίλητοι την κοιλάδα, αλλά θυμόταν πολύ καλά πως, όταν πρωτοκάθισαν, ο ήλιος τους στράβωνε. Θυμόταν επίσης πως ήθελε να αναφέρει στην Τζο τον άβολο προσανατολισμό τους, για να αλλάξουν θέση ή έστω να φορέσουν γυαλιά ηλίου· δεν το έκανε, γιατί η Τζο δεν έδειχνε έτοιμη να δεχθεί την παραμικρή εισαγωγή πληροφοριών. Το ψυχανεμιζόταν, αλλά μετά από τόση ώρα είχε και την πειραματική απόδειξη στα χέρια του.

Κάποια στιγμή δεν άντεξε και πήρε την πρωτοβουλία να βγάλει από την τσάντα τα γυαλιά ηλίου· τα φόρεσε και τα μάτια του έπαψαν να δακρύζουν. Ήταν έτοιμος να ερίσει πως τα γαλάζια μάτια του ήταν πιο ευαίσθητα στον ήλιο από τα μελιά της Τζο, αλλά δεν χρειάστηκε. Η Τζο δεν αντέδρασε, όπως δεν αντέδρασε κι όταν έβγαλε τα γυαλιά καθώς ο ήλιος έδωε. Τώρα βρίσκονταν ακουμπισμένα δίπλα του, πάνω στο νοτισμένο από την πάχνη ανάχωμα. Πού και πού τα έπιανε, μόνο για να τα νιώσει, μόνο για να ξεπεράσει την ακατανίκητη ορμή να πιάσει ένα πετραδάκι να το πετάξει στο κενό μπροστά του. Διότι αυτό ήξερε ότι δεν άρεσε καθόλου στην Τζο· όχι από την αρχή που είχαν καθίσει, αργότερα. Στην αρχή, είχε προσπαθήσει να κάτσει κι αυτός ακίνητος, όπως το καλούσε η κατάσταση. Γενικά δεν είχε ιδέα για το τι καλούσε η κάθε περίπτωση, αλλά είχε μάθει να πιθηκίζει αυτά που έκαναν οι γύρω του. Όταν λοιπόν οι άλλοι κάθονταν σιωπηλοί, σώπαινε κι αυτός για να μην ξεχωρίζει. Αλλά η ώρα κυλούσε και η Τζο ήταν ασυνήθιστα σιωπηλή. Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει, διότι οι κάτοικοι της Συνομοσπονδίας δεν φημίζονταν για τη στωικότητά τους.

Μόλις ξεπέρασε τα όριά του, άρχισε να πιάνει πετραδάκια και να τα πετάει στο κενό, σηματοδοτώντας τη μεταλλική καταπακτή του σιλό καμιά δεκαριά κατηφορικά μέτρα μπροστά τους. Δεν ήταν και δύσκολο να την πετύχει. Το πετραδάκι που χοροπήδαγε πάνω στην καταπακτή έσπαγε τη σιωπή και την ακινησία και ικανοποιούσε τον Τριόδιο. Θα μπορούσε να το κάνει για ώρες, ή τελοσπάντων μέχρι να τελειώσουν τα πετραδάκια που βρίσκονταν τριγύρω του· είχε αποφασίσει πως θα ήταν γελοίο να πρέπει να σκύψει με κάποιο άβολο τρόπο προκειμένου να ψαρέψει πετραδάκια ή να αλλάξει θέση μόνο και μόνο για να βρει καινούργια.

Δεν χρειάστηκε ποτέ να φτάσει σε αυτό το σημείο, διότι όταν τα πετραδάκια που βρίσκονταν δίπλα στο αριστερό του χέρι άρχισαν να γίνονται αρκετά μικρά για να σπάνε τη σιωπή και την ακινησία μ' έναν ικανοποιητικό τρόπο, στράφηκε σε αυτά που βρίσκονταν στα δεξιά του. Η Τζο, όσο εκείνος ψάρευε πετραδάκια με το αριστερό του χέρι, δεν είχε δείξει κανένα σημάδι δυσaréσκειας. Αλλά με το που άπλωσε το δεξί του χέρι να μαζέψει ένα κοφτερό πετραδάκι που φαντάστηκε ότι θα έκανε πολύ ωραίο γκλονγκ πάνω στον τσίγκο, γύρισε το κεφάλι της απότομα και τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα που ακόμα και ο ίδιος κατάλαβε ότι δεν είχε καθόλου καλές προθέσεις.

Σκέφτηκε ότι ίσως το κοφτερό πετραδάκι που θα έκανε ωραίο γκλονγκ να βρισκόταν πολύ κοντά στα κωλομέρια της και γι' αυτό να αντέδρασε· ήξερε πως οι πιθανότητες ήταν μικρές, αλλά του άρεσε το παιχνίδι του και δεν ήθελε να το παρατήσει. Αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του μ' ένα άλλο, που δεν είχε καμία πιθανότητα να κάνει τόσο ωραίο γκλονγκ, αλλά βρισκόταν αρκετά μακριά της. Η Τζο γύρισε ξανά το κεφάλι της και τον κοίταξε ακόμα πιο δολοφονικά, κι έτσι ο Τριόδιος απέδειξε πειραματικά ότι η Τζο δεν ήθελε καμία επικοινωνία. Άφησε τη δεξιά πλευρά στην Τζο και επέστρεψε ηττημένος στην αριστερή. Πέταξε μερικά ακόμα πετραδάκια ανόρεχτα, διότι ήταν πολύ μικρά για να κάνουν κάποιον ικανοποιητικό ήχο, και γρήγορα σταμάτησε· θα 'χε περάσει και μισή ώρα από τότε.

Οι ανταύγειες του ήλιου που είχαν αρχίσει να γίνονται περισσότερο μωβ από πορτοκαλί και η δροσιά που είχε αρχίσει να κάθεται στην κοιλάδα φάνηκαν στον Τριόδιο καλές αφορμές για να σπάσει τη σιωπή τους και να ασχοληθεί με τα πρακτικά ζητήματα. Σηκώθηκε αποφασιστικά κι άρχισε να ψαχουλεύει το σακίδιο που ήταν κρεμασμένο στο ποδήλατο. Τράβηξε από μέσα του μια μικρή σκηνή κι άρχισε να τη στήνει δίπλα στο φωτοβολταϊκό ύφασμα που είχε πάψει να γεμίζει τις μπαταρίες εδώ και κάποια ώρα.

«Θέλεις να στήσω και τη δική σου ή θα το κάνεις μόνη σου;» Δεν της απεύθυνε ακριβώς τον λόγο, διότι έτσι κι αλλιώς δεν είχε βγάλει κιχ τόση ώρα, αλλά καθώς ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι στο οπτικό του πεδίο, θα ήταν λογικό εκείνη να υποθέσει πως η ερώτηση ήταν γι' αυτή.

Η Τζο στην αρχή δεν απάντησε, αλλά μόλις ο Τριόδιος έχασε κάθε ελπίδα για επικοινωνία κι άρχισε να μαζεύει το φωτοβολταϊκό του ύφασμα,

έστρεψε τον κορμό της και τον ρώτησε με γνήσια απορία: «Είσαι εντελώς αναίσθητος ή απλά προσποιείσαι επιτυχώς;»

«Ανεξάρτητα με το τι είμαι, θα πρέπει να στήσεις τη σκηνή σου ή να μπεις στη δική μου, γιατί ο άνεμος θα γυρίσει βοριάς στις επόμενες ώρες.»

Η Τζο συνέχιζε να τον κοιτάζει αποχαυνωμένη. «Έχει καμιά σημασία;»

«Δεν γίνεται να μεγάλωσες στη Συνομοσπονδία και να μου κάνεις αυτήν την ερώτηση. Γνωρίζεις πολύ καλά πως πρέπει πάντα να προστατεύεσαι από τον βόρειο άνεμο· ακόμα κι αν δεν έχεις τίποτα για να κρυφτείς, θα πρέπει να βρεις ένα μέρος προστατευμένο από τον βοριά, να βρέξεις ένα μαντίλι και να καλύψεις όσο περισσότερο μπορείς το πρόσωπό σου.»

«Λες να κολλήσω καμιά ίωση;»

«Τα ραδιενεργά σωματίδια δεν προκαλούν ιώσεις, αλλά αυξάνουν...» ξεκίνησε να λέει, μέχρι που κατάλαβε πως η ερώτηση της Τζο είχε μια ειρωνική κι όχι κυριολεκτική αξία. Σταμάτησε στη μέση και ανασκεύασε. «Ως σύντροφος και προστάτης του χειριστή, δεν θα μου προσφέρεις και μεγάλη βοήθεια με το να είσαι άρρωστη.»

«Ως σύντροφος του χειριστή», επανέλαβε μαγεμένη η Τζο, σαν να άκουγε τη φράση για πρώτη φορά.

«Ναι, δεν άκουσες τι είπαν οι γεροπαράξενοι; Ότι ο προστάτης του χειριστή βρίσκεται εκεί προκειμένου να τον βοηθάει στο βαρύ φορτίο του ρόλου του. Ποτέ δεν είπαν ότι ο χειριστής πρέπει να γιατροπορέψει τον σύντροφό του, που θα έχει αρρωστήσει από την υπερβολική έκθεση σε ραδιενεργά σωματίδια.»

Ο Τριόδιος κατάλαβε ότι η τελευταία του φράση ακούστηκε σαν παράπονο και προσπάθησε να το διορθώσει.

«Κοίτα, μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, αλλά αν δεν έχεις όρεξη να στήσεις, μπορείς να έρθεις στη σκηνή μου. Έχω διάφανη οροφή για να μπορώ να βλέπω τα άστρα.»

Η Τζο χασκογέλασε αλλά δεν έβγαλε άχνα. Έστρεψε ξανά το σώμα της προς την κουλάδα και συνέχισε να κοιτάζει τον ουρανό που σουρούπωνε. Ο Τριόδιος τελείωσε με τις προετοιμασίες και προς στιγμή σάστισε, γιατί δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Αποφάσισε ότι ένας αδρανής χαρακτήρας στην περιπέτειά τους ήταν αρκετός, κι έτσι αφού πήγε μέχρι την άκρη για να κατουρήσει, χώθηκε στη σκηνή. Πριν προλάβει να βολευτεί, πετάχτηκε ξανά έξω προκειμένου να βγάλει το κάλυμμα που κάλυπτε τον διαφανή θόλο. Είχε υποσχεθεί θέα με άστρα, κι ακόμα κι αν δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να μπει η Τζο στη σκηνή του, αυτός έπρεπε να τηρήσει τον λόγο του.

Η Μεγάλη Άρκτος είχε αρχίσει να φαίνεται σχεδόν ολόκληρη όταν η Τζο άνοιξε το φερμουάρ της σκηνής και μπήκε κι αυτή μέσα.

«Έχεις δίκιο τελικά, ο άνεμος γύρισε και η σύντροφος του χειριστή δεν επιτρέπεται να αρρωστήσει.»

Ο Τριόδιος κατάλαβε πως υπήρχε κάτι λάθος στην πρόταση, αλλά ήταν τόσο χαρούμενος που η Τζο ξάπλωσε δίπλα του, που δεν έδωσε περαιτέρω

σημασία. Ξαν απλώθηκε, οι πατούσες της βρέθηκαν ίσα με πέντε εκατοστά μακριά από το πρόσωπό του και το δέρμα των ποδιών της ακουμπούσε τον κορμό του. Η αίσθηση του ήταν πολύ ευχάριστη, καθώς τα ρούχα τους βρίσκονταν έξω από τη σκηνή, κλεισμένα σε αεροστεγείς σακούλες με ζιπλοκ. Κοίταξε λίγο ακόμα τον ουρανό για να μην προδώσει το σώμα του αυτήν την ευχαρίστηση, αλλά δεν χρειάστηκε, διότι η επόμενη σκέψη ήταν πως και οι δικές του πατούσες δεν βρίσκονταν τόσο μακριά από το πρόσωπό της. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος για την απαλότητά τους· τα πέλματά του ήταν αρκετά σκληρά. Κοκκίνισε, έκανε να τις τραβήξει, αλλά η Τζο δεν τον άφησε, καλύπτοντας απαλά με το χέρι της τον αστράγαλό του. «Τελικά είναι όμορφη αυτή η διαφανής σκεπή που έφτιαξες. Θα ξυπνήσουμε λίγο νωρίς, βέβαια, αλλά η διαφάνειά της είναι πολύ καλή και δεν παραμορφώνει τον ουρανό.»

«Το υλικό έχει διαπερατότητα 93% στο ορατό φάσμα, καλύτερη από αρκετά τζάμια, και η υφή του μοιάζει αρκετά με αυτήν του υφάσματος.»

«Εντυπωσιακό, πώς την έραψες πάνω στο νάιλον;»

«Είναι θερμοκολλημένη μ' ένα ενδιάμεσο στρώμα από λωρίδες σιλικόνης, προκειμένου να παραμένει στεγανή στη βροχή και τον βοριά, όπως τώρα.»

«Πολύ καλή δουλειά», είπε η Τζο και άφησε τη φράση να αιωρείται κανένα διλεπτο. Ο Τριόδιος φοβήθηκε μήπως ξεκινήσει μια νέα περίοδος σιωπής, αλλά δεν ήξερε τι να πει για να τη σπάσει.

«Τελικά είσαι αποφασισμένος να γίνεις χειριστής.»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι αποφάσισες να συνεχίσεις να παίζεις το παιχνίδι των γεροπαράξενων σαν να μη συνέβη τίποτα σήμερα.»

Ο Τριόδιος έδειξε να μην καταλαβαίνει την παρατήρησή της, καθώς δεν ήξερε αν έπρεπε να πάρει την πρόταση επικριτικά ή επαινετικά.

«Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω, εσύ τι μου προτείνεις;»

«Δηλαδή όλα αυτά που έμαθες εσύ σήμερα σου φαίνονται λίγο πολύ αδιάφορα.»

«Αδιάφορα; Όχι, έμαθα ένα σωρό πράγματα σήμερα κι ένιωσα πολύ άσχημα όταν μπήκες μέσα στο δωμάτιο της μύησης, αλλά η Έλενα μου είπε να σε εμπιστεύομαι και έτσι δεν με πειράζει.»

«Δηλαδή όλο αυτό το ψέμα που ζούμε και ονομάζουμε Συνομοσπονδία σου φαίνεται ακριβώς το ίδιο μετά από όλα αυτά;»

Ο Τριόδιος δεν απάντησε. Ήθελε να πει ναι, αλλά είχε καταλάβει πως η ερώτηση ήταν διατυπωμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να απαντηθεί αρνητικά. Το σκέφτηκε λίγο ακόμα. Πραγματικά εμπιστευόταν την Τζο, κι όχι μόνο επειδή του το είπε η Έλενα. Δηλαδή η Έλενα του επιβεβαίωσε αυτό που πάντα ήξερε.

«Η Έλενα μου είπε να σε ακούω γιατί είσαι ένα σοφό παιδί και θα μου μάθεις τον κόσμο, αλλά και να μη σε φοβάμαι γιατί ακόμα και τα σοφά παιδιά έχουν τα ελαττώματά τους. Κι εσύ δεν μπορείς να αφηθείς, να γίνεις

πτερό στον άνεμο. Αυτό θα είναι το δικό μου δώρο προς εσένα, αν και δεν πρέπει να βιάζομαι μέχρι να έρθει ο καιρός.»

Η Τζο πετάχτηκε σαν ελατήριο και ανακάθισε· το κεφάλι της έκρυψε τον αστερισμό των Διδύμων, που έτσι κι αλλιώς ήταν έτοιμος να κάνει την έξοδό του από την ουράνια φαντασμαγορία. Στην Ινδία, ο αστερισμός ήταν γνωστός ως το αγόρι και το κορίτσι.

«Έχει αρχίσει να με κουράζει όλη αυτή η ιστορία με τη μάγισσα. Ειδικά όταν τη χρησιμοποιείς για να αποφύγεις την πραγματικότητα. Μόλις μας αποκαλύψανε ότι ολόκληρη η φιλειρηνική μπούρδα που ονομάζουμε Συνομοσπονδία είναι ένα ψέμα· ένα ψέμα που κρατιέται σαν επτασφράγιστο μυστικό από μια κάστα αρχιερέων με επικεφαλής την περίφημη Κ.»

«Η Κ. δεν έχει πεθάνει;»

«Τι σημασία έχει; Η σέκτα που δημιουργήσε η μυστηριώδης αρχιέρεια ζει και βασιλεύει και θέλει να μας κάνει μέλη της. Η μάγισσά σου που όλα τα ξέρει, τι λες να λέει για το ζήτημα; Μήπως να μαζευτούμε όλοι γύρω από τη φωτιά και να αρχίσουμε να λέμε διάφορες άσχετες ιστορίες από το παρελθόν; Μήπως να ουρλιάξουμε λίγο στην πανσέληνο, να κάνουμε καμιά παρτούζα, να μεταμορφωθούμε σε λύκοι για μερικές ώρες, έτσι για το γούστο της υπόθεσης, διότι στο κάτω κάτω, λύκοι ήμασταν πάντα, και δεν το ξέραμε γιατί κανείς δεν μας το είχε πει.»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι η Έλενα ξέρει για την ευλογία ή για την ανοσία μας. Από τις ιστορίες με τους παλιούς δείχνει να μην είχε και πολλές παρτίδες με την Κ.»

«Α συγγνώμη, δεν ήθελα να σου θίξω την ιερή αγγελάδα. Φυσικά και η Έλενα δεν ήξερε τίποτα για όλα αυτά. Αυτή είναι μια απλή αθώα μάγισσα, μόνο ο πατέρας μου είχε σχέσεις με την Κ. και, για να είμαι ειλικρινής, όταν ήμουν μικρή, μερικές φορές ήθελα να πιστεύω πως ήταν η μητέρα μου. Αλλά τι λέω, μόλις έμαθα πως ήταν η μητέρα μου. Γεια σου, μαμά, ευχαριστώ πολύ για το προπατορικό αμάρτημα που μου έδωσες εκ γενετής· αυτό που θα με ακολουθεί για πάντα. Και σε ευχαριστώ που ποτέ δεν με ρώτησες αν το θέλω. Την ίδια ώρα που στις συνελεύσεις της μικρής αναρχικής μας Συνομοσπονδίας συζητάμε υποτίθεται τα πάντα. Ποιος θα καθαρίσει αυτήν τη βδομάδα το πεζοδρόμιο της γειτονιάς και τι θα μαγειρέψουμε την επόμενη για το σχολείο. Μήπως το φίλτρο ενεργού άνθρακα στο νερό το κάνει άνοστο, ή μήπως φταίει η αντίστροφη όσμωση; Σύντροφοι, πάρτε μια απόφαση, ποιο σύστημα καθαρισμού παράγει το πιο γάργαρο και γευστικό ποτό;»

Καθώς η Τζο άρχισε να μιλά όλο και πιο συχνά, όλο και πιο πολύ, ο Τριόδιος δεν ήταν σίγουρος πως η ευχή του να σπάσει η σιωπή ήταν η σωστή.

«Δεν νομίζεις ότι είσαι λίγο υπερβολική; Μιλάμε απλά για δύο γεροπαράξενους κι ένα απολίθωμα του παρελθόντος, μια μηχανή που αφορά μια άλλη εποχή, έναν άλλο κόσμο.»

Η απάντησή του ήταν εμφανές πως δεν ηρέμησε την Τζο, αλλά αντίθετα

την έκανε να κοκκινίσει ακόμα περισσότερο. Τράβηξε από την τσέπη της έναν μικρό σουγιά, και με το δεξί της χέρι του καθήλωσε τη δεξιά πατούσα. Πήρε τη μύτη του σουγιά και του τρύπησε ελαφρά το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού. Ο Τριόδιος πετάχτηκε και ανακάθισε, περισσότερο από την έκπληξη παρά από τον πόνο. Μια μικρή σταγόνα αίμα σχηματίστηκε στο πατάκι του δάχτυλου, μέχρι που έγινε αρκετά μεγάλη για να τη συγκρατήσει η επιφανειακή της τάση, κι έπαψε να αψηφά τη βαρύτητα. Η Τζο συνέχισε να του κρατά καθηλωμένο το πόδι και κοίταζε θριαμβευτικά το έργο της. «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Για να σου δείξω το απολίθωμα του παρελθόντος να τρέχει πάνω στην πατούσα σου· γιατί δεν αντέχω να σε βλέπω άλλο στη νιρβάνα σου, να προσποιείσαι ότι δεν συνέβη τίποτα, δεν αντέχω αυτότο τεράστιο πέπλο άρνησης που σε έχει καλύψει. Νια, νια, η μάγισσα ήταν σε άλλη παρέα όταν οι παλιοί μαγείρευαν σε δοκιμαστικούς σωλήνες την κατάρα που μας κληροδότησαν. Νια νια, οι γεροπαράξενοι δεν έχουν σημασία, έχουν απλά ένα όπλο που δεν τόλμησε κανείς να χρησιμοποιήσει σε ολόκληρο τον τριακονταετή και μπορεί να εξαφανίσει το ανθρώπινο είδος, εκτός από μερικούς καταραμένους που θα περιφέρονται σαν ζόμπι πάνω στη γη στη μικρή τους Συνομοσπονδία. Μέχρι, τουλάχιστον, κάποιος από τους συμμετέχοντες στη συνθήκη του Κέιπ Τάουν να καταλάβει πως η κατάρα προήρθε από αυτούς τους μαλάκες και να μετατρέψει σε γυαλί με πυρηνικά όλο το μέρος μια και καλή. Και για να είμαι ειλικρινής, αυτό εμένα μου φαίνεται μια κάποια λύτρωση. Έχει μια καρμική δικαιοσύνη, όπως και να το κάνεις. Θα έχει πολλή πλάκα να βλέπεις τα αποχαυνωμένα μούλικα που τρώνε ραπανάκια από καθαρό χώμα με λιγότερο από 40 μπεκερέλ το κιλό, για να μεγαλώσουν χωρίς τα βαρίδια του παρελθόντος, να βλέπουν το πυρηνικό μανιτάρι να υψώνεται στη διπλανή πόλη· μερικά δευτερόλεπτα προτού το ωστικό κύμα μετατρέψει το γυάλινο θερμοκήπιο τους σε χιλιάδες μικρές λεπίδες που θα τους καθηλώσουν μια για πάντα στον απέναντι τοίχο, σαν μικρές μουμιοποιημένες πεταλούδες στη συλλογή της αρχιέρειας Κ.

«Το ξέρεις ότι έχεις αρχίσει να ακούγεται όλο και περισσότερο σαν τους γεροπαράξενους, ε;»

«Τουλάχιστον αυτοί δεν θα ζήσουν για να το δουν όλο αυτό, θα έχουν πεθάνει από ευλογία, όπως και ο υπόλοιπος πλανήτης, μερικές εβδομάδες νωρίτερα. Ωωω Κ., σε ευχαριστούμε για τα δώρα που πρόσφερες στη Συνομοσπονδία. Κι εσύ, μέγαλε και φιλότιμε χειριστή, είσαι έτοιμος να πατήσεις το κουμπί με τα κινέζικα ιδεογράμματα; Είσαι έτοιμος να δεχθείς τη μεγάλη τιμή, το βαρύ φορτίο; Μη φοβάσαι, ωωω χειριστή, αποκλείεται να σε ενοχλήσει περισσότερο από το καβλί του γεροπαράξενου μέσα στον κώλο σου· λιγότερο και από τον σουγιά μου, που σου τρύπησε την πατούσα· δεν είναι τίποτα, μια μικρή αλληλουχία από κουμπάκια και διακόπτες και συσκευές ελέγχου και μερικές συντεταγμένες. Πού θα τον ρίξεις τον

πύραυλο, ωωω χειριστή; Πόσα χιλιόμετρα τη μέρα διασχίζει η ευλογία; Πόσες βδομάδες μέχρι να δεις τα πρώτα κόκκινα σημάδια στην αγαπημένη σου μάγισσα; Και τι θα κάνεις τότε, ωωω χειριστή; Θα θελήσεις να ρίξεις ένα αποχαιρετιστήριο γαμήσι, έτσι, γιατί έχετε μάθει να αφήνεστε εσείς στο χωριό σας φτερά στον άνεμο; Κι όσο θα τη βλέπεις να αιμορραγεί και να πεθαίνει, αυτή και όλοι οι άλλοι φίλοι σου που δεν είχαν την τύχη να τους ακουμπήσει η ευλογία της Κ., θα κοιτάς το δικό σου δέρμα και θα αναρωτιέσαι γιατί όχι εσύ. Ποια άδικη μοίρα σε αφήνει εσένα να ζήσεις, όταν αυτοί που αγαπάς πεθαίνουν γύρω σου; Αλλά ξέχασα, εσύ θα είσαι ο μονός που δεν θα έχει αυτήν την απορία, ωωωω χειριστή, εσύ θα ξέρεις γιατί θα είναι τα δικά σου χέρια που θα τους σκοτώσουν. Νιώθεις καλά με αυτήν την τιμή, ωωω χειριστή;»

Ο Τριόδιος είχε μείνει αποσβολωμένος με το όραμα της Τζο. Το αίμα στην πατούσα δεν ήταν πια το μόνο υγρό που είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει το σώμα του· τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα, και ένας μικρός λυγμός σαν λόξυγγας ξέφευγε από το στόμα του. Ήθελε να ανοίξει το φερμουάρ της σκηνής και να βγει να πάρει λίγο αέρα, αλλά ήξερε ότι φυσούσε βοριάς και αυτή ήταν η χειρότερη στιγμή για να κάνει κάτι τέτοιο· ένιωθε παγιδευμένος, και μηχανικά, για να αποφύγει το βλέμμα της Τζο, άρχισε να κοιτά τον Πολικό Αστέρα πάνω από το κεφάλι του.

Η Τζο κατάλαβε ότι ο Τριόδιος είχε αρχίσει να παθαίνει κλειστοφοβία ή να τη φοβάται τόσο που να θέλει να αποδράσει, και με μια θεατρinίστικη κίνηση άνοιξε διάπλατα το φερμουάρ της σκηνής. Ακόμα κι έτσι οι Δίδυμοι, το αγόρι και το κορίτσι, ο Κάστωρ και ο Πολυδεύκης, δεν ήταν πια ορατοί στον ουρανό. Το βλέμμα του Τριόδιου ήταν μια τρομαγμένη μάσκα.

«Έλα, ωωω χειριστή· μήπως θέλεις λίγο δροσερό αέρα, γιατί η βαριά ζυγισμένη απόφαση σου κάθισε στο στομάχι; Τι φοβάσαι; Μερικά μπεκερέλ ακόμα δεν θα σου κάνουν τόσο κακό. Μήπως θέλεις ένα βρεγμένο μαντίλι; Έλα, γιατί δεν παίρνεις μια βαθιά ανάσα;» είπε και πήρε η ίδια μία για να δώσει το καλό παράδειγμα. Ο Τριόδιος ήταν κοκαλωμένος στο ίδιο σημείο, μόνο που αντί να κοιτά τον Πολικό Αστέρα, πια κοιτούσε τη βάση της σκηνής, εκεί που οι Δίδυμοι είχαν κρυφτεί πέρα από τον ορίζοντα. Η Τζο συνέχισε να παίρνει βαθιές ανάσες στο δροσερό αεράκι, μην αφήνοντας στιγμή το βλέμμα της από πάνω του. Η ταμπλέτα που βρισκόταν ακουμπισμένη στη γωνία της σκηνής άρχισε να παραπονιέται μ' ένα χαμηλό αλλά επαναλαμβανόμενο και εντελώς άκαμπο μπιπ.

«Τι έγινε, χειριστή; Ιδού ο άνεμος, γιατί δεν γίνεσαι κι εσύ λίγο φτερό; Δεν θέλεις να αφεθείς να σε παρασύρει η δίνη της ιστορίας; Ή, τελοσπάντων, αν όχι η ιστορία, το σημερινό βοριαδάκι; Γιατί έχεις πελαγώσει, ωωω χειριστή; Η ταμπλέτα παραπονιέται ότι μόλις ξεπεράσαμε τα 500 μπεκερέλ, αν φτάσουμε στα 1000 σου υπόσχομαι θα πάψει να είναι τόσο διακριτική στις ειδοποιήσεις της.»

Στο τέλος, οι προκλήσεις της Τζο κινητοποίησαν τον Τριόδιο, που την

παραμέρισε για να φτάσει στο φερμουάρ της σκηνής και να το κλείσει. Η ατμόσφαιρα στη σκηνή είχε δροσίσει κι είχε γεμίσει με ραδιενεργά σωματίδια. Η ταμπλέτα συνέχισε να παραπονιέται διακριτικά. Έβγαλε από την τσέπη του ένα πακέτο με υγρά χαρτομαντιλάκια κι άρχισε να σκουπίζει μηχανικά ό,τι έβρισκε γύρω του. Τον υπνόσακο, το πρόσωπό του, τα χέρια του, την ταμπλέτα· η ιεροτελεστία δεν έδειξε να ηρεμεί το παραπονιάρικο μπιπ.

«Δεν έχει νόημα αυτό που κάνεις, αποδέξου τη μοίρα σου, δεν είναι η πρώτη φορά που τρως λίγη ραδιενεργή σκόνη στη μούρη.»

Ο Τριόδιος, μετά την παρατήρηση της Τζο, διπλασίασε τις προσπάθειες καθαρισμού, μέχρι που έφτασε στο πρόσωπό της· πριν προλάβει να τη σκουπίσει, του άρπαξε το χέρι αποφασιστικά από τον καρπό.

«Σου είπα, δεν έχει νόημα, χρειάζεσαι ένα φίλτρο καθαρισμού αέρα και δεν νομίζω να έφερες κάτι τέτοιο μαζί σου. Θα τινάξουμε τη σκηνή αύριο το πρωί για να φύγουν τα πολλά· Δεν σε είχα για τόσο χέστη, ωωω φτερό στο άνεμο.»

«Τι έχει νόημα να κάνω;» κατάφερε να ψελλίσει ο Τριόδιος.

«Να σταματήσεις να καθαρίζεις και να μη σταματήσεις να με κοιτάς στα μάτια», είπε, και συμπλήρωσε μόνη της: «Και να μην τολμήσεις να με θεωρήσεις σύντροφό σου μετά από αυτό που θα κάνω. Δες το λίγο σαν την τελετή μύησης των γεροπαράξενων.»

242

Ο Τριόδιος απόρησε, αλλά όχι για πολύ, καθώς το ένα χέρι της Τζο τον έσπρωξε απαλά προς τα πίσω και το άλλο κατευθύνθηκε ανάμεσα στα πόδια του. Η χούφτα της βούτηξε απαλά αλλά αποφασιστικά τα μπαλάκια του απέξω από το βρακί. Του κόπηκε η ανάσα και προσπάθησε να συγκεντρωθεί στα αστέρια από πάνω. Τα χέρια του βρίσκονταν αγκυλωμένα παράλληλα με το σώμα του. Η Τζο παραμέρισε το δικό της βρακί, απελευθέρωσε το καβλί του Τριόδιου από τα δεσμά του και κάθισε επάνω του με μια κίνηση. Το μουνί της δεν ήταν αρκετά υγρό για μια τόσο απότομη κίνηση, αλλά του είχε εμπιστοσύνη. Άρχισε να κουνάει τη λεκάνη της μπρος πίσω με απαλές κινήσεις, κρατώντας την ισορροπία με το χέρι της πάνω στο στήθος του Τριόδιου. Τον κοιτούσε στα μάτια, αλλά αυτός συνέχιζε να κοιτά τα άστρα. Η κίνηση δεν είχε ιδιαίτερη κάβλα, ήταν περισσότερο σαν νανούρισμα στον ήρεμο έναστρο ουρανό· νανούρισμα το οποίο δυστυχώς δεν κράτησε πολύ, καθώς ο Τριόδιος άρχισε να σαλεύει από κάτω της σαν να προσπαθούσε κάτι να πει αλλά δεν του έβγαιναν οι λέξεις. «Ναι, μπορείς να αδειάσεις μέσα μου», του είπε καθησυχαστικά αλλά λιγάκι ενοχλημένα που της χαλούσε το νανούρισμα. Ο Τριόδιος δεν έδειχνε να ηρεμεί από την πληροφορία και συνέχισε να πασχίζει να πει κάτι χωρίς να μπορεί να προφέρει ούτε μια λέξη. Η Τζο, για να τελειώσει το μαρτύριό του, σήκωσε τον κορμό της κάθετα, βούτηξε ξανά με τη χούφτα της τ' αρχίδια του Τριόδιου από τη βάση τους και με το άλλο χέρι άρχισε να παίζει με την κλειτορίδα της. Ο Τριόδιος έχυσε πέντε δευτερόλεπτα

αργότερα, με το πρόσωπό του γεμάτο αγωνία. Τόσα ταντρικά μαθήματα με την Έλενα είχαν πάει χαμένα την πιο κρίσιμη στιγμή. Η Τζο δεν έδειχνε να ενοχλείται από αυτό, και τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα ένωσε τη σπονδυλική της στήλη να ανατριχιάζει. Έμεινε ακίνητη για άλλα τριάντα δευτερόλεπτα, πριν πάρει μια βαθιά ανάσα κι ένα υγρό χαρτομαντιλάκι· σκούπισε ότι έτρεξε την ώρα που ξεκόλλησε από τον Τριόδιο και πέταξε το ακόμα πιο υγρό χαρτομαντιλάκι στην ίδια σακούλα που βρίσκονταν οι σύντροφοί του με τα ραδιενεργά σωματίδια. Ξάπλωσε πάλι ανάποδα από τον Τριόδιο, με το κεφάλι της δίπλα στις πατούσες του, και ξεφύσηξε με ανακούφιση. Η φαντασμαγορία του ουρανού πρόσφερε μια παράδοξα καθησυχαστική ηρεμία· γι' αυτόν τον ουρανό δεν άλλαξαν και πολλά. Ο αστερισμός του Δράκοντα συνέχιζε να βρίσκεται στο ίδιο σημείο από πάνω της, και τα χέρια του Τριόδιου συνέχιζαν να βρίσκονται αγκυλωμένα παράλληλα με το σώμα του. Άπλωσε κι αυτή τα χέρια της παράλληλα, και με τ' ακροδάκτυλά της έπιασε τη σφιγμένη γροθιά του· το χέρι του γλύκανε και έχασε την έντασή του, κι αυτή του έδωσε ένα φιλί στο μεγάλο δάκτυλο της πατούσας, που είχε ήδη σταματήσει να αιμορραγεί. Ο Τριόδιος χαμογέλασε γαργαλημένος και ανταπέδωσε. «Κοιμήσου τώρα», του είπε απαλά, χωρίς ν' αφήσει από τα μάτια της τον αστερισμό του Δράκοντα. Πάλι είχε σκεφτεί την Ήλια για να χύσει, χαμογέλασε μέσα της, και ακολούθησε την προτροπή που έδωσε στον Τριόδιο. Ίσως ευτυχώς, τόσο για τη σχέση τους όσο και για τον βραδινό της ύπνο, διότι δεν άκουσε ποτέ τον Τριόδιο που της ψιθύρισε «Εγώ θα κάνω ό,τι μου πεις».

36

**Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ**

“Τζόκο μου, ξέρω ότι είσαι περήφανη για τον μπαμπά σου και πολύ χαίρομαι γι’ αυτό. Αλλά παρότι στα μάτια σου ήμουν ο παντοδύναμος μάγος που έδινε ζωή σε άψυχες μηχανές, δεν συνέβη το ίδιο και με τη Συνομοσπονδία. Ο ρόλος μου σε αυτόν τον μηχανισμό ήταν πολύ μικρότερος απ’ όσο φαντάζεσαι, και θα ήθελα να σου μιλήσω γι’ αυτόν.

Ίσως κάποτε να ήθελα να κάνω τον κόσμο να δουλεύει όπως τον φαντασιωνόμουν, ίσως να το προσπάθησα κιόλας, αλλά αυτή η δίψα γρήγορα μετατρέπεται σ’ ένα μάθημα ταπεινοφροσύνης, από το είδος που οι νέοι έχουν πάντα έλλειψη· και ευτυχώς δηλαδή, διότι δεν θα άντεκα την ευθύνη, οπότε καλύτερα που έγιναν έτσι τα πράγματα. Παρότι πληγώνει λίγο τον εγωισμό μου, η σημερινή μου ευθύνη είναι να αποκαθλώσω το φάντασμα που νομίζεις ότι είναι ο πατέρας σου.

Είχαμε πολλές ιδέες για το πώς θέλαμε να είναι ο καινούργιος κόσμος, όταν οι ενωτικοί κατευθύνθηκαν προς τον Βορρά και άφησαν επιτέλους τον Νότο στην ηρεμία του. Οι περισσότερες από αυτές δεν ήταν καν υλοποιήσιμες και σίγουρα έβρισκαν απίστευτη αντίσταση από τους εναπομείναντες κατοίκους του Νότου. Όσοι δεν πήγαν στον Βορρά μαζί με τους ενωτικούς δεν το έκαναν απαραίτητα επειδή ιδεολογικά διαφωνούσαν κι ήθελαν μια δραματικά διαφορετική ζωή· έτσι, γρήγορα καταλάβαμε πως το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε εμείς οι λιγοστοί λουλουδίτες θα ήταν να κοιτάμε τις δουλιές μας και να αφήσουμε τους υπόλοιπους να κοιτάνε τις δικές τους.

Η αρχή του πολέμου δεν άλλαξε πολύ τα πράγματα, αν και θα πρέπει να παραδεχθούμε πως οι δυσχέρειες της αποχώρησης του Νότου από την Ευρωζώνη, λίγα χρόνια νωρίτερα, τον είχαν προετοιμάσει καλύτερα σε σχέση με τον Βορρά. Η βίαιη αποκοπή του από τον ομφάλιο λώρο του καταναλωτισμού του διεθνούς εμπορίου είχε αλλάξει τις συνθήκες στον Νότο πολύ πιο ομαλά απ’ ό,τι στον Βορρά, κάτι που συνέβη και με την απαρχή του πολέμου. Ξαφνικά ένα περιβόλι και μερικές κότες και κουνέλια έπαψαν να είναι μια αναγκαστική κατάντια και μετατράπηκαν σε πολυτέλεια που οι Βόρειοι πολύ θα ήθελαν να αποκτήσουν. Κι όλο αυτό έγινε κατανοητό αρκετά πριν τις πυρηνικές επιθέσεις.

Αυτή ήταν και η πρώτη φορά που κάποιος στον Νότο άρχισε να μας δίνει σημασία· ήμασταν οι τρελοί που πίστευαν ότι οι κότες και το περιβόλι ήταν η αρχή μιας διαδικασίας χειραφέτησης από τον αποξενωμένο τρόπο ζωής του παλιού κόσμου. Λέγαμε ότι δεν ήταν μόνο μια αναγκαιότητα, αλλά και χαρά και πολυτέλεια. Ότι δηλαδή βίωναν και οι κάτοικοι του Νότου για

πρώτη φορά εκείνη τη στιγμή.

Θα ήταν αστείο να ισχυριστούμε ότι το σοκ που ένιωσαν οι Νότιοι από τα πυρηνικά μανιτάρια ήταν μικρότερο· η βασική διαφορά με τους Βόρειους ήταν πως οι Νότιοι μπορούσαν να παρακολουθούν τις εξελίξεις από μια βολική απόσταση. Κι αυτή η βολική απόσταση τους έδωσε τη δυνατότητα να ψάξουν για εξηγήσεις για την εξαφάνιση του παλιού τρόπου ζωής, αντί να ψάχνουν στα συντρίμια.

Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που άρχισαν να ακούν αυτά που λέγαμε και να τα κάνουν πράξη· όχι γιατί τα πίστευαν και έγιναν λουλουδίτες, αλλά γιατί προσφέραμε ένα έτοιμο πλαίσιο πρακτικών για μια καλύτερη ζωή σ' έναν κόσμο που άλλαζε. Αν το περιβόλι και οι κότες έγιναν πολυτέλεια, το ίδιο άρχισε να ισχύει και για το ποδήλατο, την οικοτεχνία και το ανταλλακτικό εμπόριο. Ο νέος τρόπος ζωής δεν δημιουργήθηκε γιατί εμείς θέλαμε να γίνει έτσι, αλλά γιατί οι φαντασιώσεις μας άρχισαν να έχουν περισσότερο νόημα από αυτές του παλιού κόσμου. Οι οδηγίες για έναν αυτοματισμό που κλείνει το κοτέτσι με τη δύση του ήλιου έγιναν πολύ πιο σημαντικές από τις οδηγίες για τη δημιουργία της καλής start-up (μιας εταιρείας φάντασμα του παλιού κόσμου που κύριο στόχο είχε να απομυζά χρήματα από διάφορους πλούσιους επενδυτές).

246

Αυτό παραδέχομαι ότι μας έδωσε ένα status ημίθεων στη νέα κατάσταση· ειδικά τα πρώτα χρόνια. Οι περισσότεροι από εμάς δεν νιώθαμε καθόλου καλά σε αυτόν τον νέο ρόλο. Διότι μπορείς με σχετική σιγουριά να φτιάξεις έναν πολύ καλό μηχανισμό για κοτέτσια, αλλά η νομισματική πολιτική δεν είχε κάποιο αντίστοιχα εύκολο οδηγό να ακολουθήσεις. Και είναι αλήθεια πως επειδή οι μηχανισμοί για κοτέτσια δούλευαν εξαιρετικά καλά, οι άνθρωποι άρχισαν να πιστεύουν ότι το ίδιο καλά θα δούλευαν και οι αποφάσεις για το νόμισμα, την Αγορά, τις συνελεύσεις και τις άλλες πολιτειακές λειτουργίες που προτείναμε.

Κι εν μέρει δούλεψαν πολύ καλά, ακριβώς γιατί οι άνθρωποι ήταν έτοιμοι να τις δεχθούν. Οι ρόλοι αντιστράφηκαν. Οι Νότιοι, που ήταν πάντα οι κακομοίρηδες πριν τον πόλεμο, ήταν εξαιρετικά περήφανοι για τις “περίεργες” επιλογές τους. Κι όσο πιο περίεργες επιλογές προτείναμε, τόσο πιο ενθουσιωδώς τις αποδέχονταν, πολλές φορές μόνο για να μπούνε στο μάτι των αποδεκατισμένων και απογοητευμένων Βορείων, που είχαν χάσει όλη την υπεροψία της ευρωπαϊκής τους επιλογής.

Όμως οι αποφάσεις που λάμβαναν με ενθουσιασμό οι συνελεύσεις είχαν κάποιες φορές εντελώς διαφορετικά κίνητρα από το χτίσιμο ενός νέου κόσμου. Η κόντρα “ντόπιων” Νότιων και “ξένων” Βορείων δεν είναι πάντα ο καλύτερος οδηγός για να φτιάξεις μια νέα κοινωνία, αλλά ευθύνεται σε ικανό βαθμό για τις πιο ακραίες -σύμφωνα με τον παλιό κόσμο- αποφάσεις. Όπως η εισαγωγή των ανταλλακτικών ωρών ως νομίσματος της Συνομοσπονδίας.

Άλλες αποφάσεις, όπως η μη ύπαρξη κεντρικού κράτους και γραφειοκρατίας, ήταν δεδομένες για όλους, κι όχι επειδή τις πρότειναν οι λουλουδίτες. Οι Βόρειοι δεν ήθελαν κεντρική διοίκηση διότι φοβούνταν ότι οι Νότιοι θα έπιαναν τις καλύτερες θέσεις, και οι Νότιοι δεν ήθελαν κεντρική διοίκηση γιατί φοβούνταν ότι οι Βόρειοι θα τους καπελώσουν και θα αρχίσουν να φορολογούν τα περιβόλια και τα κοτέτσια που τους έκαναν τόσο περήφανους.

Καταλαβαίνεις λοιπόν πως μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το ποιες από τις προτάσεις που έκαναν οι ημίθεοι λουλουδίτες περνούσαν από τις συνελεύσεις ήταν αρκετά τυχαίο, πόσο μάλλον που δεν υπήρχε κάποιο σαφές πλαίσιο του τι είναι ο λουλουδιτισμός. Θέλω να σου πω με λίγα λόγια, Τζόκο μου, πως ο κόσμος που ζεις σήμερα είναι περισσότερο ένα τυχαίο αποτέλεσμα από διαφορετικές καραμπόλες, για τις οποίες είχαμε σίγουρα ευθύνη, αλλά όχι τον έλεγχο.

Και μόλις υποχώρησε το πρώτο σοκ και οι πρώτες αποφάσεις έφτιαζαν έναν σκελετό από αυτό που αργότερα θα ονομαζόταν Συνομοσπονδία, αυτός πολύ γρήγορα απέκτησε τη δική του δυναμική, για την οποία οι παλιοί λουλουδίτες μικρό λόγο είχαν. Πέρασαν σκάρτα επτά χρόνια πριν μετατραπούμε από τρελοί σε ημίθεοι και μετά σε στυλίτες· δηλαδή σεβάσμιοι ιεροί τρελοί. Όταν τα πράγματα γίνονταν δύσκολα, οι κοινότητες πάντα στρέφονταν στους στυλίτες για τα σοφά τους λόγια, αλλά σε καμία περίπτωση δεν τους έδιναν σημασία στην καθημερινή τους ζωή· παρά το γεγονός ότι πάντα θα έλεγαν πως κινούνται στο πνεύμα του λουλουδιτισμού.

Τον ρόλο του ημίθεου σε αυτήν τη νέα κατάσταση τον είχε πάρει η Βίβλος, και παρότι στην αρχή είχαμε αρκετά μεγάλο έλεγχο στην επιμέλειά της, γρήγορα το μέγεθός της ξεπέρασε τις προσωπικές μας δυνατότητες· είτε για λόγους αμφιβολίας είτε για λόγους όγκου εργασίας.

Διότι ανάθεμα αν ξέραμε κι εμείς ποιο ακριβώς ήταν αυτό το πνεύμα. Πρέπει να ήμασταν σκάρτα τριακόσιες ψυχές αυτοί οι τρελοί που μετά έγιναν ιερές αγελάδες και δεν είχαμε όλοι τα ίδια μυαλά ούτε τις ίδιες σοφές συμβουλές. Έτσι κι αλλιώς, οι κοινότητες στο τέλος θα έκαναν του κεφαλιού τους κι αυτό γέμιζε τους περισσότερους από εμάς με ένα μείγμα από περηφάνια και πίκρα. Περηφάνια γιατί δεν μετατραπήκαμε σε ιερατείο, πίκρα γιατί, ενώ μας έδωσαν το ρόλο του σοφού, μας έκλιναν εξαιρετικά συχνά· εξού και η θέση του στυλίτη ήταν πολύ πιο ταιριαστή σε αυτό που μας συνέβη. Οι πιο ματαιόδοξοι από εμάς προτίμησαν να φτιάξουν δικές τους κοινότητες ή ιδιωτικές πρωτοβουλίες, όπως η Κ., για να πάρουν τον ρόλο του ινδιάνου αρχηγού· εγώ, όπως ξέρεις, είμαι πιο τεμπέλης και προτίμησα να κάνω πιο πρακτικά πράγματα· να φτιάχνω μηχανές, να λέω ιστορίες και να γράφω συνταγές μαγειρικής.

Δεν ήταν όλες οι αποφάσεις μας σωστές και δεν είμαι περήφανος για όλα όσα έκανα αυτά τα χρόνια· υπάρχουν κι αυτά τα οποία προτιμώ να μη θυμάμαι. Και παραδέχομαι ότι, σε σχέση με τους υπόλοιπους, η ευθύνη μου ως ιερού τρελού ήταν πάντα μεγαλύτερη. Αλλά μέσω της Βίβλου και της Αγοράς πετάξαμε από πάνω μας κάθε ιδιοκτησία της γνώσης και της εξουσίας που αυτή μας έδινε. Ο μάγος που δίνει ψυχή στις μηχανές χάνει πολλή από τη μαγική του αύρα, όταν όλοι ξέρουν ότι ακολούθησε τις οδηγίες της Βίβλου· ακόμα κι αν τις έγραψε ο ίδιος.

Η Συνομοσπονδία είναι ένα πείραμα με το οποίο δεν συμφωνώ σε όλα, αλλά για το οποίο είμαι περήφανος που ήμουνα μέρος του, και ελπίζω να καταφέρεις να πεις κι εσύ το ίδιο κάποτε για τον κόσμο γύρω σου. Ήταν ένα δώρο που ποτέ δεν πιστεύαμε ότι θα λάβουμε πολλά χρόνια πριν η ιστορία μας το χαρίσει. Κι ελπίζω πως αυτή η απογοήτευση μας έδωσε την ταπεινότητα να το δεχθούμε ως δώρο, κι όχι ως αναπόδραστο πεπρωμένο μας.”

Η Ήλια σήκωσε το κεφάλι της μόλις τελείωσε το “απολογητικό” σημείωμα του Σιμ και, παρότι ένα κομμάτι της χαιρόταν μαζί του για τη Συνομοσπονδία τους, καταλάβαινε ότι πολύ λίγο θα ικανοποιούσε αυτό τη μικρή, μόλις εκείνη επέστρεφε από τον Ποσειδώνα. Είναι άραγε η ανευθυνότητα το αιώνιο καταφύγιο κάθε εξουσίας;

Παράτησε την ταμπλέτα στη γωνία, άφησε τα γυαλιά της στο άβολο τραπεζάκι και έκλεισε τα μάτια χαμογελώντας στη σκέψη πως είχε ακόμα μερικές μέρες ηρεμίας πριν αντιμετωπίσει ξανά το ιστορικό φαινόμενο και τις αντιφάσεις του.

$$\tau \Big|_0$$

